

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

J.C. CERVANTES

DAİMA

ebediyen

SÜRMEZ

New York Times çok satan yazarlarından J. C. Cervantes'ten mükemmel, unutulmaz bir romantik genç yetişkin romanı.

Çocukluklarından beri hem en iyi arkadaş hem de ruh eşi olan Hart Augusto ve Ruby Armenta, birlikte lise son sınıfa geçeceklerken Hart, trajik bir tekne kazasında boğularak yaşamını yitirir. Tamamen paramparça olan Ruby, ebedî aşkı olduğunu bildiği Hart'a veda etmekte zorlanır.

Hart da Ruby'den vazgeçemez... İlahi bir müdahale ile Hart'a ikinci bir şans teklif edilir. Ancak bu, basitçe hayata döneceği anlamına gelmiyordur. Hart'ın ruhu, okulun kötü çocuğunun bedenine nakledilecektir.

Hart, Jameson olarak hayata geri döndüğünde, Ruby'yi kazanmasının sandığından çok daha zor olacağını fark eder. En önemli detaysa, Ruby'ye gerçeği söylemesinin yasaklanmasıdır. Ayrıca Jameson olarak geçirdiği her gün, Hart olarak geçirdiği hayatın anıları solacaktır.

Ruby hâlâ Hart'm yasını tutsa da bir şeylerin onu Jameson'a çektiğini inkâr edemez. Anlamlandıramasa da ona karşı hissettiği ani çekim göz ardı edilemezdir.

Jameson, ona neden bu kadar Hart'ı hatırlatıyordur? Hissettiği bağı gerçek olup olmadığını görmek konusunda çaresiz hisseden Ruby, kalbini Jameson'a açmaya başlar ama aşkları aralarındaki mesafeyi kapatmaya yetecek midir?

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

J.C. CERVANTES

DAİMA *ebediyen* SÜRMEZ

Çevirmen: Damla Atamer

Duzenleme
Ny.ozlem

Sebepler ve delillerin düzenli evinde
yaşamayı reddeden kalplere...

Birinci Kısım

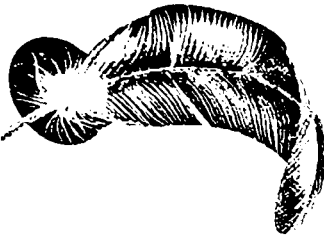
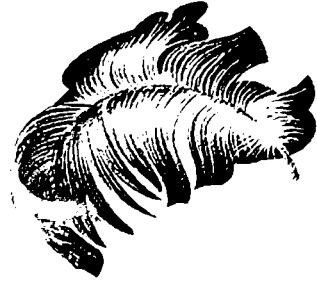
Bir Meleğin Göksel Tutanağı

*B*en yaşamdan sonrasında ilgileniyorum. Görevim, tüm insan karşılaşmalarını belgelememi gerektiriyor. Bunun gibi yüzlerce karşılaşma yaşadım. Hiçbirinde de henüz, aynı aşkın tekrar tadılacağına inanmayan biriyle karşılaşmadım. Herhangi birini bu düşünceden vazgeçirmek kesinlikle bana düşmez ama bana inanın, çok az insanın dünyaya tekrar geldiğinde yanında taşıyacağı kadar güçlü ve yeterince saf bir aşkı oluyor.

Ayrıca dürüst olalım, insanlar sıklıkla âşık olduklarını düşünürler ama gönül işlerinde düşünmeye pek yer yoktur. Ya *aşk* sözcüğü? İnsanlar bu sözcüğü bozuk para gibi etrafa saçıyorlar ama gerçek özünü nadiren tatmışlardır.

Ne yazık ki, ebedi sevgiyi çok az ruh deneyimleyebilecek. Şahsen ben hiç görmedim.

Ama burada olay benimle ilgili değil. Bu anlatı, Hart ve Ruby ile ilgili, ilk aşkla ve anıların gücüyle ilgili, bir kalbin paramparça olmadan önce ne kadar derinden kırılabilceğiyle ilgili. Ama en çok neyle mi ilgili? Bu hikâye çok erken alınan bir hayat ve tek bir olayın hepimizi çıkardığı yolculukla ilgili.

Bir HART

Sondan yirmi beş saat önce

Ruby hep böyleydi.

Aşk mektubu “görevinin” ilk satırıydı bu, zaten beni harekete geçirmek ve o noktaya getirmek için gereken tek şey de buydu.

Onu, on bir yıl önce yerel bahçe merkezinde, birkaç uğur böceğini ağlarla çevrili hapishanelerinden kurtarıırken gördüğüm ilk seferden beri. Altı yaşındaydı, benim beş metre kadar uzağımda, küçük ağları yırtıyordu.

Yüzünde sert bir ifade vardı, koyu renk gözleri kararlılıkla parlarken dudaklarını birbirine bastırmıştı. İşte, böylece onun yö-rüngesine çekilmiştim. Yedi yaşındayken bile, onun sıra dışı olduğunu biliyordum.

Kalbimin nasıl da sarsılarak, onun yanına gidip yardım etmem ve suç ortağı olmam için bana haykırdığını hâlâ hatırlıyorum. Risk al! Ama benim yaradılışım bu değildi, hiç olmamıştı. Riskler yaralanmalara, yaralanmalar acıya, acı da sefaletle yol açar. Sorunu anlıyor musun? Ayrıca yedi yaşındaydım ve Dick’s Garden hapishanesine düşme düşüncesi olabilecek en kötü sefaletmiş gibi geliyordu.

Bu yüzden gözlerimi ondan ayırmadan öylece bekledim. Sanki o bir hikâyeydi de benim bekleyip nasıl biteceğini görmem gerekiyordu.

Uğur böceklerinden bazıları uçacak kadar akıllıyken, diğerleri ağın üzerinden sürünerek geçtiler. Ya geri kalanı? Ruby'nin ellerine ve kollarına konmuşlardı. O ise öylece durmakla yetindi ve gülümserken, böcekleri herkesin hayatında bir kez bile olsa deneyimleyebilmesini istediğim türden bir hayranlıkla izledi.

Çoğu insan suç mahallinden kaçıp giderdi ancak Ruby kaçmadı. Ruby tam bir cesaret örneğidir. Yakalanıp yakalanmaması umurunda değildi. Onun için önemli olan tek şey o lanet uğur böceklerini serbest bırakmaktı.

Güneş ışığı Ruby'nin birbirine karışmış altın kahverengi saçlarına düşüyordu. Başını kaldırdı. Gözleri benimkilerde buluştu. Yüzüm, yanlış bir şey yapıyormuşum hissinin neden olduğu sıcaklıktan yanıyordu. "İyi bir yalancı mısın?" diye sordu.

Hızla dönünce rafta duran minik bir nane saksısını düşürdüm. Omuz silktim, ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. "Şey, pek sayılmaz."

Öylesine kararlı bir şekilde yürümeye başladı ki, belki de kaçmalıyım diye düşündüm ama o çoktan tam önüme geçmiş duruyordu. Uğur böcekleri hâlâ üzerindeydi.

Nane saksısını alıp yerine koyarken, "Eh, olmak zorundasın," diye ısrar etti. "Eğer soran olursa, burada değildim. Beni tanı mıyorsun."

"Ama... Ben zaten seni tanımıyorum."

Tam o sırada annesi ona seslendi. "Gitmeliyim," dedi Ruby ek-sik ön dişini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. "Unutma." Elle-riyle bir hareket yaptı. Bunun, "beni hiç görmedin" anlamına ge-len bir şey olabileceğini düşündüm.

Sonraysa gitti. Ve ben, az önce ne olduğunu merak ederek solmuş bir fesleğenin yanında dikildim. Meksika palmyelerinin orada babamla buluşmak üzere geriye dönerken, elimde bir gıdıklanma hissettim. Bakışlarımı indirdim. Ruby'nin uğur böceklerinden biri tenimdeydi. Parlak kırmızı, dört siyah noktası olan kanat-ları bir açılıp bir kapanıyordu. Sonra uçup gitti.

Evet, dediğim gibi, Ruby hep böyleydi.

Kelimelerin yeterli olmayacağından deli gibi endişelenerek yatağında duran not defterine baktım. Yapmam gereken daha tonlarca şey vardı ama en azından Ruby'nin anı olsun diye yapmamız konusunda ısrar ettiği zaman kapsülümüz için bir başlangıç yapmıştım.

Sessizliği bir araba motorunun ve matkabın sesi dolduruyordu. Babamla birlikte, kendisine ait olan araba tamirhanesi Jorge'nin Yeri'nin üstünde yaşıyorduk. Uzmanlık alanı klasik araba tamiriydi. Eskiden bundan nefret ederdim: gürültüden, yağdan, gece geç saatlere kadar çalışmaktan. Ya şimdi? Bunun babam için bir sanat çeşidi olduğunu görüyordum. Aşağıya inip eski bir Firebird veya Porsche üzerinde çalışmasını izlemek rahatlatıcıydı.

Saate baktım. Kahretsin! On beş dakika içinde Martin'in partisinde olmamız gerekiyordu ve ben henüz mayomu giymemiştim...

Yatak odamın kapısı açıldı. Ruby.

Hemen mektubu yastığın altına doğru ittim, o sırada neredeyse gitarımı düşürecektim. Ruby'yi koridorda durdurmanın en iyisi olduğuna karar vererek, "Bana on dakika ver, hazır olacağım," dedim.

Ruby, içeri girip girmeyeceğinden emin değilmiş gibi hâlâ kapıda dururken, "Kendi cenazene geç kalacaksın," dedi. Güneşten yol yol rengi açılmış koyu renk saçlarını arkadan toplamıştı ve başının tepesine taktığı Ray-Ban'i, kafası çok büyük olduğu için gerilmişti. Üzerinde bir kot şort ve tek omzu düşük bir tişört vardı. Tişörtünün düşük omuzlu tarafından kırmızı bikinisi görünüyordu.

"Zaman kapsülümüze koyacağımız mektubun üzerinde çalışıyordum. Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Sen bir şarkı sözü yazarısın. Bu senin için kolay olmalı." Minimalist döşenmiş odama birkaç adım atıp fırlatılmış bir çorap bulmayı umarcasına etrafa bakındı. Hangi canavar çamaşır sepeti kullanmazdı ki?

Ruby'yi biraz tanıyorsam, mektubunun beş kelimelik olacağını söyleyebilirdim. Doğum günü kartlarına bile düzgün bir mesaj yazamazdı. Bu yüzden, neden kendine böyle bir işkence ettiğini bilmiyordum. Üstelik bu onun fikriydi.

Kendini sırtüstü yatağıma bırakıp aynı anda göğsüme vurdu. Güneş gözlüğü başından uçup yere düştü.

“Hey, iyi misin?” Yan yatıp dirseğıme yaslandım ve aradan bunca zaman geçmiş olmasına rağmen üzerimde nasıl bu kadar güçlü bir etkisinin olabildiğini merak ederek ona baktım. O bana bu kadar yakinken, bir yandan sadece teninin tenime değmesini ve onu içime çekmeyi istiyor bir yandan da beni seçtiği için hayat-taki en şanslı adam olduğumu düşünüyordum.

Tereddüt etti. Uzun bir sessizlik oldu ve ben şaka yapmaya mı hazırlanıyor yoksa öldürücü bir darbe mi vuracak emin olamadım. Her ikisini de yapabilirdi ama ikisini de yapmadı. “Geriye sadece beş ayımız ve son sınıfın kaldığına inanamıyorum ve her şeyin çok hızlı gerçekleştiğine ve...”

Eline uzandım. “Hey, endişelenen taraf benim, unuttun mu? Sen şu an benim alanımı gasp ediyorsun.”

İşi şakaya vurmamın bir faydası olmadı.

“Hissettiğim şey sadece... Bilmiyorum.” Elimi sıkıp pencereden dışarıdaki güneşli gökyüzüne baktı.

Ruby'nin bir özelliği vardı, hiçbir şey için endişelenmezdi. Hem de hiç. Gizlice kampüsten mi kaçacaksınız? *Kurallar çiğnemek içindir.* Bir uçurumdan denize mi atlayacaksınız? *Gözlerinizi açık tutmanız gerekir.* Patika yolda lastiğiniz mi patladı? *Hadi, ormanda kaybolma vakti.*

“İşte, tam da bu yüzden harika anılar bırakmamız gerekiyor, tıpkı bu gece olacağı gibi.”

“Partiyi mi kastediyorsun?” diyerek bana takıldı. Oysa aylardır planladığım ve gördüğünde çılgına döneceği sürprizi kastettiğimi gayet iyi biliyordu.

Omuz silkip, “Başka bir gece de yapabiliriz,” diye karşılık verdim.

“Bunu aklından bile geçirme.” Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Aslında küçük bir öpücük olması gerekiyordu ama benim açgözlülüğümden, öpücük bir nanosaniye içinde daha da derinleşti. Bedenlerimiz o kadar yakındı ki şiltenin üzerinde eriyeceğiz sandım. Bazı zamanlar, işleri ileri götürmek için üniversiteye kadar beklemeyi hiç kabul etmemiş olmayı diliyordum çünkü bu sözüm, şu anda beni ciddi şekilde mahvediyordu.

Bir anda, sanki tam olarak aynı şeyi düşünüyormuş gibi benden uzaklaşıp ciğerlerini havayla doldurdu. Ama belki de düşünmüyordu. Yanımdan sıçrayıp yastığın altına uzandı ve bir anda mektubu kaptı. Sanki orada olduğunu biliyormuş gibiydi. Gerçekten bu kadar tahmin edilebilir biri miydim?

Ona doğru atıldım. Kâğıdı altına sıkıştırırken bir yandan bağılıyor bir yandan da meydan okurcasına bana bakıyordu. O kadar yakındık ki alınlarımız birbirine değiyordu. “Partiye geç kalma meselesi ne oldu?” diye sordum.

Üzgün bir ifadeyle suratını astı. Yıllar içinde ifadesini mükemmelleştirmişti, *hayır* diyemeyeceğim bir ifadeyle bana bakıyordu. “Sadece tek bir satırını oku,” dedi, “uyarı gibi.”

Güldüm. “Sana bir satır okursam kâğıdı bana geri verecek misin?”

Bu kadar yakından bakınca kirpikleri daha uzun, koyu gözlerindeki altın rengi noktalar daha parlak görünüyordu. Gözlerini kırptığında kirpikleri yanağımı gıdıkladı. “Söz veriyorum.”

İki kelimeyi söylediği sırada yüzünü tam olarak görebilmek için geri çekildim. Gönülsüzce bekledi. Aşağıdaki dükkândan sesler geliyordu. Bir araba motoru gürlüyordu.

“Buna hazır olduğundan emin misin?” diye sordum gülümseyerek.

“O *kadar* da iyi değildir herhâlde.”

“Ah, öyle.”

Gözlerini devirdi. “Oku hadi.”

Bir saniye daha kıvrınmasını izledikten sonra tereddütle, “Ruby hep böyleydi,” dedim.

Yarım saniye içinde yüz ifadesi hayranlıktan şaşkınlığa ve hüs-rana dönüştü. Tişörtümü ellerinin arasına alıp ellerini yumruk yaptı ve “Senden gerçekten nefret ediyorum, Hart Augusto,” dedi.

Burnunun ucunu öptüm. “Ben de senden gerçekten nefret ediyorum, Ruby Armenta.”

“Ne kadar?”

“Çok fazla. Sonunda senden bıkmayı planlayacak kadar uzun süre nefret edeceğim senden.”

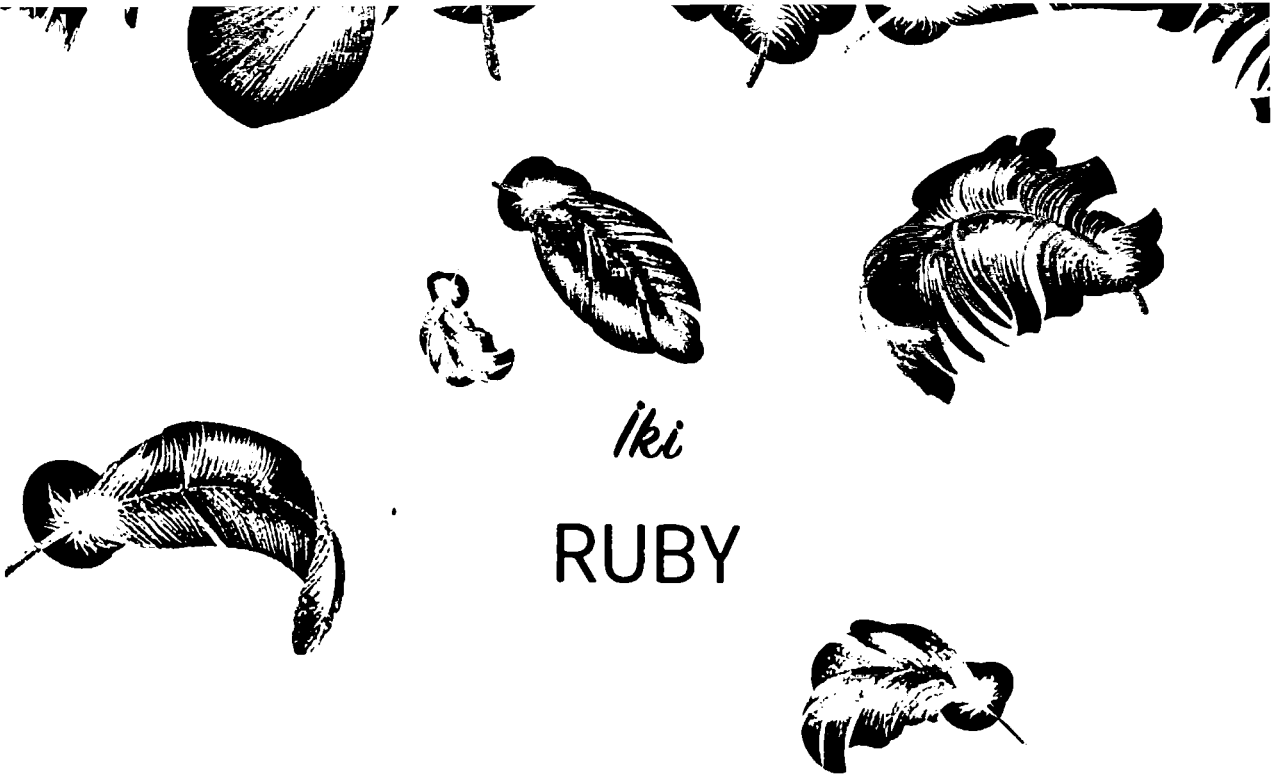
“Anlaştık!” Ayağa kalkıp bir elini kalçasına koydu.

“Pekâlâ, artık şu partiye gidebilir miyiz acaba?”

Çok hızlı bir şekilde üstümü değiştirdim ve dışarı çıktığımızda, ilk cümlemin mükemmel olduğunu düşünerek kolumu omzuna atıp başının yan tarafını öptüm.

Evet.

Ruby hep böyleydi.

iki RUBY

Sondan yirmi dört saat önce

Hart'ın babasının ona geçen yıl on altıncı doğum gününde, tekerleksiz ve motoru yarım yamalak çalışır şekilde hediye ettiği 1982 model sarı Mustang'indeydik. Canavar'ı dört teker üzerinde zar zor da olsa çalışır hâle getirmek için tamirhanede altı ay uğraşmamız gerekmişti. Ben de yardım etmeye çalışmıştım ama günün sonunda alet edevatla kavgaya tutuştuğum için Hart bana DJ'lik görevi vermişti. Canavar'ın vites kolu çok eskiydi. Üçüncü viteste çok fazla kilitleniyor ve yokuş çıkamıyordu, saatte yalnızca doksan bir kilometre hız yapabiliyordu ve pek çok şey yaşadığını gösterecek kadar fazla yara izi vardı. Zeminiyse her zaman ama gerçekten her zaman, hiçbir elektrik süpürgesinin temizleyemeyeceği ince bir kum tabakasıyla kaplıydı. Hart temizlemeyi denemişti. İnanın bana.

Yokuştan aşağı, okyanusa doğru inerken Canavar'ın motoru gürlüyordu. Camlarımız açıktı çünkü klima yoktu. Sıcak gece havası arabanın içine sızıyordu.

Çok geçmeden U2'nun *Beautiful Day* şarkısına eşlik etmeye başladık. Hart'ın ruhu biraz yaşlıydı, müzik seçimleri de bu havasını destekliyordu. Zaten gevşek olan tokam açıldı ve saçlarım yüzümde uçuşurken aklımdaki tek şey asla değişmememizi ummaktı.

“Hey, partiyi ekelim,” dedim.

Hart müziği kıstı. “Ne oldu?”

Ona daha önce söylemek istememiştim ama karın boşluğumun tam merkezinde, bana bir şeylerin yanlış olduğunu veya ters gitmek üzere olduğunu söyleyen bir gerginlik vardı. İçimde dikenli dallar büyüyormuş gibi tuhaf bir histi. Annem, büyük büyükannemde de böyle bir sezginin olduğunu söylemişti. Büyük büyükannem bunun bir yetenek olduğunu söylermiş. Bense buna, sadece kırmızı alarm görevi gören, sonucu gerçekten etkileyebilecek hiçbir ayrıntı vermeyen can sıkıcı bir his diyorum.

Bu sezginin, beni endişeli biri hâline getirmesini hep reddetmiştim. Hart ise çoktan endişeye teslim olmuştu.

Çocukken tırmanma demirlerine veya yerden bir buçuk metre yüksekteki herhangi bir şeye tırmanmazdı, okul otobüsünde emniyet kemeri takılması için bir imza kampanyası başlatmıştı ve bisiklete bindiğimizde kask takmamız konusunda ısrarcıydı.

Hart’a dönüp, “Sahile inebiliriz ve...” diyerek söze başladım.

Elimi sıktı. “Sana parti konusunda söz verdim, sen de bana sürpriz yapmama izin vereceğin konusunda söz verdin. Ve bu gece ikimiz de sözlerimizi tutacağız.”

Neden kurallara bu kadar uymak zorundaydı ki? “Tamam,” dedim. Müziğin sesini tekrar açsam da bir an sonra her şeyin değişebilecek olmasından endişe duyuyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

*M*artin, akşam vakti loş ışıklı havuza doğru atlarken, “Geliyorum!” diye bağırdı.

Sıçrayan su metcezir gibiydi. Seaside Lisesi Amerikan futbolu takımının en iyi çizgi uç oyuncusu olduğu için bunda şaşıracak bir şey yoktu. Üstelik boyu yaklaşık iki metreydi ve ağırlığı doksan kilodan fazlaydı. Ancak Martin’de, ortaokulda müzik grubumuz olduğu zamanlarda başlayan arkadaşlığımız dışında, en çok sevdiğim şey sakın birisi olmasıydı. Evet, sahada kaburgalarınızı parçalayabilecek türden birisi oluyordu ama sonra reenkarnasyon geçirmiş bir caz ikonu misali saksafon çalan, gerçekten harika birisine dönüşüyordu.

Cuma gecesi partisine gitmek tuhaf bir şekilde benim fikrimdi. Niyetim Ruby’yi bunalımdan çıkarmaktı. Çok çılgın bir parti de değildi. Sadece birkaç arkadaş, onların arkadaşları ve kuzenlerinin arkadaşları birlikte Martin’in ebeveyn gözetiminde olmayan evinde takılıyorlardı.

Martin havuzun derin ucundan, “Buraya gel, Augusto!” diye seslendi. Bir deniz topu havaya uçtu. Birkaç kişi itişiyor, cıyıklıyor, gülüyor ve su sıçratıyordu. Kalabalığın geri kalanı bir arada küçük kümeler hâlinde takılıyordu.

Üzerimde mayom olduğu hâlde, “Yok, böyle iyiyim,” dedim.

Sorun yüzmek değildi. Durduğum yerden, havuzun üzerinde süzülerek beni çileden çıkaran mikropları görebiliyordum.

Arkadaşım George kendini havuzdan dışarı atarken ayaklarım su sıçrattı. “Su mükemmel, dostum. Kaçırıyorsun.”

George’la üçüncü sınıftayken annesi, iki erkek kardeşi ve büyükbabasıyla birlikte şehre taşındığı zamandan beri arkadaştık. Evinde kaos, gürültü, kavga ve tam bir bağlılık vardı. Bayılıyordum.

“Hiçbir şey kaçırmadığımdan oldukça eminim,” dedim George’a. O sırada köpeği Josie yanıma gelmiş, kocaman çikolata rengi vücudunu bacaklarıma sürüyordu.

“Selam, kızım.” Diz çöküp hoşuna giden şekilde boynunu okşadım. Josie başını geriye atıp tüm sevdiği yerleri okşadığımdan emin olurken, dili takdirini açıkça belli edercesine ağzının kenarından sarkıyordu.

“Seni benden daha çok seviyor,” diye homurdandı George. “Hadi ama Josie. Ben çok daha yakışıklıyım, kızım.”

Josie sevilmenin tadını çıkarırken George’u tamamen görmezden gelince güldüm.

George, beş yıl önce barınağa gidip Josie’yi seçerken onun yanındaydım. Birbirlerinden ayrılamazlardı. Hatta Josie de her yere bizimle gelebilsin diye George ona terapi köpeği sertifikası bile almıştı. Görünüşü cehennemden çıkmış gibiydi ama aslında çok yumuşak kalpli bir köpekti. Ancak yabancıları hiç sevmezdi.

“Hey,” dedi George ağzının kenarından. “Marina’yı gördün mü? O...” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Sence bir şansım var mıdır?”

“Evet, kardeşim. Ama bu onunla gerçekten konuşman gerektiği anlamına geliyor.”

Josie ızgara tavuktan gelen baharat kokusuna doğru koşarken, George koyu renk ıslak saçlarını eliyle düzelttiği sırada neredeyse ezilip büzülüyordu. “Yanına gidip öylece onunla konuşamam, dostum. Artık işler böyle yürümüyor. Eskisi gibi değil. Belki Ruby benim için onun numarasını alabilir, böylece ona mesaj atabilirim

ve...” Başını iki yana salladı. “Hayır, bu kötü sonuçlanır, başka da bir şey olmaz. Demem o ki, muhtemelen kalbimi kıracak. Belki de onun tuhaf biri olduğunu fark edip her şeyi bitirmek zorunda kalırım ama ya o zaman da o bana yapışır ve âşık olursa ve...”

George’un olayı ne miydi? Gerçekten istediği ama yapmaya korktuğu çoğu şeyden kendini vazgeçirirdi. Evet, ortak noktamız buydu. İkimiz de aptaldık.

“Bunların hepsi olabilir,” dedim. “Ama olmayabilir de.”

“Evet, pekâlâ, senin Ruby’n var, bu yüzden geri kalan ölümlülerin yaptıkları konusunda endişelenmene gerek yok.” George kararını çoktan vermiş gibi başını iki yana salladı.

“Marina buraya bakıyor,” dedim.

“Kahretsin, ne yapacağım? Ben de bakayım mı? Hayır, bu çok acınası olur... Kardeşim, yardım et!” Kıpırdandı.

Güldüm. “Korkak.”

“Diyene bak,” diye homurdandı George ve bir taklayla havuza atladı. Suyu girerken de bana su sıçratmıştı.

Tam o sırada Ruby gülümseyerek yanıma yaklaştı. Çıplak ayak parmaklarının üzerinde doğrulup, “Klor, mikroplar seni öldürmeden önce onları öldürüyor,” diye fısıldadı kulağıma.

Ona uzun uzun baktım. “Peki ya bakteriler, virüsler ve parazitler? Ve etrafta uçuşan tüm o ölü deri hücreleri?”

“Onları da.”

“Demek artık bir havuz uzmanı oldun,” dedim.

“Hayır, havuzun kenarında dikilip atlayacakmış gibi durduğunu gördüğümde Google’da arattım ama sonra yüzündeki o şüpheli ifadeyi gördüm ve seni büyük bir hata yapmaktan kurtarmaya geldim,” dedi. Dikkatini Martin’in arka bahçesinin ötesinde parılayan şehir ışıklarına çevirdi.

Sonunda. Benim dilimden konuşuyordu. “Hata derken havuza atlamamı mı kastediyorsun?”

Bana baktı, dudaklarında utangaç bir sırıtış ve gözlerinde meydan okuyan bir bakış vardı. “Geri çekilmeni kastediyorum.”

Sanırım ben de George kadar kötüydüm.

Sonra beni havuza itti. Neyse ki su derindi çünkü yaz tatilinden altı hafta önce, mikrop ve muhtemelen idrar dolu bir su kütesinde başımdan yaralanarak ölmek hiç hoşuma gitmezdi.

Ruby'yi yanıma çekmeye hazır bir şekilde havaya sıçradım ama o çoktan gitmişti.

Elinde temiz bir havluyla çardağın yanında durmuş, abartılı giyinen ve kişiliği de buna uyan en iyi arkadaşı Serena ile sohbet ediyordu. Ayrıca Serena okul birincisi olma yolundaydı ve üniversitede Çince ve Sanat Tarihi alanlarında çift ana dal yapmayı planlıyordu.

Parlak mor çiçekli sarmaşıklar ay ışığında kirişlerden aşağı sarkıyordu.

Coltrane'in caz müzikle dolan saksafonunun sesi havada yankılanıyordu. Martin pek de güzel sayılmayacak dans figürleri sergiliyordu. Lanet adamın, başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamamasına hayrandım.

Kenarda duran bir kıza, "Benimle dans et," diye şarkı söylüyordu. Ama mahcup görünen kız, yüzünü kapatıp kayarcasına oradan uzaklaştı.

Ne yazık ki kimse teklifini kabul etmemişti ancak bu, Martin'i caydırmadı. "Aman Tanrım. Hepiniz çok SI-KI-CI..."

Tam cümlesini bitirecekken Ruby'yi gördüm. Gülümseyerek Martin'e doğru ilerlediği sırada başını birkaç santim sağa eğmişti, gerçekten oyuna dâhil olacaktı. "Sana daha iyi figürler gösterebilirim," dedi ve ben eridim.

Birçok erkek bunu kıskanırdı. Yani, kız arkadaşım duygusal saksafon sololarının kralı Martin Tomlinson ile yüz yüze dans ediyordu sonuçta. Ancak ben hiç kıskanmadım. Birincisi, Ruby'nin kalbi bana aitti. İkincisi, Martin'in kalbi herkese aitti. Geçen hafta Shaylee'ye aitti, ondan önceki hafta John'a. Ya ondan önceki hafta? Neyse, siz durumu anladınız. Zaten *Eller İki* lakabını böyle kazanmıştı. Bu onun forma numarası değildi, tek bir yılda hafta sayısına denk olan flört sayısıydı. Bu adam, benim gibi sıradan ölümlülerin asla ulaşamayacağı mertebede efsanevi derecede havalı biriydi.

Böyle bir şeyi ben asla istemezdim ama belki de... Her ayrıntıyı fazla düşünmeden doğru şeyleri söyleyen ve yapan biri olmak o kadar da kötü olmazdı. Sosyal düzen açısından bakılınca popüler değildim ama sevilmeyen biri de değildim. Hiyerarşik basamakların ortasında süzülüyor ve çoğunlukla zararsız kabul ediliyordum. Bu da temelde, Seaside Lisesi'nin sosyal düzeni için hiçbir tehdit oluşturmadığım anlamına geliyordu.

Ruby ise benden en az on basamak yukarıdaydı. Nasıl ki Martin'le veya herhangi biriyle spot ışığının altında dans edebiliyorsa, arka planda da aynı şekilde kolayca kaybolabilirdi. Yüzme takımının kaptanıydı, zorbaların düşmanıydı ve "hızlı" moda sayılabilecek herhangi bir şeyi giymeyi reddederdi. Her zaman, "Şu kıyafet çöplüklerine bakın," derdi. Ve dans etmek dâhil her şeyi zahmetsizce başarabilirdi.

Şarkı biterken, üç adam çift kanatlı kapıdan girip arka bahçeye doğru yürümeye koyuldu. Ortadaki kim miydi? Jameson Romanelli: sorun çıkarmayı seven oyun kurucu kötü çocuk. Herif şahsına münhasır bir pislikti ve bunu herkes bilirdi ama maç başına iki yüz metre kadar atış yapabildiği ve profesyonel olacağı tahmin edildiği için tüm bunlardan sıyrılıyordu.

Gözleri Ruby ve Martin'e takıldı.

Kahretsin.

"Selam, dostum," dedi Martin dostane bir tavırla Jameson'ın elini sıkarken. "Gelemeyeceğinizi sanmıştım."

Martin'in partilerinin riski buydu. Müzik ekibi mi, yani ortaokul günlerimizden beri benim de dâhil olduğum birkaç müzik grubu meraklısı mı yoksa futbol takımı mı gelecek asla bilemezsiniz.

Ruby'yi buraya sadece tuhaf durgunluğundan onu kurtarmak için getirmiştım ve başta işe yaramış gibiydi ancak şimdi yalnızca perişan görünüyordu. Ruby, Jameson Romanelli'ye tahammül edemiyordu. Jameson, altıncı sınıfta, anne ve babasının boşanmasının ardından yeniden buraya taşınmıştı. Yedinci sınıfta Ruby'nin evini tuvalet kâğıdı ile kaplamış, sekizinci sınıfta

matematik sınavlarından birinde ondan kopya çekmiş, dokuzuncu sınıfta ise bir kamp gezisinde birlikte olduklarına dair dedikodu yaymıştı. Ama bence Ruby'nin ona tahammül edememesinin bir sebebi de Jameson'ın, kaporta tamiri için babamın tamirhanesine bir Porsche getirdiğinde bir miktar para çalmasıydı. Yaptığı berbat bir şeydi ama çaldığı çok büyük bir meblağ değildi, bunun için uykularımı kaçırıamazdım. Peki ya Ruby? Tüm bunların "adil olmamasına" o kadar öfkelenmişti ki sinirden felç geçireceğini sanmıştım. "O dünyadaki en kibirli, bencil, itici, ikiyüzlü orospu çocuğu," diye bağırırmıştı. "Tanrım, sen nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun, Hart?"

Ruby'yi (ve tüm öfkesini) boğarcasına kucaklamış, "Benim için öfkelenmene degecek kadar önemli değil," demiştim.

"Selam," dedi Jameson, Ruby'ye. Ben müdahale etmek için yanına giderken Ruby ona dik dik baktı. Hoparlörlerden yeni bir şarkı yükseliyordu ama umurumda değildi. Tek önemsedğim Jameson ile Ruby'nin arasına mesafe koymaktı.

Ruby uzaklaşıp Martin'e dans için teşekkür ettiğinde şoke oldum.

Martin gülümseyerek, "Bir dans daha ister misin?" dedi.

"Evet," dedi Jameson, Ruby'yi baştan aşağı süzerek. "Bir kez daha."

Ruby, onun yüzüne fırlatacak bir içki arıyormuş gibi etrafına bakındı ancak tek görebildiği benim yanına doğru koşuşumdu. "Hazır mısın?" dedim. Kalbim boğazıma doğru tırmanmaya başlamıştı bile çünkü bu tür *karşılaşmalardan* gerçekten nefret ederdim.

Martin takım arkadaşına ters bir bakış attı. "Sakin ol, dostum."

George yanımda belirse de tek kelime etmedi, zaten buna mecbur da değildi. Kimse onunla uğraşmazdı. Bunun nedeni iri veya güçlü olması değildi. İki tane iri, güçlü ve kafes dövüşçüsü ağabeyinin olması ve onların da sizi yere sermekten ya da çöp kutusuna fırlatmaktan çekinmeyecek olmalarıydı. Yine de George'u o

dünyaya hiç sokmamışlardı. Bunun nedeninin, onu bebek olarak görmeleri olduğunu söylüyordu. Ben de nedeninin, büyükbabalarının ailede en az bir tane dövüşçü olmayan birini istiyor olması ve bunu deneyecek olsalar hepsine lanet okuyacağını söylüyordum.

Josie gelip Jameson'a ne kadar pislik olduğunu biliyormuş gibi bakarak George'un yanında durdu.

Jameson ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. Masum numarası yapıyordu. Aynı anda bana bakıp yüzünden bir tutam saçı geri itti. "Selam, Teneke Adam." Adımla ilgili bir başka alay. Bu eskiden aşağılayıcı gelirdi, şimdiyse sadece aptalca geliyordu.

Kokusunu alıyordum. Jameson baştan aşağı bira kokuyordu.

"Zil zurna sarhoşsun."

"Henüz değil," dedi, "ama üzerinde çalışıyorum."

Josie alçak bir hırıltı çıkardı. Evet, şu an kesinlikle cehennemden çıkma modundaydı.

Jameson, Josie'ye bakıp, "Neyin var senin?" dedi. "Neden hep benden nefret ettin?"

George alaycı bir sırıtışla, "Karakter konusunda çok iyi bir yargıçtır," dedi.

Jameson ayaklarının üzerinde öne arkaya sallanırken sırıtıyordu.

Tam o sırada yan kapıdan tanıdık bir yüz çıkageldi. Gabi. Ruby'nin ikinci sınıfa giden kız kardeşi. Yanında da okulda üçüncü sınıfta olduğunu hatırladığım bir çocuk vardı. Çocuğun adını anımsayamıyordum. Dylan? Darcy? Damien?

George, Gabi'yi görünce hemen Ruby'nin görüş alanını kapatmak için ona yaklaştı. Çünkü Gabi, katıldığı son partide bir kavga sırasında arada kalmış ve gözü morarmıştı. Bunun üzerine Ruby parti konusunda yumruğunu masaya vurmuştu ve küçük kardeşini bir partide görecektiyse olay çıkarırdı. Böyle bir şey tercihim olmazdı çünkü Ruby'nin sinirleri bozulurdu ve bu da sürprizimi mahvederdi. Şahsen, aşırı korumacı olduğunu düşünüyordum. Gabi harika bir çocuktu ama Ruby bu konuda beni hiç dinlemezdi. Hem de hiç. Bir yanımda, Ruby'nin bunu babalarının

olmamasını telafi etmek için yaptığını düşünüyordu. Sanki ona hem bir ebeveyn hem de bir abla olması gerekiyordu.

Gerildim. Onu uzaklaştırarak, "Hey, Rubes," dedim, "gitsek iyi olur."

Jameson bana uslu bir çocuk gibi göz kırparak başını onaylarcasına salladı. "İyi fikir."

Ruby beni savuşturarak tekrar Bay Oyun Kurucu'yla karşı karşıya geldi. "Senin sorunun ne, biliyor musun?"

Jameson gülümsedi. "Söyle bakalım."

George'un etrafından dolaşmaya çalışırken Gabi'ye baktım ve gözlerimiz buluştu. *Kahretsin, Ruby seni burada görürse kilise kulesine kilitler ve orada günlerinin geri kalanını ekmekle su ve ciğerlerinin kuru bir erik kadar küçülmesine neden olacak kadar az bir havayla geçirirsin, dercesine ona baktım.*

Dikkatimi tekrar Ruby'ye çevirdiğim sırada, "Senin sorunun sensin," dedi Ruby, Jameson'a.

Alnımı silip Gabi'ye baktım. İrileşmiş gözlerim ve sıkıttığım çenemi eğerek, onu saklanması veya yuvarlanarak ortadan kaybolması için teşvik ettim.

Ruby'ye yalan söylerken nabzınızın düzenli, hareketlerinizin yavaş olması çok önemliydi. Aksi takdirde kan kokusunu alırdı. "Şimdi hatırladım. Hadi, geç kalacağız."

Ruby bana yan bir bakış attı. Sonra telefonuna baktı. "Bir saatimiz var."

Lanet olsun.

Telaşımı görmüş olacak ki gözlerini devirip, "Tamam. Peki," dedi.

Onu, az önce Jameson'ın geldiği kapıdan, Gabi'nin bulunduğu yerin tam tersi yönünden dışarı çıkardım.

Arabaya vardığımızda Ruby, bana o X-ışını bakışlarıyla bakıp, "Bu beni kaçırmak için bir oyun olmasın ama," dedi.

"Öyle değil. Söz."

"Sana inanmıyorum."

“Berbat bir yalancı olduğumu biliyorsun. Bunu yapmama izin verecek misin, vermeyecek misin?”

Ruby’nin gözleri kısıldı, alt dudağını ısırđı. Düşünüyordu: *EvetHayırEvetHayır*. Ben de *Lütfen, lütfen, eveti seç*, diye düşünüyordum.

“Tamam,” dedi sonunda, “ama bu büyük bir sürpriz mi yoksa küçük bir sürpriz mi?”

“Güzel bir sürpriz.”

Dönt RUBY

Sondan yirmi iki saat önce

*H*art'la ilgili en güzel şeyler ne miydi?

1. Üstündeki gömleği, çantasındaki son solucan şekeri ve uçak kazasında ilk oksijen maskesini size verecek olması.
2. Asla tarak veya jöle kullanmazdı ama saçları yine de mükemmel bir şekilde rüzgârda savrulmuş gibi görünürdü.
3. Sürprizleri eskiden korkunçtu, sonradan düzelmişti, ya şimdi? Daima beklemeye değerdi.

Bu yüzden *sürprize* doğru giderken beklemedeydim.

Kasabanın merkezindeki çatıları kırmızı kiremitten olan dükkânlar, restoranlar, spor stüdyoları, salonlar ve galerilerle dolu uzun palmyeli caddeye vardığımızda, Hart kırmızı ışıktaki durup bana, “Pekâlâ, şimdi gözlerini kapat,” dedi.

Hart, yemek konusunda et ve patatesten veya herhangi bir Meksika yemeğinden pek de sapmadığı için bunun çok da kötü bir sürpriz olmayacağını düşünerek, “Yeni Tayland restoranına mı gidiyoruz?” diye tahminde bulundum.

“Rubes, cuma gecesindeyiz, saat de on.”

Bu onun, *Kasaba akşam dokuzda kapanıyor*, deme şekliydi.

Haklıydı. El Cielo, şehir sınırları içinde herhangi bir şirket zincirinin bulunmasına izin vermeyen ve emeklilerden, vakıf fonu bebelerinden (galerilerin olma sebebi buydu), doktorlardan, işletme sahiplerinden ve geri kalanımızdan oluşan bir şekilde sola yaslanmış uykucu bir orta Kaliforniya kasabasıydı. Tabii bir de turist tuzağıydı, bu yüzden harika restoranlarımız ve kafelerimiz var ve Batı Yakası'ndaki en eski tarihi otellerden birine sahibiz.

“Tamam ama önce hemen bir telefonumu kontrol edeyim,” dedim. Üç tane okunmamış mesajım vardı. İlk ikisi bir saat önce gelmişti.

Annem: Gece yarısından önce evde ol.

Gabi: “Aşk Aşktır” tişörtünü giyebilir miyim?

Sonuncusu beş dakika önce Serena'dan gelmişti.

Serena: Partiden ayrıldın mı?

Anneme başparmak havada olan emojiyi, Gabi'ye başparmak aşağıda olan emojiyi gönderdim. Serena'ya da üzgün surat koyarak cevap yazdım.

🙄 Üzgünüm, eve bırakılman mı gerekiyordu?

Hemen cevap geldi.

Serena: Jameson zil zurna sarhoş.

Ardından sorduğum soruya da *hayır* diyerek cevap vermişti. Hart, yolun kenarına yanaşırken, “Dünyayı sarsacak bir haber mi var?” diye sordu. “Yoksa artık gözlerini kapatabilir misin?”

“Tamam. Tamam.” Telefonumu kaldırdıktan sonra rüzgâr yüzüme çarparken gözlerimi kapatıp bekledim. Hart daha önce duymadığım yumuşak bir şarkı mırıldanıyordu ve onu göremesem de sırtıttığını biliyordum.

Arabayı park ettiğinde, neredeyse koltuğumda zıplayacaktım. Gözlerim hâlâ kapalı olduğu için Hart arabadan inmeme yardım edip elimden tuttu. Önce bir tuş takımındaki elektronik düğmelere bastığını, ardından bir bip sesinin geldiğini duydum. Sonra

beni ağırlığımız altında gıcırdayan ahşap bir zemin üzerinde yönlendirdi. Tam olarak nerede olduğumuzu o anda anladım. Rıhtımda olduğumuzu anladığımı bilmesi gerekirdi, değil mi?

Sonuçta çocukluğumuzdan beri buraya gelirdik. Nerede olduğumuzu tuz ve hanımeli kokan havası ele vermese bile, bip sesi ve gıcırdayan yürüyüş yolunun veya teknelerin limana hafifçe çarpmasının tanıdık sesleri ele verirdi.

Bunun beni partiden uzaklaştırmak için bir oyun olduğuna dair önceki şüphelerimin ne yazık ki doğru olabileceğini düşünerek, “Gözlerimi açabilir miyim?” diye sordum sabırsızca. Ancak birkaç saniye daha gözlerimi açmamaya karar verdim.

Miriam’ın tamamı on beş metre uzunluğundaki, gösterişli kamaralarla tamamlanan lüks üç katlı kruvazör yatının yanından geçtik. Bunu biliyordum çünkü adımlarımızı saymıştım. Ayrıca teknenin kendine has bir kokusu vardı, yeni deri ve yeni cilalanmış ahşap gibi kokuyordu. Bu, Hart’ın ve benim yaz boyunca üzerinde çalıştığımız, turistlere içecek götürdüğümüz, onlara yunusları ve diğer deniz canlılarını gösterdiğimiz ve misafirlerin güzel vakit geçirmesini sağladığımız yattı.

Birkaç adım sonra Hart bizi kapalı bir yere soktu. Bir kapının kapandığını ve limanın seslerinin kaybolduğunu duydum. Bir ışığın tıkırtısı duyuldu. Sonra bana doğru eğilip, “Beğenmezsen de yalan söyle,” diye fısıldadı kulağıma.

Hayatımda en aşına olduğum yerdeydim ve yine de midemde kelebekler uçuşuyordu. “Anlaştık.”

“Ama yalan söylemek zorunda kalmayacaksın çünkü bence bayılacaksın. Ah, ayrıca iki kısım var ve bu ilki.”

Sonra ellerini çektiğinde kendimi, bir römorkun üzerinde duran kamarasız, küçük bir yelkenlinin önünde buldum. O kadar küçüktü ki herhâlde aşağı yukarı altı metre uzunluğundaydı ve çizilmiş gövdesinin acilen boyanması gerekiyordu.

“Bu, yeni *Uğur Böceği*.” Hart gülümsüyordu.

Dördüncü sınıfın yazında Hart’ın babasının araba tamirhaneğinde bir tekne yapmıştık. Hart, teknenin yan tarafına hem türlü

şeyler çizmiş hem de teknenin adını yazmıştı: *Uğur Böceği*. Uğur böceklerinin yüzemeyeceğinden oldukça emin olduğumu söylesem de beni pek umursamış gibi değildi.

Beşinci sınıfta, güneş *Uğur Böceği*'ni yiyip bitirince bir tekne daha yaptık, yedinci sınıftayken o da enkaza dönüştü. Asla dayanıklı olmayacaklarını bile bile tekne yapmayı sürdürdük. Dayanaksız olmaları bizi durdurmadı çünkü işin eğlencesi teknede değil, onu yaratmaktaydı.

Hart konuşmaya devam etti: "Miriam bunu hurdaya çıkarcaktı. Ben de bana satması için onu ikna ettim. Son üç aydır teknenin motorunu tamir etmeye çalışıyorum. Sadece birkaç ödemem kaldı, yaz sonuna kadar benim olacak. Yani bu tekne bizim ve bu Uğur Böceği diğerleri gibi parçalanmayacak, ayrıca..."

Hart sözünü bitiremedi çünkü kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. Klor ve sabun kokuyordu ama bu o kadar güzel bir kokuydu ki, onu asla bırakmak istemiyordum.

Beni kendine çekip güldü. "Bu, tekneyi sevdiğin anlamına mı geliyor?"

"Mükemmel," dedim ve bu konuda samimiydim. Hart berbat sır saklardı ama bunu benden saklayabilmesi başlı başına şaşırtıcıydı. Para biriktirmişti ve taksit mi ödüyordu? Kalbim patlayacak gibiydi. Ben de aynısını yapmak istiyordum. Onun için istiyordum. Bizim için.

Beni, küçük tekneyi farklı bir açıdan görebilmem için yaklaştırdı. Hiç de eski ve harap hâlde değildi. Her bakımdan güzeldi. "Neden daha önce söylemedin?" diye sordum.

"Sürprizleri sevdiğin için." Beni teknenin bankına oturturken hâlâ gülümsüyordu. Bankın minderi yırtılmıştı, dolgusu dökülüyordu.

"Suya çıkarabilirsek harika olmaz mıydı?" dedim.

Hart ensesini ovuşturarak, "Birkaç tamirat daha yapmam gerekiyor," dedi.

Ne zaman biteceğini bilmek istiyordum ama ona baskı yapmak da istemiyordum.

Hart kolunu omzuma doladı. “Eh, bunu çıkaramayız ama Miriam onunkilerden birini alabileceğimizi söyledi.”

Ben daha ne olduğunu anlamadan, Miriam’ın küçük yelkenlilerinden birine biniyorduk. Teknelerinin boyu beş metreden başlayarak genellikle grup turları için kullandığımız ödüllü yata kadar uzanıyordu.

Direği zaten dikiliydi, böylece Hart’la hemen yelkenleri hazırladık. Bunu daha önce birçok kez, geçen yaz bizi bir yelkenli tekne eğitim kursuna gönderen Miriam sayesinde yapmıştık. Maun ağacından, geniş bir güverteden, tam pruva ve rahat kamaradan oluşan bu on beş metrelik güzellik de en sevdiklerimden biriydi.

Birkaç dakika sonra limanda yelken açıyorduk. Ay ışığının, karanlık suların üzerinde minik elmaslar misali titreşmesini izledim. Bu gece, yelkenleri dalgalandıran hafif bir esinti vardı. Düşünebildiğim tek şey, *Devam et, yelkenlerin bizi nereye götüreceğini görelim*, oldu. Hayal gücümü harekete geçirmek için gereken tek şeydi bu: Meksika, Belize, Yunanistan, Küba. Dünyayı görmek, tatmak ve her şeyi solumak için sabırsızlanıyordum. Sihri ve olasılıkları keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Okyanusa açıldıktan sonra Hart tekneyi demirledi.

Pruvaya tünediğimiz sırada tekne hafifçe sallanıyordu. Karanlık sular buradan sonsuzluğa uzanıyordu. Serin bir rüzgâr ürpermemeye neden oldu. Hart kollarını bana doladı. “Geceleri burada olmayı seviyorum.”

“Sanki dünyada sadece ikimiz varız.” El Cielo’nun titrek ışıklarını görmeyeyim diye geriye dönüp bakmadım. Bunun yerine, bakışlarımı ölçemediğim o karanlık ufukta tuttum. “Mezun olduğumuzda, üniversiteye başlamadan önce yelken açıp bir yere gideceğimize söz ver.”

“Zaten söz vermiştim.”

Hart’ın bu konuda samimi olduğunu biliyordum. “Tekrar duymak istiyorum. Bana Napier’e gideceğimize söz ver. Yeni Zelanda’da bir yer ve biliyor musun, orası dünyanın en *art deco* şehri.”

Açıkça eğlenen bir ses tonuyla, “Rubes,” dedi, “öyle bir yerin varlığını bile bilmiyordum. Bu rastgele yerleri nereden buluyorsun sen?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama yakın zamanda, rastgele bir yer seçen harika bir internet sitesi buldum!”

“Kulağa riskli geliyor.”

“Bence eğlenceli geliyor.” Ayağa kalkıp üstümdekini çıkardım ve bikinimle suya daldım.

“Sen delisin!” diye bağırdı Hart.

Güldüm. “Sen de gel. Çok güzel.”

“Üzerinde can yeleği bile yok.”

Güldüm ve suya doğru bir tekme savurmak için sırtüstü döndüm. Güçlü bir yüzücü olduğumu biliyordu ve ben çıkmak isteyene dek beni geri çekmesi mümkün değildi. Suyu seviyordum. Ritmini, hâllerini, öngörülemezliğini. Yüzme takımına katılmamın ve madalya kazanmamın sebebi buydu. Yarışmayı önemsemediğimden değil, sudayken olduğum kişiyi sevdiğimden, tamamen özgür olduğumdan.

Bir dakika kadar sonra Hart’a yeterince panik atak yaşattığımı düşünerek merdivene tırmanmaya koyuldum. Bir havluyla beni bekliyordu, havluyu üzerime sardı.

“Ah, neredeyse unutuyordum.” Kamaraya doğru ilerledi. Bir an sonra, teknenin hoparlörlerinden Eric Church’ün *Heart of the Night* şarkısı çalıyordu. Rock havası taşıyan, alçak sesli ve karamsar bir country şarkısıydı. Teknenin pruvasına kuruldum. Hart geri döndüğünde elinde bir torba çikolata kaplı Alman simidi ve Sour Patch Kids jelibon vardı. İkisini de gururla kaldırdı. “Bayat simit mi yoksa yarısı yenmiş bir paket Sour Patch Kids mi?”

“Kesinlikle şekerleme!”

Yanıma çöküp açık şekerleme paketini aramıza koydu. Sonra karıştırmaya başladı. “Bu tam bir düzenbazlık. Geriye sadece mavi kalmış.”

“Sen neden böylesin?” diye takıldım paketi elinden alıp ağızıma bir şekerleme atarken.

“Çünkü herkes tadı en kötü olanın mavi renkli şekerlemeler olduğunu bilir.”

“Bu doğru değil,” dedim şekerlemeyi çiğnerken. “İçinde sadece mavi olan bir paket sattıklarını biliyor muydun? Üstelik kim ahududu sevmez ki?”

“Limonlu yemek varken mi?” Kaşlarını çatarak pakete baktı. “İnsanların bir sürü çocuk kafası yemeyi sevmesi biraz çarpık değil mi sence de? Yani, neden başka bir şekil verilmemiş ki? Meyve veya araba şekli ya da...”

“Çünkü o zaman ismi Sour Patch Kids olmazdı.”

“Harika, yani insanlar çocuk yemeyi tercih ediyorlar.”

Bir kahkaha attım. “Kesinlikle.” Hart’ın bacaklarının arasına yerleşip güçlü göğsüne yaslandım. Kollarını hemen vücuduma dolayarak bana sıkıca sarıldı. Kalbinin atışını hissedebiliyordum. Ona baktığım anda, başını bana daha da yaklaştırdı. Alnımı, burnumun ucunu ve iki gözümü öptü. Dudaklarımı. Çok geçmeden şekerlemenin o meyve lezzetini tatmaya başladığımda elleri hafifçe karnımı okşuyordu.

“Tenin çok yumuşak,” dedi.

“Ona vücut losyonu deniyor.”

“Sanırım adı Ruby.”

Gülerek bacaklarının arasına sıkışmış hâlde, dizlerimin üzerinde ona doğru döndüm. Yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Elimi kalbinin üzerine koydum. “Aynı ritimde nefes alıp veriyoruz.”

Yüzümden bir tutam saç geriye itti. “Neyin var senin? Gerçekten.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Zihninde bir şeylerin fırtına gibi esip gürlediğini söyleyebilirim.”

Haklıydı ama içimdeki o uğursuz hissi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. İç çektim. “Hemen yelken açsak olmaz mı?”

“Olur,” dedi sırtarak, “ama sanırım Miriam’ın, teknesini çalmamız konusunda söyleyecek birkaç şeyi olacaktır. Ayrıca

ailelerimiz onlarla vedalaşmadığımız veya okulu bitirmedığımız için sinirlenebilir.”

Surat asarak alnımı onun alnına yasladım. “Neden her zaman bu kadar mantıklı olmak zorundasın?”

“Çünkü sen çok hayalperestsin,” demekle yetindi.

Sırtüstü uzanıp başımı bir havluya yaslayarak parmaklarımdaki şekerlemeyi yaladım. Hart da yana kayıp sırtüstü yattı. Küçüklüğümüzden beri, birbirimizden ne kadar uzakta olabileceğimizi ve yine de kollarımızı uzatıp parmak uçlarımıza dokunabileceğimizi görmek için bu oyunu oynardık.

Sonraki beş dakika boyunca, hiç konuşmadan karanlık gökyüzüne baktık. Hart’ta sevdiğim şeylerden biri de buydu. Sessizliği doldurmamız gerektiği hissine kapılmaması. Çok geçmeden müzik sustu ve geriye sadece okyanusun yumuşak hışırtısı ile yelkenin çırpınışı kaldı.

Aramızda yaklaşık iki metre kadar bir mesafe vardı. Kollarımız birbirine doğru uzanmış hâldeydi ama bu gece parmak uçlarımız birbirine değmiyordu. Ya da belki de bunun için yeterince uğraşmıyorduk.

İçimde sımsıcak, kusursuz bir mutluluk kabarmıştı. “Seni gerçekten seviyorum,” dedim.

Hart sessizdi. Ona baktım, gözleri kapalıydı. “Uyudun mu?” diye fısıldadım.

Tam o sırada gözlerini açıp ayağa fırladı ve volta atmaya başladı. Telefonunu açıp ekrana dokunarak bir şeyler yazmaya koyuldu.

Bir şeylerin ters gidiyor olmasından neredeyse telaşa kapılarak, “Ne oldu?” dedim.

“Aklıma yazdığım şarkı için yeni sözler geldi.” Eliyle dağınık saçlarını geriye ittikten sonra yeniden yazmaya koyuldu.

Bu yaratıcı ânı bölmenin bir felakete yol açacağını bilerek ona alan tanıdım. Birkaç adım daha atmasının ve birkaç kez daha saçlarını geriye doğru itmesinin ardından artık daha fazla sessiz kalamadım. “Bana sözlerini söylemeyeceğin şarkı mı bu?”

“Evet, o.”

“Neden bu kadar gizli?” Ayağa kalkıp ne yazdığını görmeye çalıştım.

Hart’ın gergin omuzları düşmüştü ve kulakları ile omuzları arasında birkaç santim vardı. İlk kez dönüp bana baktı ve biliyordum ki, birkaç dakika önce aklına her ne geldiyse çoktan yazmıştı. “Eh. Sen sürprizleri bu kadar sevmeseydin,” dedi, “ben de bunu bir sır olarak saklamak zorunda kalmazdım.”

“Ah, sana söylemedim mi?” dedim havluma daha sıkı sarınarak. “Artık sürprizlerden nefret ediyorum, bu yüzden bana şarkının sözlerini baştan sona söyleyebilirsin.”

Coşkuluydu. Bunu daha önce de görmüştüm. Gözündeki bu parıltıyı, vücudundaki canlılığı.

“Bitmek üzere,” dedi. “Bana sadece birkaç gün daha ver. Beklemene degecek, söz veriyorum.”

“Sadece bir satır,” diye yalvardım.

“Bir satır mı? Sonrasında sabırlı olacak mısın?”

“Sadece tek bir satır,” diye tekrarladım.

Dudakları sağa doğru kıvrılırken bana yaklaştı. “Ruby hep böyleydi.”

“Hart! O satırı zaten biliyorum.”

Hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemek yerine beni öptü. Uzun, zayıf ve güçlü vücudunu benimkine bastırdı. O anda başka herhangi bir yerde olmak istemeyeceğimi düşünerek kendimi ona bıraktım. Sonra bir düşünce tüm gücüyle beni sarstı: *Umarım asla değişmeyiz.*

Tam o sırada telefonu titredi. Arayan Miriam’dı.

Hart telefona cevap verdikten bir saniye sonra kesinlikle bir şeylere razı olurken, ben de yeni beliren ve gün doğumundan önce kaybolacak olan dev bir parlayan yıldıza odaklanmış hâlde ufka bakıyordum.

Telefonu kapattıktan sonra, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

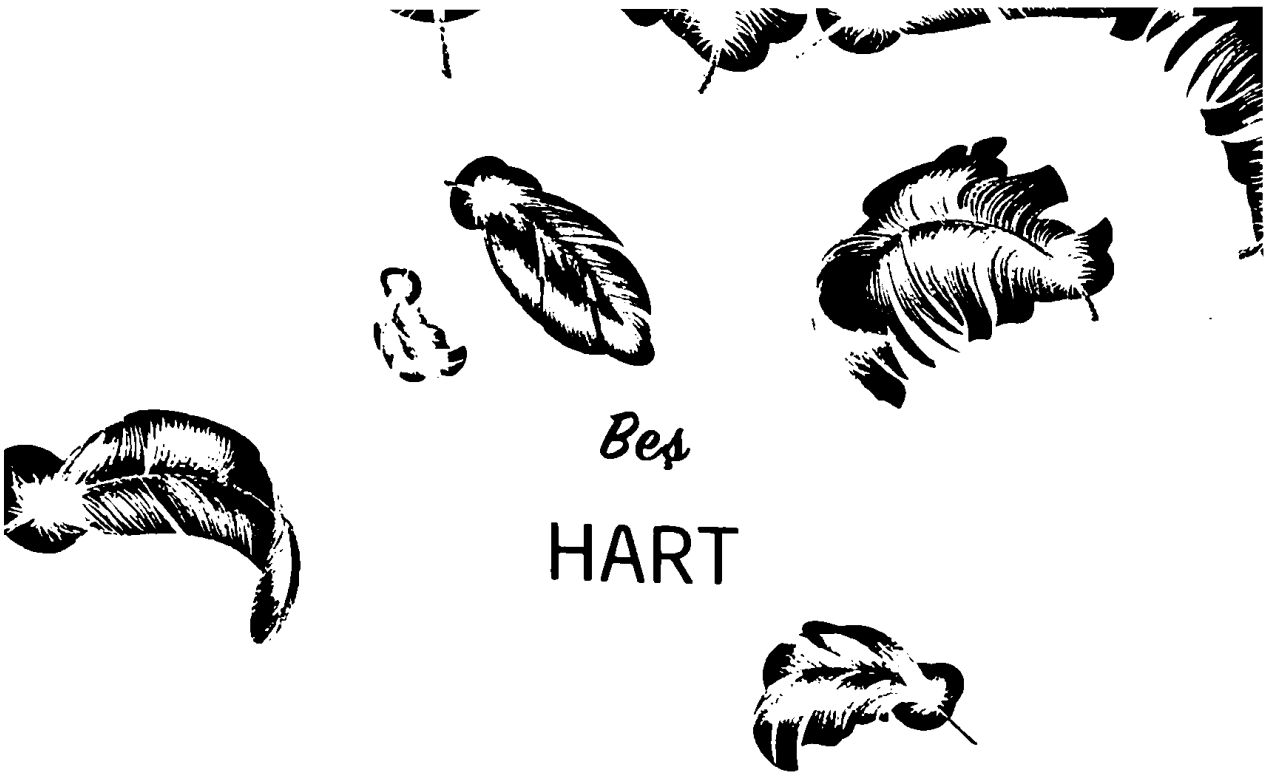
“Yarın gece Beau’nun yerine geçmemi istiyor. Kuzeni için özel bir doğum günü turu varmış.”

“Gelecek ay okul tatil olan dek çalışmıyoruz ama.”

“Rubes!” Tüm yüzü aydınlanırken bana sanki bir şeyi kaçırıyormuşum gibi bakıyordu. “İki katı ödeme yapacağını söyledi. Bu da *Uğur Böceği*’nin parasını en kısa sürede ödeyebileceğim anlamına geliyor!”

Mutlu olmak istiyordum ama bunun yerine sadece bağırsaklarımda gelgit gibi güçlü bir çekilme hissettim. Yine de bu mükemmel geceyi mahvetmek istemediğim için hiçbir şey söylemedim.

Sadece süzölmeye devam etmek istiyor, o yıldızın asla kaybolmamasını diliyordum.

Beş HART

Sondan yüz yirmi dakika önce

Ruby aradığında yarı giyiniktim, işe geç kalmıştım ve Sea Breeze tişörtümün son kırıışığını yeni düzeltmiştim.

“Gerçekten hasta olduğunu söyleyip işe gitmemen gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Bir elimle ayakkabımı çekiştirmeye çalışarak tek ayağım üzerinde zıplarken diğer elimle telefonu kulağıma tutuyordum. “Ruby, bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Çok geç kaldım.”

“Hava durumuna baktım,” diye devam etti, “yağmur yağacakmış.”

Tişörtümü başımdan geçirirken kalp krizi geçirmeye de hazırdım çünkü Ruby asla hava durumuna bakmazdı. Hem de hiçbir zaman. “Bak, bu harika bir iş,” dedim anahtarlarımı alıp Canavar’a doğru yürürken. “Ve yağmur altında çok vakit geçirdik.”

“Hart... Gerçekten evde kalman gerektiğini düşünüyorum. Film izleyebiliriz, pizza sipariş edebiliriz, romantik komedi veya daha da iyisi korku filmi izleyebiliriz...”

Garaj yolunda durup derin bir nefes aldım. “Ruby. Korku filmi iyi bir ikna yöntemi değil, bu bir. İkincisi, her şey yolunda. Bu çok şanslı bir durum. Ayrıca sana Miriam’ın iki kat ödeme yapacağını ve bahşişlerin tamamını bana vereceğini söylemiş miydin?” Normalde bahşişlerin sadece yarısını alırdık.

“Vay canına, gerçekten çaresiz kalmış olmalı.”

“Bu da Uğur Böceği’nin tamir masraflarını ödeyebileceğim ve Miriam’a olan borcumu kısa sürede kapatabileceğim, böylece tekneyi çıkarabileceğimiz anlamına geliyor.”

Sessiz kaldı. Sessizleşmesinden nefret ediyordum. Telefonumun saatine baktım. Tam aramayı sonlandırmaya hazırlandığım sırada, “Tamam. Sadece... Telefon çektiğinde mesaj at, sonrasında bir uğra ve... Dikkatli ol,” dedi.

Güldüm. “Kiminle konuştuğunu unuttun galiba? Ben zaten çok dikkatliyimdir, hatırladın mı?”

Canavar’ı garaj yolundan çekerken babam beni durdurdu. Bu yıl altmış yaşına girecekti, gür saçlı ve oldukça iyi durumda olduğu hâlde ilk kez yaşını gösteriyordu. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Bu, muhtemelen son zamanlarda çok fazla iş üstlendiği içindi ve çalışanlarının işe gelmemesi onu daha fazla işi üstlenmeye zorluyordu. Okuldan sonra ona elimden geldiğince yardım ediyordum ama bu yeterli olmuyordu.

Babamın uzun soluklu konuşmalarından birini yapmasını engellemek için açık camdan, “Geç kaldım,” diye seslendim. Babam sonsuza dek ve hiç nefes almadan konuşabilirdi. Ciğerlerinin havaya ihtiyacı olmadığına yemin edebilirdim.

Yine de koşarak geldi. Tamirhanesinin tulumunu giyyordu. Üzerinde “Jorgé’nin Yeri” yazan, inanılmaz derecede yağlı mavi bir tulumdu. “Az önce bindiğim şu 72 model yeni Benz’i görmelisin. Çok güzel. Birlikte üzerinde çalışabileceğimizi düşündüm.”

“Öyle mi? Kulağa harika geliyor. İşten sonra bakarım.”

Başparmağını omzunun üzerinden uzatarak tesadüfen evimizin altında olan dükkânını işaret etti. “Bir dakikanı almaz.”

“Üzgünüm, baba. Geç kalırsam Miriam canıma okur. Çok önemli bir aile meselesi.”

İç çekerek Mustang’in tepesine vurup, “*Que te vaya bien*,”* dedi.

* İsp. *Que te vaya bien*: Kolay gelsin.

Yirmi dakika içinde yattaydım. Neşeli bir caz müziği çalıyordu. Sekiz kişilik bir grup kadehlerini tokuşturarak ve gülüşerek etrafta dolanıyor ve kaptan Teddy bizi okyanusa götürürken konuklar gözlerini günün son ışıklarından koruyorlardı.

Teknenin okyanusa doğru ilerlediği ve artık limanın güvenli kollarında olmadığını bildiğiniz bir an vardır ve bu anda hem özgürleştirici hem de korkutucu bir his mevcuttur. İşte, kırmızı renkli çatılara, kasabanın üzerindeki basamaklı tepelere ve *adiós* der gibi eğilip sallanan palmyelere baktığım an tam da buydu.

Bunun en iyi yanı ne miydi? Bu manzara hiç değişmezdi. Ve daima evinizde hissettirirdi.

Miriam'ın altı yaşındaki yeğeni Charlie, ablası Anisa ile mutfak adasının etrafında daireler çizerek koşuyordu. Ben buzdolabından birkaç atıştırmalık tepsisini çıkarmaya çalışırken o ikisi sanki sorun çıkarmak istiyorlarmış gibi etrafta koşuşturuyorlardı.

Miriam içeri girip kötü teyze surat ifadesiyle onları dışarı atarken bir yandan da, "Lanet olası yeleklerinizi giyin," diye hatırlattı.

"Kaşındırıyorlar," dedi Charlie.

"Annem küfürlü konuşulmaması gerektiğini söylüyor," dedi Anita kaşlarını çatarak.

Miriam iç çekti. "Ben senin teyzenim ve benim de lanet olasıca bir otoritem var."

"Otorite ne?" diye sordu Charlie, ablası deniz cadıları hakkında bir şeyler mırıldanarak onu sürüklüyordu.

Miriam şarabını yudumlayıp kadehi "otoriter" bir şekilde bıraktı. Kırklı yaşlarındaydı ve üç kez boşanmıştı. Altın rengi teni ve siyah saçları ile kalabalığın arasından hemen sıyrılıyordu.

Gergin bir şekilde sigarasını yakıp, "Harika iş çıkarıyorsun, Hart," dedi. "Böyle katkıda bulunmanı gerçekten takdir ediyorum." Sigarasını üfleyince dalgalı bir duman izi oluştu. "Tanrım, kız kardeşimin giydiği o mini elbiseyi gördün mü? Tanrı aşkına, elli bir yaşında!"

Aile kavgalarına karışmak istemediğim için sadece, "Sorun değil. Yardım etmekten mutluluk duyuyorum," demekle yetindim.

İki nefes daha çekip sigarayı lavaboya attı. “Aile meseleleri çok dramatik oluyor. Buna neden izin verdim ki?”

Buna ne cevap vermem gerektiği konusunda emin olmadığım-
dan sadece başımı salladım.

Hafifçe gülümsedikten sonra neden mutfağa geldiğini unutmuş gibi etrafına bakındı. Patronumda sevdiğim şeylerden biri de zengin olduğu hâlde daima yardım etmesiydi. Mesela o anda tezgâhtan bir şarküteri tepsisi aldı. Miriam tüm çalışanlarını ısrarla kendisi eğitirdi ve derslerden biri gurme yiyecekler ve şaraplar (sadece beyaz şaraplar çünkü kırmızı, yatın ahşabını ve kumaşları lekeleyebilirdi) üzerineydi. Gerçi ben, en azından yasal olarak şarap servis edemezdim. Ama Miriam işine geldiğinde bu küçük gerçeği göz ardı etmeye meyilliydi.

Beau burada devreye giriyordu. Otuzlu yaşlarındaydı. Bence Miriam’a karşı bir zaafı vardı. Bir yıl önce Napa’dan buraya taşındığından beri Sea Breeze’de çalışıyordu ve bu gece, yaşadığı gıda zehirlenmesi benim şansım olmuştu.

Miriam mutfaktan çıkmak üzereyken arkasını dönüp, “Yaklaşık on dakika sonra yengeç bacaklarını çıkarabilir misin? Ve tam bir saat sonra şarabımızın bittiğini söyleyeceksin,” dedi.

“Bittiğini mi?”

Gülümseyerek başını yana yatırdı. “Seni okyanusa atacak hâlleri yok.”

“Tamam, anladım!”

O gittikten sonra hemen telefonumu kontrol ettim. Çekmiyordu. Ama yaklaşık bir saat önce Ruby’den gelen bir mesaj vardı. Gözlerini devirmiş ve dilini çıkarmış hâlde yüzünün yakından çekilmiş bir fotoğrafını atmıştı, altında da bir mesaj yazıyordu.

**Ruby: Romantik komediyi seçtim
ve hayal kırıklığına uğradım çünkü
romantik komedide yeterince
romantik sahne yok. Zaman kaybı.**

Limana dönene kadar mesajımı alamayacağını bildiğim hâlde cevap yazdım.

**Yokum diye şimdiden
sıkıldın, değil mi?**

Miriam'ın verdiği talimata uyarak yengeç bacağı tepsisini ailesine götürmeden önce birkaç dakika bekledim. Gökyüzü karar-mıştı ve ay, sanki bir iplik ile göğe asılmış ve her an düşebilirmiş gibi görünüyordu.

Yere düşmüş bir peçeteye uzandığım sırada Charlie'yi aşağıdaki güvertede gördüm. Yatın yan tarafına bozuk para atıyordu.

Hem ne yaptığını görmek hem de onu başka bir şeyler yapmaya ikna etmek, mesela can yeleğini giymeye ikna edebilir miyim diye bakmak için aşağıya indim. Ama yaklaştığımda bana gülümseyerek bozuk paralarla dolu açık avucunu uzattı. "Bir dilek tutmak ister misin?"

Dileklerine çomak sokmak istemesem de hayır, okyanusa bozuk para atarak farkında olmadan canlılara zarar vermek istemedim ve... Düşüncelerimi durdurdum. Rubes burada olsaydı, "Alt tarafı bir tane bozuk para, Hart," gibi bir şey söylerdi.

Tam o sırada yağmur başladı. Charlie yağmuru seviyordu. Daireler çizerek dönüyor ve diliyle yağmur damlalarını yakalamaya çalışıyordu. "Hey, dostum," dedim. "Kamaraya girsek iyi olur."

Ancak o teknenin arkasına doğru koştu. Ben de peşinden koştum ve tam korkuluklara çıktığı anda onu yakaladım.

"Hey!" Kalbim dayanamayacak gibiydi. "İn oradan."

"Bak!" Suyun içinde göremediğim bir şeyi işaret etti. Belki de bir yunustu.

Şimşek çaktı. Yağmur daha da güçlü yağacaktı.

Biri Charlie'ye seslendi ama sesi rüzgâr tarafından yutulduğu için ses sanki çok uzaktan geliyordu. Sadece bir saniye, hatta yarım saniyeliğine seslenenin kim olduğunu görmek için arkama baktım. İşte ne olduysa o anda oldu. Charlie suya doğru kaydı.

"Okyanusa düşen var!" diye bağırdım. O an aldığım, *Sudaki kişiye bir can yeleği fırlatın* gibi tüm dersleri unutarak

korkuluklardan atladım. Öyle bir an yaşarken, tüm aklınızdakiler uçup gidiyordu.

Su soğuktu ve okyanus öylesine çalkalanıyordu ki Charlie'yi göremiyordum.

Hayatımda hiç yüzmediğim kadar sert hareketlerle yüzüyordum. Kollarım ve bacaklarım öfkeyle, çaresizce çırpınıyordu. Neden o lanet can yeleğini giymemişti ki?

Oradaydı.

Alaca karanlığın içinde onu gördüm. Kollarını çırpıyor, ağlıyordu, çalkantılı suyun içinde ağzına kadar batmıştı.

“Geliyorum!” diye bağırdım.

Tam o sırada tekneden gelen parlak bir ışık, suyu aydınlattı ve bir saniye kadar sonra tam önüme bir can simidi atıldı. Can simidini tekmeler savurarak, uzanarak, dua ederek yakaladım. Ve düşünebildiğim tek şey *Charlie, Charlie, Charlie* oldu.

Sonra çığlıklar yükseldi, bir kadının feryadı, bir alarmın ötüşü duyuldu. Neredeyse varmıştım. Neredeyse. “Geliyorum!” diye bağırdım tekrar.

Sonra onu kollarıma aldım. Şiddetle boynumu kavradı. Suyun üzerinde süzülürken dalgalar büyüdü. Onu üzerimden çekip beline can simidini takabilmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. “Gördün mü?” dedim muzaffer bir şekilde. “Bu, yüzmeni sağlayacak.”

“Ölmek istemiyorum,” diye bağırdı.

Geveleyerek, “Ölmeyeceksin,” dedim. “Söz veriyorum. Sadece sana söylediklerimi yap, tamam mı?”

Yağmur daha sert, daha hızlı yağıyordu.

Charlie'yi tekneye doğru çekerken kaslarım acı içinde çığlık atıyordu. Ama lanet olası akıntı bizi yutmaya çalışıyordu.

Tekrar tekrar, “İyi olacaksın,” dedim. Çok uzaklarda bir yerden çığlıklar yankılanıyordu.

Öylesine tükenmişim ki Charlie'yi pruvaya ben mi fırlattım yoksa bir el onu tutup çekti mi, hatırlamıyordum. Ama güvendeydi. Charlie güvendeydi.

Titrek elimle teknenin merdivenine doğru uzandım. Parmaklarım merdivenin kenarındayken devasa bir dalga beni altına çekti.

Su karanlıktı... Hiddetliydi. Yüzeye ulaşmak için mücadele etsem de başaramadım. Hangi yöne gittiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Panik, canlı bir kablo gibi tüm vücudumu elektriklendiriyordu.

Ölmeden hemen önce hayatımızın gözlerimizin önünden geçtiğini söylerler ama bu doğru değildi. O anda iki şey düşünüyordum: *Babamla o fazladan bir dakikayı geçirmeliydim, bu geceyi Ruby ile geçirmeyi tercih etmeliydim.*

Su kapanıyordu.

Ona yazdığım şarkıyı bitirmedim.

Akciğerlerim patlamak üzereydi.

Şarkısını neden bitirmedim ki?

Nefes alma isteğine karşı mücadele ediyordum. Suyun içeri dolmasına izin vermemek için...

Ruby'ye yazdığım şarkının müziği içimde çalıyor, içimden geçiyordu.

Dalgalanıyor okyanus, çok hızlı.

Direğin arkasından yükseliyor ay ışığı.

Mücadeleyi, yüzmeyi, yüzeyi aramayı asla bırakmayacaktım.

Ellerimiz yıldızlara uzanıyor.

Ah, evet. Evet, gelecek bizim, ikimizin.

Nefes alabilmek için *yalvarıyordum*. Bir gelecek için de.

Ama yoktu.

Nefes alma, havayı içime çekme isteği galip geldi. Su, burnuma ve ağızma hücum ederek ciğerlerimi doldurdu.

İlk başta bir acı yayıldı ama sonra... Bir durgunluk vardı. Bir anının parıltısı. Teknenin kenarında oturup güneşin pırıl pırıl okyanusa karışmasını izlediğimiz sırada Ruby'nin başı omzumda.

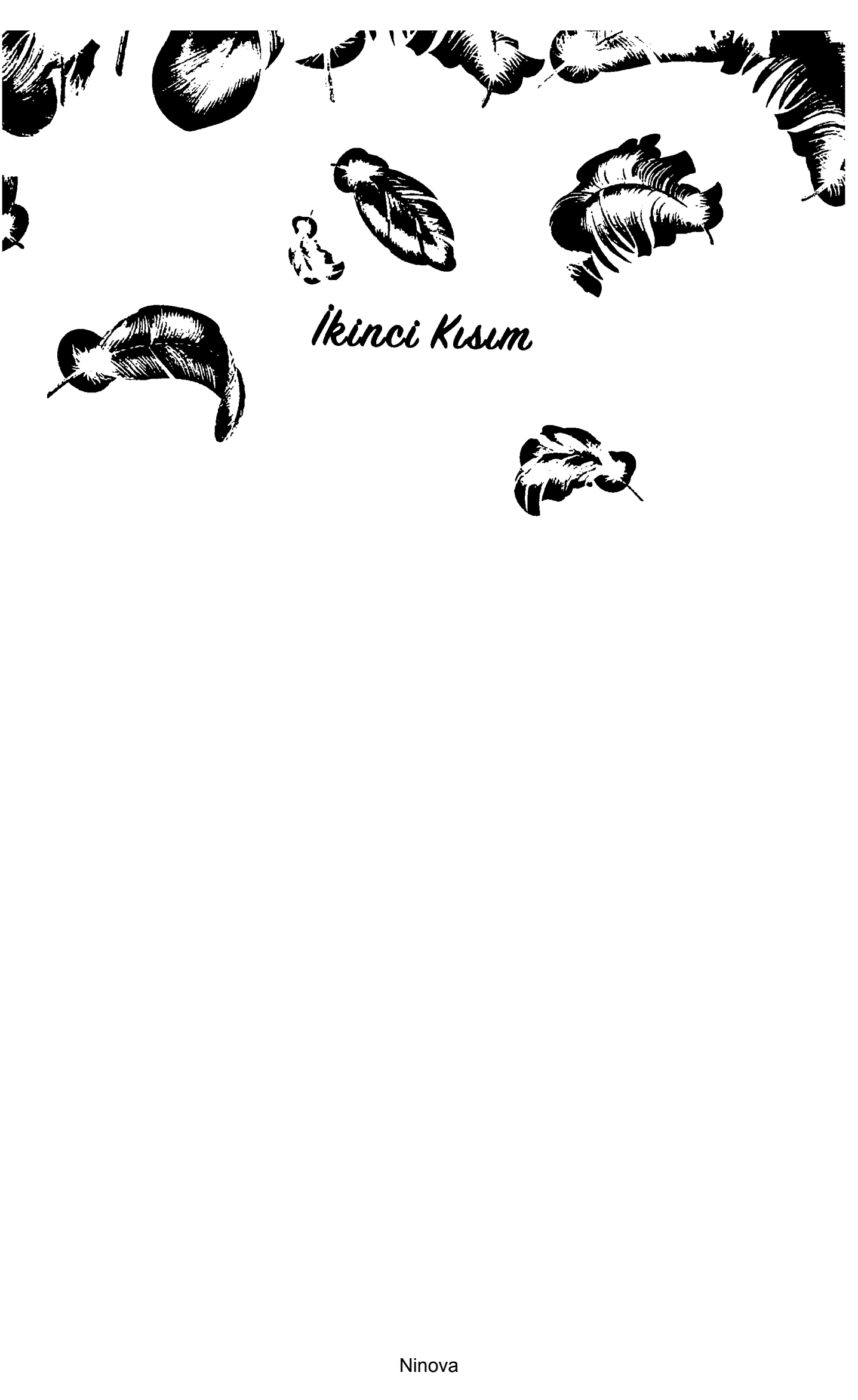
"Beni ne kadar seveceksin?" diye soruyor.

"Daima."

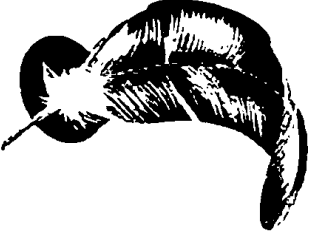
Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip altın kahve-
rengi gözleriyle bana bakarken dudaklarında bir gülümseme var.
“*Daima, ebediyen sürmez.*”

Ve sonra her şey bir şekilde kaybolup gidiyor.

Asla çıkamayacağımı bildiğim bir karanlığa doğru hem de. Ve
tek düşünebildiğim, *Çok üzgünüm*, oluyor.

İkinci Kısım

Bin Meleğin Göksel Tutanağı

Hart Matías Augusto

Ölüm saati: 20.52

*Y*as, diğer tüm acılardan daha betermiş.
Sürekli. Sonsuz.

Kalbinizi, zihninizi, uykunuzu, iştahınızı ve tüm lanet hayatınızı çalmaktan zevk alan bir canavar gibi. İlk başta buna ben izin verdim. Yasın sonunda beni yutacağını biliyordum. Üstelik bunu istiyordum da.

Annem ne yapacağını bilmiyordu. Gabi, yardım etmeye çalışırken kendi kederinde kaybolmuştu. Hayatımın en kötü gününden birkaç hafta sonra, sonunda bir danışmana gitmemi sağlayan kişi Serena oldu.

Terapistim her şeyi yazmamı istedi: duygularımı, Hart hakkında hissettiklerimi, hissettiğim her şeyi. Ama bunu yaparsam ondan daha da uzaklaşacağımdan endişeleniyordum. Böyle bir “iyileşmenin” içimde açmak istemediğim yerleri açacağından... İşini o kadar iyi yapacaktı ki, bir şekilde devam edecektim. Oysa devam etmek istemiyordum. Sadece onu istiyordum.

Artık, ya kederim Hart’tan bana kalan tek şeyse diye merak ediyordum.

Uyuşmuş bir şekilde günlüğümün boş sayfasına baktım. Artık gözyaşlarım akıyordu. İlk birkaç ay olduğu gibi değildi, o zamanlar günün her saniyesinde kendimi tükenmiş hissediyordum.

Bu şekilde daha çok hoşuma gidiyordu. Kendim üzerindeki bu kontrol hissi.

Hart. Hart. Hart.

Günlüğü yazmaya ilk başladığımda, yazabildiğim tek şey buydu.

Satırlara sayfalar boyunca sadece onun adını yazmıştım. Sonra başka şeyler, *Yazdan nefret ediyorum. Beni nasıl bırakabildin? Neredesin?* gibi tek cümlelik şeyler yazmaya başladım.

Bu cümleler sonradan, şimdiki zamanda yazılmış Hart listesine dönüştü: Hart'ın en sevdiği şeyler, Hart'ın söylediği şeyler, Hart'ın endişelendiği şeyler. Ancak listelerim de tükendi ve sanırım artık çok korktuğum o tek şeyle yüz yüzeydim.

Geçmiş zamanda Hart ile yüzleşmek.

Kalemin ucunu çekine çekine sayfanın üzerine koydum ve ilk kez belki de onunla yüzleşebileceğimi, gözlerinin içine bakabileceğimi, son beş aydır söyleyemediğim her şeyi ona söyleyebileceğimi hissediyordum.

Sevgili Hart,

Birkaç hafta önce okula döndüm. Herkes yalan söylemiş. Son sınıf büyüğü veya unutulmaz değil, aksine gri ve sıkıcı. Evet, biliyorum, bir şans vermeliyim. Burada olsaydın bunu söylerdin. Ve burada olsaydın, burrito yiyip matematik dersinden şikâyet ederdik. Sen, benim hiç duymadığım o yazdığın şarkıyı söylerdin. Şarkı sözü defterini, babanın bana verdiğini söylemiş miydin? Kabul edemedim. Defterin onda kalması gerektiğini düşündüm. Sen de bunu isterdin, değil mi? Ama ısrar etti ve senin gitmenden yaklaşık bir ay sonra o da buralardan gitti. Evi satıp ailesiyle birlikte yaşamak üzere Meksika'ya döndü. Sanki senden geriye kalan son parçayı da kaybetmiş gibi hissettim. Neyse, defter dolabımda. Bir kere bile açmadım. Açmak doğru gelmedi.

Bir da George var. Birbirimizden uzaklaştık, sanki birbirimizi görmek inanılmaz derecede seni... ve kaybettiklerimizi hatırlatıyor gibi. Bununla çok zor baş etti ve bu hiç hoşuna gitmeyecek

ama ağabeyleriyle kafes dövüşüne başladı. Onu anlıyorum. Bence acı ona kendini daha canlı hissettiriyor.

Kızma ama ben de yüzme takımını bıraktım. Sudan nefret ediyorum. Bazen acaba seni kurtarabilir miydim, diye soruyorum kendime. Yani, orada olsaydım. Bilirsin, her zaman iyi bir yüzücüydim.

Annem yatak odamın kapısından başını uzattı. Koyu saçları omuzlarına dökülüyordu. “Çin yemeği sipariş ettim,” dedi.

Başımı salladım. Yarım gülümsemeler ve birlikte yenen akşam yemekleri gibi küçük sıradan şeylerle endişesini gidermek için elimden geleni yapıyordum. Herkesin hayatına devam etmesine öfkeliydim. Dünya dönmeye devam ediyordu. İnsanlar işe gidiyor, çocuklar okula gidiyor, ebeveynler yemek pişiriyor ve güneş doğup batıyordu. Ve benim düşünebildiğim tek şey şuydu: *Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?*

Annemin bakışları açık olan günlüğüme takıldı. Defteri kapattım ve bu, içeri girmesi için bir davet olduğundan, gelip yatağımın kenarına oturdu. “Koç Winslow’la karşılaştım.”

Eski yüzme antrenörümdü. Bana ne demek istediğini biliyordum. *Takımda senin için hâlâ yer var.*

“Hazır değilim,” dedim. Muhtemelen asla da olmayacaktım. Sadece suyu düşünmek bile, zihnimde Hart’ın boğuluşuyla ilgili korkutucu görüntüleri çağırıyordu. Eskiden hayatımda çok büyük yeri olan bir şeyin şimdi ilişki kuramadığım bir şeye dönüşmesi komikti.

Annem uzanıp ben küçükken yaptığı gibi saçlarımı okşadı, ben de onun eline doğru yaslandım. Bir an öylece oturduk, sonra bana, “Çocukken su altında nefes tutma dünya rekorunu kırmak istediğini hatırlıyor musun?” diye sordu.

Bu anıyı anımsayıp kıkırdadım.

“Sonra da denizkızı olmaya karar vermiştin,” deyip ekledi: “Ve suda yeterince uzun kalırsan kuyruğunun çıkacağını kafaya takmıştın.”

“Bacaklarım buruşana kadar üç saat küvette oturuyordum.”

Annem gülümsedi, başını salladı, saçımı nazikçe parmağına doladı. “Sen su için doğmuşsun...”

“Anne...”

“Artık yüzmek istemiyorsan bu da sorun değil,” dedi geri çekilerek. Birbirimize baktık. “Gerçekten, ciddiym.”

“O zaman neden bütün bunları anlatıyorsun?”

“Çünkü yas tutmanın, öyle bir aşkı kaybetmenin, kalbinin asla eskisi gibi olmayacağını düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Onu özlemediğim bir günüm bile yok.”

Boğazımda bir şey düğümlendi. “Babamı ben de özlüyorum,” dedim sadece. Onu pek hatırlamıyordum. Sanırım olabileceğimiz aileyi, yaratmış olabileceğimiz anıları özlüyordum. “Aşk berbat bir şey,” deyiverdim aniden. “Hep bir vedayla bitiyor. Nasıl olursa olsun. Birileri her zaman gitmek istemese bile gidiyor.”

“Doğru ama yine de güzel bir yolculuk,” dedi annem hüznle. “Aşk yüzünden kırılmayı, aşkın derinliklerini asla bilmemeye tercih ederim.”

Göğsümde bir ağrı hissettim, orada olmak istemeyen ama nereye gideceğini de bilmeyen bir ağrı.

Gabi mutfaktan, “Soğuk Çin yemeklerinden nefret ederim. Ben yiyorum!” diye bağırdı.

Annem ayağa kalktı ve tam çıkacakken gözlerinde bir umut kıvılcımı gördüm. Aslında Hart’tan, aşktan ve kırılmaktan bahsettiğimiz için derinlerinde uyanan bir umuttu bu. Onun adına bu umudu istiyordum. Gerçekten istiyordum.

Peki, bunu kendim için isteyebilir miydim?

Derin bir nefes alıp günlüğümü açtım ve başladığım yazıyı bitirirken ortaya çıkana şaşırdım.

Seni durdurmalıydım. İçten içe kötü bir şey olacağını biliyordum. Sezgilerimin dikenli dallarını günler öncesinden hissetmiştim. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir şey hissettiğim olmamıştı ama bunu görmezden geldim çünkü gerçek olmasını

istemiyordum. Belki de gerçekleşecek olan her neyse, o kadar da kötü bir şey olmayacağını ummuştum.

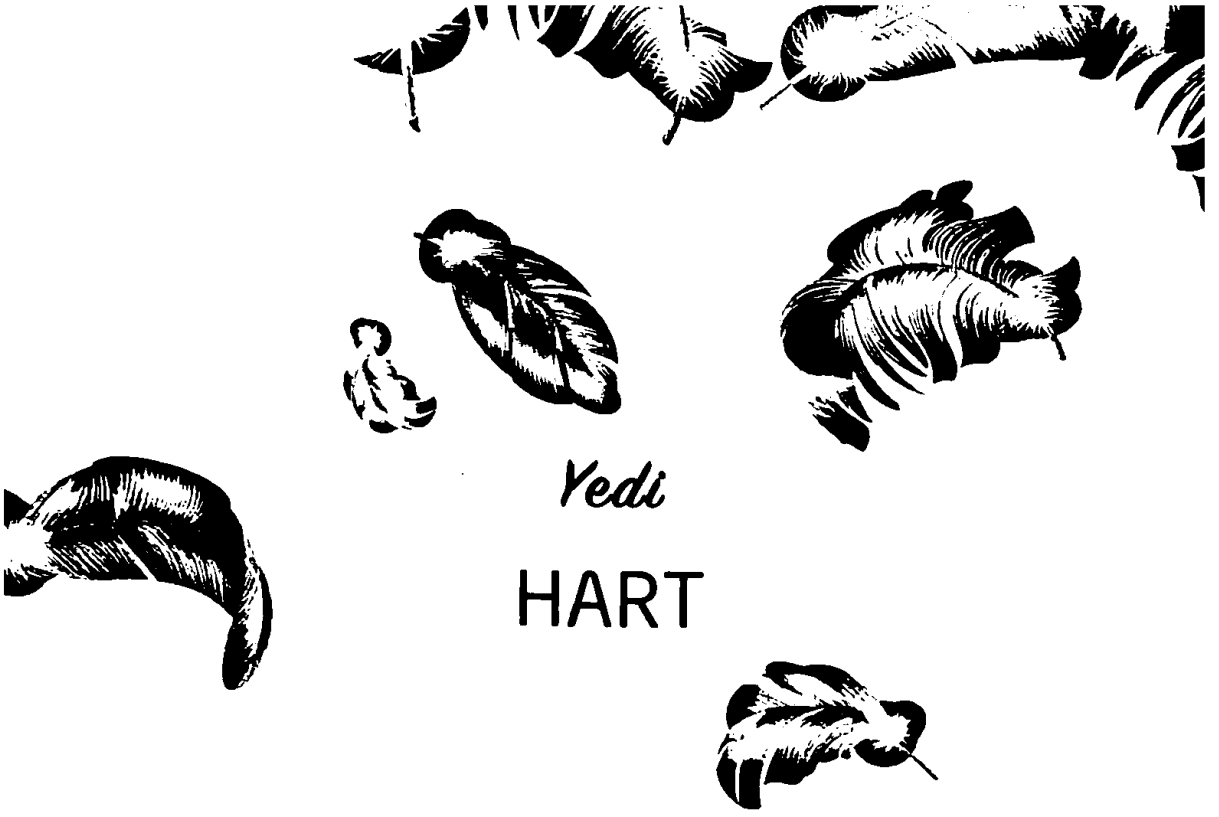
Yanılmışım.

Her neyse, nerede olursan ol, umarım mutlusundur ve bir gitarın vardır. Çok meşgul değilsen belki bana bir işaret gönderebilirsin? Sadece iyi olduğunu bilmem için ve...

İşte burada bitti. Sözlerim, umudum, kalbim.

Açık penceremden serin bir sonbahar esintisi girerken defterimi kapattım. İşte o zaman onu gördüm.

Pencere pervazımda duran, rüzgârın onu uçurmasına meydan okuyan minik bir uğur böceği.

Yedi HART

Kendimi sıcak, yoğun bir su kütlesinde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Her şey hafif, kolay ve bir rüya gibi huzurluydu. Hiçbir düşünce ve görüntü yoktu, sadece mükemmel bir dinginlik vardı.

“Merhaba, Hart.”

Bir kız sesiydi bu. Beni yavaş yavaş bu sakin alandan uzaklaştırdı. Onu dışarıda bırakmak istesem de artık çok geçti. Parlak bir ışık parıldarken bu sessiz süzülüş silindi ve göz açıp kapayana dek yok oldu.

Şimdi geniş, yeşil bir gölgeliğin altındaki taburede oturuyordum.

Ağacın kalın dallarının arasından güneş ışığı süzülüyordu. Etrafımda, yerden en az on beş santim yükselen beyaz çiçeklerle dolu bir çayır vardı. Bir saniyeliğine kim olduğumu, nerede olduğumu veya buraya nasıl geldiğimi unuttum. Bir saniyeliğine umursamadım. Bir saniyeliğine etrafıma bakarken yavaş, düzenli nefesler alarak parçaları bir araya getirmeye çalıştım. Ama o bir saniye çok çabuk geçti.

Tam o sırada önümde bir kız belirdi. Yaşıtımdı gibiydi, belki benden bir veya iki yaş büyük olabilirdi. Kısa, koyu renk saçları ve güçlü bir çene hatta vardı. Kehribar taşma benzeyen gözleri güneş

ışığında parlıyordu. Üzerinde gümüş boya lekeleri olan açık mavi bir deri ceket ve yırtık, bol paça bir kot pantolon giymişti. Kafasını çevirdiğinde sallanan, ışık parıltılarını yakalayan halka küpelerinin içinden yumruğum geçebilirdi.

“Sen kimsin?” diye sordum. Sesim komik çıktı. Aynı anda hem uzak hem de yakındı. *Tamam, bu bir rüya, hepsi bu*, dedim kendi kendime.

Deri ceketinin kolunu çekiştirdi ama soruyu cevaplamadı. En azından tam olarak cevaplamadı. “Sana yardım etmek için buradayım.” Tıpatıp Zendaya’ya benzediğine yemin edebilirdim.

Ayağa kalktım, midemde keskin bir bükülme hissettim. Neden göğüs kemiğime yumruk yemiş gibi hissediyordum? Her an uyanabilirdim. Muhtemelen kötü bir filmin ortasında Ruby’nin kanepesinde uyuyakalmıştım. Ama yine de, “Bana hangi konuda yardım etmek için?” diye sordum.

Kızın ağzı, *Kemerleri bağlayın, kalkış zamanı*, der gibi hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Bunu sana göstersem daha iyi olur.”

Gergin bir şekilde kıkırdadım. “Bu çılgınca bir rüya.”

“Bu bir rüya değil,” dedi kız, sesi öncekinden daha uçarıydı. “O çocuğu kurtarman çok asil bir davranıştı, Hart ama eminim ki bunu yaparken... Boğulduğunu hatırlıyorsundur.”

Tam da öyle oldu. Anılar yüzeye çıktıkça sözlerinin gerçekliği etrafıma çöktü. Görmeyi, bilmeyi... Kabul etmeyi istemediğim bir anıydı bu.

Yine de hatırlamamam imkânsızdı.

O kâbus gibi anın görüntüleri beni tüketirken, “Hayır!” diyen sesim ağaçların arasında yankılandı. “Ben... Tekneye çıkabildim!”

Küpelerinden biriyle oynayan kız, bana bakarak ağaca yaslandı. Bu kadar keyfimi kaçırmış olmasaydı güzel olduğunu söyledim.

Sanki bir şey yapmamı, farklı bir tepki vermemi bekliyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu. Hafızamı zorlayarak hatırladığım son birkaç dakikayı aradım.

“Sen benim öldüğümü mü söylüyorsun?” diye haykırdım. “Buranın cennet olduğunu?” Dürüst olmak gerekirse cennetin bir çiçek tarlasından daha iyi olmasını beklerdim.

“Bak,” dedi gözlerini kırıştırarak. Kehribar rengi gözleri mora döndü. İnanılmaz etkileyiciydi ve şu anda bu kadar korkuyor olmasaydım bunu takdir edebilirdim. “Cennette değilsin, tam olarak ölü de değilsin.”

Tamam, hemen kendimi daha iyi hissettim. *Ölmemişim. Ölmemiştim.* Bu gerçekten güzeldi çünkü eğer ölmüş olsaydım Ruby beni öldürürdü.

“Boğuldun, Hart. Kesinlikle öleceğini düşünüyordum. Elveda hayat, merhaba cennet. Ve senin için üzuldüm.”

“Ölmeyeceğimi mi söylüyorsun yani?”

Küpesini çevirirken başıyla onayladı. “Seni mücadele ederken gördüm, bunun acı verici olacağını biliyordum, bu yüzden ruhunu erkenden çekip çıkardım ve seni her şeyden kurtardım.” Fazlaca üzerinde çalışılmış gibi görünen parlak bir gülümsemeyle gülümsedi. “Ne kadar nazik biriyim, değil mi?”

Nazik mi? Az önce nazik mi demişti o?

Kafam karıştı. O duyamıyordu ama ben içimden çılgın bir çılgılık atıyordum. Onun sözlerini kavrayabilmek için zihnimi toplayabilmem biraz zaman aldı. “Sen nesin yani? Bir melek mi?” Beynimdeki pus dağılmaya başlamıştı. “Ve sen... Benden hayatımı mı çaldın?”

Fazla hızlı sayılabilecek bir şekilde, “Melek kısmına evet, hayatını çalmaya hayır,” diye cevap verdi. İç çekip, “Dediğim gibi, seni acıdan ve ızdıraptan kurtardım,” diye ekledi.

“Tamam, peki, öyle olsun,” dedim. Durumun mükemmel bir şekilde düzeltilebileceğini düşünüyordum. “O zaman beni tekrar bedenime koyabilirsin, değil mi?”

“Bunu yapamam.”

“Neden?”

Yüzünü buruşturdu. “Şey... Çünkü senin bedeninin okyanusun dibinde.”

“Git al o zaman.” Artık tam bir panik hâlindeydim. Bu nasıl gerçek olabilirdi? İnkârım güçlüydü ama bu gerçeklik çok daha güçlüydü. Gerçeği iliklerimde hissedebiliyordum. Sanırım tam olarak iliklerimde hissetmiyordum çünkü onun yüzünden artık iliklerim yoktu.

“Hart,” dedi birini uçurumdan geri çekmeye çalışan boş bir psikolog tavrıyla. “Bu artık bir seçenek değil. Aradan beş ay geçti ve...”

“BEŞ AY MI? Hayır! Sadece... Birkaç dakika oldu!” Şaşkınlıktan her yerim uğulduyordu.

Bakışlarımız buluştu. Gözleri artık menekşe rengi değildi. Altın rengiydi ve siyah benekler vardı. Yırtıcı bir kuş gibiydi.

“Ama aydınlık bir taraf var,” dedi. “İnsan hayatına geri dönebilir ve ölümün için planlanan zamana kadar kalan günlerini yaşayabilirsin.” Bunu söylerken sırtıtmıştı. Ama dudaklarının sağ alt köşesinde bir titreme vardı. “Tek yapmamız gereken, sana ölümün eşiğinde olan bir beden bulmak.”

“Yani, bir bedeni geri dönüşüm için kullanacaksın gibi bir şey mi?” Aniden başım dönünce sandalyeye tutundum.

“Evet, bir beden seçmelisin. Eğer seçmezsen ben senin için bir tane seçeceğim.”

“Ah, tamam, hayır, böyle bir şey olmayacak.” Yürümeye başladım. Başka bir beden. Başka bir beden. Kelimelerin ve fikirlerin bir tortu gibi yavaşça üzerime çökmesine izin verdim. Sonra parlak bir nokta belirdi. En azından hâlâ kendime sahip olabilirdim.

Öylesine yüksek sesle iç çekti ki, sanki akciğerleri vardı ama olmadığından oldukça emindim. “Bu durumu düzeltemezsem,” dedi küpesiyle oynamaya devam ederken, “çok büyük sonuçları olacak.”

“Sonuçları mı? Aşına olduğum tek bedenden çıkarılmak gibi mi?”

“Her şey seninle ilgili değil, Hart.”

Hah. Bu çok komikti, zaten ben de öyle düşünmüştüm, sonuçta atan bir kalbim bile yoktu. “Burada sonuçlar için senin bir bedel ödemeyeceğinden oldukça eminim,” diye mırıldandım.

“Yanılıyorsun.”

Gülmeli miydim yoksa çılgılık mı atmalıydım, bilmiyordum. “Bana meleklerin başının da belaya girebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Belli ki Lucifer’ı hiç duymamışsın.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, muhtemelen amaçladığımdan daha düşmancıl görünüyordum.

“Dinle,” dedi. “Her şeyde bir hiyerarşi var. Ayrıca kimse Ölüm görevini almak istemiyor. Şimdi de benim yakın zamanda terfi almam oldukça şüpheli. Tabii...” Duraksayıp etrafına baktı. “Bunu düzeltebilirim.”

“Ciddi misin sen? Meleklik kariyerini benim üzerime yıkmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır, Hart,” dedi sakın bir şekilde. “Kırdığım şeyi tamir etmeye çalışıyorum ve senin de tamirin bir parçası olmanı istiyorum.”

“Alınma ama...” Adını bilmediğimi fark ederek duraksadım.

İpucunu alarak, “Bana Lourdes diyebilirsin. Dinle, Hart,” dedi.

“Bana bir saniye ver.” Söylediklerini sindirerek düşündüm. “Bedeni kendim seçebileceğim, değil mi?” diyebilmem birkaç dakikamı aldı.

Sanki bunun nereye varacağından emin değilmiş gibi kaşları çatıldı. “Evet, öyle dedim.”

Bu, benim için anlaşmanın kesinleşmesini sağlamıştı. “Öyleyse El Cielo’dan birini istiyorum, Ruby’ye oldukça yakın birini.” Zihnim olasılıkları, tuzakları ayıklıyordu. “Ve bir erkek olmalıyım. Ruby’nin yaşıtı veya yaşına oldukça yakın. Tercihen koyu renk saçlı çünkü Rubes’un sarışınlarla karşı hiç ilgisi yok ama bu anlaşmayı bozmaz.”

“Böyle bir seçenek olmayabilir.”

“Tamam, tamam, sarışın olması gerekiyorsa...”

“Tamamen yanlış anladın. Bu, Ruby ile yeniden bağlantı kurman için bir şans değil. O hayat bitti. Artık Hart yok, El Cielo yok, ailen veya Ruby yok.”

“Yani beni içine atacağın bedende hiç söz hakkım yok mu?” Kalbim olsaydı, panik modunda hızla çarpmaya başlardı.

“Bedenler kolay bulunan şeyler değil, Hart. Ruh bekleyen beden depomuz yok.”

Lourdes bana dik dik bakarken bir melekten çok şeytana benziyordu. Tam geri çekilecektim ki pek çok şeyin tehlikede olduğunu fark ettim. Babamı ve bunun onu nasıl paramparça ettiğini düşündüm, bir de içimde dayanılmaz bir acıya neden olan Ruby’yi. Ona olan biteni anlatmanın, iyi olduğumu ve hiçbir şeyin değişmesinin gerekmediğini söylemenin bir yolunu bulmalıydım. Beş ay demek? Bu süreçte aklını kaçırmış olmalıydı.

Lourdes elinde sihirli bir şekilde beliren kâğıtta yazanları okuyacak gibi oldu ama kâğıt boştu. Belgeyi sanki üzerinde kelimeler varmış gibi tarıyordu. Melek yazısı falan gibi bir şey olmalıydı. “Hayır. Hayır. Hayır,” diyordu okurken.

“Ne hayır?”

“Bu bedenlerin hiçbiri işe yaramaz,” dedi, bakışları hâlâ kâğıda kilitlenmiş hâldeydi. “Çok yaşlı, çok hasta, çok...” Sonra gözleri parladı. Bana bakıp sııttı. “Şanslı olabiliriz!”

Bahsettiği zavallı adamın ölmek üzere olduğunu düşünerek, *Şans mı* demek istedim ama hiçbir şey söylemedim.

Bir saniye sonra hastanedeydik ve kalabalık bir koridorda hızlı adımlarla yürüyorduk.

Loş bir odaya girdik. Yatakta makinelere bağlı bir çocuk vardı. Yüzünü göremiyordum çünkü yüzü bize doğru değil, karanlık gökyüzünü çerçeveleyen pencereye doğru dönüktü.

Lourdes tekrar kâğıda baktı. “On yedi yaşında, son iki haftadır komada. Motosiklet kazası. En azından kask takıyormuş.

Burada hayatta kalması gerektiği yazıyor ama işler değişmiş gibi görünüyor.”

“Dur,” dedim. “Ne demek hayatta kalması *gerekiyordu*?”

“Hayatın güvencesi yoktur, Hart. Bu taraftaki koşullar daima değişir.” Lourdes tekrar boş sayfaya baktı. “Son nefesini yaklaşık olarak...” Duvardaki saate baktı. “Dört buçuk dakika sonra verecek. Vay be, gerçekten çok az kalmış. Peki ne olacak?”

İçimde korkunç bir pişmanlık duygusu oluştu. Ya bu çocuğun ailesi? Benim bir sahtekâr olduğumu ve oğulları olmadığımı anlayacaklar mıydı? Sonra ilk kez kendi annemi düşündüm. Beni bebekken terk etmiş olsa da eminim ki ölümüm onu çok etkilemişti. Elbette, çok fazla ortalıkta değildi ama yine de bana tatillerinden kartpostallar yollardı. Hatta yıllar içinde mezuniyetlerime, dini bayramlara ve hatta bir veya iki doğum gününe bile gelmişti. Ama hiç kalmamıştı. Her zaman yeni bir işi, yeni bir erkek arkadaşı, yeni bir yeri olurdu.

Lourdes çıplak ayağını sabırsızlıkla mikroorganizmalarla dolu olma ihtimali yüksek olan hastane zeminine vurarak, “Hart, iki dakikamız var,” diye hatırlattı. “Bu bedeni kabul ediyor musun? Ve sen reddetmeden önce, genç bir beden bulmanın kolay bir iş olmadığını sana hatırlatmam gerek. Üstelik dürüst olmam gerekirse, listemde akciğerleri pek iyi durumda olmayan otuz iki yaşındaki bir sigara tiryakisinden başka bir şey göremiyorum. Yani bu, evet deme vaktinin geldiği anlamına geliyor.”

“Bu o kadar kolay değil,” deyiverdim sonunda. “Bu kararla yaşayacağım...”

“Sadece küçücük tek bir ömürde,” diye ekledi. “Gözünü kırpacaksın sadece. İşleri gerçekten çok büyütüyorsun. Bir dakika.”

Yatağın etrafından dolaşıp çocuğun yüzüne, bu ömrümün geri kalanında yüzüm olacak yüze baktım.

İşte o anda kalakaldım. Lourdes’a onun adını sormama gerek yoktu. Onu tanıyordum.

Jameson Romanelli.

Gabi, arabanın yolcu koltuğuna çökmüş, kayak şapkasını aşağıya doğru çekmiş bir hâlde gri dünyanın geçip gidişini izliyordu. Hava yirmi iki dereceydi ve ona gülünç göründüğünü söylemek istesem de uğraşmaya değmezdi. Çünkü son beş aydır yaptığımız tek şey savaşmaktı.

Her yanı öfke doluydu. Kalın siyah göz kaleminden boktan tavrına kadar. Birçok kez yüzüne bağırarak onun Hart'a benim kadar ihtiyacı olmadığını söylemek istemiştim. Onunla ilgisi bile olmayan bir hikâyeyi, *yazık bana* hikâyesine dönüştürme hakkı olmadığını. Ne kadar boş hissettiğimi, günlerin çoğunda kan kaybediyormuşum gibi hissettiğimi bilmiyordu. Eskiden olduğum kişiden geriye sadece bir kabuğun kaldığını bilmiyordu. Güzel bir rüya veya gülümseme gibi en basit şeylere bile erişemediğimi.

Çarpık bir şekilde, Gabi'nin, Hart'ın ölümünden beni sorumlu tuttuğunu düşünüyordum. Belki o gece gitmesini engellemek için daha çok çaba sarf etmeliydim, belki de Miriam ile çalışmasını asla önermemeliydim. O beni ne kadar suçlarsa suçlasın, ben kendimi onun on katı suçluyordum.

O günü kafamda milyonlarca kez yeniden yaşamıştım. Onu evde tutabileceğim yolları ve neden tutamadığımı düşünüp

durmuştum. Bana söylediği son sözleri hatırlamaya çalışmıştım. Son gülümsemesini. Son dokunuşunu.

Üstelik her geçen gün onunla ilgili anılarımın biraz daha uzaklaştığını hissediyor ve bir gün uyandığımda, Hart tam gülümsemek üzereyken sağ kaşının nasıl sol kaşından biraz daha yukarı kalktığını, beni öpmeden hemen önce bakışlarının nasıl tamamen odağını kaybettiğini, ellerinin nasıl sert ve nasırlı göründüğünü, babasının dükkânında geçirdiği kazadan dolayı sağ başparmağının üzerinde oluşan o tırtıklı yara izini hatırlayamayacağımdan korkuyordum. Hart'ı Hart yapan her şeyi unutacağımdan korkuyordum.

Okula vardığımızda, "Eve dönerken arabaya ihtiyacın olacak mı?" diye sordum.

Şapkasını geriye itince parlayan gözlerini görebildim. "Neden hiç ondan bahsetmiyorsun?"

Sessizliğe gömüldüm. Ne diyeceğimi bilmiyordum. *Çok acıyor mu demeliydim? Seni daha fazla üzme, sinirlendirmek istemiyorum mu? Benden daha çok nefret etmeni istemiyorum mu?*

Ön camdaki ezilmiş böceğe odaklanıp bakışlarımı kaçırdım. Gabi, "Inez ölseydi ben ondan bahsetmeyi asla bırakmazdım," dedi.

Inez, Gabi'nin son dört aydır birlikte olduğu kişiydi. Bu ikisini nasıl karşılaştırabilirdi ki?

"Ve Hart, senin... Konuşmanı, yaşammanı isterdi," diyerek devam etti.

Biriken yaşlar gözlerimi asit gibi yaksa da onun bunu görmesine izin vermedim. Gözyaşlarımın akmasına izin vermedim.

"Onun anısını canlı tutmanı isterdi," dedi. Sonra gitti ve ben şoktan titrediğim için onun gidişini izlemek üzere ona doğru dönemedim bile. Bunun sebebi Hart'tan bahsetmesi değildi, Hart'ın isteğinin ne olacağı kartını ilk kez oynamasıydı.

Bu yüzden ondan nefret ediyordum. O benim kardeşim olduğu için bu nefret, içimi suçlulukla dolduruyordu ve suçluluk

öfkeye dönüşüyor, öfke de buz kesmeme neden oluyordu. Buz da beni güzelce uyuşturuyordu.

Serena camıma vurdu.

Çantamı alıp arabadan tam iniyordum ki çantam emniyet kemeline katıldı. “Of,” dedim.

“Neyin var senin?” diye sordu. Sanki aradığı cevap benimde bir yerlerde yazılıymış gibi beni inceliyordu. Oysa benim görünmüyordu. Üzerimde eski bir müzik grubu kapüşonlusu ve belimi bir kemerle sıkmak zorunda kalacağım kadar büyük beden bir kot vardı.

“Ne demek istiyorsun?” dedim masum numarası yaparak çantamı kurtarıırken.

“Sana seslenip durdum, camına vurdum, hem de sayısız kez. Yine yüzünde o dalgın ifade vardı ve seni düşüncelerinden kurtarmam gerektiğini hissettim.”

Buza dönmüş içim sertleşti. “Kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

“Mecaz anlamda söyledim.” Yüzüne düşen, rengi açılmış bir tutam saçı üfledi.

Serena 1.57 boyundaydı ama stiletto giymiş bir kadın patronun kişiliğine ve havasına sahipti. Tanıdığım en hedefe yönelik, odaklı kişiydi. Bir şey istediği zaman ne mi yapardı? Durmak bilmezdi. Her zaman bunun kanında olduğunu, bebekliğinde Meksika’dan buraya gelen ailesinin ona verdiği fırsatları boşa harcamayacağını söylerdi. Onun bu özelliğine hayrandım.

Bir de hiç kimsenin ona ters gitmeyi istemeyeceği kadar sert bir mizacı vardı. İnanın bana. Beşinci sınıftayken, hiç tanımadığı bir çocuğu ağlattı diye bir adamın karnına yumruk atmıştı. Geçen yıl ise erkek arkadaşının onu aldattığını öğrendiğinde intikamı klasik Serena’ydı. Anlatsam üç perdelik oyun çıkardı.

Birinci perde: Çocuğa saldırmıştı. Çocuk ondan af dilemişti.

İkinci perde: Serena ondan ayrılınca, çocuk diğer kızla birlikte olup fotoğraflarını sosyal medyada paylaşmıştı.

Üçüncü perde: Serena çocuğun arabasını çizmiş, kızla arkadaş olmuş ve kız da sonunda erkek arkadaşı yerine Serena’yı seçmişti.

O aynı zamanda evrendeki en sadık arkadaşı ve ne kadar keder kusarsam kusayım sonsuza dek yanımda kalacaktı.

Son sınıfların otopark alanında derse on dakika kaldığına dair uyarı zili çaldı. “Baksana, annem bu hafta sonu şehir dışında olacak,” dedim. “Belki bize gelmek istersin.” Annem bir sigorta şirketi temsilcisiydi ve işi gereği kıyı hattı boyunca bir aşağı bir yukarı seyahat etmek zorundaydı. Bağımsızlık, özgürlük ve sürekli annemin endişeli ifadesiyle yüzleşmek zorunda olmamak bir bakıma hoşuma gidiyordu.

“Baştan çıkarıcı ama...”

“Ama ne?” Serena, Hart’tan beri neredeyse tüm hafta sonlarını benimle geçirmişti. Diğer sözde arkadaşlarımsa teker teker dökülmüşlerdi. Belki benimle keder içinde geçirdiği beş ay artık ona da fazla geliyordu.

Bir sürü çocuk, sabah derslerine yetişmek için son zilin çalmasını bekliyordu. “Yuli bu gece bir plaj partisi veriyor,” dedi Serena.

Ama ben onu yarı dinler hâldeydim. Beyaz sıvalı binaya yaklaşırken midemde aynı düşüş hissi oldu. Bu koridorlarda Hart’ın çok fazla anısı vardı. Öldüğü ilk zamanlar, o anıları görmemek için yönümü değiştiriyordum. Yine de küçük kampüsümüzde bu imkânsızdı. Artık onun hayaletinin her yerde olduğunu hissediyordum.

“Büyük veya çılgın bir şey olmayacak,” diye devam etti Serena. “Sadece bir şenlik ateşi, voleybol ve biraz sangria. Gelmek ister misin?”

Beni tekrar tekrar dışarıya davet ettiği için Serena’yı seviyordum. Tüm o olumsuz cevaplarım onun için yorucu olmalıydı ama o denemeye devam ediyordu. Dediğim gibi, amansız biriydi.

“Benim... Sanırım eve göz kulak olmam gerekecek,” dedim. Ama aslında söylemek istediğim şey şuydu: *Okyanustan nefret ediyorum.*

Beş aydır yakınından bile geçmemiştim.

“Bahse girerim sizin ev geceyi tek başına atlatabilir.”

Yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Asla bilemezsin.”

Arabalardan birinden bir hip-hop şarkısı yükselirken, “Okyanustan sonsuza dek saklanamazsın,” dedi Serena.

Çantamı daha sıkı kavradım. “Neden olmasın ki?” Mezun olur olmaz Güney Dakota’ya, okyanustan olabildiğince uzağa gitmeyi planlıyordum. Tam olarak benim tarzımda bir yer değildi ama buradan daha iyiydi.

Serena durdu, kollarımı tutup beni kendisine döndürdü. Yüzünde o kararlı ifade vardı. “İkinci sınıftan beri arkadaşız ve seni tanıyorum. Tüm bunların ne kadar korkunç olduğunu da biliyorum. Her şeyden daha berbat. Ama bu sadece bir şenlik ateşi, Ruby, hoşuna gitmezse dönersin. Hatta ben de seninle gelirim ve oturup birlikte evine göz kulak oluruz.”

Belki de haklıydı. Belki de sosyalleşmek beni öldürmezdi. Yeni bir normal bulmaya çalışmak da.

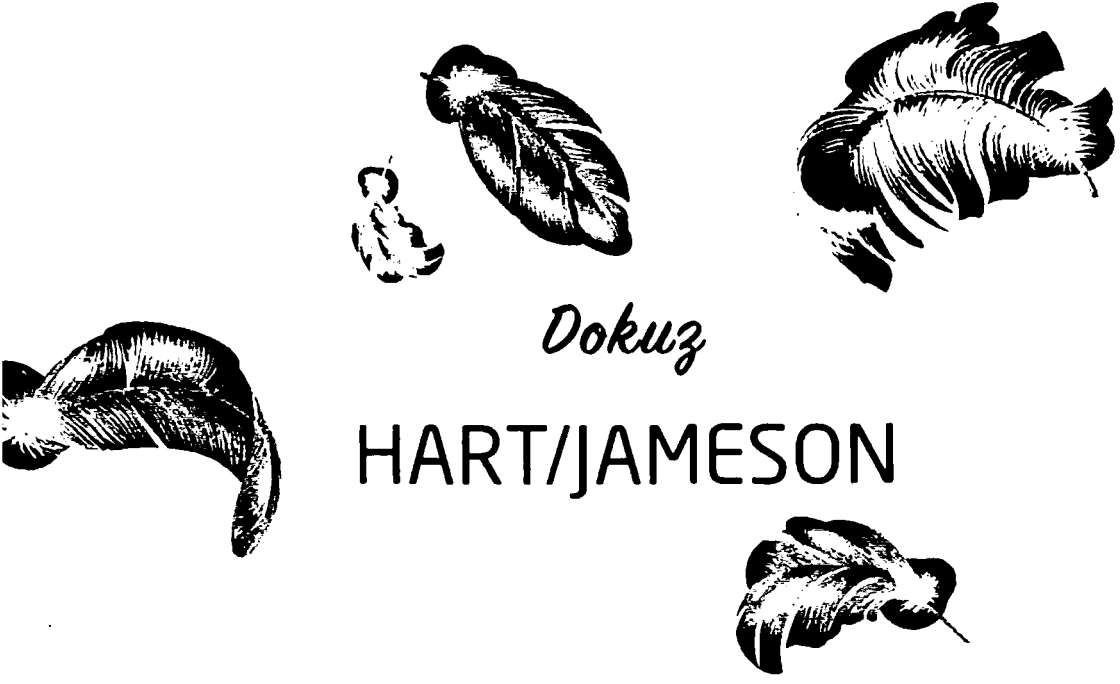
Hart senin hayatını yaşamayı isterdi...

Tam şenlik ateşi teklifini kabul edecekken Serena’nın telefonu titredi. Serena telefonunun ekranına bakarken Martin uçarcasına solumdan geçti.

Serena’nın, “Aman Tanrım,” dediği anda Martin, “İnanabiliyor musun?” diye sordu.

“Neye inanabiliyor muyum?” diye sordum.

Martin’in söylediğinden tek anladığımı, “Jameson,” oldu. O sırada Serena’nın gözleri benimkilerle buluştu ve “Uyanmış,” dedi.

Dokuz

HART/JAMESON

Jameson'ın gözlerinden bakıyordum.
Dünya farklı görünüyordu.

Açıklaması zordu ama sanki renginden dokusuna kadar her şeyi donuklaştıran bir filtreden bakıyordum. Her şey bulanıktı, odak gelip gidiyordu.

Vücuduna girdiğim anda kendimi buz banyosuna girmiş gibi hissetmiştim. Akciğerleri nefes almama izin vermiyordu, zihni düşünmeme izin vermiyordu ve kalbi, davetsiz bir misafir olduğumu biliyormuş gibi çırpınıyordu. Ben nefes almaya, düşünmeye ve kalp krizi geçirmemeye çalışırken Jameson'ın sesini duydum. Öfkeleneneğini düşündüm. Bana bedeninden defolup gitmemi söyleyeceğini düşündüm. Ama öyle olmadı. Ne söylediğini bilmek ister misiniz? Ebediyen gitmeden önceki son sözlerinin ne olduğunu?

“Boşa harcama, dostum.”

“Boşa harcamam.” İşte bunlar onun sesiyle söylediğim ilk sözlerdi. Onun sesiyle!

Göğsümü tutup aşırı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Lourdes yatağın yanına koşarak elleriyle faydasız bir şekilde beni yelpazeledi. “Hart! Bulanık görüşün yüzünden mi böyle oldun? Yakında düzelecek.”

Jameson'ın bedeni patlayacakmış gibiydi. Nefesimi düzenlemem ve omurgasından aşağı yukarı yayılan titremeleri yatıştırmam bir dakika sürdü. "Sesim... *Onun* sesi."

Aman Tanrım, buna nasıl alışacaktım? Ellerime, *onun* ellerine baktım. Oldukça yaralanmışlardı. Sıyrıklar ve kesikler dirseklerine kadar uzanıyordu. İlk kez acıyı hissettim. Zonklama, yanma ve sızlamanın oluşturduğu öldürücü bir kombinasyondur. Sadece bir kez sarhoş olmuş ve ertesi gün ölmek istemiştım. Şu an hissettiğim şeyse ondan sonsuz derecede daha kötüydü, sanki bir kıyma makinesinden geçirilmiştim.

"Ne bekliyordun ki?" Lourdes'in sözlerinde içimde kızgınlık dalgası yaratan bir tonlama vardı.

"Ne mi bekliyordum?" diye inledim alaycılık içimi sararken. "Ah, bilmiyorum. Son sınıfa Jameson Romanelli olarak *değil*, kendim olarak başlamayı mesela." Hastane önlüğünü çekiştirdim. Lourdes beklerken ve yumuşak, anlayışlı, üzerine çalışılmış bir ifadeyle beni izlerken midem bulanıyor gibiydi. Çarşafı tekmeleyip Jameson'ın mahvolan bacaklarını inceledim. O motorun üzerindeyken tüm mantığını yitirmiş olmalıydı ama en azından kask takacak kadar akli başındaydı. Nasıl olmuştu da tek bir kemiğini bile kırmamıştı?

"Pekâlâ," dedi Lourdes bir duyuru yaparcasına. "Bu beden sana çok yakıştı. Ayrıca iyi tarafından bak. Daha önce sahip olmadığın yeni becerilerin olacak..." Tekrar kâğıda baktı. "Futbol oynamak gibi."

Ciddi olamazdı!

"Ben futbol oynamak istemiyorum ki!" O lanet oyun kimin umurundaydı? Sonra aklıma tek bir iç karartıcı sonuç geldi. "Ya artık şarkı söyleyemezsem?"

"Hart," dedi içinde bir tutam sinir barındıran nazik bir sesle, "sana eski hayatının gittiğini söylemişim."

Lourdes'e her şeyi yanlış anladığını açıklamanın bir yolunu bulabilmeyi dileyerek çoktan başımı iki yana sallamaya başlamıştım.

“Müzik bir bedenden veya sestten daha fazlasıdır. Bir histir, bir ruhtur, bir...” Onunla göz teması kurdum. “Her şeydir.”

Yatak içe doğru çökmese de yatağın kenarına oturdu. “Hadi. Şarkı söylemeyi dene.”

“Burada mı?”

“Başka nerede olacaktı?”

“Kendimi iki tonluk bir duvarın altında ezilmiş gibi hissediyorum ve sen benden şarkı söylememi mi istiyorsun?”

Lourdes sinirli görünüyordu. “Bir kez olsun talimatlara uyma mümkün olabilir mi sence?”

“Duruma bağlı.”

Ellerini üzerimde sallarken göz rengi gümüşten altına döndü.

Bir anda, yarım saniye önce bu vücutta hissedilen tüm acı uçup gitti.

“Bu inanılmaz.” Bacaklarıma baktım. “Morluklar ve çizikler ne olacak?”

“Siz insanlar hep aynısınız... Hiçbir şeyi yeterli bulmuyorsunuz.”

Hemen ne demek istediğini anladım. “Hayır, yani... Sana minnettarım. Teşekkürler.”

“Ayrıca yaralar kaybolursa diğer insanlar fark eder.” Sağ kaşını kaldırdı. “Şimdi, işimize dönebilir miyiz?”

“İşimiz?” O kadar hızlı bir şekilde, o kadar çok şey oluyordu ki yetişmekte zorlanıyordum.

“Şarkı söyleyecektin,” diye hatırlattı.

İçimi bir titreme sardı. Bir zamanlar nefes almak kadar kolay olan şey şimdi nasıl paraşütüm olmadan atlayış yapacak mıyım gibi hissettirebilirdi? Birkaç kez boğazımı temizledikten sonra titrek bir nefes aldım ve geçen yaz yazdığım bir şarkıyı söylemeye başladım: “Taksi kuruydu, kaldırım ıslak...”

Yüreğim sızladı. Jameson’ın sesi berbat değildi, iyi de değildi ama daha kötüsü; kendi sesim değildi. Hiçbir şey benim değildi.

“Gördün mü?” dedi Lourdes yapmacık bir gülümsemeyle. “Hiç de fena değil.”

“Bence bir elini sallarsan bunu...”

Ben daha cümlemin sonunu getiremeden haykırırcasına, “Hayır!” dedi. Birkaç saniye, hatta belki de bir dakika boyunca acı ve pişmanlık içinde oturdum, sonra bunun beni üzmesine izin vermeyeceğime karar verdim. Bunların hiçbirinin beni üzmesine izin veremezdim. Atlamam gereken çok sayıda engel varken olmazdı. Ders alabilirdim, pratik yapabilirdim, müziği yeniden öğrenebilirdim.

Ben uyandıktan otuz dakika kadar sonra Jameson’ın annesi Whitney hastaneye geldi.

Annesinin ve babasının boşandığını ve ikisinin de yeniden evlenmediğini duymuştum. Jameson’ın küçük kardeşi herhâlde birinci veya ikinci sınıftaydı. Neden burada olmadığını bilmiyordum. Şimdilik ekip, Whitney’den ibaretti.

Üzerime atıldı. Alnımı öpüyor ve elimi sıkıyordu, yatağa göz yaşlarıyla sümük damlıyordu. Önce uyandığım için ne kadar mutlu olduğunu söyledi, sonra bir daha asla motosiklet kullanmama izin vermeyeceğini.

Çok tuhaftı, nasıl davranacağımı bile bilmiyordum. Bu yüzden sadece başımı sallamakla ve o ne derse kabul etmekle yetinirken bir yandan da tüm bu zaman boyunca buradan cehennemin dibine gidebilmeyi diledim. Havaya, gökyüzüne ve okyanusa ihtiyacım vardı. Nefes almaya ihtiyacım vardı. İçinde bulunduğum bu tene alışmaya ihtiyacım vardı.

“Baban son birkaç gündür buradaydı,” dedi Whitney sanki kelimeler onu öldürüyormuş gibi. “Ama geri dönmek zorunda kaldı.”

“Geri...”

“Colorado’ya. İşine.”

Lourdes, dürüst olmak gerekirse biraz arkaik görünen kâğıdını kontrol etti. “Colorado’da büyük bir emlak kralıymış.”

“Evet,” dedim Whitney’ye ve tam, *İşi gerçekten önemli olsa gerek* diyecekken kendimi durdurdum.

Saçımı okşayarak, “Ama endişelenme,” dedi Whitney. “Onu arayıp iyi olduğunu söyledim. Dönmek istedi ama son krizden

sonra belki de biraz zamana bırakıp hazır olduğunda görüşmen daha iyi olur diye düşündüm.”

Kriz mi? Komada kalmanın çözemeyeceği kadar kötü ne olmuş olabilirdi? Lourdes’e baktım. İç çekip gözlerini devirdi. “Her bir küçük ayrıntı raporda yok, Hart.”

“Buradan ne zaman çıkabileceğini öğrenmek için doktorlarla görüşeceğim,” dedi Whitney neşeyle.

Alışkanlıktan, “*Está bien*,”* deyiverdim.

“Aman Tanrım,” diye cıyakladı Lourdes başını iki yana sallayarak.

Gözlerim kocaman açıldı ve vücudum donup kaldı. Kahretsin! Sonra zihnim hızla sorular üretmeye başladı. Jameson İspanyolca biliyor muydu? İspanyolca dersi almış mıydı? Nereden bilebilirdim ki? Onun hakkında bildiğim tek şey, babamdan para çalan ve topu yıldırım gibi fırlatabilen şımarık bir zengin çocuğu olduğuydu. Sonra Ruby’nin bu çocuk hakkında hiç iyi düşüncelerinin olmadığını hatırlayınca kalbim sızladı.

Whitney, kafası karışmış hâlde başını yana yatırdı. “Jameson, tatlım. İyi misin?”

Sırtüstü uzanıp başımı bir tarafa çevirdim. “Sadece yorgunum.”

“Doktor hafızanda bazı aksaklıklar veya boşluklar olabileceğini söyledi ama endişelenme. Birkaç hafta içinde hepsi geri gelecek. Sana en iyi tıbbi yardımı sağlayacağım.”

Sonra “sorumlu kişi” ile konuşmaya gitti. Konuşmak derken kastettiğim şey ikna etmek, zorlamak, talep etmek veya Whitney Romanelli’nin istediğini elde etmesini sağlayan herhangi bir eylemi gerçekleştirmesiydi. Sanırım hastanenin bir kanadına ailenizin adı verildiğinde ciddi bir çekim gücünüz oluyordu.

Bir saat sonra, koridorda kendi başıma yürümek de dâhil olmak üzere bazı temel testlerden geçtim. Doktor memnun görünüyordu ve beni bir gün daha gözlemledikten *sonra* buradan ayrılabilceğime yeşil ışık yakmıştı.

* İsp. *Está bien* : İyi.

Whitney “kabul edilebilir” atıştırma lıkları almaya giderken, Lourdes homurdanıyordu. “Gerçekten bu kasvetli yerde bir gün daha geçirmek istemiyorum, ya sen?”

Doktor ve hemşire başka bir hasta hakkında konuşmak için dışarı çıktığında, “Peki, artık bana bir beden bulduğuna göre neden gitmiyorsun?” diye fısıldadım.

“Gidemiyorum. Henüz olmaz.” Ama daha fazla ayrıntı vermedi. “Ayrıca sen çok iyisin. Çok formdasın.”

“Nereden biliyorsun?”

Elindeki kâğıda baktı. Dudakları kıvrılır gibi oldu ama gülümsemeden durdu. “Burada yazıyor.”

Tek bir sayfalık kâğıtta başka hangi ayrıntıların olduğunu ve o kadar küçük bir alana onca şeyin nasıl kaydedilebildiğini merak ettim. “Öyle mi?” dedim. “Başka ne yazıyor? Ruby hakkında bir şey var mı?”

Lourdes sadece başını iki yana salladı. “Gerçekten hiç dinlemiyorsun.” Sonra iç çekip, “Hemen döneceğim,” dedi.

Birkaç dakika sonra doktor tekrar geldi, ardından da Lourdes geldi. “İyi haber. Artık buradan çıkma izniniz var,” dedi doktor.

Lourdes’a bilmiş bir bakış attım.

O, kahkahaya yakın bir ses çıkararak gülerken ona ölümcül bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum. Kendinden fazlasıyla memnun bir hâlde, “Bir melek arkadaşımın bana borcu vardı,” dedi, “ve tesadüf o ki, kendisinin insan zihnini manipüle etme yeteneği var ama bunu sadece küçük konularda yapabiliyor. Kalp mevzularıyla ilgili hiçbir şey yapamaz, o yüzden sorma bile.”

Bunun biraz korkutucu olduğunu düşündüm ama bu düşünce nin üzerinde pek durmadım çünkü bugün Ruby’yi görecektim. Ona her şeyi anlatacaktım. Eğer bana inanmazsa, filmlerdeki gibi sadece onun ve benim bildiğimiz birkaç anıyı ortaya dökecektim.

Ruby de tüm bunların şokunu atlattıktan sonra kollarını bana dolayıp o vahşi gözleriyle bana bakmadan önce bir dakikalığına yüzünü boynuma gömecek, sonra da beni öpecekti. Gerçi Jameson’ı öpmeye alışması onun için zor olacaktı, özellikle de ona

hiç tahammül edemediğinden. Ama Ruby'yi tanıyordum. Bunu atlatacaktı ya da en azından bunu atlatana dek gözlerini yumacaktı çünkü geri döndüğüm için çok mutlu olacaktı.

Geri döndüm!

Birkaç saat sonra, Whitney ile yeni gibi kokan bir Jaguar'da, alaca karanlık olan gökyüzünün daha da kararmasını izliyordum. Bana bir zamanlar yazdığım şarkı sözünü anımsatıyordu: *Gökyüzü dönüyor, griye dönüyor, ta ki geriye sadece karanlık ve ben kalana dek.*

Lourdes arka koltukta oturuyordu, camdan dışarı bakarken küpesiyle oynuyordu. Whitney'nin direksiyondaki elleri titriyordu ama ben yine gözyaşlarına boğulacağından korktuğum için hiçbir şey söylemedim. Neredeyse nefes almadan konuşup duruyordu.

"İyi misin? Camı açmamı ister misin? Akşam yemeğinde ne yemek istersin? Söylemen yeter. Victoria çok heyecanlanacak. Bale kampında ama yarın dönüyor. Sana bunu söylemiş miydin daha önce? Arkadaşların arıyor, uğruyor. Onları yemeğe davet etmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Ruby'den başka kimseyi görmeye hazır değildim.

Lourdes, "Vay canına, içinde biriken ne kadar çok kelime var, değil mi?" dedi.

Whitney, tüm nazik noktalara değinerek konuşmaya devam ediyordu ama Jameson'ın içki sorunuyla ilgili gerçek soruları yok sayıyordu. Motosiklet kazasıyla ilgili her şeyi yok saydığına emin dim. Sonra, başlangıçta zar zor duyulabilen radyoyu kapatıp alçak bir sesle, "Ayrıca endişelenme, cezayı halledeceğiz ve Jim seni o davadan kurtaracak," dedi.

"Mahkeme mi?"

"Alkollü araç kullanma yüzünden."

Boğazımı temizledim. "Zarar gören biri oldu mu?"

Whitney, sanki aldığı son nefesiymiş gibi derin bir nefes aldı. "Tanrıya şükür ki hayır. Zincirli bir çite çarptın ve motordan düştün." Tüm vücudu, bu konu, üzerine konuşulamayacak kadar

ağırmış gibi titriyordu. “Ama bunların hepsini daha sonra düşünebiliriz. Şimdilik sadece iyileşmene odaklanalım.”

“İnsanlar da işleri hep sonraya erteliyorlar,” dedi Lourdes. “Her şeyi erteliyorlar.”

Onu duymazdan geldiğim sırada Jim’in kim olduğu da dâhil olmak üzere aklımda Jameson’ın tek bir anısı dahi yokken onun gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Kafam biraz bulanık,” dedim. “Jim kim?”

“Avukatımız? Vaftiz baban?”

Ah. Evet, sanırım Jameson Okulu’nda öğreneceğim çok fazla şey vardı. Suçu kazaya atacaktım. Buna seçici hafıza kaybı diyebilirdik. Sonra aklım yeniden mahkemeye gitti.

“Hapse mi gireceğim?” diye sordum.

Whitney, tüm o şefkatli anne tavrı kaybolarak kaskatı kesildi. “Jameson, sen bir Romanelli’sin. Romanelliler hapse girmez. Jim her şeyi halleder,” derken sesi sertleşti.

Ağzımdan tek bir kelime çıktı: “Nasıl?”

Bana bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi bir bakış attı. “Geçen yıl yargıcın kampanyasına katkıda bulunmuştuk. Ayrıca savcı da üniversiteden arkadaşım, gerisini sen düşün işte.”

Arabadaki hava aniden daha tatsız bir hâl aldı. Nasıl tepki vereceğimi veya bunu nasıl sindireceğimi bilmiyordum çünkü Los Angeles’taki kuzenim Luis “rutin” bir trafik çevirmesinde durdurulduğunda, arabası aranmış ve hiçbir geçerli sebep olmadığı hâlde içeri alınmıştı. Sonunda üzerine bir suç kalmadan oradan çıktığı için mutlu olmuştu. Yine de trafik cezası sicili olan Jameson, zil zurna sarhoş hâlde bir motosikleti çitlere sürebilir ve bundan sıyrılabilirdi, öyle mi?

Alaycı sesim, çirkin ve öfkeli başını kaldırdı. *Çok havalı... Zengin olmak çok güzelmiş. Harika. İyi ki soyluyum, öyle mutluyum ki.*

“Ve işte karşılaştığımız en güzel ayrıcalık, millet,” dedi Lourdes arka koltuktan neşeyle.

İlk kez meleklerle aynı fikirdeydim.

On

HART/JAMESON

Eve vardığımda, etrafımda olanları sindirmem birkaç dakikamı aldı.

Pasifik'e bakan tavandan zemine pencereler, kasıtlı olarak az mobilyayla döşenmiş geniş odalar, devasa boyutta soyut resim tabloları ve her yere yerleştirilmiş, eve bir cenaze evi kokusu veren büyük beyaz çiçek buketleri.

Yemyeşil, çok katlı arka bahçe sanki bir tatil köyüne aitmiş gibi görünüyordu: kusursuz aralıklarla yerleştirilmiş palmyeler, titizlikle budanmış çalılar ve sonsuzluğa uzanan şezlonglarla çevrili, pırıl pırıl mavi bir olimpik havuz.

Bir de Jameson'ın odası vardı. Kendi banyosu ve okyanusa bakan bir balkonu vardı. Büyük, hatta en büyük boy yataktan bile büyük görüldüğü için özel yapım olduğuna emin olduğum kocaman bir yatakla oda, olduğundan çok daha büyük görünüyordu.

Odası etkileyici olsa da aynı zamanda aşırı derecede kişiliksizdi. Hiçbir yerde fotoğraf veya biblo yoktu. Bir otel odası gibiydi, *çok pahalı* bir otel odası gibi. Genel olarak çok düzenli olması ve hiçbir yerde tek bir toz zerresi olmaması hoşuma gitmişti.

Whitney'in alt kattaki mutfaktan gelen sesini, Jameson'ın "en sevdiği" yemeği hazırlayan hizmetçiye emirler yağdırdığını duyabiliyordum. Jameson'ın en sevdiği yemeğin tavuklu *enchiladas*

veya *caldo* olmasını gerçekten umsam da öyle olmadığından oldukça emindim. Başka bir şeydi. Bu ev, doldurulmayı bekleyen boş bir kabuk gibi yankılanıyordu.

Lourdes, balkona açılan devasa demir çerçeveli kapıyı açarken, “İşte rahat bir hayat seçmenin yolu,” dedi. Serin bir okyanus esintisi içeriye dolduğu sırada ince perdeleri kıvırdı.

Beynim, tüm o deri ve saç parçacıklarıyla dolu, ölü bir adamın yatağında uyuyacağım fikrine kapılmadan önce, *Umarım çarşaf-lar temizdir*, diye geçirdim içimden. Riske girmeyecektim. Yatağın çarşaflarını çıkarmaya koyuldum.

“Ne yapıyorsun?” dedi Lourdes.

“Şey... Çarşaf-ları yıkayacağım.”

“Orada en son uyuyan kişinin şu an senin bedeninin olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Güzel noktaya parmak basmıştı.

“Olsun, yine de eğer sakıncası yoksa her şeyi yenilemek istiyorum.”

Çarşaf-ları çıkarıp yatağa bıraktım ve Jameson’ın ellerine baktım. Yakından daha da büyüklerdi. Adam zayıf ama aynı zamanda bir kaya gibi sağlamdı. Benden farklı olarak oldukça beyazdı. Üstelik ten renginden bahsetmiyordum, benim gibi Latin kökenliler de beyaza yakın görünebilirlerdi. Bu, daha çok eksik olan bir şey gibiydi. Havada kimyon gibi baharat veya biber kokusu yoktu, gürültülü bir müzik çalmıyordu, duvarlara yaslanmış gitarlar yoktu. Sonra *eksik* derken aslında neyi kastettiğimi fark ettim... Evim. Babam.

Bunun babam için ne kadar korkunç olduğunu düşünmek istemiyordum.

Jameson’ın şifonyerinin üzerinde bir ayna vardı. Hastanede ve arabada yaptığım gibi yine aynadan uzak durmak istiyordum. Ama buna bir son vermem de gerekiyordu ve belki de Ruby’den buna alışmasını istemeden önce, benim buna alışmam önemliydi. Yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım ve aynaya doğru ilerledim.

Öne doğru taranmış kahverengi saçlarım, kalın kaşlarımın ve uzun köşeli yüzümdeki ela gözlerimin tepesine değiyordu. “Hey!” dedim neredeyse bağırarak. “Aynadaki kişi benim!” Öylesine heyecanlanmıştım ki yansımamda kendi yüzümü gördüğüm için neredeyse havaya uçacaktım.

“Sana söylemeyi unuttum,” dedi Lourdes balkon kapısından içeri girerken. “Bu sadece geçiş aşaması için.”

“Geçiş mi?”

“Ruhun bu bedeni kabul edene kadar senin için daha kolay olsun diye. İnsanların, kendi yüzlerine çok bağlı olduğunu keşfettik.”

Belli ki tarihte, başka bir bedene geri döndürülen ilk kişi ben değildim. Peki, bunda tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir yan var mıydı?

Başımı salladım. “Gerçekten iyi düşünülmüş.”

Lourdes yüzünü buruşturdu. “Evet, evrensel tasarımların çoğu öyle.”

“Ruby’nin de gerçek beni görebilme ihtimali var mı?” Cevabın, “*Claro*,”* olabileceği umuduyla doluydum. Ama aldığım tek cevap, büyük neon ışıklarla yanıp sönen bir *hayır* oldu. Ardından, “Sana daha önce söylemiştim. Hart Augusto olarak hayatın yok artık,” dedi Lourdes.

Sözcükleri duyuyor ama kabullenemiyordum. “Onu görmeliyim,” dedim kendimi hem hazır hem de tedirgin hissederek.

Önce Lourdes’in gözlerindeki reddedişi gördüm, sonra da kararlılığı. Onu zorlayamayacağımı biliyordum, bu yüzden itiraz etmedim.

Farklı bir yaklaşım demedim. “Peki ya George?” Ancak o daha başını iki yana sallamadan zaten cevabını biliyordum.

“Babam? En azından onu bir kontrol edebilir miyim, iyi olduğundan emin olabilir miyim?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Hepsi bu mu?”

* İsp. Claro: Elbette.

“Hayır çünkü o artık burada yaşamıyor, Hart. Evini sattı ve Meksika’ya ailesinin yanına döndü.”

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Evimiz gitmiş miydi? Dükkân? Her şeyimiz? “Kim... Kim aldı?”

“Washington’dan bir çift. Kiraya verecekler.”

Sanırım kusacaktım. Washington mı? Kiralık mı? “Dükkân ne olacak?” diye sorarken sesim titriyordu.

Lourdes, “Orası da yenilendi,” dedi.

Aklıma saçma bir şekilde aşırı dekore edilmiş bir Airbnb ile evime girip çıkacak olan tüm o yabancılar geldi! “Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Dersimi çalıştım ve dosyanı okudum, Hart. Benim görevim bu. Böylece daha etkili olabiliyorum.”

Etkili. Sanki bir projeymişim gibi. Bu kelime tenime işledi.

“Babam aklını kaçırmış olmalı.”

Lourdes, tüm bunların ne kadar büyük olduğunu yeni yeni fark ediyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. “Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama insan kalbinin nelere dayanabileceğine inanamazsın.”

Aslında babamın ailesiyle birlikte olmasından, ideal biçimde bir ağacın gölgesinde elinde birasıyla dinlenmesinden memnundum ve ona bir mesaj iletmenin, acısını hafifletmenin bir yolu varsa o yolu bulacaktım. Ama şu an? Ruby’yi görmem gerekiyordu. Tek başıma. Bu da melekten ayrılmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Yıkanmam gerek,” dedim banyoyu işaret ederek. “Beni takip etmeyeceksin, izlemeyeceksin ya da o tür tuhaf bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

“Hayır, Hart. Sınırlarım var.”

“Öyle mi? O sınırları söyleyebilir misin?” Can sıkıcı olmaya çalışmıyordum, gerçekten merak ediyordum.

İç çekip parmaklarıyla sayarak konuşmaya başladı: “Zihin okuyamam, seni her yere takip edemem. Aslında hiçbir yere takip

edemem. 7/24 seni izlemiyorum, sadece beni düşündüğünde veya davet ettiğinde geliyorum. Yapacak daha iyi işlerim var.”

Bunu bildiğim iyi olmuştu.

Yani, acıyı hafifletebilen ama aynı zamanda acıya sebep olabilen, terfi isteyen bir ölüm meleğim vardı ama neyse ki her şeyi bilen yüce bir güç değildi. Kurallarının her birini hafızama kazırken, meleği kafamdan uzak tutabilirsem kaçış planımın işleyebileceğini düşündüm.

Hızlı bir duş aldım ve evet, bu tuhaftı. Üzerime bir kot pantolon ve kapüşonlu (bunu bulmak zor olmuştu çünkü Jameson'ın neredeyse tüm tişörtleri golf pololarıydı ve bu olamazdı) giyer giymez, banyonun diğer çıkışından gizlice yan odaya girdim. Burası golf hatıralarıyla doluydu: raflara dizilmiş kupalar, spor ekipmanları, bir düzine şapka ve çerçeveli turnuva fotoğrafları. Odasında olmayan her şey. Burası bir tür tapınak gibiydi.

Jameson golfçü müydü? Bu kesinlikle o polo yaka tişörtlerini açıklardı. Aman Tanrım. Bütün gün, küçük bir topu deliğe sokmaya çalışarak geçirmek için golf kulübünde takılamazdım. Belki de herkese bendeki golf şampiyonu geninin öldüğünü falan söyleyebilirdim. Yaklaşınca, fotoğrafların hiçbirinin Jameson'a ait olmadığını, kupaların hiçbirinin onun adını taşımadığını gördüm. Hepsi babası Richard'ındı. Üstelik hepsi golf fotoğrafı da değildi. Bir sürü eski futbol fotoğrafı da vardı. Babası da tıpkı Jameson gibi on numaralı forma giyyordu. Madem ebeveynleri boşanmıştı, bu düzenin olayı neydi?

Lourdes geri dönmeyeceğimi fark etmeden merdivenlerden aşağıya resmen uçarak indim ve bir anda evden çıkıp aklımı başımdan alan on arabalık garaja yöneldim. Burada lanet bir Rolls vardı! Tanrım, birinin bu kadar çok arabaya neden ihtiyacı olabilirdi ki?

Kapının yanındaki duvarda, üzerinde etiketler olan bir dizi kanca vardı: GÜMÜŞ BMW, KIRMIZI BMW, SİYAH BENZ, BEYAZ RANGE ROVER. Burası bir vale garajı gibiydi. Bir etiket

daha vardı: PERSONEL 4RUNNER'ı. Personelin... arabası mı vardı? Sonra gözlerim, kalbime şarkılar söyleten bir etikete takıldı.

Anahtarları alıp 390 beygir gücündeki üstü açılan Porsche 718 Boxster'a doğru koştum. Siyah deri iç döşemesi olan şık gri bir arabaydı ve kapıyı daha açmadan, yola nasıl sarılacağını neredeyse hissedebiliyordum. Sonra, yıldırım çarpmış gibi bu arabanın sıradan bir araba olmadığını fark ettim. Babamın üzerinde çalıştığı arabaydı bu, Jameson'ın pek de beğenmediğine karar vererek babama ödediği parayı düşürdüğü araba. Tenimin altında öfke dolu bir his kaynıyordu. Kulağa ne kadar mantıksız gelse de kendime/Jameson'a bir yumruk atmak istiyordum. Yavaş yavaş yürüdüm, birkaç nefes aldım, sinirlerimi yatıştırdım ve ölü bir adama sinirlenmenin büyük bir zaman kaybı olduğuna karar verdim.

Derin bir saygı ve hayranlıkla bu güzelliği garajdan çıkardım ve uzun, kıvrımlı tepeden aşağıya doğru ilerleyerek doğrudan açık yola girdim. Sonra onu serbest bıraktım. "Aman Tanrım!" diye bağırdım. Bu bebek uçabiliyordu. Tanrım, babam buna bayılırdı.

Okyanus havası içeri esiyordu ve dostum, okyanus hiç bu kadar güzel kokmamış ve güzel hissettirmemişti. Gerçekten biraz müziğe ihtiyacım vardı ama telefonum yoktu. Ehliyetim de yoktu, yani çılgın gibi sürme işini biraz olsun azaltmam gerekiyordu. Bir dur işaretinde, arabanın müzik ekranındaki çalma listesine baktım: *Needing Tequila, Hot Hot Hot, Shit List, Mood Is Murder*.

"Peki, o zaman," dedim ve *Shit List* şarkısıyla başladım, çünkü neden olmasın?

Ah, dostum, Steppenwolf'un *Born To Be Wild* şarkısı hoparlörlerden yükselince her şey yerli yerine oturuyormuş gibi hissettirdi. İşte müziğin, daha doğrusu doğru müziğin, benim üzerimdeki etkisi buydu. Beni değiştiriyordu. Beni her şeyin mümkün olduğuna inandırıyor. Sinirimi mutluluğa dönüştürebiliyor ya da zamanda geriye götürebiliyordu.

Ya şu anda? Steppenwolf eşliğinde sevdiğim kıza doğru açık bir yolda uçarak ilerliyordum. Tamam, en azından Jameson'ın ailesinin, klasik rock müziğe ilgisi vardı.

Buradan Ruby'lerin evine gitmem on dakika sürecekti.

Ruby'lerin evine ve evlerin size kendinizi eski bir Hollywood dönemindeymiş gibi hissettirdiği mahalleme girerken motor, kaputun altında gök gürültüsü gibi gürlüyordu. İspanyol tarzı, kırmızı kiremitli çatılar, duvarlara tırmanan begonviller, düzgünce biçilmiş çimler ve kemerli verandalar. Ruby'nin evine doğru ilerledim. Kalbim göğsümü delip geçmekle tehdit etse de yavaşladım. Bir plan yapmaya, ne söyleyeceğime karar vermeye bir saniyemi bile ayırmadım. Sadece onu görmem gerekiyordu.

Çimlerin üzerinden yürürken evin yan tarafından gelen bir ses duydum.

“Burada ne yapıyorsun?”

Ve bu ses, olduğum yerde kalakalmama neden oldu.

Dönünce Gabi'yi elinde dolu bir çöp poşetiyle dururken buldum.

Vay be, daha uzun boylu, daha olgun görünüyordu. Bu, beş ayda olmuş olabilir miydi yoksa Jameson'ın gözleri bana oyun mu oynuyordu?

"Ah... Şey..." Söyleyecek kelime bulamayarak kekeledim.

Poşeti çöp kutusuna attı. "Uyandığını duymuştum ama hastaneden çıktığını bilmiyordum," dedi Gabi gölgelerin arasından çıkıp bana doğru yaklaşarak.

"Evet, şey... Çıktım." Sakin ol, Hart. Gerçekten sakin ol.

"Anladım. Neden buradasın?"

"Ben... Ruby'yi arıyorum."

Söylediklerime karşı ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir saniye durdu.

Bunun için onu suçlayamayacağımı düşündüm çünkü daha önce Jameson'la hiç konuşmamış olmalıydı. Sonra kendine has şüpheli Gabi tavrıyla, "Hastaneden yeni çıktın ve ablamı mı arıyorsun? Neden?" dedi.

Cüretine neredeyse gülecektim ama onu kızdırmak istemediğim için kendimi tuttum. İnsanların ona çocuk gibi davranmasından nefret ederdi. "Sadece kısa bir sorum olacaktı, evde mi?"

Gabi yavaşça başını iki yana salladı. Gökyüzündeki yarım ay, kalın bir gece bulutunun arkasına kaydı.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Olabilir.”

Tamam, işi zorlaştıracaktı. “Bana söyleyebilir misin? Dediğim gibi, ona bir şey sormam gerek.”

Ruby’yi Jameson Romanelli gibi bir sorun mıknatısından korumak istiyor diye Gabi’yi suçlamıyordum. Ama bu bana Jameson’ın itibarını değiştirmek için kıcımlı yırtmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Bakışları Porsche’ye kaydı. “Güzel araba.”

“Teşekkürler.” Onu bir tur gezdirmeyi teklif edecek gibi oldum ama böyle bir teklifte bulunsam sapık gibi görünecektim.

“Neden onu aramıyorsun?” dedi kollarını kavuşturarak.

“Telefonum yok. Bak,” dedim içindeki acıma duygusuna hitap etmeye karar vererek. Gabi, her şeyin yanı sıra yumuşak kalpliydi, sadece bunu göstermek istemiyordu. “Çılgın bir gündü,” diye devam ettim, “ve beni tanımadığını biliyorum ama yemin ederim ki...” Jameson’ın sesiyle konuşuyor olsam da kendi tonuma, kendi vurgularına başvuruyordum. “Sadece onunla konuşmam gerek. Lütfen.”

“Seni tanıyorum. Yoksa ortak bir dersimiz olduğunu unuttun mu?”

Lanet olsun. “İyi de sen daha ikinci sınıf öğrencisisin.”

“Gerçekten zeki bir ikinci sınıf öğrencisi.”

“Doğru... Şey, hafızam... Biraz karışık, bu yüzden hatırlamıyorum. Üzgünüm.”

Gabi, gecenin karanlığıyla daha da koyulaşmış gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu. Sonunda, “Beni de arabaya al, ben de sana nerede olduğunu göstereyim,” dedi.

“Seni... Arabayla... Götürmemi mi istiyorsun?” Aslında demek istediğim şeydu: *Hastaneden yeni çıktım. Birkaç arabayı hurdaya çıkardım. Ehliyetime muhtemelen el kondu. Neden hayatını “Çarpışma” lakaplı bir adama emanet edesin ki?*

Jameson her zaman bunun “kimseye çarpmaktan korkmadığı için” futbolda kullandığı lakap olduğuna yemin ederdi ama bu genellikle bir oyun kurucunun yapacağı bir şey olmadığından kimse buna inanmazdı. Herkes bu lakabın tam olarak nereden geldiğini biliyordu. Ve şimdi bu, çok yanlış geliyordu.

Ruby’nin bu yüzden bana hayatı zehir edeceğini bildiğim için Gabi’nin isteğinin ölüm anlamına geldiğini bilsem de şartlarını kabul ettim. On saniyeden kısa bir sürede arabaya bindi ve kaldırımından uzaklaştım. Hâlâ güneş kremiyle Hindistan cevizi kokan o vücut losyonunu kullanıyordu.

Sokağın sonuna vardığımızda, “Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Ruby sahilde, şenlik ateşinde. Bu araba çok havalı.” Bana baktı. “Araba kullanmaya falan hazır olduğundan emin misin?”

Bu soruyu biraz geç sorduğunu düşünerek başımla onayladım.

Nedenini bilmiyordum ama göğsümde, bacaklarıma kadar yayılan ve birkaç yumruk darbesiyle kalbime geri dönen acı verici bir his duydum. Sahil mi? Ben daha yeni ölmüştüm ve o sahilde miydi?

Aslında teknik olarak onun için beş ay geçmişti ama olsun!

Dokuz buçuk dakikalık yol boyunca Gabi arabadaki eşyalara dokunuyor, torpido gözünü açıp kapatıyor, parmaklarını deri ve cilalı ahşap üzerinde gezdiriyordu. Bense Ruby’nin gülümseyen yüzünü gözümün önüne getiriyor, onu tekrar kollarıma almanın ne kadar harika olacağını hayal ediyordum. Aşk ve zamanla ilgili mesele şuydu; daima yeterli olacağını, sonsuz bir kaynak olduğunu zannederdiniz. Ve sonra bir anda hepsi biterdi.

“Ah, hey,” dedi Gabi. “Bu senin mi?” Torpido gözündeki kâğıt katmanlarının arasında bulduğu bir cep telefonunu uzattı.

Telefonu açtım. Tamamen dolu şarjıyla yepyeni görünüyordu. Ekran koruyucuda siyah beyaz harflerle “*Romanelli Porsche*” yazıyordu.

Gabi iyice bakmak için eğildi. “Vay canına! Arabalarınız için ayrı telefonlarınız mı var?”

“Görünüşe göre öyle,” dedim. “Mantıklı yani, sonuçta normal telefonunu kaybedebilirsin.”

“Ya da sadece fazla zenginsindir ve paranı nasıl harcayacağını hiç bilmiyorsundur.”

Kıkırdadım. “Tabii, o da var.” Gerginlikten ölecektim, bu yüzden biraz daha Shit List çalmaya karar verdim. Bu sefer sırada Journey’nin *Don’t Stop Believin’*i vardı.

Gabi bana bakarken ritim tutarak direksiyona vuruyordum. “Başka bir şey var mı?”

Ona alaylı bir bakış attım. “Ne?! Bu şarkıyı beğenmedin mi?” Kendimi hakarete uğramış gibi hissetmişim.

“Senin eski müzikler dinleyen bir ihtiyar olduğunu düşünmezdim.”

Tüylerim ürperdi. “Klasik demek istedin herhâlde. Bu, en iyi dönemlerden kalma. Gerçekten, dinle bak. Tamamen yürekten, dürüst, otantik ve çılgın.”

Şarkıya biraz eşlik ettim, tonu tutturamamıştım ama neyse.

Arabayı park ettikten sonra Gabi bana döndü. “Ona bundan bahsetme, tamam mı?”

“Neyden?”

Cevap vermedi. Ağabey radarım çalışmaya başladı. “Nereye gidiyorsun sen?”

“Birkaç arkadaşım la rıhtımda takılmaya. Görüşürüz.”

O uzaklaşırken, “Dikkatli ol,” diye seslendim. Bana dönüp şaşkın bir bakış attıktan sonra yoluna devam etti.

Otoparkı geçip her zaman şenlik ateşi yaktığımız kuzey uca doğru ilerledim. Buradan birkaç alev ve karanlığa doğru uçan turuncu kıvılcımları görebiliyordum.

Gölgelere yakın durup gizlendim ve küçük tanıdık kalabalığın içinde Ruby’yi aradım. Serena’yı görünce Ruby’nin çok uzakta olamayacağını düşündüm. Ama burada değildi.

Dikkat çekmemenin en iyisi olduğuna karar vererek kapüşonluyu kafamın üzerine örttüm. Sonra yaklaşık dört buçuk metre yukarıdaki kayalarda bir ekranın parıltısını gördüm. Loş ışıktaki

Ruby'nin yüzünü seçebiliyordum. Bir şey okuduğu veya incelediği sırada koyu renk gözleri ekranda ileri geri geziniyordu. Muhtemelen daha önce hiç kimsenin duymadığı bir yere olan seyahat yazılarından biriydi. Birdenbire sanki birkaç gün geçmiş gibi gelmedi. İlk defa ayrı kaldığımız zaman dilimini hissettim ve kalbim mümkün olan en kötü acıyla sızladı.

Fonda yavaş bir şarkı çalıyordu, bir melek ile ilgiliydi. Kelimeyi duyar duymaz tabii ki aklıma Lourdes geldi ve pat! Yanımda belirerek beni ürküttü. "Kahretsin, bir uyarıda bulunamaz mısın?" diye patladım.

"Hart," dedi öfkeyle. "Tanıştığın en sinir bozucu, nankör, asi insansın."

"Bundan şüpheliyim." Tanıdığım en asi olmayacak kişiydim ama aynı zamanda tanıdığım en asi adamın bedeninde olduğum ironisine neredeyse gülecektim.

"Kafana estikçe çekip gidemezsin. Ne olabileceğine dair bir fikrin var mı acaba?"

Bakışlarım Ruby'ye kilitlenmiş hâlde onu duymazdan geldim.

"Dinlemiyorsun," diye devam etti Lourdes ama ben artık bir kayaya tırmanıyordum. Tek odak noktam Ruby'ydı.

Lourdes, beni yere fırlatacakmış gibi kayanın tepesinde belirdi, "Çok büyük bir hata yapıyorsun," dedi. "Lütfen, beni dinle!"

Kayalara çarpan dalgalar, havayı tuzlu suyla ıslatıyordu. Suyun teması, kokusu beni boğulduğum güne geri götürdü. Tam da bu sularda boğulmuştum. Kalbim, ağır sıklet şampiyonluğuna gidiyormuş gibi sertçe çarpıyordu. Bir sis örtüsü çökerek Ruby'yi neredeyse görüş alanımdan gizledi.

Mesafemi koruyarak, "Ruby?" dedim.

Ayağa kalktığı anda nefesim kesildi. Sonra yavaşça bana döndü. Bakışları benimkilerle buluştu, olduğum yerde kalakalmama neden oldu ve kısa bir an için tüm dünyada sadece ikimiz vardık. Öncesi veya sonrası yoktu. Sadece şimdi vardı.

Aramızdaki çatlaklardan fışkıran bir okyanus püskürmesi görüşümü kısıtladı.

“Jameson?” dedi. Sesi o kadar alçaktı ki okyanusun sesinden onu güçlükle duyabildim. Ona koşturmak, onu kucaklamamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Sonra tüm mantığımı kaybederek saf içgüdülerle hareket ettim. Kayaların arasındaki boşluktan atlayıp ona doğru koştum. *Benim, Hart*, demek istesem de sözcükler beynime sıkışmış, dışarı çıkmayı reddediyorlardı. Neden bu sözcükleri söyleyemiyordum?

Bir sorun vardı. Her şey hareketsizdi. Dalgalar, ateş, Ruby. Meleğe doğru döndüm.

“Ne yaptın?”

“Ânı durdurdum,” dedi Lourdes, “seni feci bir hata yapmaktan kurtarmak için.”

Soru sormak için yavaşlamadım, sonra da sorabilirdim. Ruby’nin yanına koştum. Saçları daha uzundu. Teni, sanki uzun zamandır güneş görmemiş gibi daha soluktu. Yine de daha önce olmadığı kadar güzel görünüyordu. Üzgün, kaybolmuş bir hâli de vardı ve kalbim, serbest atlayış yapıyormuşum gibi çarpıyordu.

Sağ gözünün üstündeki belirsiz yarım ay şeklindeki yara izinde parmağımı gezdirdim. Yara izinin olduğu gün yanındaydım. Sekiz yaşındaydı ve parktaki asimetric parmaklıklardan bir atlayış yapabileceğine karar vermişti. Ona bunun çok tehlikeli olduğunu söylesem de her zamanki gibi beni dinlememişti. Atlayışı sonunda bir düşüşe dönüşmüştü ve sonra hatırladığım tek şey kanayan yüzüyle gülüşüydü. Evet, gülüyordu!

“Yaralandın!” diye bağırıyordum.

“Sence izi kalır mı?” Küçük eli yaraya gitmişti, sonra da gülümsemişti. “Hep bir yara izi istemişimdir.”

Lourdes’in ısrarcı sesi beni içinde bulunduğum âna döndürdü. “Beni dinlemek zorundasın, Hart. Ona anılarını anlatamaz veya Hart olduğunda ilgili herhangi bir ipucu veremezsin. Açık vermek yok, etrafında dolanabilmenin bir yolu yok. Ne dediğimi anlıyorsun?”

“Neden? Lütfen, evrensel denge falan deme.”

Lourdes gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. “Ona bunu söylersen ne olacağını sanıyorsun?”

Sorusu, yüze buzlu su çarpmak gibiydi. “Evet, kesinlikle çıldırır ve bana inanmaz ama sonunda bunu görmesini sağlayabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.”

“Yasak olan sadece ona bunu söylemen değil,” dedi Lourdes. Her geçen saniye daha da sinirleniyor gibiydi. “Kalın kafandan çıkarmaya çalıştığım da bu zaten. Hart’ın hayatına geri dönemezsin. Asla! Bu, Ruby için de geçerli. Tanıdığın herkes için geçerli. Kimse gerçeği bilmeyecek ve bu, benim koyduğum bir kural değil, Hart. Üzgünüm. Gerçekten. Ama işler böyle yürüyor.”

Bakışlarımı Ruby’den ayırıp meleklerle göz göze geldiğimde, bana söylediklerine inanmayı reddediyordum. Elimde tek kalan, tutunduğum tek şey, beni bu delilikten kurtaran tek şey umumdumdu.

“Ona anlatmaya çalışırsam ne olacak?”

“Dilin tutulacak ve ne kadar çok konuşmaya çalışırsan çalış, kelimeler ağzından çıkmayacak,” dedi Lourdes.

“O zaman ben de başka bir yol bulurum.”

“Hiçbir yolu yok.”

“Olmak zorunda.” *Her zaman bir yolu vardır*, cümlesiyle büyümüştüm ben. “Peki, ona bunu *senin* söylemene ne dersin?” Evrensel yasaların meleklerle değil, sadece insanlara eziyet etmek için var olduğuna yemin edebilirdim.

Lourdes alnını ovuşturdu. “Bunu yapabilirim ama bilgi kalıcı olmaz. Yapsam da unuttur. İnsan zihni, ruh âleminin enginliğini kaldıramaz. İnsanların bu dünyaya gelmeden önce kim olduklarını hatırlamamalarının bir nedeni var. Anlıyor musun?”

Bunun kozmik bir saçmalık olduğunu mu? Evet, anlıyordum.

“Sana bir şey daha söylemek için çok uygun bir zaman.”

Neden bir güllenin bana doğru geldiğini hissediyordum?

“Hafızan,” diye devam etti. “Hart’ın hafızası. Yakında silinecek. Eskiden kim olduğunu hiçbir zaman hatırlamayacaksın.”

Sözleri kulaklarıma dolduğu anda, sanki yeniden boğuluyormuşum gibi hissettim. Nerenin yukarı, nerenin aşağı olduğunu bilmiyordum. Göğsümdeki ve boğazımdaki baskı artıyordu, tek istediğim nefes almaktı ama alamayacağımı biliyordum.

“Ne yapacağım yani?” Sesim yükseldi. “Jameson gibi mi yaşayacağım?”

“Hayır, Hart’ın ruhuna sahip olacaksın, sadece anılarına sahip olmayacaksın ve hayır, bunlar aynı şey değil.”

İçimden gökyüzüne doğru bağırarak geldi ama kendime acımak için zamanım yoktu. Bunca yolu havlu atmak için gelmemiştim. Evrensel bir tasarım olsun ya da olmasın, Ruby’yi geri alacaktım. “Hatıralarım silinene dek ne kadar zamanım var?” diye sordum.

“Ne önemi var?”

“Söyle!”

Lourdes bakışlarını kaçırdı, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. “Bilmiyorum.”

“Kontrol et şu kâğıdını!” diye talepte bulundum. “Mutlaka orada bir zaman sınırı yazıyordur.” Ne var ki artık o kâğıt elinde değildi.

“Birkaç hafta,” dedi Lourdes. “Üç olabilir? Herkeste farklı. Ama sönümlenme süreci ilk uykundan başlayacak ve anılar her gece zihninden silinmeye devam edecek. Bildiğim bu.”

Birkaç hafta mı?!

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Lourdes’in gözleri, sisin içinde birer gümüş gibi parlıyordu. “Uyumadan yapamazsın, Hart.”

Beni ele geçiren bu yeni öfke, akıl karışıklığı ve korku arasındaki boşluğu işgal etti. “Bunu sen yaptın,” diye homurdandım. “Bana tüm anılarımı kaybedeceğimi hiç söylemedin.”

“Sana geri dönemeyeceğini söylemiştim.” Lourdes sesini alçalttı. “Ayrıca sana tüm anılarını kaybedeceğini söylemiş olsaydım, arafta kalmayı mı seçecektin?”

Karnımda bir sıkışma hissettim. Ruby'ye baktım, cevabı biliyordum. Hafızam olsun olmasın, yine aynı seçimi yapardım. "Bu yüzden mi etrafta dolanıyorsun? Bahsettiğin geçiş bu mu?" diye sordum neredeyse bağırarak. "Benden kesinlikle her şeyi çalana kadar gidemiyor musun?"

Çenesi gerildi. "Daha önce de söylediğim gibi, bu işin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalan tek kişi sen değilsin."

Nedenini bilmiyordum ama kalbim yumuşadı. Belki böyle hissetmemin nedeni bunu söyleme şekliydi, belki gözlerindeki hüzüdü, belki de sadece aptalın tekiydim. "Sana ne olacak?"

Hafifçe omuz silkip, "Çok yakında öğreneceğim," dedi sessizce.

On İki

RUBY

*P*artideydim ama sanki artık var olmayan bir hayatın hayale-tine benzer bir hâlde kenarda oturuyormuşum gibi geliyordu. Ancak beni etkileyen bu değildi. Çalmaya başlayan şarkı, Hart'a arka bahçelerinde iki adımlı dans figürünü öğretmeye çalışmamın anılarıyla zihnimi doldurmuştu ve hıçkırığımı bastırmak zorunda kalmıştım. İstediğim son şey, birinin kendimi kaybettiğimi görmesiydi. Bu yüzden oradan uzaklaştım ve farkına varmadan kendimi kıyıdaki engebeli kayalara tırmanırken buldum.

Eskiden bu kıyıyı, Pasifik'i severdim. İroniktir ki Pasifik, *karakter veya niyet olarak huzurlu* anlamına gelir. Şimdi, karanlık ve çalkantılı sulara bakarken düşünebildiğim tek şey okyanusun ölüne benzediği-ydi: karanlık, gizemli, her şeye gücü yeten ve elinizde bir çıkış planı olmaksızın derinliklerine inene dek bilinmez. Ondan nefret ediyordum.

Hart'ı çaldığı için nefret ediyordum ondan.

Hart'ın bedenini geri verme nezaketini bile göstermemesinden de nefret ediyordum.

Bazen bir adaya yüzdüğünü, balık ve Hindistan cevizi yiye-rek yaşadığını hayal ediyordum. Günün birinde kapımı açtığımda orada olacak ve bana geri dönmesi bu kadar uzun sürdüğü için özür dileyecekti. Aniden bir bitkinlik kollarını bedenime doladı.

Belki de terapistim haklıydı. Belki de nefret insanı yoruyordu. Son beş ayımı, tüm bedenimi kederle doldurarak geçirmiştım ve şimdi tek istediğim durmaktır.

Ay ışığında, suda seyreden beyaz bir yelkenli tekne gördüm. Yelkenlinin *Uğur Böceği*, içindekinin de Hart olduğunu hayal ettim. Ben de onunla birlikteydim ve Şili'deki Mermer Mağaraları'na gidiyorduk. Ben varış noktamızı okuyup her ayrıntıyı planlarken o gitarını tıngırdatıyordu. Başımı kaldırdım, gülümsüyordu. Bu bir davetti ama benim ona gitmemi beklemedi. İlk adımı Hart attı ve ben farkına bile varamadan ayağa kalkmıştım, onun kollarındaydım. Normalde dalga geçeceğim duygusal bir aşk şarkısına ritim tutarak sallanıyordum. Ritmimiz, okyanusun ritmine uyuyordu ve ufuk ilk kez o kadar da uzak görünmüyordu.

Her zamanki gibi hayallerimin dumanı söndü.

"Seni çok özledim," dedim ama sesim o kadar alçaktı ki kayalara çarpan dalgaların arasından ben bile sesimi neredeyse duyamadım. "Ve nasıl olacak bilmiyorum... Sensiz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum ve bazen ben de seninle boğulmuşum gibi hissediyorum, üstelik sanki hâlâ boğuluyorum."

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu ve yeterince ağlarsam; ağlayışım gerçekten yoğun, çirkin, hıçkırıklarla dolu bir ağlamaya dönerse tüm üzüntüm sonunda geçer mi acaba diye merak ettim.

"Bunu yapmaya devam edemem," dedim, "ama yapmazsam olacağım kişiden korkuyorum. Senden vazgeçmekten korkuyorum, oysa bu mantıklı değil çünkü sen gittin ve..."

Kayaların üzerinden soğuk bir esinti geçerken, seyrettiğim yelkenli gecenin karanlığında kayboldu. İşte o an, adımı duyduğumu sandım. Okyanusun altından geliyormuş gibi çok uzaklardan.

Her gece Hart'ı gördüğüm rüyalarımıdaki gibi. Sisli bir kıyıda durmuş, sesinin beni çağırdığını duyuyordum. Omzumun üzerinden baktığımda orada oluyordu. Ona doğru koşuyor, koşuyor, koşuyordum ama ben ulaşmadan kayboluyordu.

Şimdi tam gitmek için döndüğümde, sisin içinde, yalnızca dört beş metre ötede duran kapüşonlu bir gölge gördüm. Ay ışığı yüzüne vurduğunda nefes almaya bile vaktim olmadı.

“Jameson?”

Burada ne halt ediyordu?

Bir şeyler söylemeye başlamıştı ki sis onu yuttu.

“Jameson?” Ona seslendim ama gitmişti, herhâlde hayal görmüştüm. Ama neden onu görecektim ki? Neden Hart’ı karşımda dururken göremiyordum?

Sonra içimde o tanıdık minik dalların filizlendiğini hissettim, bana bir şeylerin ters gittiğini söyleyen o dalların. Hem de çok ters. Ama ne?

Öncekinden daha sert bir şekilde kayalara tutunarak aşağıya indim ve kuma ulaştığımda koşmaya başladım. Arkadaşlarımdan ters yönüne.

Daha hızlı.

Okyanustan uzağa.

Daha sert.

Hayatımdan uzağa.

Farkına varmadan, plajdan birkaç blok uzaklıktaki Del Mar Caddesi’ne varmıştım. Nefes nefese, coşkulu bir koşucu misali koştuğum için ciğerlerimdeki sancı başıma vurmuş hâlde adımlarımı yavaşlatarak yürümeye başladım. Sokak, iş yerleri ve birkaç perakende mağazasıyla doluydu ama çoğu bu saatte kapalıydı. Bir de annemin birkaç yıl önce çıktığı bir adamın küçük fotoğraf galerisi vardı. Arkadaş kalmalarına sevinmişim çünkü Estaban çok havalıydı, bir şef gibi yemek yapıyor ve Gabi ile bana Nikaragua’daki çocukluğuna dair büyülü, mistik hikâyeler anlatıyordu. Bazen seyahat tutkumu ondan kaptığımı düşünüyordum.

Pencerenin önünden geçerken, dizlerine kadar uzanan deve tüyünden bir paltoyla, siyah kot pantolon ve üstüne uyan bilekte botlar giymiş Estaban’ı gördüm. Galerideki yarım duvarlardan birinin arkasına geçiyordu. Mekânın geniş ve açık bir alanı yoktu, daha ziyade çok gizemli bir yerdeymişsiniz gibi hissettiren

mini bir labirente benziyordu. Hart ve ben sekizinci sınıftayken, Esteban'ın duvarları onarmasına ve boyamasına yardım etmiştik. Esteban aynı yaz bana gerçek, otomatik odaklı bir fotoğraf makinesini nasıl kullanacağımı da öğretmişti. Bana etraftaki şeyleri bir sanatçının gözünden nasıl göreceğimi göstermişti.

“Ama ben bir sanatçı değilim ki,” demiştim ona.

“Herkes birer sanatçıdır.”

Ben de bunun üzerine boynumda o fotoğraf makinesiyle şehirde dolaşmış, başkalarının fark etmeyebileceği bir milyon küçük şeyin fotoğrafını çekerken kendimi çok ciddi hissetmiştim: sahilde kaybolmuş bir sandalet, kalp şeklinde bir dal, birinin gösterge panelindeki bir yığın Hot Tamales paketi, güneşli bir günde bir dükkânın köşesinde duran şemsiye. Her şeyi Esteban'a göstermiştim. Bilgisayarında fotoğrafları incelerken daima sağ kaşını kaldırır, çenesini ovuştururdu. Ben de gözlerindeki o kıvılcımı, “Vay! Bu gerçekten umut vadediyor,” demeden önceki gülümsemesinin başlangıcını beklerdim. Şimdi evimden kilometrelerce uzaktaydım. Tek yapmak istediğim yürümek ve cuma gecesi şehri gezen bir turistmişim gibi davranmaktı. Gittiğim için çıldırmasın diye hızlıca Serena'ya bir mesaj attım.

Selam, ben çıktım.
Gelmene gerek yok.
Yarın ararım.

Serena:
Hemen geliyorum.

Evde değilim.

Serena:
Neredesin?

Tam o sırada yavaş ve istikrarlı bir ritimle iri, şişman damlalar hâlinde yağmur yağmaya başladı. Alışkanlıktan, sağanak yağmur başladığında birkaç damla yakalamak için başımı geriye atıp ağzımı açtım.

Uzakta öfkeli bir gök gürültüsü patladı. Görünürde sığınacak bir yer olmadığından, kapının açılmasına minnettar bir şekilde

hızla Esteban'ın galerisine girdim. Bir çan sesi gelişimi duyurdu. Ama Estaban ortalarda yoktu.

Islak saçlarımı alçak bir at kuyruğu yaparak galeride dolaşırken, sessizliğin ve ön duvara astığı yeni siyah beyaz fotoğrafların tadını çıkarıyordum. Hepsi okyanus ve gökyüzü fotoğraflarıydı.

Esteban'ı görmeyi bekleyerek köşeyi döndüğümde, onun yerine kendi gölgesinde küçücük duran, çerçeveli bir dizi müzik aleti gördüm. Bir viyola, çello, saksafon.

Bir gitar.

Gitarın Hart'ın ellerinde olduğunu, kucağında durduğunu ve Hart'ın ağzında bir kalemle şarkının sıradaki notalarını bulmaya çalışarak eğildiğini hayal ettim.

Bir anı beklenmedik şekilde yüzeye çıkmıştı. Onu en son öyle görmüştüm. Miriam'ın yelkenlisindeydik. Hart aniden ayağa fırlamıştı, aklına üzerinde çalıştığı yeni şarkının sözleri geldiği için heyecanlanmıştı. Sözlerini telefona, kendisiyle birlikte sulara gömülen telefonuna yazmıştı.

Aklım bu anının peşinden giderken, o gece eve gittiğinde şarkının sözlerini defterine yazıp yazmadığını merak ettim. Şarkının tamamı ya da bir kısmı acaba dolabımın derinliklerine saklanmış mıydı?

“Ruby?”

Tanıdık sese doğru döndüğümde kalbim sızladı. Miriam'dı.

“Merhaba,” dedim. Hart'ın cenazesinden beri onunla konuşmamıştım ve dürüst olmak gerekirse her şey artık bulanıktı. Ama tüm özürleri ve gözyaşlarını, tüm o *Keşke bir şeyler yapabilseydim*leri hatırlıyordum.

En sevdiğiniz kişi ölürken yanında olan kişiyle karşılaşmak biraz çarpıktı. Sanki onun gözlerinden bakıp dünya altüst olmadan önceki son anları görmek istiyordunuz. Bir süre, Hart'ın ölümünden onu sorumlu tutmuştum. Eğer onu işe çağırmasaydı, eğer yeğenini davet etmeseydi...

Eğer. Eğer. Eğer.

Ama o eğerler beni öldürüyordu ve onlardan birer birer vazgeçmek zorundaydım.

Bakışları dışarıdaki fırtınaya kaydı. “Bardaktan boşanırcasına yağıyor.”

Hava durumu. Güzel, güvenli bir konu, diye düşündüm. “Evet, yeni başladı... Ben de korunmak için geldim,” dedim.

Miriam gülümsedi. Sanki bana bir açıklama borçluymuş gibi, “Ben de Esteban’dan bir eser alıyordum,” dedi.

“Harika.” Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum ama söyleyeceği bir sonraki şeyden korktuğum için nefesimi tuttum. Elimde olsa yağmur hakkında konuşmaya devam etmeyi tercih ederdim.

“İyi misin?” diye sordu.

Midem bulanıyordu.

Genellikle verdiğim tepki, insanları “evet” veya “hı hı” gibi ifadelerle rahatlatmak olurdu ama bu gece bir şey olmuştu. “Çaba-lıyorum,” deyiverdim. Böylesi daha doğru geldi. Ve iyi hissettirdi.

Miriam bana biraz daha yaklaştı. Pahalı bir parfüm kokuyordu. Siyah saçları ipek çarşaf gibi omuzlarına iniyordu. “Birkaç kez sana ulaşmaya çalıştım,” dedi, “onunla ne yapmak istediğini öğrenmek için.”

Onunla. *Uğur Böceği*. Benim ve Hart’ın olması gereken tekne. Miriam’ın sözleri, *Hazır olduğunda senindir*, anlamına geliyordu.

Ama *Uğur Böceği*’ni tekrar görmeye nasıl hazır olabilirdim ki? Onu nasıl okyanusa çıkarabilirdim? *Hayır*, diye düşündüm, *bir daha asla o tekneye adım atmayacağım*. Yine de onu satmaya gön-lüm el vermezdi. Hart onunla bir hayli gurur duyuyordu ve o, bana verdiği son hediye-ydi.

Bazen şu oyunu oynuyordum: *Hart Olsa Ne Derdi*. Ve bu du-rumda bana, “Rubes, Böceği tutmalısın,” derdi.

“Ben... Henüz emin değilim,” dedim Miriam’a.

“Ruby!” dedi Esteban yanıma gelirken neşeyle. Kollarını ko-caman açmıştı ve bir elinde büyük bir kese kâğıdı vardı. Kendimi kollarına bırakıp bana sıkıca sarılmasına izin verdim. Hart öldüğünde, Esteban bir ay boyunca her gün beni ya aramış ya da

mesaj atmıştı. Beni dışarı davet etmiş, durumumu kontrol etmişti. Sonra bu mesajlar haftada birkaç taneye düşmüştü ama hiç durmamıştı. Ayrıca kendimi aynı şeyi tekrar tekrar konuşurken dinlemekten, farklı bir sonuç veya muhtemelen asla gelmeyecek derin bir berraklık ânı beklemekten oldukça bıktığım için iki haftadır görüşmediğim terapistim Aera'yı öneren de oydu.

"Yağmurdan kaçmak istedim," dedim.

"Burada daima hoş karşılanacaksınız." Sonra Esteban, sanki yüzündeki veya kafasındaki tüm tüyler orada buluşmuş gibi gür olan kaşını kaldırdı. "Yalnız mısınız? Gecenin bu vaktinde?"

"Şey... Birkaç arkadaşım ile birlikte sahildeydim, tam eve dönüşüyordum ki fırtına çıktı."

Estaban'ın ilgisinin iki kelime sayesinde arttığını gördüm: arkadaşlar ve sahil. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu henüz bilmediğinden bana belli belirsiz gülümsedi.

"Gitsem iyi olur," dedi Miriam. Bir araba, galerinin önüne yanaşıp farlarını iki kez yakıp söndürmüştü.

Estaban onu yanağından öpüp, "Ekstra sıkı sardım ama sen yine de dikkatli ol. Islanmayın," dedi.

Miriam söz verip birkaç saniye içinden kapıdan çıkarak dışarıda bekleyen arabaya bindi.

"*Quieres café?*"* diye sordu Esteban. "Seni biraz ısıtır, sonra da eve bırakırım."

Tam *hayır* diyecekken, iç çekişim bana *evet* demeye başlama vaktimin geldiğini hatırlattı. Bu benim ikilemli gerçekliğimdi. Hayır. Evet. Hayır. Evet. Ama çoğunlukla hayır. Çünkü *hayır*lar beni Hart'a, onun anısına bağlı tutuyordu. "Elbette," dedim, "*coní leche*."**

Beni bir ofisin, bir deponun ve küçük bir mutfak olduğu arka tarafa götürürken, "Hatırlıyorum," dedi. Duvarlar çoğunlukla güzel, egzotik yerlerin fotoğraflarıyla doluydu. Ayrıca duvarın devasa

* İsp. *Quieres café?*: Kahve ister misin?

** İsp. *Coní leche*: Sütü.

bir anı kolajı gibi görünmesini sağlayan alıntılar, şiirler ve kitap sayfaları da vardı.

Tam o sırada telefonum çaldı. Arayanın Gabi olduğunu görünce açmak üzere ofise girdim.

“Seni buldu mu?” diye sordu. Sesi, az önce bir tepeye tırmanmış gibi geliyordu.

“Kim?” Bu ofiste kesinlikle yangın tehlikesi vardı. Masa, kitap ve dergilerle doluydu. Fotoğraf kâğıdı, çerçeve malzemeleri ve çeşitli sanat gereçleriyle dolu bir kitaplık vardı. Bir de karşı duvarın önünde fotoğraflarla dolu uzun siyah lake bir masa bulunuyordu.

Kız kardeşim, “Jameson,” dedi.

Hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Belki de Jameson bu gece gerçekten sisli kayaların üzerinde karşıma geçmişti. “Neyden bahsediyorsun sen?”

Gabi, Jameson’ın beni sormak için eve geldiğini anlattı. “Seni evde bulamayınca hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ben de hâline biraz üzüldüm ve ona seni nerede bulabileceğini söyledim.”

“Ona sahilde olduğumu mu söyledin?” Bir fotoğraf yığınının düşüncesizce karıştırırken sesim tiz bir tona çıkmıştı.

“Kızma,” dedi. “Hastaneden yeni çıkmış ve seninle konuşmazsa ölecekmiş gibi görünüyordu, ben de böyle bir şey olsun istemedim.”

Bu durum tuhaf gelmişti. Jameson’ın karakterine aykırıydı. Belki de gerçekten kafasına darbe almıştı. Sonuçta tam olarak o dramatik tiplerden değildi.

Fonda, Gabi’nin evde olmadığını gösteren anlaşılmas sesler duydum ama kavgaya tutuşacak havada değildim.

“Sence seni neden görmek istemiş olabilir?” diye sordu.

Gabi’nin sorusunu yarım yamalak anlayabilmişim. Belki de kendimi kaybediyordum. Belki de sahile gitmek için çok erkendi.

Ben cevap veremedim, “Sanırım seni bulamadı?” diye ekledi.

Tavana yağmur damlaları düşerken ve tam da gökyüzü parlak beyaz bir patlamayla aydınlanırken, Hart’ın fotoğrafına denk geldim. O yazdan kalma, “teknolojik bir sorun” nedeniyle sonsuza

dek kaybolmuş olması gereken bir fotoğraf. Hapşırırken güneşe bakıyordu. Yüzü buruşmuş ve ifadesi çarpılmıştı. Vücuduma bir titreme yayıldı.

“Ruby?”

Gözlerimde yaşlar birikiyordu. Bu ânı hatırlamıyordum bile ve daha kaç ânı hatırlamadığımı merak ettim. Bu böyle mi gidecekti? Her gün parça parça unutacaktım, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana dek.

Sonunda, daha çok otomatik pilottaymışım gibi, “Belki,” dedim.

“Belki ne?”

“Belki beni bulmuştur. Kapatmalıyım.”

Hart’ın fotoğrafına bakarak telefonu kapattım.

Estaban kapıyı açarak beni ürküttü. Gözleri elimdeki fotoğrafa kaydı ve yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Bu fotoğrafın nasıl kurtulduğunu anlatmasını bekleyerek ona baktım. “Ben bunların... Kaybolduklarını sanıyordum. Başka var mı?”

Başını iki yana salladı. “Sadece bu var. Birkaç ay önce bilgisayarımda buldum ve baskı almaya karar verdim. Ben... Doğru zamanı bekliyordum,” dedi yumuşak bir sesle.

Telefonum titredi. Gabi’nin bana bir şey söylemeyi unuttuğunu düşünerek ekrana baktım ama gelen mesaj kardeşimden değildi. Bilinmeyen bir numaradandı.

Selam... Ben Jameson.

Konuşabilir miyiz?

*P*encereden sızan gün ışığıyla uyandım.

Son günün gölgelerini geriye sarmam ve olan her şeyi hatırlamam bir saniyemi aldı.

Doğrudum, üstüm çıplaktı. Elimle çenemi ovuşturarak Ruby'nin mesajıma cevap yazıp yazmadığına baktım. Yazmamıştı. Şaşırmamıştım. Yatakta doğrudum ve aklım kabul etmek istemediğim bir noktaya varınca yerimden kalktım.

Anıların sönümlenme süreci ilk uykunla birlikte başlayacak.

Dün gece uyanık kalmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Enerji içecekleri (ki nefret ederdim), zıplama hareketleri (sıkıcıydı), internette gezinmek (kötü bir fikirdi). Sonunda, uykumu kaçıracaklarını düşünerek birkaç korku filmi açmıştım. Birkaç saat işe yaramışlardı ama sonunda kazanan yine amansız uyku canavarı olmuştu.

Hafızamda bir boşluk olup olmadığını kontrol etmek garipti ve boşunaydı çünkü hafızamda bir şeyin eksik olduğunu nasıl anlayabilirdim ki?

Bu yüzden, *50 İlk Öpücük* filmindeki adam gibi, bana geceleri kaybedebileceğim anılarımı hatırlatması için bir video çekmek istedim. Telefonun video kaydını çalıştıramayınca da bir liste yaptım.

1. Adın Hart Augusto.
2. Ebediyen Ruby'yi sevdin.
3. Gitar ve piyano çalıyorsun, ayrıca şarkı yazıyorsun.
4. Ama öldün (üzgünüm ki bu doğru) ve ölüm vaktin henüz gelmemişti.
5. Lourdes (ortalığı karıştıran melek) sana yeni bir beden buldu. ¡*Hola*,* Jameson Romanelli!
6. Her gece, sonunda geriye hiçbir şey kalmayana dek kendinden parçaları unutacaksın.

Liste bu şekilde elli maddeye ulaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar çok şey hatırladığım için şaşırmıştım. Belki de Lourdes'in buna sönümlenme demesinin nedeni buydu. Birkaç şey daha eklemek için komodinin üzerindeki not defterini aldım.

Boş. Tüm kelimeler ve anılar gitmiş, gitmiş, gitmişti. Kahretsin!

Lourdes bana kuralda hiçbir kaçak noktasının olmadığını söylediği için olsa gerek, pek de şaşırmamıştım. Anıları nereye ve nasıl kaydettiğimin bir önemi yoktu, hepsi yok olacaktı.

Ama hafıza bir kas gibi değil miydi?

Belki de sadece tek bir anıyı saklayabilsem bile yeterdi.

Lourdes, tüm anılarım kaybolana dek en fazla üç haftamın olduğunu söylemişti. En kötü senaryoyu ele aldım. Diyelim ki iki hafta vardı: Bu, Ruby'ye aslında Hart olduğumu söyleyemesem bile onun gerçeği görmesini sağlamaya yetecek bir süre miydi? Ona çaresizce, onu terk etmediğimi, planladığımız geleceğin hâlâ mümkün olduğunu, sadece bunun umduğumuz şekilde olmaya-çağını söylemek istiyordum. Hafızam silinmeden, zihnim durmadan önce onunla yeniden bir bağlantı kurabilseydim keşke!

Onun durumu anlamasını sağlayacak bir yol bulacaktım. Bunu yapmak zorundaydım. Lourdes'in beni dün gece Ruby'den uzaklaştırmasına izin vermemin tek nedeni, daha sağlam bir plan yapmam gerekmesiydi. Kendimi ikna etmiş ve bu planın, dün

* *Isp. Hola: Merhaba.*

gece Ruby'ye mesaj atmak olduğuna inanmıştım. Bilirsiniz, nabız yoklamak için... Ne beklemiştim bilmiyorum. Ruby, Jameson'a hiç katlanamazdı, bu da işleri daha zor bir hâle getiriyordu. Sanırım bu yüzden mesajıma cevap yazmamıştı.

Balkona çıkıp dalgaların kıyıya vuruşunu izlerken hava serindi ve tuz kokuyordu. İşte o zaman aşağıdaki plaja inen dik ahşap merdivenleri fark ettim.

En üst basamakta Lourdes oturuyordu.

Nedenini bilmiyordum ama onu görünce şaşırdım, beni bırakmamış olmasına şaşırmıştım. Dün bana, "Gidemiyorum. Henüz değil," demişti. İşte beni meraklandıran o *henüz*dü. Bunun onun yaşadığı sonuçlarla, hayatımı çalmasının bedeliyle bir ilgisi var mıydı? Tam ben ona seslenmek üzereyken döndü, gözlerini güneşten koruyarak bana gönülsüzce el salladı. Bir anlığına normal, insani, okyanusu izleyen güzel bir kız gibi göründü.

Ben de ona el sallarken, aniden daha önce hiç hissetmediğim bir açlık hissettim. Kahvaltıyı seven birisi hiç olmamıştım ama görünüşe göre Jameson'ın vücudu başka türlü düşünüyordu. Bu yüzden dün giydiğim kapüşonluyu üstüme geçirdim, altına da bir şort giyip mutfığa yöneldim. Whitney'yi mermerden devasa mutfak adasına oturmuş bir fincan kahve yudumlarken buldum. Yüzü bir sağlık dergisine gömülüydü.

Gözlerinin altındaki koyu halkaları saklamak konusunda hiçbir işe yaramayan bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Nasıl uyudun?" diye sordu.

Yalan söyleyerek, "İyi," dedim ve bir kahve fincanı arayarak birkaç dolabı açtım.

"Sana omlet yapmamı ister misin?" diye sordu. "Ya da protein içeceği?"

Şaka mı yapıyordu? Karbonhidrat açlığından bayılmak üzereydim ve o bana protein mi yüklemek istiyordu? Kahvaltılık *burritonun* şu anda bana kendimi cennette gibi hissettireceğini düşünerek, "*Tortilla* var mı?" diye sordum.

Whitney dudaklarını büzdü. “Sen *tortilladan* nefret edersin. Bu yüzden asla evde *tortilla* bulundurmam.”

Kim *tortilladan* nefret ederdi ki? İnanılmaz. Jameson benim hayal ettiğimden de berbattı demek.

Meyve kâsesinden üzgün bir muz alıp soydum ve bir ısırık aldım. “Komada kalmakla ilgili ne söylediklerini biliyorsun, değil mi?” Yüzde yüz doğaçlama yapıyordum. “Âdeta yıldırım çarpması gibidir ve bazen insanlar uyandıklarında daha önce bilmedikleri dilleri konuşabilir, sanatsal tablolar çizebilir, piyano veya gitar çalabilirler. Bir yolculuktur. Kahve fincanları nerede?”

Hâlâ dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Geçen yıl futbol için kafeini bırakmıştın.”

Şu an Jameson’dan gerçekten nefret ediyordum. Kahve, tanrıların iksiriydi! Whitney arkamdaki dolabı işaret etti.

“Dedim ya, koma insanlara garip şeyler yaptırır, şimdiki gibi.” Küçük bir mısır gevreği kâsesi olarak kullanılabilecek büyüklükteki beyaz, dev bir fincanı alıp tezgâhtaki şık espresso makinesine yöneldim ve bir düğmeye bastım. Neyse ki makine, fincanı neredeyse doldurmuştu. “*Queso* ve *chile** ile kaplanmış bir *tortilla* istiyorum. Ama o olmazsa, herhangi bir çeşit karbonhidrat da olur.” Kara büyüden bir yudum aldığımda neredeyse tükürecektim. Tanrım, ne kadar acıydı! Ne oluyordu? Bu vücut kahveyi sevmiyorsa dayanamazdım!

Whitney kaşlarını çatmış bana bakıyordu. “Kahvene krema koymak istemez misin?” Ah.

Ayağa kalktı ve beş yıldızlı bir otel işletiyormuş gibi dolu olan devasa buzdolabını açtı.

Kötü içeceği bir kenara atıp, havuçlu kuru üzümlü koca somun ekmeği işaret ederek, “Şuna ne dersin?” dedim.

“Coco bunu kız kardeşin için yaptı, bu akşam döndüğünde yesin diye.”

* *Isp. Queso ve chile: Peynir ve biber.*

Jameson'ın kardeşinin adını hatırlamaya çalıştım ama beceremedim. "Bahse girerim ki bunu ağabeyiyle paylaşmaktan çekinmeyecektir."

Whitney bir tabak alırken ben de bıçak aradım. Bir saniye sonra ekmeği ikiye bölmüştüm bile. Sonrasında tam sahile inmeye hazırlanırken Whitney beni durdurdu. "Koç Feldman aradı."

Seaside Lisesi futbol takımının koçu. Araması tek bir anlama gelebilirdi. Jameson'ın sahalara geri dönmesini istiyordu.

Whitney, benim zaten bildiğim şeyi tekrarladı: "Antrenmanlara ne zaman dönebileceğini bilmek istiyormuş ama ona bunun bir hafta kadar sürebileceğini söyledim."

İçimde bir telaş yükseldi. Amerikan futbolunun nasıl oynandığını, nasıl oyun kurucu olunduğunu bilmiyordum. Bir hafta mı? Hiçbir zamana ne dersiniz? "Ya da belki de tüm sezon olmam," dedim.

"Jameson!" Whitney, sanki ona elimdeki bıçağı fırlatmışım gibi bakıyordu. "Bütün sezonu oynamadan geçiremezsin. Üniversite yetenek avcıları gelecek ayki maça gelecekler. Bu senin hayalindi. Stanford'da oynamak, profesyonel olmak. Hatırlıyor musun?"

Hatırlamıyordum. Hiç ilgilenmiyordum da. Hem de hiç.

"Bak," dedim annesinin sempatisini kullanabileceğimi düşünerek. "Hazır olduğumu sanmıyorum. Hâlâ oldukça hırpalanmış durumdayım."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama baban doktorlarla konuşmuş. Doktorlarla konuştuk," diye düzeltti. "Fiziksel bir hasar olmadığını söylediler," dedi içinde ya rahatlama ya da inanamazlık olan uzun bir nefes vererek. "Ve önümüzdeki hafta antrenmanlara başlamana yeşil ışık yaktılar. Bence de gerçekten denemelisin, Jameson. Babanın sen deneyene kadar pes etmeyeceğini biliyorsun."

"Babam doktorları aradı ama beni aramadı, öyle mi?" Ne kadar da saçma bir şeydi bu.

Whitney derin bir nefes aldı. “Dün gece sen dışarıdayken aradı.” Yüzü kaskatı kesilerek, Porsche ile keyif sürüşüne çıktığını bildiğini belli etti.

Eyvah.

“Evet, o konuya gelince,” dedim, “sadece biraz hava almam gerekiyordu.”

“Bak, sen hatırlamıyor olabilirsin ama boşandığımızdan beri babanla işler pek de iyi gitmiyor ve şey, sen içmeye başladın. Hem de çok.” Gözleri dolunca kendimi öyle tuhaf hissettim ki, yer yarılsın da içine gireyim istedim. “Senin için çok kez mücadele ettim, Jameson ama baban tehditler savurdu.”

“Ne tür tehditler?”

“Mahkemeye gidip dava açarak beni sorumsuz bir anne olarak göstermek gibi.” Titreyen eliyle alnını ovuşturdu. “Onun ağzına ne zaman bir parmak bal çalmamız gerektiğini bilmemiz gerek.”

Sinirlenmişim ama bir parçam sarhoş ve sorun çıkaran bir oğula sahip olmanın, Jameson’ın babası için nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Belki de Jameson’ın babası doğru olanı yaptığını düşünüyordu.

Whitney’nin vermek istediği mesajı yüksek ve net bir şekilde duyuyordum: *Beni o antrenmana götürecekti.*

Önündeki tezgâhtan parlak, yeni cep telefonuna benzeyen bir şey aldı. “Neyse ki operatör mesajların hepsini geri getirebildi ama tüm fotoğraflar silindi.” Bana soluk mavi gözlerle bakıyordu. “Endişelenme. Karıştırmadım. Tarzım değil.”

“Ah, teşekkürler.”

Üst kattaki kupa ve fotoğraf tapınağını hatırlayarak, “Babam şu futbol olayına gerçekten meraklı herhâlde?” diye sordum.

Whitney’nin yüzü düştü. “Üniversitedeyken oynuyordu, neredeyse profesyonel olacaktı.” Neredeyse kısmını hatırlamak istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

“Bu yüzden mi yukarıda onun için bir kupa odası var?”

Whitney önce tereddüt etti sonra, “O odayı sen on bir yaşındayken onun için yapmıştın. Bunun onu bize geri getireceğini düşünüyordun,” dedi.

Kalbim, sanki söylediklerini hatırlamış gibi buruldu. “Ama neden öyle kaldı?”

“Onunla son büyük kavgamızdan sonra odayı dağıtmaya çalıştın ama Victoria sana bunu yapmaman için yalvardı.”

Jameson’ın, kendi isteğinin tam tersi olduğu hâlde kardeşinin istediği şeyi yapmış olmasına odaklanarak başımı iki yana salladım. Sanırım gerçekten bir yerlerde kalbi vardı.

Whitney konuyu değiştirerek, “Jameson,” dedi, “koç seni bekliyor ve futbol olmadan Stanford’da bir geleceğin olamaz.”

“Notlarım tek başına yeterli olmaz mı?”

“Notların iyi ama futbol sana avantaj sağlayacak, anlaşmayı mühürleyecek ve babanı sırtımdan indirecek. Tabii, senin sırtından da. Antrenmana gidecek misin?” diye sordu.

Gelecek hafta? Endişelerimi kenara itip bir numaralı önceliğime odaklandım. Ruby. “Elbette, bunu düşüneceğim,” diyerek yalan söyledim çünkü bu konuşma bir yere varmayacak gibiydi.

En azından şimdilik sakinleşmiş görünen Whitney, “Ah, bir şey daha var,” dedi.

“Evet?”

“Babanı ara.”

Kendi çocuğu komadayken, uyanmasını beklemeden kaçan adamı mı?

Öyle bir şey olmayacaktı ama Whitney’nin umudunu kırmak veya onun için daha fazla sorun yaratmak istemediğimden başımla onayladım. Sonra da sahile, beni bekleyen meleğin yanına gitmek üzere mutfaktan çıktım.

*K*uma ulaşana kadar tam olarak altmış bir basamak saydım. Aşağıya inerken havuçlu ekmeğimi bitiriyordum. Harikaydı, tatlı ve tuzlu tadın patlaması daha fazlasını istememe neden oldu. Lourdes, merdivenlerin dibindeki küçük kulübeye yaslanmıştı. “Selam, Lourdes.” Jameson’ın telefonunu çıkardım. Bir anlığına Face ID’nin çalışmayacağını düşündüm ama lanet şey Jameson’ın yüzünü tanıdı ve bu, batıyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Telefonda, iyi dileklerini sunan bir sürü insandan mesaj vardı. Mesajların bazıları, “gerçek” arkadaş olmadığını bildiğim kişilerdendi ama zaten işler böyle yürümüyor muydu? Bir trajedi yaşandığında, herkes dramanın bir parçası olmak isterdi. Richard Romanelli’den gelen bir sürü cevapsız arama ve sesli mesaj vardı ancak ben onları kontrol edemedim Lourdes, “Konuşmamız gerek,” dedi.

Telefonuma bakmayı sürdürerek, “Bir vücudu ele geçirmek, insanı bir aslan kadar acıktıran bir şey mi?” diye sordum.

“Herkes farklıdır,” dedi ilgisiz bir iç çekişle, “fiziksel tepkileri farklıdır.”

Herkes. Diğerlerinin başından geçenleri okumak için neler vermezdim.

“Eh, koca bir büfeyi yiyip bitirebilirim,” dedim karnımı okşayarak. “Pekâlâ, ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordum ve telefonumu cebime koyup bakışlarımı kaldırdım.

Gözlerini üzerimde gezdirdiği sırada ilk kez bir şey fark ettim. O gözlerde hüznünlü bir şey vardı, bir tür pişmanlık. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Meleklerin tüm bu insani hislerin üstünde olduğunu sanıyordum. İşte o zaman, ne kadar farklı görüldüğünü fark ettim. Koyu kıvrırcık saçları birkaç santim daha uzundu. Burnunun üzerine birkaç çil serpilmişti, gözleri açık kahverengiydi ve üzerinde uzun ince askılı çiçekli bir elbise vardı. Ama en büyük değişiklik ne miydi? Düz, altın rengi bir sandalet giymişti. Yeni görünümünü fark ettiğimi anlamış olacak ki, “İşte olayın benim için sonucu. İnsan olmak,” dedi.

Ağzım kurudu. Bir dakika. İnsan mı demişti az önce? Kelimeleri kekelemeden zar zor söyleyebildim. “Ne? Neden? Ne kadar süreyle?”

Burnunun üzerine ovuşturup derin nefesler aldı. “Ne sorusunu zaten cevapladım. *Neden* sorusuna gelince, ruhunu vücudundan çok erken çıkarmam yüzünden. Sonuçta ben bir ölüm meleğiyim. Daha iyisini yapabilmeliydim. Melek saflarına yeniden katılmaya layık olduğumu kanıtlayana dek insan olarak kalmak zorundayım. Son soru neydi? Ah, doğru. Ne kadar süreyle?” diye homurdandı. “Senin geçiş sürecin bitene kadar kendimi kanıtlayamazsam...” Duraksadı, bakışlarını kaçırdı.

“Ne olacak?” Rütbesinin düşürülmesinden farklı bir şey olacaktı sanki.

Çelik gibi sert bakışlarını bana yöneltti. “Bu dünyaya doğmam gerekecek. Şu,” diyerek bir elini örnek verircesine kaldırdı, “insan okulu denen şeyi yaşamak için. Kim olduğumu unutacağım.”

Yani artık aynı gemideydik. Parçaları bir araya getirmeye çalışsam da başaramadım. Bu ne tür hastalıklı bir oyundu? “Kendini nasıl kanıtlayacaksın?”

“Bunu çözmem gerek,” dedi üzgün bir sırıtişla. Sonra omuz silkerek, “Evren gizemleri sever,” diye ekledi.

Ne diyeceğimi, yaşananların herhangi birini nasıl daha iyi hâle getireceğimi bilmiyordum ama bunu yapmam gerektiğini veya yapmak istediğimi hissediyordum. “Sana yardım edeceğim.”

“Nasıl?”

“Geçiş süreci ile mücadele edeceğim. Uzatacağım. Bize biraz daha zaman kazandıracağım.”

“Bunu konuşmuştuk. Bunu yapamazsın ve benim sana rehberlik etme görevim hâlâ devam ediyor.” Ardından kasvetli ruh hâlindeki Lourdes, ânında tamamen iş odaklı Lourdes’e dönüştü. “Bu nedenle hemen başlasak iyi olur.”

Neye?

Üzerinde şifreli bir kilit olan kulübe kapısını işaret etti. “Bak bakalım açabiliyor musun?”

“Ne? Neden?” Kaşlarını daha da çatıldığını görene dek benimle oynadığını düşündüm. “Bunu nereden bilebilirim ki... Bir tür test mi bu?”

Lourdes bir küpesini çekiştirerek, sert olmaya çalışan ama pek de amacına ulaşamayan bakışlarını bana dikti. Bugün nesi vardı böyle? “Bedenler anıları taşır. Jameson’ın anılarından herhangi birinin hâlâ bedeninde var olup olmadığını görmem gerek.”

Gergin bir kahkaha attım. Kahvenin tadı bu yüzden mi o kadar kötü gelmişti? Jameson’ın dilindeki tat tomurcukları zevksiz olduğu için mi?! “Öyleyse sana şifrenin ne olduğunu bilmediğimi söyleyebilirim.”

“Ama bedenini biliyor olabilir,” dedi.

“Bu benim bedenim değil!”

“Lütfen, Hart. Bir kez deneyebilir misin?”

Tüm bu meseledeki ironinin kan akışımı hızlandırdığını, kalbimin küt küt atmasına neden olduğunu ve öfkemi arttırdığını itiraf etmezsem kendimi kandırmış olurdum. Anılarımı çalacak ve Lourdes’i de özgürleştirecek olan şey bu geçişi muhtemelen. Bu nasıl bir evrensel dengeydi?

Ellerimi şortuma silip sadece sözlerimi kanıtlama amacıyla kildide doğru uzandım. Kadranı çevirdim ve sayıların hızla geçişini

izledim. “Hiçbir şey yok,” dedim ama hemen ardından, bir an Jameson’ın ellerinin bu kilidi açtığı bir görüntü gözümün önünde belirdi ve farkına bile varmadan kombinasyonu çözdüm. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Şaşkınlıkla altüst oldum.

Lourdes beceriksizce kolumu okşadı. “Derin bir nefes al. Sakin ol.”

“Hayır!” Melekten uzaklaştım. “Onun lanet olası anılarını istemiyorum!”

“Hart...”

Kulübenin içinde birkaç plaj sandalyesi, havlu, battaniye, bir sörf tahtası, dalış giysileri ve her boyuttan futbol topu vardı. Küçük olanlar Jameson’ın çocukluğundan kalma olmalıydı.

Zihnim bir düşünceye kapılmadan önce bedenim tepki verdi. Dürtüsel olarak bir futbol topuna uzandım. İçimden adlandıramaz bir enerji gücü aktı. Topu vücuduma yaslayıp hızla kıyıya doğru koştum. Şu anda içimde bir savaş vardı. Olduğum kişi ile olmam gereken kişi arasında bir savaştı bu ve akıntıya karşı yüzmek gibiydi; ne kadar çok mücadele edersem, bu vücudun iradesi o kadar güçleniyordu.

Öfke, şakaklarımda nabız gibi atıyordu. Kaslarım seğiriyordu.

Topu kavradım.

“Jameson?”

Döndüm. Koç Feldman. Uzun boylu, zinde, kel Feldman. Ağzından çıkacak kelimelerden daha fazlasını anlatan bir gülümsemesi vardı. “Seni tekrar sahada gördüğüme sevindim.” Başıyla futbol topunu işaret etti.

“Şey, selam,” dedim kendimi toparlayarak. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Seni kontrol etmeye geldim,” dedi. “Ve geldiğime de kesinlikle çok memnun oldum. İlk iş olarak topu eline alacağını biliyordum. Bu senin kanında var, şampiyon. Topu bana atmaya ne dersin?”

Ben senin sandığın kişi değilim, demek istiyordum. *Ben lanet olası bir müzisyenim!* Buna karşın bu vücuttaki her bir hücre topu ona fırlatmak için can atıyordu.

Kıyı boyunca koşmaya başlamıştı bile: on metre, yirmi, kırk. Altmışa yaklaşırken umutla ellerini uzattı. Ben reddetmek istesem de bu coşkulu vücut isyan ediyordu ve elimde olmadan kolumu geriye doğru çekip topu fırlattım. Topun havada mükemmel bir spiral çizerek fırlayışını izlerken kendimi canlanmış hissediyordum.

Koç topu yakaladı, sonra kocaman bir gülümsemeyle geri koştu. “Hazırsın. Ve sana ihtiyacımız var.” Bana topu uzatırken ifadesi gerildi. “Bu, boşa harcanmayacak kadar büyük bir fırsat. Anlıyor musun beni?”

Yine Stanford’a mı dönmüştük? Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Tanrım, Jameson’ın bedeninde yalnızca bir gün yaşamıştım ve şimdiden kendimi bok gibi hissediyordum. Tüm hayatını bu tür bir baskı altında yaşamışken kendini kim bilir ne kadar kötü hissetmişti.

“Seni yeniden forma sokmak için en iyi antrenörüm hazır, çocuklar da istekli. Gidip onlara top fırlatan kolunun hâlâ bir roket kadar hızlı olduğunu söyleyeceğim.” Tartışmanın faydasız olduğunu biliyordum. Koç Feldman’a boşuna “Hapsedilemez” Feldman demiyorlardı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa,” dedi, “beni araman yeterli.” Sonra topuklarının üzerinde döndü, merdivenlerin dibinde durup bana selam verdi ve “Sah günü antrenmanda görüşürüz. Ayrıca endişelenme. Yavaştan alacağız,” dedi.

Salı. Yani üç gün sonra. Lanet olsun.

Lourdes, Feldman’ın arkasından sanki kafatasında bir delik açacakmış gibi çatık kaşlarla bakıyordu. “Agresif bir herif, değil mi?”

“Pekâlâ, Lourdes,” dedim. İçim hâlâ adrenalin doluydu. “İşini yapmak istiyor musun? Öyleyse bunu benim istediğim gibi yapacağız.”

Bana döndü. “İşler öyle yürümüyor.”

“Hayatımı çaldın. Her şeyimi aldın.”

“Ama açıkladım ya...”

“Ve şayet sadece birkaç haftam varsa, o zaman bana yardım edeceksin.”

Bir grup martı, kuzeyden kıyıya doğru bir rüzgâr eserken başımızın üzerinde daireler çiziyordu.

“Dinle, Hart,” diye homurdandı Lourdes. “Ben en yüksek mertebe meleklerdenim, anlıyor musun? Bunu kolay hâle de zor hâle de getirebilirim ama şu anda? Şu anda bunu imkânsız hâle getirmek istiyorum.”

Topu havaya fırlatıp yakaladım. “Bir fikrim var.”

Tedirgin veya kusacak gibi görünüyordu. Hâlâ alışmaya çalıştığım bu insan yüzünü göz önüne alınca, hangisinin doğru olduğunu söylemek zordu. “Ne tür bir fikir?” diye sordu.

“Birbirimize yardım edebiliriz.”

“Hayatını geri alamayacağını sana daha önce söylemiştim, Hart. Lütfen bana aynı şeyi söyletmeyi bırak.”

Topu havaya atıp tutmaya devam ederken dudaklarımda bir sırıtış belirdi. “Evet ama mesele şu ki, hayatımı geri istemiyorum.”

Bu onu şaşırtmış ve sormak istemediğini bildiğim o soruyu sormaya zorlamıştı. “Ne istiyorsun öyleyse?”

“Her zaman istediğim şeyi. Ruby’yi geri alma şansını.”

“Aynı şey...”

“Hayır, değil,” diyerek sözünü kestim. “Bak, anılarımı kaybedeceğimi anlıyorum. Artık ömrüm her ne kadarsa, bu bedende yaşamak zorunda olduğumu anlıyorum. Ama bu, Ruby’ye olan biteni anlatmaya çalışamayacağım, benden geriye hiçbir şey kalmayana dek ona hâlâ burada olduğumu söylemenin bir yolunu bulamayacağım anlamına gelmiyor. Ve bana hiçbir yol, hiçbir kaçak yol veya herhangi bir şey olmadığını söylediğini biliyorum ama demek zorundayım.” En iyi kısma geçmeden önce durdum. “Ve belki bu senin de işinde ne kadar iyi bir melek olduğunu kanıtlar.

Birbirini seven iki insanı yeniden bir araya getirmekten daha güzel başka ne olabilir ki? Gördün mü? Karşılıklı kazanç işte!”

Lourdes kaşlarını çattı. “Sen şimdiye dek gördüğüm en inatçı ruhsun.”

“Yani anlaştık mı?”

“Öyle bir şey demedim. Sadece birkaç haftam var, bu da her ânın değerini bilmem gerektiği anlamına geliyor. Her tür hayır ve iyilik işini yapmam gerek.” Sanki bu düşünce onu öldürecekmiş gibi inledi.

“Tamam ama bunun bir başlangıç olduğunu kabul etmelisin. Sonuç olarak gerçek aşk için bir şeyler yapmak, yaşlı bir adamın sokakta karşıdan karşıya geçmesine yardım etmekten daha önemli olmalı.”

Lourdes dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Yapmak istediğim şeyi, onu ikna etmek için onun çıkarına olacak şekilde çerçeveselendirdiğim hâlde ikna olmasına yetmediği açıktı.

“Ve eğer bana yardım etmezsen...” Yutkundum. “Kırılmış bir kalple öleceğim. Böyle bir durumda yeniden bedenleme işi tamamen beden israfı olur, öyle değil mi? Gerçekten istediğin bu mu? Beni iki kez öldürmek mi? Bundan şüpheliyim.”

“Seni ben öldürmedim!”

“Sen öldürdün sayılır.”

Lourdes, sanki ikisi de cinayeti ima eden iki cevap arasında gidip geliyormuş gibi bunu bir saniyeliğine düşündü. Sonunda, “Şu an öyle hissetmeyebilirsin ama başka aşkların olacak, Hart. İnsan kalbi, belki özellikle unutacak şekilde değil ama kesinlikle iyileşecek şekilde tasarlanmıştır.”

Meleğe sert bir bakış attım. Göğsümde bir şeyler gevşedi. “Asla başka bir Ruby olmayacak. Ve içimden ne kadar anıyı emersen em, kalbimden ne kadar anı çalarsan çal, buna eminim. İçimde bir yerlerde, tıpkı senin kanatlarının eksik olduğunu ve bunun ne tür bir hayat olduğunu anımsayacağın gibi bileceğim.”

Tek sesin kıyıya vuran dalgaların sesi olduğu bir sessizlik oldu. Lourdes bakışlarını kaçırdı. “Saçmalıyorsun.”

Topu kumun üzerine fırlattım. Bir önceki sefere kıyasla kursuz bir fırlatıştı. Meleğe dönüp, “Takım mıyız?” diye sordum.

“Başarısız olmak hoşuma gitmiyor, Hart. Üstelik benim yardımım olsa bile, yapmaya çalıştığın şey imkânsız. Bu, evrensel yasaaya aykırı.”

“İmkânsız mı, yoksa hemen hemen imkânsız mı?” Arada fark vardı.

“Kimse bu bahsi kabul etmez diyelim, oranlar milyonda bir.”

“Aslında oranları hiç umursamamışımdır.”

Lourdes, tüm bu zahmete değip değmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakarak kumda yürüyordu.

“Ben... Sadece daha fazla zamana ihtiyacımız var,” dedim.

Başıyla onayladı. “Elimden geleni yapacağım, bize bir veya iki hafta daha kazandırmaya çalışacağım ama bir şartım var.”

Nabzım hızlandı. “Söyle.”

“Bu bedene uyum sağlamaya çalış; kavga yok, direnmek yok, şikâyet yok. Bütün gece uyanık kalmaya çalışmak yok. Faydasız listeler yapmak yok. Ve salı günü antrenmana gidiyorsun.”

“Bu, birden fazla şart oldu.”

“Ve artık saçma karşıit noktaları tartışmak yok.”

“Oysa ben durumu erteleyerek kendimize daha fazla zaman kazandıracağımızı sanıyordum.”

“Güçlüler aptal yerine konulmaktan hoşlanmazlar, Hart. Önünde sonunda ne yaptığımızı anlayacaklar, bu yüzden biraz gizli davranmalıyız. Dikkat çekmemeliyiz. Anladın mı?”

Bana yardım edeceği için çok heyecanlıydım. Hevesle başımı salladım. Hikâyem Ruby ile bittiği sürece bana sunacağı her türlü şartı kabul ederdim.

Dün gece, beynimin algılamakta zorlandığı bir rüya ile gerçeklik arasındaki bir bulanıklık gibiydi.

Jameson beni neden görmek isteyecekti ki? Herif daha yeni ölümün kıyısından dönmüştü, kankalarını veya kız arkadaşlarından birini araması gerekirdi. Bu hiç mantıklı değildi. Neden buraya... Evime kadar gelmişti? Ona tahammül bile edemeyen birini neden arıyordu?

Nedeeeen?

Dün gece orada olduğunu biliyordum. Onu, yüzüne kadar çektiği kapüşonluyla sisin içinde görmüştüm. Adımı söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim ama sonra gözlerimi kırpmıştım ve bir hayalet gibi kaybolup gitmişti. Düşünce sürecim şöyleydi: Bir şeyler görüyorum, onu da hayal olarak görmüş olmalıyım, deliriyorum. Her şey makul bir şekilde tartışılabilirdi ama sonra içimde oluşan kırıltı bana bir şeyler olduğunu, aramaya devam etmem gerektiğini söylemişti.

Dün gece eve gittiğimde Gabi'yi daha fazla sorgulayacaktım ama çoktan yatmıştı. Çünkü içeceğim bir tane kahve üçe ve Esteban'la yaptığım uzun sohbete dönüşmüştü. Sanat, müzik, politika ve bir sonraki seyahati hakkında konuşmuştuk. Uyuni Tuz

Gölü'ne gidiyordu. Orası, Hart ile birlikte görülecek yerler listem-
deydi.

Hart'ın hapşırırken çekilen fotoğrafını eve götürüp yastığımın
altına koyarak uyumuştum ama bu, aynı korkunç rüyadan kurtu-
labilmemi sağlamamıştı.

Onu kovalamıştım.

Kaybolmuştu.

Yıkılmadan bakabildiğim ilk fotoğrafıydı. Telefonumu aç-
tığımda her gün fotoğrafları görmeye devam edemezdim. Ama
onları silemezdim de. Bu yüzden telefonumdakileri yedeklemiş,
sonra da silmiştim. Sanırım fotoğrafların bir yerlerde asılı kaldık-
larını düşünmek daha doğru geliyordu... En azından şimdilik.

Güneş doğal bir saat olmuştu, bir saniye daha bekleyemez-
dim. Gabi'nin odasına gidip biraz ses yaptım, birkaç çekmeceyi
açıp kapattım ama kıpırdamadı. Bir deprem esnasında bile uyuyabileceğine yemin edebilirdim. Bu yüzden yorganını üzerinden
çektim. "Hu huu... Gabbiiiii?" Adını yumuşak bir sesle söyledim
ama kütük gibi uyuyan kardeşim hâlâ hareket etmiyordu.

"Hey!" Bacağını dürttüm. "Uyan! Jameson ile ilgili bütün ay-
rıntıları bana anlatmanı istiyorum."

Gabi homurdandı, elleriyle bebekliğinden kalma pembe filli
battaniyesini aradı. "Sonra," diye mırıldandı başının üzerine bir
yastık çekerek.

Kendimi yatağa atıp yatağının ne kadar zıplayabildiğini gös-
terdim. "Gabriella." Tam adını söylememden nefret ederdi ama
bazen dikkatini çekmenin tek yolu buydu.

Yastığının altından tek gözüyle bana baktı. "Ne önemi var ki?
Belki de kafasını düşündüğümüzden daha sert çarpmıştır. Belki
de bir kimlik bunalımı yaşıyordur."

"Sanırım onu dün gece kayalıklarda gördüm. Sanki oradaydı,
Gabi."

Kardeşim sıkılmış bir ifadeyle, "Yani?" dedi.

"Bir saniye geçti ve sanki bir hayalet gibi kayboldu. Sence de
tuhaf değil mi?"

Gabi doğrudu. Sık bukleleri her yöne saçılmıştı. “Evet. Ne olmuş yani? Pek çok tuhaf şey var.”

“Sonuç olarak sana söylediği her şeyi bilmem gerekiyor ve hiçbir şeyi atlayamazsın çünkü her ayrıntı son derece önemli olabilir.”

“Nasıl önemli?”

Omuz silktim, dün gecedan beri zihnim ve içgüdülerim galip gelmek için savaştıkları bir kaygı havuzunda yüzüyorlardı ve oradan çıkmak isteyen kelimeleri söylemekten utanıyordum. Zihnim bana, *Salla gitsin*, diyordu. Ama içgüdülerimden bir uyarı çanı yükseliyordu. Kimin kazanacağını şimdiden biliyordum.

“Nasıl önemli?” diye sordu tekrar.

Bu sefer kelimeleri kafeslerinden çıkardım: “Onu arayıp aramamam konusunda.”

Gabi’nin uykulu gözleri irileşti. “Neden arayasın ki?”

Battaniyenin üzerindeki gevşek bir ipliği çekiştirdim. “Çünkü Jameson Romanelli hiçbir şeyi yok yere yapmaz. Bir şeyler yanlış gidiyor ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.” Annem ve kardeşim falcılık konusunda harika olabilirlerdi ama benim içgüdülerim her seferinde doğru çıkardı.

“Bahse girerim ki bu, ölümün eşiğinden dönüp özür dilemek falan gibi bir saçmalıktır,” dedi Gabi esneyerek. “Bilirsin, telafi etmek gibi bir şey.”

O anda kardeşimle konuştuğumu, *gerçekten* konuştuğumu fark ettim. Eskiden konuştuğumuz gibi konuşuyorduk. Fikirleri çarpıtıyor, birbirimizi gıcık ediyor ve alt ediyorduk. Vay be, onu gerçekten özlemiştim.

Gabi komodinin üzerinden telefonunu aldı, ekranı kaydırды ve bir saniye sonra konuştu: “Jameson sosyal medyada hiçbir şey paylaşmamış, bu onun için tuhaf. Kabul edelim, komadan çıkmasıyla övünecek türden birisi. Kendi adına *hashtagi* bile var: *#dualarımızjamesonla*. Paylaşımları okumamı ister misin?”

Başımı iki yana salladım, ihtiyacım olan cevapların Instagram’da olmadığını biliyordum.

“Sarhoş muydun?” diye sordu Gabi.

“Ha. Ha.” Gabi içki içebildiğimi ama asla sarhoş olmayacağımı biliyordu. Kendimi bir maddeye teslim etmeyecek kadar kontrol manyağıydım.

“Belki de gelen hayaletiydi,” diye ekledi Gabi.

“İyi de ölmedi ki.”

Ölmedi.

Kelime odaya rahatsız edici bir sessizlik çökmesine sebep oldu. Gabi boğazını temizledi, yatak örtüsünü düzeltti, sonra sessizlikten olabildiğince uzaklaşmak istiyormuşçasına Jameson’ın dün geceki ziyaretinin ayrıntılarını anlatmaya başladı. Otomatik pilota bağladığı için mi gerçekleri ağzından kaçırmıştı bilmiyorum ama Jameson’ın onu plaja kadar götürdüğünü itiraf etti. Yüzündeki ifadeden, büyük itirafı ağzından kaçtığı anda pişman olduğunu anlayabilmişim.

“Bana onun arabasına binmediğini söyle!”

Baş ucuna doğru geri kayarak benden uzaklaşıp, “Neden benden yalan söylememi istiyorsun?” diye sordu.

“Bu retorik bir soru ve sen de bunu biliyorsun.”

“Birinin beni götürmesi gerekiyordu, tamam mı? Aslına barksan onu ikna etmem gerekti. Ama nazikti, Ruby. Yani, daha önce beni hep görmezden gelirdi ama bu kez farklıydı. Arabayı çok yavaş kullandı ve sonra... Çok tuhaf bir şey yaptı.”

İşte geliyordu.

“Ne?” Öfkemi kontrol etmek için elimden geleni yapıyordum, kontrolümü kaybedersem Gabi içine kapanıp son beş aydır bizi ayıran deliğe geri dönerdi.

“Bana dikkatli olmamı söyledi.” Gabi yüzünü buruşturdu. “Ağabeyim falanmış gibi.”

Jameson’ı şehirde kendi kardeşiyle görmüştüm, pek de dikkatli değildi. Bu yüzden Gabi’nin söylediği şeyi hayalimde canlandırmam imkânsızdı ama sonuçta kardeşim yalancı değildi. Bu onun DNA’sının bir parçası değildi.

Gabi’nin bakışları sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi etrafta gezindi.

“Ne?” diye sordum.

“Ağabey meselesinden daha tuhaf bir şey duymak ister misin?” Cevap vermemi beklemeden, “Eski rock şarkıları dinliyordu ve sözlerini biliyordu,” diye devam etti.

“Yani? Bir sürü insan o şarkıları dinliyor.”

“Bir keresinde sahilde Jameson’ın yanında sıkışıp kaldığımı, birilerinin rock müzik açtığını, Jameson’ın da onlara *o lanet şeyi kapatmaları* için bağırdığını ve sonra da country müzik açtığını çok net hatırlıyorum.”

“Tamam, yani? Belki de koma onu değiştirmiştir.”

Gabi dudaklarını büktü. “Sanırım haklısın. Bir sorun var ve bunun ne olduğunu bulman gerekiyor.”

“Martin’e veya Tristan’a sorabilir miyim?”

“Sence verecek bir cevapları var mıdır?”

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir fikrim yok. Yanlarına gidip, *Selam, altıncı hissim bana bir şeyler söylüyor*, diyemem.”

“Bir fikrim var,” dedi Gabi heyecanla. “Bir fala ne dersin?” Yataktan kalktı ve ben reddedemeden komodininin çekmecesini karıştırdı. Reddetmek istiyordum çünkü Hart öldüğünden beri mistik hiçbir şeye güvenmiyordum. Daima, rehber bir elin, bizi gözetken doğaüstü varlıkların olduğuna inanmıştım ama gerçekten hayırsever bir güç varsa, neden tanıdığım en iyi insanı almıştı ki?

“Bir tarot falı Jameson’ın ne yaptığını anlamama nasıl yardımcı olacak?” diye sordum. Kartlar diğer insanların hayatlarına ve kalplerine bakmazdı, yalnızca konuyu bir şekilde daha büyük soruya bağlarsanız işe yarardı. Bu durumda bu soru şuydu: *Jameson benden ne istiyor?*

“Bağlı olup olmadığınızı veya nasıl bağlı olduğunuzu görmek istiyoruz. Karıştır,” dedi Gabi kartları elime tutuştururken. Bu, destenin Gabi için olduğunu gerçekten *rüyasında gören* Lydia teyzenin ona verdiği Kaderin Gelgitleri destesiydi.

“Atalarımızdan özel bir hediye,” demişti bize. Sonra bir sanatçıyla çalışmış, kartları bastırmıştı ve işte atalardan kalma sihir kardeşimin emrindeydi. Kartlar basit, ince kartondandı ama bu

tarot kartlarını harika yapan, denizkızı resimleriydi. Herhangi birinin bu ayrıntıları rüyasında görebileceğine inanmak zordur ama benim ailem söz konusu olduğunda? Kanepenin minderlerinin arasında bir kumandayı kaybetmekten çok daha olasıdır.

Daha da tuhaf olanı, Gabi'nin fallarının yanlış çıktığı hiç olmamıştı. İşte bu yüzden yeteneğini arkadaşlarından saklıyordu. Bir hayal etsenize: Onu soru yağmuruna tutarlardı. Dürüst olmak gerekirse, bazı gelecekler ve gerçekler görülmemeliydi.

"Ben... Sanmıyorum ki..." Ancak bahanelerim tükenmişti. Üstelik merakım beni öldürüyordu. Kartları aldım. Ellerimde tanıdık, rahatlatıcı, sanki destede bekleyen bir cevap varmış da yapmam gereken tek şey doğru soruyu sormakmış gibi bir his uyandıran bu âni seviyordum.

"Jameson için tek kartla başlayalım," diye önerdi Gabi. "Dün gece gördüklerine odaklan."

Avucumda karıncalanma hissettiğimde bir kartı ters çevirdim. Dünya. Renkli çizim, elinde dünyayı tutarken denizin altında yüzen güzel bir denizkızını gösteriyordu. Tarotla, bu kartın tam bir döngünün tamamlanmasını gösterdiğini bilecek kadar uzun zamandır ilgileniyordum. Yani, bir şey bittiğinde, başka bir şey başlar. Falan. Filan.

Jameson için yeni bir başlangıç söz konusuydu öyleyse? Bunu bu kartlar olmadan da tahmin edebilirdim. Ama işte kardeşimin yeteneği burada devreye giriyordu. Dünya kartını eline aldı, gözlerini kapattı ve atalarımızdan gelen "mesajı" alması için gereken süre boyunca meditatif bir pozisyonda kaldı.

Acı dolu bir altmış iki saniye sonunda gözlerini açtığında uykudan eser kalmamıştı. "Ben... Anlamadım."

"Ne?"

"Jameson büyük değişimlerden geçiyor. Bir tür ölüm yaşadı, sonra da yeniden doğum."

"Evet, kartın ne anlama geldiğini anlıyorum. Geçirdiği kaza ve koma göz önüne alındığında bu mantıklı geliyor ama mesaj ne?"

“Sadece bu,” dedi Gabi. “Hiçbir mesaj yok.” Dudakları yana doğru kıvrıldı. “Sanki benden gizleniyor gibi... Yani bilmemiz gereken bir şey var ama...”

Midem kasıldı. Bu daha önce hiç olmamıştı. “Ama ne?”

“Tek bir fısıltı duydum. *Mesaj* dedi.”

“Bu kadar mı?” Kaşlarımı çattım, nabzım hızlandı. “Bunun nasıl bir faydası olabilir? Hangi mesaj? Kimin mesajı?”

“Tam netliğe ihtiyacımız var, o yüzden bir tane de senin için çekelim,” dedi Gabi, beni o âna geri çekerek. “Evrensel bir fal bakabiliriz,” diye önerdi.

Önerdiği şey kendi uydurma açılımlarından biriydi. Temelde, evren bana ne söylemek istiyorsa onu söylemesi için bir fırsattı ve bu, başlı başına sinir bozucuydu. “Ya söyleyeceklerini sevmezsem?” Bacaklarımda bir yukarı bir aşağı hareket eden titremelerle mücadele ediyordum.

Gabi yüzündeki bir tutam bukleyi geri itti. “Sadece iyi kısımları söyleyebilirim.”

Sırıttım. “Bunun amacı ne ki?”

“Ya evrenden duymak istemediğin bir mesajı duymanın amacı ne?”

Ahhh. On beş buçuk yaşındaydı ama aşırı akıllıydı. Tam bir Yoda’ydı ama daha uzun boylusu. İşte kardeşime hem hayran olmamın hem de onu aşırı derecede sinir bozucu bulmamın beş bin yirmi üçüncü nedeni...

Evrenin bana söylemek istediği her şeye kendimi açmaya çalışarak desteyi tekrar karıştırdım. Ama sonra kaburgalarımın arasında sıcak, göğsüme yayılıp kalbimi sıkıştıran bir kıpırtı hissettim. Buna hazır değildim.

Başımı iki yana sallayarak kartları ona doğru ittim. “Yapamam.” Sonra odadan dışarı fırladım.

On Altı

HART/JAMESON

Lourdes'le artık birbirimize yardım etmeyi kabul etmemizin ardından asıl meseleye inecektik.

“Tamam, peki benim hikâyem ne?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Kimliğim. Ben kimim? Nereden geldim? Neden Jameson Romanelli ile takılıyorum?”

“Güzel noktaya değindin.” Yürümeye başladım. “Şey... Hım...”

“Evet?”

“Düşünüyorum!”

“Daha çok düşün.”

“Kansas’tan buraya yeni taşınan bir öğrenci olmaya ne dersin?”

“Kansas mı? Gerçekten mi, Hart? Peki, ebeveynlerimin ve evimin olmamasını nasıl açıklayacağız?”

“Doğru.” Parmaklarımı şıklatıp kendi dehama gülümsedim. “Buldum! Kanada’dan gelen bir değişim öğrencisi olabilirsin.”

Bana küçümseyen bir bakış attı.

Kansas ve Kanada’yla ne problemi vardı?

“Brezilya’dan olayım,” dedi. “Ya da Fransa’dan ya da...”

“Aksanını ona göre taklit etmen gerek,” dedim. “Bu da işleri karmaşık hâle getirir.”

Hemen bunun üzerine Lourdes başını geriye atıp abartılı bir şekilde güldükten sonra kusursuz bir Fransız aksanıyla, “Burada olmaktan çok memnunum,” dedi. Tüm ciddiyetimi yeni Fransız Lourdes’e vermek üzereyken başını iki yana sallayıp iç çekti. “Çok sıkıcı.”

“Bence oldukça iyiydi,” dedim.

“Ama Fransızca bilmiyorum ve bu başımıza dert açabilir, o yüzden Londra’yı seçmeliyiz. Orası Fransa’dan bile daha sıkıcı ama,” derken kusursuz bir İngiliz aksanına geçiş yaptı: “Çok daha güvenli bir seçim.”

“Londra,” dedim cesaretine hayran kalarak. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. “Kahretsin!”

“Ne oldu?”

“Sana ev sahipliği yapacak bir aileye ihtiyacın var.”

“Orası kolay.” Lourdes umursamazca elini salladı. “Sizinle yaşayacağım. Whitney’e son kaldığım evde işlerin yolunda gitmediğini söyleyeceksin.”

“Nasıl yani?”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Gerçekten her şeyi ben mi yapmak zorundayım?” Neden hâlâ İngiliz aksanıyla konuşuyordu? “Bir şeyler uydur. Whitney aldırmaz. Seni evde gördüğü için o kadar mutlu ki, senin için her şeyi yapar. Konukevinde kalabilirim. Evrak işlerini falan bana bırak.”

Lourdes’in becerilerinin arasında evrakta sahteciliğin de olup olmadığını merak etsem de sormadım. “Bu, benimle okula geleceğin anlamına mı geliyor?”

Lourdes uğursuza yakın bir gülümsemeyle bana baktı. “Her şeyi ortaya koymak istiyor musun istemiyor musun?”

Birdenbire, Zendaya’nın yerine geçebilecek gizli bir meleğin, Seaside Lisesi koridorlarında gezinmesinin iyi bir fikir olduğundan şüphe ettim. Çok fazla şey ters gidebilirdi ama sonuç olarak benim tek umursadığım Ruby’yi geri kazanmaktı. “Tamam, bu akşam seni Whitney’le tanıştıracam,” dedim. “Ama şu anda yapmam gereken bazı şeyler var.”

Harekete geçtim. Tam arkamdaydı.

“Tek başıma gidiyorum,” dedim.

Sırıttı ve *çok tatlısın* dercesine alayla bana bakarak başını yana doğru eğdi. Dalga geçmek yerine, “Seninle geliyorum. Meleklerle özgü işlerime mümkün olan en kısa sürede başlamalıyım ve bu da insanların arasında olmam gerektiği anlamına geliyor,” dedi.

“Söylediğin kulağa tuhaf bir şekilde politik geliyor.”

“Ve işe seninle başlayacağım. Jameson’ın dolabını gördüm. Kıyafetlerinin çoğu cemiyet çocuğu kıyafetlerine benziyor ve bu tam olarak senin vermek istediğin havaya uygun değil.”

“Alışverişin pekâlâ seni cennete geri götüreceğine eminim.”

“Alışveriş değil,” diye karşılık verdi Lourdes. “Buna öz saygıyı arttırmak de.”

“Ne olursa olsun, Whitney’nin parasını harcarsam kötü hissedirim.”

“Bana güven,” diye temin etti Lourdes, “hiç sorun yok. Odandaki en üst çekmecende platin bir kredi kartı gördüm.”

Lourdes’le şehir merkezinde düz tişörtler, şortlar ve kapüşonlu üstler satan yerel bir giyim mağazasındaydık. Lourdes parmaklarını yanına yaklaştığı her şeyin üzerinde gezdirerek mağazada dolaşırken ben bir sürü şey seçiyordum. İşte o zaman, onun da üzerindeki elbiseden daha fazlasına ihtiyacı olacağını anladım.

“Senin de yeni kıyafetlere ihtiyacın olacak,” dedim Lourdes’e.

Düz kazaklar, bluzlar, şortlar, birkaç kot pantolon ve haftanın her gününe yetecek kadar yazlık elbise seçti.

Arkamızdan gelen yumuşak bir ses, “Size bir deneme kabini açmamı ister misiniz?” diye sordu. Sesi tanımadım ama Jameson’ın vücudu tanımış olmalı ki midemde bir sıkışma hissettim.

Okuldan bir kız olan Mariah’nın bize gülümsediğini gördüm ama yüzümü gördüğü anda kızın zaten solgun olan yanaklarındaki tüm renk çekildi. Lanet olsun. Jameson onu kızdıracak bir şey yapmış olmalıydı. Büyük sürpriz.

Rahat davranmaya karar verdim. “Selam,” dedim kızın huzursuzluğunun ne kadar taze olduğunu merak ederek.

Lourdes, “Hayır, teşekkürler. Bunların hepsi uyar,” diyerek atıldı. Mariah’yı tedirgin eden bir şey vardı, bunu çenesinin gerilmesinden anlayabiliyordum.

“Ne güzel bir gün, değil mi?” Sanki nadide bir şeymiş gibi pencerelerden sızan güneşi işaret ettim.

Mariah’nın gözlerini devirme dürtüsüne karşı koyuyormuş gibi bir hâli vardı. Kısaca başını salladıktan sonra aldıklarımızı kasaya götürmemize yardım etti. Her bir kıyafeti gereksiz bir güç kullanarak sertçe alırken bana dik dik bakıyordu. “Bunlar pek senin tarzına benzemiyor.”

“Evrim geçiriyorum, bilirsin, yeni şeyler deniyorum işte,” dedim beynim daha söylediklerimi işleyemedi.

Mariah ikna olmuş gibi görünmüyordu. Nedenini bilmiyordum ama onu ikna etmek *istiyordum*. Ya da belki de istediğim şey sadece kendini daha iyi hissetmesiydi.

“Şehre yeni mi geldin?” diye sordu Lourdes’e.

Lourdes, *Jameson seni incittiği için üzgünüm*, dercesine bir gülümseme sundu ona. Tek gereken sanki buydu. Mariah’nın omuzları gevşedi ve Lourdes neşeli bir sesle soruya cevap verirken yüzü doğal ve hoş bir ifadeye büründü. “Değişim öğrencisiyim. Yeni geldim. Jamesonlarda kalıyorum.”

Mariah başını salladı ama bakışlarındaki soruyu görebiliyordum: *Siz ikiniz şey misiniz?* Ama bunu soracak kadar cesur değildi.

Araya girip, “Akrabayız,” dedim ve Mariah’dan hemen şaşkın bir bakışla karşılık aldım. “Yani, üçüncü dereceden kuzen gibi,” diye ekledim bunun her şeyi düzelteceğini düşünerek. İnsanların, özellikle de Ruby’nin, Lourdes ve benim çift olduğumuzu düşünmesi isteyeceğim son şeydi.

Lourdes, gergin ve tuhaf havayı ânında rahat ve dostane bir havaya dönüştürebilen bir nezaketle, “Küpelerini gerçekten çok beğendim,” dedi. Bunu samimiyetle söylediğini anlayabiliyordum.

“Teşekkürler.” Mariah dudaklarında bir gülümseme belirirken gümüş küpelerini çekiştirdi. Bu sırada ürünleri kasadan geçirmeyi sürdürüyordu. Hepsi toplamda 1.223 dolar ve birkaç cent tuttu ki bu, *Uğur Böceği* hariç hayatımda tek seferde harcadığım en yüksek meblağdı.

“Bana bir saniye verir misin?” deyip kasadan Mariah’nın bizi duyamayacağı kadar uzaklaştım. “Lourdes, çok para tuttu.”

“Sana sorun olmadığını söylemiştim.”

“Emin misin?”

“Bana hakaret ediyorsun.”

“İyi, tamam.”

Ban kasaya geri dönerken Mariah, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Kekeleyerek, “Şey... Evet,” dedim ve susmaya karar verdim.

Mariah, “Yeni görünümün daha iyi,” dedi ama bu sefer sesinde bir huzursuzluk yoktu, sadece merak vardı.

Ona kartımı uzattım. “Evet, neden o polo yakalara takıntım vardı bilmiyorum. Yani...”

Lourdes kolumu çimdikleyerek gevezeliğimin önüne geçti.

“İyi olmana sevindim,” dedi Mariah en ufak bir alay belirtisi göstermeden.

Hemen fişi imzaladım ve sonra, elimin Jameson’ın imzasını nasıl kartın arkasındaki imzayla mükemmel bir uyum içinde atacağını çok iyi bildiğini fark ettim. “Ve ben aynı ben değilim,” deyiverdim. “Yani... Ölüme yakın bir deneyim yaşamak ve tüm bunlar... İnsanı değiştiriyor ve... Hafızam çok bulanık ama sana yaptığım veya söylediğim her şey için özür dilerim.”

Mariah başını sola doğru eğdi. Özrümü kabul etmedi ama bir kenara da atmadı. “Umarım böyle devam eder,” dedi.

Mağazadan çıkınca güneş gözlüğümü takıp poşetleri koymak için arabaya yöneldim çünkü bir sonraki durağımız yürüme mesafesindeydi. “Ne yaptın sen orada?” diye sordum Lourdes’e.

“Neyi ne yaptım?”

“O gülümseme... Bilmiyorum. Sanki havayı temizledin.”

Lourdes gözlerini güneşten korumak için ellerini gözlerine si-per etmişti. “Buna empati denir ve bir melek olarak o gülümse-meyi sunduğunda, karşı tarafın acısı erir. Jameson o kızı incit-mişti, Hart. Onu kullanmıştı, onu önemseydiğine inandırmıştı ama hepsi sadece bir oyundu. Sonunda kızın gururu ve kalbi ya-ralanmış.”

Lourdes’in ses tonunda, vurgusunda bir şeyler farklıydı. Tam olarak ne olduğunu anlayamasam da sesinde hiçbir alaycılık, öfke, ironi yoktu. Sadece çok can sıkıcı basit bir gerçeklik vardı.

Gerçeği söylemekten nefret etsem de belki çoktan unutmuştur diye, “Sen bir melek değilsin,” dedim.

“Elbette öyleyim.”

“Ama demiştin ki...”

“İnsan formundayım ama özümün ne olduğu konusunda şüp-heye yer yok, Hart. En azından şimdilik.”

“Sanırım ikimiz de farklı formlardayız ama en azından sen te-miz bir sayfa açıyorsun,” dedim. “Bense insanları kasabada yeni bir Jameson olduğuna inandırmak zorundayım.” Lourdes konuş-mak için ağzını açınca onu durdurmak üzere elimi kaldırdım. “Lütfen, bana olasılıkların ne kadar kötü olduğunu söyleme.”

“Aslında sadece dışında bir şey var diyecektim.”

Bir parmağımı dişime sürttüm ve araya sıkışan kırıntıyı te-mizledim. “Bana bunu neden söylemedin?”

“Şimdi söyledim ya,” dedi Lourdes neşeyle.

Garajda bulabildiğim en basit araba olan Denali’yi kilitledim. Eğer yeni bir Jameson olacaksam, aşırı gösterişli bir arabayla do-laşamazdım. Ah, Tanrım, Canavar’ı özlemiştim. Tekrar Lourdes’e döndüm. “Jameson ve Mariah arasındaki bu meseleyi nereden bi-liyorsun?”

“Jameson’ın kayıtlarında vardı.” Saçlarını omzunun üzerinden attı, bakışlarını kaçırdı ve konuşmanın bittiğini bildirdi. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Şehirdeki en sevdiğim yerlerden birine. Hadi.”

Bright's Music Shop'a doğru sessiz bir yürüyüş yaptık. Burası bir aile işletmesiydi, çocukluğumda burada gitar ve piyano dersleri almıştım. Ayrıca birinci, ikinci, üçüncü gitarlarımı ve kuyruklu piyanomu da buradan almıştım.

Jameson enstrüman çalmadığı için kendimi tuhaf bakışlara hazırlamış olsam da neyse ki dükkân bugün boştu. Aslına bakarsanız, Jameson müzik gruplarındaki çocuklara hayatı cehennem ederdi, şakalar yapar ve elinden geldiğince onlarla dalga geçerdi. Belki de onun gözünde bu dünyada pratik yapmaya ve iyi olmaya değer tek bir şey vardı: futbol.

Ben tam dükkânın kapısını açacakken, "Hart," dedi Lourdes kolumu çekiştirerek. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bak, bu bedeni kabul etmem gerektiğini, direnmemem gerektiğini söyledin ama bu, ruhumu bırakmam gerektiği anlamına gelmiyor."

"Sence de biraz melodram yapmıyor musun?"

Güldüm. "Ben bir şarkı yazarıyım, ne bekliyordun ki?"

Lourdes homurdanırken tam dükkâna girmek üzereydim ki telefonum çaldı. Arayan Richard'dı. Baba oğul konuşmasını yapıp bu işten kurtulmaya karar verdim.

"Merhaba," diyerek açtım telefonu.

"Jameson," dedi, "aramalarım ve mesajlarım cevap vermedin." Richard'ın sesi mesafeli, hesapçı ve kendinden emindi.

"Şey, evet." Bu adamın Jameson'ın yanında olmamasına biraz içerlemiştim. Bu yüzden, "Kaçmışsın," diye ekledim.

Bir onaylamama veya bıkkınlık belirtisi olabilecek bir homurtu duyuldu. Bana uyandığım, hayatta olduğum için mutlu olduğumu, ilk uçakla geleceğini söylemesini bekledim ama bunların hiçbirini yapmadı. "Bekleyemeyecek acil bir mesele vardı ve doktorlar... Kısa süre içinde uyanacağını düşünmüyorlardı ama ben hemen geri dönmeyi planlıyordum." Cevap vermemi bile beklemedi. Bunun yerine, "Annen ve koçun antrenmana gideceğini söyledi," diyerek devam etti aceleyle.

Tüm vücuduma bir sıcaklık hücum etti. "Evet."

“Bu mükemmel bir karar, Jameson.” Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra, “Bu sefer her şey farklı olmak zorunda. Annen seni şımartabilir ama ben yapmam,” dedi.

Yok artık, bu adam ne dediğini duyuyor muydu? “Farklı olmak zorunda,” diye tekrar ettim sözlerini.

“Her neyse,” dedi. Sesi öylesine rahattı ki onu yere sermek istedim. “Antrenmanın gündemde olmasına sevindim. Zaman kaybedemezsin.”

Benim, yani Jameson’ın kalbindeki bir şey, ikiye ayrılan lastik bir bant gibi gevşedi. Bu vücudu suçlayamazdım, sonuçta Richard bir babadan çok bir yatırım ortağı gibi davranıyordu. “Doğru,” dedim öfkeyle. “Zaman kaybedemem.”

“Ayrıca anlaşmamızı unutma,” dedi.

“Anlaşma mı?”

Odasına birisi girmiş olmalıydı, Richard’la konuşan boğuk bir ses duydum. “Şimdi gitmem gerek,” dedi, “ama bunu daha sonra konuşuruz. Sen dinlen ve sonra da antrenmanda onları yere ser.”

Ben ona yılın en kötü babası ödülüne aday olduğunu söyleyemedi telefonla kapattı. “İnanılmaz, adam berbat biri,” dedim Lourdes’e.

“Biliyorum.”

“Dosyada var mıydı?”

“Hayır, konuşmayı duydum. İnsan kılığındayken bile işitme duyum mükemmel.” Yanımdan geçip dükkâna girdi. Bay Bright gözlerini kaldırarak bize baktı. “Size yardım edebilir miyim?”

Sadece burada olmak ve yaşlı Bay Bright’ı görmek bile Richard’ın yarattığı kötü hisleri temizlemeye yetmişti. Mekânın temiz bir kokusu vardı, yeni kesilmiş odun gibiydi. İstedğim sadece bir gitarı tutmak, telleriyle oynamaktı. “Selam,” dedim, “gitarlara bakmak için geldim.”

Neyse ki Bay Bright, Jameson’ı tanı mıyordu ve Jameson’ın geçirdiği kazadan sonra fotoğrafının bulunduğu gazeteleri veya internet haberlerini okumuyordu. Google’da o haberleri aratmıştım ve dostum, berbattı. Çok fazla başlık vardı ama en akılda kalıcı ve

acımasız olanı bir spor blog yazarınıninkiydi: *Umut Vaat Eden Futbol Yıldızının Kaderle Çarpışması*.

Yeni başlayanlar, profesyoneller ve ikisi arasındaki herkes için enstrümanların olduğu gitar duvarına doğru ilerledim. Ellerim akustik Gibson Hummingbird'e uzandı. Öldüğümünden beri ilk kez tamamen kendim gibi hissediyordum. Sanki bu güzelliği kucaklayanın Jameson'ın elleri olması önemsizmiş gibiydi. Birkaç teli tıngırdattım. Ton cesur ve alçak, sabit uğultu mükemmel bir şekilde netti.

Raftan bir pena aldım ve yavaş bir rock parça çalmaya başladım. Bon Jovi'den *I'll Be There for You*. Bu, çalmayı öğrendiğim ilk şarkılardan biriydi. Açılış akoru basitti, diğer akorlar daha da kolaydı ve Ruby'nin en sevdiği eski parçalardan biriydi.

"Bu hoş bir enstrümandır," dedi Bay Bright. "İki farklı kaplaması var: biri elinizdeki Antique, diğeri Heritage Cherry." Lourdes'e döndü. "Siz de çalışıyor musunuz?"

Lourdes gözlerini kırptırıp gülümsedi. "Ben daha çok harpa düşkündüm. Arkadaşım gitarı alacak." Sanki bir gitara üç bin sekiz yüz dolar harcamak önemsiz bir şeymiş gibi söylemişti. Ona irileşen gözlerimle baktım. Bu kadar güzel bir gitar için bile olsa Whitney'nin parasını böyle harcamak hiç hoşuma gitmiyordu. "Alamam," dedim Bay Bright'a.

"Alabilir," dedi Lourdes.

Bay Bright'ın bakışları sanki dizginlerin kimde olduğundan emin değilmiş gibi bir bana bir ona kayıyordu.

Lourdes beni çekiştirip kısık bir sesle, "Kabul edeceğini ve direnmeyeceğini söyledin çünkü bu, Jameson'ın zenginlik koşullarını kabul etmek anlamına geliyor, kendine gel ve adama kartı ver!" dedi.

Bay Bright'a dönerken ensemden terlemeye başladığımı hissedebiliyordum. "Yamaha'yı alacağım." Sadece dört yüz dolardı ve şimdilik yeterli olurdu.

"İşte ne istediğini bilen bir adam," dedi Bay Bright neşeyle. Bu yaşlı adamın iyi niyetini gerçekten seviyordum.

Kasaya yöneldik ve o sırada kullanılmış bir Yamaha kuyruklu piyano el ilanını gördüm. Fotoğraflara, özellikle de piyanonun kapağının kapalı olduğu fotoğrafa daha yakından baktım. Bir dakika. Bu herhangi bir kullanılmış piyano değildi. Benimkiydi. Buna emindim çünkü kapağının üzerinde önceki sahibinden kalma bir sigara yanığı vardı.

Bay Bright fotoğrafa olan ilgimi fark etti. Boğazını temizleyip, “Bu özel bir şey. Yerel lisenin müzik bölümüne bağışlanmış ama onların da para toplaması gerektiği için satılık,” dedi.

Titrek bir nefes aldım. Babam bağışlamıştı. Bu onun yapacağı bir işe benziyordu. Her zaman elinden geldiğince yardımda bulunurdu, evdeki kullanılmış eşyaları ihtiyaç sahiplerine bağışlardı ve kasabadaki Küçükler Ligi ve bale çekilişlerine katılmaya bayılır, her seferinde en az yirmi bilet satın alırdı. Kahretsin, onu özlüyordum.

Fotoğrafa bakarken nabzım hızlandı ve daha, “Teslimat yapıyor musunuz?” diye sormadan önce, piyanonun benim olacağını biliyordum.

Mağazadan çıktığımızda Lourdes kolumu yumrukladı. “Dü-rüstçe söyle, Hart. Kendini daha çok açık edebilir miydin acaba? Kendi piyanonu mu satın aldın yani?”

“Doğru ya, insanlar, *Bahse girerim ki bu çocuk Hart ve Jameson’ın bedenini ele geçirmiş*, diye düşünecek şimdi. Ayrıca bana parayı harcayabileceğimi sen söyledin! Üstelik bunu iyi bir amaç için yaptım.” Duraksadım.

“Sence Whitney, kuyruklu piyano geldiğinde ne diyecek?”

“Sen söyle çünkü görünüşe göre zaten her şeyi biliyorsun.”

Lourdes kaşlarını çatı. “Çocuğunun aklını kaçırdığını düşünecek.”

Gülümseyerek, “Ya da ufkunu genişlettiğini,” dedim. Tam o sırada telefonum çaldı. Telefonu, numaralarını ezbere bildiğim Martin, Ruby ve George da dâhil olmak üzere seçilmiş birkaç numara aradığında çalacak şekilde ayarlamıştım. Dün gece üçüne de konuşmamız gerektiğini yazdığım bir mesaj göndermiştim.

Ruby'nin aramamasına üzülmüştüm ama şaşırmamıştım. Ekranı bakıp gülümsedim. Hem benim hem Jameson'ın arkadaşı, benim yeni İsviçrem arıyordu.

"Selam Martin," dedim heyecanımı bastırmaya çalışarak.

"Lanet olsun, sonunda aramalarımın cevap verdin. Tüm mesajlarımı gördün mü? Kardeşim, iyi misin?"

"Evet," dedim sakince cevap vermeye çalışarak. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Koç antrenmana geleceğini söyledi. Bundan emin misin?" Lourdes'e baktım, sözümü hatırlıyordum. "Evet, eminim."

"Dostum, iyi olmana sevindim. O kadar içmişken motor kullanman gerçekten aptalcaydı."

"Evet, öyleydi," dedim. "Ama... Her şey değişti."

Sanki o konuşmanın ortasına dalmak istemiyormuş gibi, "Doğru," dedi Martin. "Tamam, yani şey... Sanırım bilmen gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Ruby beni aradı."

Kalbim çarpmaya başlasa da sakin davrandım çünkü Jameson böyle yapardı. "Öyle mi?"

"Seni sordu. Neden onu aramaya gittiğini sordu. Ne oldu ki? Kızın senden nefret ettiğini biliyorsun, dostum. Hemen ortalığı karıştırmaya mı başladın?"

"Gerçekten mi?" deyiverdim. "Beni mi sordu?"

Martin homurdandı. "İyi misin, Çarpışma? Yani..." Lourdes aynı anda gözlerini devirdi, başını sallayıp iç çekti.

"*Taco* yerken anlatsam nasıl olur?" dedim.

"*Taco* mu? Sen Meksika yemeği yemezsin ki."

"Dediğim gibi. Her şey değişti."

Akşam için buluşma planlayıp telefonu kapattık.

Başımı kaldırdığımda sokağın diğer tarafında onu gördüm. Kısa kot şort ve bol bir uzun kollu giymişti. Bana, gözlüğünün camını kırabilecek o tanıdık ama güzel parıltıyı gizlemeyen sarı tonlu gözlük camlarının ardından bakıyordu.

Ruby.

Her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Sokağın karşısına geçtiğim sırada onu kollarıma alma isteğiyle savaşmak zorundaydım. Ona, bunun ben olduğumu ve her şeyin yoluna gireceğini söyleme isteğiyle savaşmak zorundaydım. Lourdes dirseğini koluma geçirdi, kendimi kaybetmemem için bir uyarıydı bu.

Ruby gözlüğünü kaldırdı. Altın rengi, anlaşılmaz bakışları soğukkanlı bir hesaplamayla üzerimde gezindi.

O bana böyle bakarken doğru düzgün düşünemiyordum. Hiç düşünemiyordum.

Seni özledim cümlesi beynimde dönüyordu ama ne kadar söylemeye çalışırsam çalışayım, Lourdes'in daha önce bahsettiği gibi dilim dönmüyordu. Kanım kulaklarımda zonkluyordu ve tek becerebildiğim, "Gözlüğünü beğendim," demek oldu.

On Yedi RUBY

Az önce bana gözlüğümü beğendiğini mi söylemişti?
Kişisel alanıma girdiğini fark edince bir adım geri çekilip,
“Pardon?” dedim.

Jameson kollarını geniş göğsünde sıkı bir şekilde kavuşturup,
“Demek istediğim,” diye söze başladı.

Bakışlarım, yanında uçuş uçuş yazlık bir elbiseyle duran güzel
tenli kıza kaydı. “Ben Lourdes,” dedi kız, onu beceriksizliğinden
kurtararak, “Jameson’ın Londra’dan kuzeni.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim nazik olmak için ama
bunda memnun olunacak hiçbir şey yoktu. Bu berbattı ama ne
olursa olsun atalardan gelen o mesajı bulacaktım.

“Onu mazur görmelisin,” dedi kız hafifçe. “Kazadan sonra,
arada bu beyin donmalarını yaşıyor ve söylediği şeyler ağzından
her zaman doğru çıkmıyor.”

“Beyin travması veya benzer herhangi bir şey yaşamadım,”
diye düzeltti Jameson. “Sadece biraz hafıza sorunun var, hepsi o
kadar.”

Farklı görünüyordu. İfadesi daha yumuşaktı. Duruşu daha sa-
vunmasızdı. Koma bir insana bu etkiyi yapabilir miydi?

“Ah, tabii,” dedim bir dakika içinde ikinci kez kendimi kötü hissederek. “Bana bu yüzden mi mesaj attın? Beyin donmasından mı?”

“Benim... Sana anlatacak çok şeyim var,” dedi.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Neden bu kadar gergindi? Ve neden kalbim göğüs kafesime çarpıyordu? Karın boşluğum neden yanıyordu? Gözlüğümü kafamın üzerine yerleştirdim ve kendimi mesaja hazırladım. “Tamam. Söyle.”

“Bu akşama ne dersin?” dedi.

“Şimdiye ne dersin?”

“Şey... Mümkün değil ama daha sonra görüşebiliriz.”

Bu kadar ısrarcı olması hiç hoşuma gitmiyordu. “Hayır, teşekkürler.” Uzaklaşmaya başladım.

“Bekle!” Eli hızla uzanıp kolumu tuttu. “Lütfen, gitme.”

Vücudumda sıcak bir sıvıya benzer bir his harekete geçti.

Tutuşundan sıyrıldım. Ancak tenimde hâlâ sıcaklığını hissediyordum. Birdenbire kendimi bir uçurumun kenarından kayıyor gibi hissettim. Vücudumdaki her hücre bir enerjiyle, beynimde var olmayan bir bilgiyle titredi. Jameson’ın söyleyeceklerini dinlemem gerektiğini söyleyen bir bilgiydi bu ama akşam yemeği bana çok riskli geliyordu. “Şimdi söyle,” dedim yeniden.

“Yapamam.”

Lourdes gülümseyerek elini havada salladı. “Aslında anlatacaklarının uzun ve berbat bir hikâyeden ibaret olduğunu ve bizim hemen gitmemiz gerektiğini söylemeye çalışıyor. Bu yüzden yarın ajandanda bir yer ayarlayabilirsen harika olur.”

Uzun ve berbat mı? İngilizler böyle mi konuşuyordu? Gerçekten *ajanda* mı demişti o?

Bir yanıma ona hayır demek istiyordu. Sezgilerime takılıp kalmış olan diğer yanıma ise evet diye bağıriyordu ve ben daha karar veremedim, “Pazartesi okuldan sonra buluşalım,” deyiverdim.

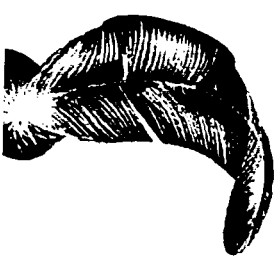
“İskelede?” diye önerdi.

Hayır, okyanusun yakınlarında olmazdı. “Üçüncü caddedeki Tesoro Park’ta,” dedim. Kelimelerin ağzımdan bu kadar kolay

çıkmasına ama ânında *Evet, bu altıncı his dalgasını takip et*, diyen sakinleştirici bir etki yaratmalarına şaşırmıştım.

Jameson'ın yüzü aydınlandı ve yarım saniyeliğine başı dönen on iki yaşındaki bir çocuğa benzedi. El sıkışmak ister gibi uzandı ama sonra hemen geri çekildi. "Orada olacağım ve geç kalmayacağım."

Güneş gözlüğümü taktım ve dönüp uzaklaştım. Ama tüm bu süre boyunca, vücudumdan o son hipnotik sıcaklığın da çıkmasıyla birlikte gözlerini ve gülümsemesini hissedebiliyordum.

On Sekiz LOURDES

İnsan bedenine sıkışmış olabilirdim ama hâlâ bitirmem gereken bir işim vardı. Uyurken Hart'ı izliyordum. Rüyasında Ruby'yi görüyordu. Yedi yaşındalardı, sakın bir koyda kürek çekiyorlardı. Kahkahaları havayı dolduruyordu. Hart, Ruby'ye, "Suyun altında bir canavar var," dedi.

Ruby, "Bizi yiyecek mi?" diye sordu.

Hart, çok küçük olduğu hâlde kendinden çok emin görünüyordu. "Muhtemelen ama ölmeyiz," dedi.

Ruby, yalnızca bir çocuğun sahip olabileceği masum bir ke-yifle, "Sadece canavarın içinde yaşayacağız," dedi.

Rüya o anda bir gelecek hayaline dönüştü. Hart ve Ruby on dokuz yaşındalardı. Kristal mavisii sularda süzülerek beyaz kumlu bir kıyıya doğru yüzüyorlardı. Kendilerini nefes nefese sıcak kuma attılar. Ruby ona uzandı, parmaklarını onunkilere doladı. Hart'ı kendine doğru çekip öptü. O kadar yakınlardı ki vücutları arasındaki mesafe bir santim bile değildi.

Sırada ne olduğunu biliyordum.

Rüya âleminden çıkıp bakışlarımı Hart'ın uyuyan yüzüne diktim. Bu, işimin en nefret ettiğim kısmıydı. Gerekli olan ama yine de affedilemez hissettiren kısım. Anıları çaldığım kısım. Parça parça.

Sadece tek bir tane de değil. İki veya üç tane. Düzinelercesini alıp kâğıt gibi yırtıyordum. Bazıları zaten fark etmeyeceği anılardı. Ruby'ye dair anılarını sökmeye çalışırken o direnci hissediyordum. Sanki Hart burada olduğumu biliyordu.

Yavaş yavaş, Ruby'ye dair parçaları da aldım.

On Dokuz

HART/JAMESON

İşte deneme.

Gözlerimi açar açmaz hafızamı kontrol etmiştim. Ama bu, buzdolabınızdakilerin envanterini çıkarmak gibiydi. İçinde muhtemelen ketçap ve süt olduğunu bilirdiniz ama her şeyi listeleyemezsiniz. Ama ben buna da razıyım çünkü zaten Ruby'yle geçirdiğim her ânı hatırlamam insan olarak da imkânsız olurdu. Onu hatırlamak yeterliydi. Bu yüzden hafızamda yavaşça dolaşıp ilk anıdan başladım. Ruby hâlâ oradaydı, uğur böceklerini serbest bırakıyordu. Güneş ışığında güldüğü an da oradaydı. Sahilde kaybolmuş bir yengeci okyanusa taşıdığı an da. Martin ile dans ettiği de.

Martin demişken... Dün akşam onu görmek ve ekmeğimi ya da *tacolarımı* onunla paylaşmak güzeldi, neyse ki yedi tane *taco* yince keyfim yüzde yüz artmıştı. Her şey sakindi ve beklediğim gibi gitmişti. Sıfır gerçek. Dağ gibi bir hayal kırıklığı.

Derin bir nefes verip yatakta dönünce bana bakan iri mavi gözlerle karşılaştım.

“AAHHH!” diye bağırdım.

Burnunun ucunu ovuşturan kız, “Komik görünüyorsun,” dedi. Üzerinde ipek, tek boynuzlu at baskılı açık pembe bir tulum

vardı. Jameson'ın kardeşi Victoria olmalıydı. Bu kadar küçük biri için Victoria gerçekten büyük bir isim gibiydi.

O ve Whitney eve yeni gelmişlerdi herhâlde. Whitney dün gece beni aramıştı. Victoria'nın kampından dönerken bir trafik kazasına denk gelmişlerdi ve sanırım kötü bir kazaydı çünkü otoyol saatlerce kapalı kalmıştı. Bunun üzerine geç olunca, Whitney geceyi bir otelde geçirmeye karar vermişti.

Ayağa kalkıp komodinin üzerindeki saate baktım. Sabah 07.31'di. "Selam..." Jameson, küçük kardeşine nasıl hitap ediyordu ki? Kardeşim mi? Vic mi? Ucube bacaksız mı?

Victoria daha önce hiç görmediği nadir bir türmüşüm gibi merakla bana bakıyordu. "Artık ölmeyeceksin, değil mi?"

Ah. Sanırım hemen konuya giriyorduk. "Şey... Hayır," dedim. En azından bunun yakın zamanda olmayacağını düşünüyordum.

"Canın yandı mı?"

"Hayır."

Gözlerini yaralı bereli kollarımda gezdirdi.

"Aslında olduğundan kötüymüş gibi görünüyor," dedim gülererek.

Bana inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi dudakları sağa doğru kıvrıldı. Bir saniye kadar sonra tüm endişesini bir kenara iterek, "Ne öğrendiğimi görmek ister misin?" diye sordu. Geri çekilip ayak parmaklarının ucunda yükseldi, kollarını başının üstünde bale pozisyonunda tuttu. Aslında oldukça etkileyiciydi. "Güzel. Bunu kampta mı öğrendin?"

"Gerçekten mi?" Yüzü, sanki hayatı boyunca kullanabileceği bedava dondurma çekilişini kazanmış gibi aydınlandı. Sonra kaşlarını çatarak, "Ama bana, balenin aptalca olduğunu söylemiştin," dedi.

Yapmadığım bir şey için suçluluk duymam nasıl mümkün olabilirdi? "Onu söylemem aptallıktı. Sonuçta baksana, ben ayak parmaklarımın üzerinde duramam bile."

Gülümseyince eksik ön dişi ortaya çıktı. "İstersen okuldan sonra sana ders verebilirim."

“Kesinlikle,” dedim elimi yüzümde gezdirerek. “Peki, komik göründüğümü söylerken ne demek istedin?”

“Sadece farklı göründüğünü.” Yaklaşıp, “Kız gerçekten güzel,” diye fısıldadı.

“Kız mı?”

“Konuşma tarzını beğendim.” Victoria döndü, cıyakladı ve kaçtı. Lourdes ile tanışmıştı. Bu, Whitney’nin de onunla tanışmış olduğu anlamına geliyordu. Yani... Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Açıklamam gereken bazı şeyler vardı.

Tam o sırada telefonum çaldı. Richard’dı. Aramayı görmezden gelecektim ama “anlaşmamız” konusunda meraklıydım.

“Selam,” dedim.

“Bugün büyük gün!”

“Evet.”

“Hazır mısınız?”

Beni kör eden öfkem midemde bir delik açsa da onu kontrol etmeyi başardım. “Aynen öyle ama şey... Bir anlaşmadan bahsetmiştin, değil mi?”

Richard durakladı. Sert bir yüzeye kalemle veya başka bir şeyle vuruyordu. “Başını çok belaya soktun, Jameson. Ve şu içki meselesi... Bitmeliydi.”

“Ben içmiyorum.”

“Annen arkasını toplamaya devam edebilir ama ben etmem, bu yüzden seçmeleri kazanamazsan benimle yaşamak için buraya geleceksin.”

Whitney’i uygun bir anne olmadığını bildirdikten sonra mı yani? Görüşümde siyah noktaların dans ettiğini görerek hasta olabileceğimi düşündüm. “Colorado’ya mı?”

“Elbette Colorado’ya.” Fonda bazı sesler vardı. Richard telefonu eliyle kapatıp birkaç emir mırıldandı. Geri döndüğünde derin bir iç çekişin ardından, “Hayatını yoluna koyma şansını boşa harcamanı istemem,” dedi.

Colorado’ya taşınmam mümkün değildi. Bu yüzden ona, “Bir daha hata yapmayacağım,” diye güvence verdim.

“Bunu daha önce de duymuştum, Jameson,” dedi. “Dinle, sana bu fırsatı vermek için kışımı yırttım. Birkaç iyilik yaptım ama gerisini senin halletmen gerek.”

Yani temelde bu adamın hayalini yaşamak zorundaydım yoksa batardım. Ne saçmalık.

“Ve bu da demek oluyor ki,” diyerek devam etti, “Stanford’a giremezsen, son sınıfı burada bitireceksin. Böylece sana göz kulak olabileceğim.”

Anlamıştım. Richard için çarpık da olsa beni kontrol etme yoluydu bu.

Sanırım kimse Richard Romanelli ile tartışmıyordu çünkü blöf yapan birine benzemiyordu, ben de bu yüzden hiç itiraz etmedim. Sahada kışları tekmeleyecektim çünkü Ruby’den uzaklaşmam mümkün değildi.

Bu adam kendine nasıl baba diyebiliyordu? Babam bana asla saçma sapan ultimatolar vermezdi. Asla. Babamı arayıp durumunu öğrenmeyi çok kez istemiştım ama bu bana kendimi bin kat daha kötü hissettirirdi, özellikle de bana bir yabancıymışım gibi davranacağı için. Bu yüzden sosyal medyadan akrabalarımın hesaplarına bakmıştım. Babam iyi durumdaydı. Hatta biriyle tanışmıştı ve bu beni mutlu etmişti.

Hemen duş alıp bir kot pantolon ve düz bir tişört giydim, ardından aşağı inip Lourdes’i aramaya koyuldum. Mutfaktan bir tür züppe Fransız kafe müziği geliyordu. İçeri girdiğimde Whitney ve Lourdes’i barda oturmuş, kahve yudumlayıp sohbet ederken ve eski iki arkadaşlarmış gibi gülerken buldum.

Çok tuhaftı.

Beni görünce Whitney’nin gözleri parladı. “Seni ben uyandıracaktım ama Victoria uyandırmak istedi. Umarım rahatsız etmemiştir.”

“Hiç de etmedi,” dedim Whitney’ye. “Çok tatlıydı.”

Dudağının kenarında, sırtsa mı gülümsese mi yoksa ateşimi mi ölçse bilemezmiş gibi bir kıvrım oluştu.

“Tanışmışsınız,” dedim.

Bakışlarım Lourdes’e kayınca bana, *Burada kontrol edilecek bir şey yok, senin eksiklerini kapatıyorum*, diyen bir bakış attı. Sonra abartılı bir İngiliz aksanıyla, “Okulda böyle mi giyiniyorsun?” diye sordu.

Neredeydi şu bıçak çekmecesi?

Kot mini eteğine ve eskitilmiş gibi görünen kazağına baktım. Kahverengi bukleleri çilli yüzünün etrafına dökülüyordu ve dürüst olmak gerekirse, insanlığa bu kadar kolay uyum sağlamasına şaşırmıştım.

“Lourdes çok tatlı.” Whitney hâinden öylesine memnundu ki yanakları kızarmıştı. “Bana her şeyi anlattı, Jameson ve ona evimizde kalmayı teklif etmen çok düşünceli bir davranış. Geçtiğimiz yaz Londra’dayken tanışmışsınız, bilmiyordum. Ayrıca ev sahibinin hastalanması ne kadar talihsiz olmuş.”

Daha sonra mahvetmeyeyim diye hikâyenin parçalarını dinlerken başımı salladım. Lourdes’in, Whitney’nin beynini hastanedeki o doktora yaptığı gibi yıkayıp yıkamadığını merak ettim. “Evet, çok kötü,” dedim. “Yardımcı olmaktan mutluluk duydum.”

“Bunca zamandır iletişimde olmamız büyük şans oldu,” dedi Lourdes. “Ve senin yalnızca bir saat uzakta olman!”

“Büyük şans,” derken kelimeler dudaklarımdan zorla çıkmıştı.

“Üniversiteyi yurt dışında, Londra’da okuduğum günlerden bahsediyorduk.” Whitney, sanki anılarını tazelemek yeni en sevdiği eğlencesiymiş gibi bulutların üzerindeydi âdeta. Sonra aniden bir şey hatırlamış gibi ayağa fırlayıp keten astarlı bir sepete uzandı. “Bak, *tortilla*.”

Göğsümde küçük bir sempati dalgası belirdi. Vay be, gerçekten çok iyi biriydi. O kadar iyiydi ki, olmadığım biriymişim gibi davrandığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

Bir *tortilla* alıp ısırđım. Sadece üç kez çiğnedikten sonra öğürerek ve iğrenerek avucuma tükürdüm. “Bu şeyin içinde ne var? Benzin mi?”

Whitney kahkahasını bastırarak, “Sana *tortilla* sevmediğini söylemiştim,” dedi. “Omlet yapabilirim.”

Onaylarcasına başımı salladım, trajik bir şekilde parçalanmış *tortilla* lokmalarını elimde tutuyor ve Lourdes’in yüzünde bir cevap arıyordum ama bana verdiği tek şey boş bir bakıştı. Önemi yoktu. Zaten biliyordum. Jameson’ın tat tomurcukları neyi kaçırdıklarını bilmeyen çılgın küçük pisliklerdi!

Tortıllayı ve “artıkları” çöpe atarken kalbim sızladı. Hayatımı *tortillasız* geçirmem mümkün değildi. Tat tomurcuklarımı düzgünce şekillenene dek her gün ve her gece eğitecektim.

“Bu yeni mi?” Whitney, tek kaşını kaldırıp gri tişörtümü işaret etti.

“Şey, evet.”

“Cumartesi günü alışverişe gittik,” dedi Lourdes sanki eğleniyormuş gibi bacaklarını ileri geri sallayarak. “Hatta bir piyano bile aldık. Bugün teslim edilecek.” Kocaman bir kahve fincanını dudaklarına götürdü. Ne yapıyordu? Beni sinirlendirmeye mi çalışıyordu? Yoksa Whitney’ye bunun bir saçmalık olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

Tam da o anda Whitney şaşkınlıkla başını eğdi. “Piyano mu?”

“Ve bir gitar,” diye ekledi Lourdes.

Sakin, soğukkanlı bir tavırla, gerçek yalancılara has bir yüz ifadesiyle her şeyimi ortaya koydum. “Evet, komadayken müzik sesi duydum... Bir şarkı. Mükemmeldi, muhteşemdi ve gerçekten açıklayamıyorum ama sanırım... Beni geri döndüren şey oydu ve...”

“Ve Jameson, Mozart gibi çalışıyor,” dedi Lourdes.

Çalmıyordum.

Whitney bayılacak gibi görünüyordu. Tezgâha yaslanıp kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. “Yani artık

piyano ve gitar çalabiliyorsun, öyle mi? Bu oldukça akılalmaz bir durum.”

Lourdes, “Böyle travmalar yaşayan insanlar ve bunun onları nasıl değiştirdiğine dair bir şeyler okudum. Filipinler’de bir kıza yıldırım çarpmış ve kız uyandığında beş dil konuşabiliyor ve Picasso gibi resim çizebiliyormuş. Tüm haberlerde yer almıştı. Çılgınca.”

Whitney zaten bunlara inanan biriymiş gibi başını salladı. Bana bakmadan önce yavaşça açık kahverengi bir tutam saçını kulağının arkasına itti. “Bunun futbol oynamasını etkileyeceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

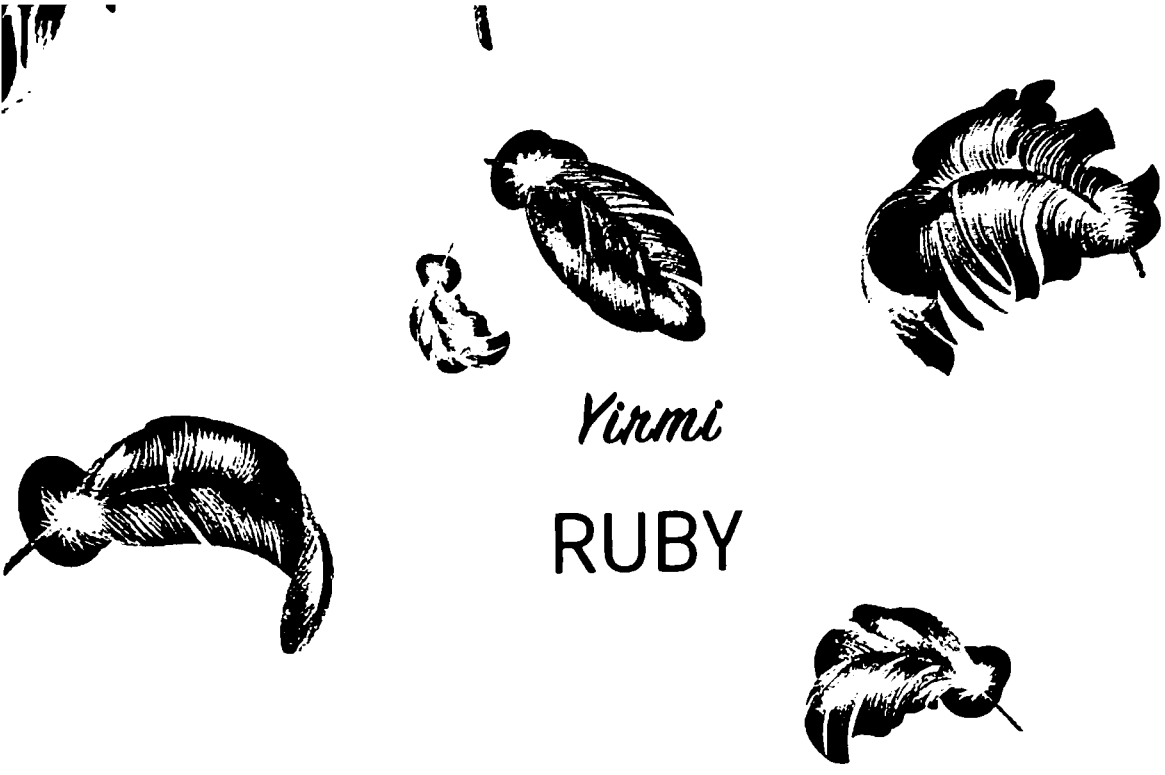
Midemin bulandığını hissettim. Başlarda Whitney’nin futbol hayalleri kuran biri olduğunu düşünmüştüm ama şimdi tek istediğinin oğlunun taşınmaması olduğunu görüyordum.

“Endişelenme,” dedim. “Halledeceğim.”

“Hâlâ topu roket gibi fırlatabiliyor,” dedi Lourdes boynunda spazm varmış gibi başını sallayarak. “Gerçekten hayatta olması ve tüm bu harika yeni becerilere sahip olması bir mucize. Cennetten gelen bir hediye gibi.”

Sesinden alaycılık akıyordu ancak Whitney’nin bunu anlamadığını biliyordum çünkü tek yaptığı bana hayranlıkla bakmaktı. Bunun üzerine bir anlığına suçluluk duygusuyla dolup taşım. Ben onun oğlu değildim ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Benim oğlu olduğuma inanması mı yoksa artık bir oğlunun olmaması mı?

“Okula gitsek iyi olur,” dedim. Lourdes’le dışarı çıkarken midemde bir kaygının çırpındığını hissettim. İnsanların, Jameson’ın geri döndüğünü ve eskisi gibi olmadığını gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini merak ediyordum.

Yirmi RUBY

Bildiğim şeyler:

1. Jameson farklıydı. Sanki kendi değilmiş gibiydi. Sanki artık berbat biri değildi. Ve bu çok ürkütücüydü.
2. Bana dokunduğu anda hissettiğim o his neydi?
3. Neden ona karşı tuhaf bir bağ hissediyordum?

Bunu öğrenmenin tek yolu Gabi'nin geçen gün yapmamı önerdiği tarot falına baktırmaktı.

Belki atalarımızın söylediği tek kelimelik yönlendirmeyi anlamamıza yardımcı olabilirdi. Yani *mesaj* kelimesini. Gabi'nin duştan çıktığını duyar duymaz fırlayıp odasına girdim ve kendimi yatağına attım. "Hazırım."

Üzerinde yırtık bir Snoopy sabahlık ve ıslak saçlarına sarılmış büyük, tüylü bir havlu vardı. "Neye?" dedi.

"Fal, Gabi!"

"Ah, doğru, ben zaten zihin okuyorum ya, kesinlikle ne demek istediğini anlamalıyım." Yatağın yanındaki pufa gömüldü. "Neden şimdi?"

Jameson'la olanları anlattım. "Ve içim alev aldı. Bana dokunduğunda tuhaf, sıcak, karıncalanan bir şey hissettim." Ağzımdan

çıkan kelimeleri duyuyordum ama hâlâ olanları tamamen kabul edemiyordum. Sonra bir utanç dalgası üzerime çöktü.

Gabi'nin ağzı yavaşça, sessizce açıldı.

"Ne?" diye sordum düşündüğü şeyden korkarak.

"Karıncalanma, öyle mi?"

"Gabi, düşündüğün gibi değil. Bu, bana bir şeyler söylemeye çalışan altıncı hissim."

"Hımm... Peki. Bu, *mesaj* meselesinin bir parçası olmalı," diye iddia etti. "Senin falına, onun falından hemen sonra bakmamız gerektiğini biliyordum, şimdi enerji o kadar güçlü olmayabilir ve fal o kadar doğru çıkmayabilir, ayrıca..."

Aniden gelen baş ağrısını bastırmak için başparmaklarımı gözlerime dayayarak, "Gabi... Fala bak," dedim.

Kardeşim şifonyerin üstündeki tahta kutudan kartlarını çıkartıp bana uzattı. Hemen karıştırdım. Sonra kartlara iki kez vurdum ve onları yelpaze gibi açtım. Tam birini seçmek üzereyken desteden iki kart düştü: Joker ve Kılıç Sekizlisi.

Gabi'nin ve benim aynı anda nefesimiz kesildi. Kartlar kendilerini seçtiğinde, hiçbir şeyin şansa bırakılmadığını bilirdik. Temelde resmen "DİKKAT" diye bağırırlardı.

Ancak bu iki kartın anlamı aşırı geneldi ve hiç de yardımcı olmuyordu.

Joker'i aldım. Kart, iki ayak üzerinde sudan çıkan, bir asa ve küçük bir çanta taşıyan görkemli bir denizkızını gösteriyordu. "Kendi elementinin dışındasın," dedi Gabi kartı incelerken. "Ve beklenmedik durumlara hazır olmalısın."

"Kartların bana bunu söylemesine ihtiyacım yoktu," dedim fısıldayarak ve Kılıç Sekizlisi'ni aldım. Kartın üzerinde esaret altındaki bir denizkızı resmedildiği için bakması zor bir karttı. Ayrıca elementi olan suyun dışında olduğu için çok da savunmasızdı. Gözleri bağlıydı ve kuma saplanmış sekiz kılıçla çevrili bir kayaya bağlıydı. Kartın ne anlama geldiğini biliyordum.

Kalbinin sınırlarından fazlası ol. Daha derinlere doğru kaz. Zayıflık gibi görünen şey, senin gücün olacak.

Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda, kardeşim elini uzatmış empati ve merak dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Tereddüt ederek kartları avucuna koydum. Bunun doğru bir hareket olup olmadığıyla birlikte, ataların ne söyleyeceğini gerçekten bilmek isteyip istemediğimi de merak ediyordum.

Joker ve Kılıç Sekizlisi'ni göğsüne bastırdı ve daha önce yaptığı gibi gözlerini kapattı.

Nabzım hızla atıyordu. Nefesimi tutmuş bekliyordum. Sonraki otuz üç saniye boyunca kardeşimin yüzünü buruşturup ardından ifadesinin boş bir hâl almasını ve yüzüne yansıyan diğer tüm ifadelerini anlamaya çalıştım.

Gabi sonunda gözlerini açtığı anda tek söylediği, "Tuhaf," oldu.

"Lütfen, şu kelimeyi kullanmayı bırak." Hâlâ nefesimi tutuyordum.

"Enerjini ortaya koydun mu?" Bana şüpheyile bakıyordu.

"Evet!"

"Kartları karıştırıp tekrar dene." Kartları destenin üzerine koydu, tam tüm desteyi kavrayacakken onu durdurup elini tuttum. "Ne oluyor, Gabi? Her zaman tekrar karıştırmanın işe yaramadığını söyledin. Hadi, çıkar ağzındaki baklayı."

Sabah güneşi ince perdelerin arasından içeri süzülürken dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sanki kartlar zamanın içinde kaybolmuş gibi, sanki bu okuma bir buçuk yıl önce mantıklı olurmuş gibi. Ama..."

Alnımı ovuşturup yaklaşan şiddetli baş ağrısını bastırmaya çalıştım. "Gabi, söyle gitsin."

Bana bakmıyor, sadece kartlara bakıyor ve başını iki yana sallamaya devam ediyordu. "Hepsi yanlış."

"Bu kartlarda asla yanlış olamaz, bunu sen de biliyorsun!" Göğsüme yeni bir telaş yayılırken derin bir nefes aldım.

"Bugün yanlışlar, muhtemelen çok fazla zaman geçtiği ve sen doğru yapmadığın için."

Bana yüzde yüz yalan söylüyordu. Kardeşimi bana bakmaya zorlarken, mümkün olan en yumuşak sesle, "Lütfen," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra yaladı. “Elçiye zeval olmaz.” Sonra gözlerini kapattı. “Geldiğini göremeyeceksin, hazır olmayacaksın, onunla savaşıacaksın ama sonunda...” dedi. Duraksadı, gözlerini açtı ve gözlerimin içine baktı.

Göğsümde patlamak üzere olan bir volkan vardı. “Ne geliyor? Neyle savaşıcağım?”

“Kalbini teslim edeceksin... Ve çok yakında.”

Öfke ve şaşkınlık içinde tüm desteyi ve seçtiğim kartları fırlatarak yatağa vurdum. “Saçmalık! Bu kartlar bozulmuş! Sen yanlış bir mesaj duydun!”

Başını iki yana sallayarak çatlamış sarı ojesini yoldu. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Ama ataların asla yanılmadığını biliyorsun.”

“Ayrıca kalbimi birine vermem veya teslim etmem ya da her neyse bu mümkün DEĞİL, hiçbir şekilde.”

“Bunu biliyorum ama belki de yanlış bakıyorsundur. Belki teslim etmek, devam etmek anlamındadır.”

Dinleyemeyecek kadar gergindim. “Peki, bunun Jameson ve ataların bahsettiği mesajla ne ilgisi var?”

“Bilmiyorum ama sanırım o mesaj her neyse, seninle ilgili.” Kız kardeşimin gözleri yaşlarla doluydu ama yaşlar akmadı. O lanet desteyi elime aldığım için pişmanlık ve öfkeyle ayağa kalkıp fırtına gibi kapıya yöneldim. Tam eşiği aşmışken kardeşimin titrek sesini duydum: “Ruby?”

Gabi’ye döndüm, bakışları halının üzerine saçılmış kartlardaydı. İki kart hariç hepsi kapalıydı: Joker ve Kılıç Sekizlisi.

Donup kaldım.

Hazır olmayacaksın. Savaşıacaksın ama sonunda kalbini teslim edeceksin.

Midem bulanıyordu. Hem de çok fena. Tanrım, kusmak istiyordum.

“Ruby,” dedi Gabi. Yavaşça bana doğru yürüdüğü sırada başımı kaldırmadım. Gözlerimi kartlardan ayırmadım. Evren ya da atalarım nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Her şey nasıl bu kadar yanlış olabilirdi?

Artık sahip olmadığım bir şeyi nasıl teslim edebilirim?

Gabi elini omzuma koydu ama hiçbir şey söylemedi. Dokunuşu sinirlerimi yatıştırdı. Kartları görmezden gelebilirdim. Sezgilerimi görmezden gelebilirdim.

Uzun ve derin bir nefes alarak ciğerlerimi havayla doldurdum. Kardeşime, “Biliyorum,” dedim. Başka bir şey söylememe gerek yoktu çünkü o da biliyordu.

Bunların hiçbirini yok saymam mümkün değildi.

Okuldan sonra, resimdeki denizkızlarının kalkıp gizemi ortadan kaldırmalarını ve sade bir İngilizce ile konuşmalarını istermişçesine o iki zavallı karta bakarak ikisini de yatağıma koydum.

Tam o sırada Serena aradı. Selam vermemi bile beklemeden, “Sence Yale’e erken kabul alır mıyım?” diye söze girdi.

Meşgul olmak için her şeyi yapmaya hazırdım, çamaşırları ayırmaya başlarken aramayı hoparlöre aldım. “Daha fazla seçeneği açık bırakmak istediğini sanıyordum.”

“Öyle ama bunun, sadece egomun çok fazla kabul görme isteğinden kaynaklandığını düşünüyorum çünkü benim yapım bu, biliyorsun.”

Onunla daha önce bu yoldan geçmiştim. Hedefler koyar, onlara ulaşır, sonra planının en başında doğru olup olmadığından şüphe ederdi.

“Bir artı-eksi listesi yaptın mı?” diye sordum. Aniden normal, mistik olmayan şeyler hakkında konuştuğum için ona minnet duymuştum.

“Bu sorduğunu duymadığımı varsayacağım.”

Adım sesleriyle birlikte Serena’nın sesinin de yaklaştığını duydum. Tam aramayı sonlandıracakken, cep telefonunu kulağına yapıştırmış hâlde odama girdi ve telefonunu toplanmamış yatağıma fırlattı. “Beş yaşımdan beri hayatımı planlıyordum, ya şimdi? Şimdi zaman daralıyor ve her şey o kadar gerçek ki kendimi kaybediyorum.” Büyük bir öfkeyle yatağa yığıldı.

“Bunu fazla düşünüyorsun,” dedim ve yanına oturdum. “Belki de bir süreliğine kafanı dağıtman gerekiyordur. Bilirsin işte, stres-ten uzak dur. Bir mola ver.” Benim de dikkate almam gereken mantıklı bir tavsiyeydi bu.

Gabi’nin falı sırasında çektiğim kartların olduğu yastığıma baktığı sırada, yüzündeki ifadeden maliyetleri ve kazançları tarttığını anlayabiliyordum.

Ben onu durduramadan Serena kartları aldı. “Bunların olayı ne?”

Ayağa kalkıp hasır sepete bir yığın kıyafet atarken olabildiğince kayıtsız kalmaya çalıştım. “Gabi bana fal baktı.”

“Ne hakkında?”

Ona kayalıklarda Jameson ile olanı, ataların gizemli mesajını ve içimdeki açıklayamadığım kıpırtıyı anlattım. Tek seferde çok fazla mistik olaya tahammül edemeyeceğini bilerek “kalbi teslim etme kısmını” atlamıştım.

“Bu tür şeylere inanmadığını biliyorum ama Gabi sana da bir fal bakmalı. Belki de bu, üniversite belirlemene yardımcı olabilir.”

“Ruby.”

“Ne söyleyeceğini biliyorum,” dedim aniden savunmaya geçerek. Yine de tenimin altında bir kaşıntı vardı. Görmezden gelemediğim, mantığın ve aklın yatıştıramadığı bir kaşıntı.

Kalbinin sınırlarından fazlası ol. Daha derinlere doğru kaz. Zayıflık gibi görünen şey, senin gücün olacak.

“Hayır. Bilmiyorsun.”

“Gerçekten mi? Bana bunun saçma olduğunu söylemeyecek misin? Jameson’ın kayalıklarda ortadan kaybolmasının imkânsız olduğunu ya da benim tuhaf altıncı hissimin sadece dikkat dağıtığını?”

Serena’nın yüzünde, endişe ve kafa karışıklığı karışımı bir ifade vardı. Derin bir nefes verdi. “Bunların hiçbirini söylemeyecektim.”

Ondan ve söyleyeceklerinden biraz uzaklaşmak isteyerek geri geçildim. Ama sonra sözleri aramızda asılı kaldı. “İncinmeni istemiyorum.”

İfademdeki ironiyi görmesini umarak ona soğuk bir bakış attım.

“Tamam, biliyorum,” diye itiraf etti. “Zaten incindin ama cevabın bu mu? Muhtemelen var olmayan bir şeyin peşinden koşmak mı?”

“Hiçbir şey anlatmamalıydım,” diye homurdandım. “Ailemin yeteneklerini hiç anlamadın.”

“Ama seni anlıyorum. Ve bunun senin, bizim gibi ölümlülerle kaynaşmak zorunda kalmayacağın bir dünyada kilitli kalma yolun olduğundan endişeleniyorum. Tamam anlıyorum ama şunu istemiyorum...” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Umarım bu, sana daha fazla acı verecek bir şeye tutunma şeklin değildir.”

Göğsüm sıkıştı ve nefes almakta güçlük çektim. “Gabi asla yanılmaz.”

“Tek sorun atalarının tam olarak net olmamaları. Bunu sen de söyledin.”

“Yani?”

“Yani, ne yapmayı planlıyorsun? Jameson’a kayalıklarda neden ortadan kaybolduğunu sormayı mı? Neden ona karşı tuhaf bir bağ hissettiğini sormayı mı?”

Onun mantığını esnetemeyeceğimi biliyordum ama yine de şansımı denedim. “Sence de benimle konuşmaya bu kadar hevesli olması tuhaf değil mi?”

“En azından ağır ol,” dedi. “Dikkatli ol.” Yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. “Seni seviyorum ve sadece mutlu olmanı istiyorum, dostum.”

Ama ya mutlu olmak bir seçenek değilse?

Bu kelimeler serbest kalmak için âdeta yalvarıyorlardı ancak ben yine de onları kilitli tuttum.

Yirmi Bir

HART/JAMESON

Seaside Lisesi tamamen aynı görünüyordu. Gerçi herhangi bir şeyin farklı olmasını beklediğim de yoktu ama tüm hayatınız altüst olduğunda, dünyanın da onunla birlikte altüst olacağını varsayıyordunuz. Gölge yapan bir ağacın altından bana yönelmiş bakışları görmezden gelerek park alanına girdim. Tuğla cepheye bakarken arabadan inmeme için herhangi bir bahane düşündüm. Terli avuçlarımla direksiyonu kavramıştım.

“Eğlenceli bir bilgi vereyim,” dedim. “Bu bina eskiden bir akıl hastanesiymiş ve tarihi kayıtlarda yer aldığı için kimse yıkmak istemediğinden liseye çevirmişler. Çok çarpık, değil mi?”

Lourdes kayıtsızca okula baktı. “Geri dönüşüm, kozmik planın bir parçası.”

Yaptığı göndermeyi duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim çünkü konuşmak beni sıradaki şeyi düşünmekten alıkoyuyordu: herkesle yüz yüze gelmekten. “Okulun koridorlarıyla ilgili türlü türlü efsaneler var, hayaletlerden şeytanlara kadar,” diye devam ettim. “Benim en sevdiğim hangisi mi? Kitapçı Kız. Hafızasını tamamen kaybetmiş hâlde hastaneye yatırılan ve adı bilinmeyen bir kadın. Hikâyeye göre kitaplara takıntılıymış. Anladın mı? Kitapçı Kız adı oradan geliyor hani?”

“İyi. İyi. Oyalanmayı kes,” dedi Lourdes.

“Peki, bugün için ne planlıyorsun? Gündeminde yapılacak hayır işleri var mı?”

“Köpek barınağında gönüllü çalışmak için çoktan kaydoldum,” dedi. “Ve bu lise ortamını araştırıp kime yardım edebileceğime veya kimin daha iyi hissetmesini sağlayabileceğime bakacağım. Bulmak zaten pek zor olmamalı çünkü günümüz gençleri kendilerine karşı çok sert.”

“Tamam, ilk adım ne?”

Lourdes utangaç bir şekilde gülümsedi. “Elbette müdürün odası.”

“Ruby ile ilgili demek istemiştin.”

“Her şeyin bir sırası var, Hart.”

Yönetim ofislerine yüz metre kadar uzaktaydım ve her adımda ya birine beşlik çaktım, ya sırtım sıvazlandı ya da başparmak yukarı veya parmaklarla yapılan tabanca ile işaret edildim. Jameson bana göre, çevresi dışındaki çoğu insanın tahammül edemediği ama onların da gazabından korktukları için tapıyormuş gibi yaptığı bir lise tanrısıydı. Bu yüzden gizlice bana çevrilen alaycı bakışlar veya somurtmalar olacağını düşünmüştüm ama herkes Jameson’ı gördüğüne gerçekten rahatlamış ve mutlu görünüyordu. İşte o zaman, ölüme yaklaşmanın onu/beni bir nevi dokunulmaz kıldığını ve belki, sadece belki, ona/bana yeni bir başlangıç sağlayabileceğini anladım.

Elbette bu, Lourdes’e yönelen meraklı bakışları durdurmamıştı. Fark etmiyor ya da umursamıyordu bile. Sadece çenesini ormanda dolaşan bir dişi aslan gibi yukarı kaldırmıştı ve temas riski olabilecek herkesi uzaklaştırmak için ara sıra etrafa sert bakışlar atıyordu.

“Burada hayatta kalmak istiyorsan bundan daha dostça davranman gerek,” dedim. “Ve kanatlarını geri almak istiyorsan tabii.”

“Meleklerin dostane olmadığını mı söylüyorsun?”

“Nereden bileyim? Sadece bir tanesini tanıyorum.”

“Dostça davranabilirim,” dedi. “Bir amaca hizmet ediyorsa tabii.” Yönetim ofislerine vardık. “Şimdi olduğu gibi.” Filmlerdeki kötü adam gülümsemesini takındı. “İzle ve öğren, insan.”

Ön büroda aşağı yukarı şu şekilde kırk dakika geçirdik:

1. Sahtekâr Lourdes, sekreterin hemen kabul ettiği birkaç sahte evrak kullanarak okula kaydoldu. Sekreterin, Lourdes’in “dostça” büyüüne kapıldığı ortaya çıktı. Çünkü mezuniyet gerekliliği olup olmadığını umursamaksızın Shakespeare, şiir, Fransızca ve marangozluk dâhil Lourdes’in istediği her dersi vermişti.
2. Ben hafıza sorunlarımı gerekçe göstererek (ki bu gerçekten işe yaramıştı), Jameson’ın programının bir kopyasını aldım. Sadece dört dersi vardı, son iki saat futbola ayrılmıştı.
3. Lourdes’in dostça yaklaşımını kullanarak sekreterden Ruby’nin hangi dersleri aldığını söylemesini istemiştim ancak sadece ölümcül bir bakışla karşılaşmıştım.

Lourdes sivilceli, bol pantolonlu, bağcıkları çözülmüş uzun boylu ve zayıf yeni “rehberi” ile yola koyuldu. “Rehberim olduğun için çok teşekkür ederim,” dedi ona. “Gerçekten çok yardımseversin.”

Çocuk bunu yuttuğunda, Lourdes’in kafasının üzerinden artı puanların nasıl geçtiğini neredeyse görebiliyordum.

“Hey, Jameson!” Arkamı dönünce futbol takımından birkaç kişinin kalabalığın arasından bana doğru geldiğini gördüm. Birkaç beşlik çaktıktan sonra beni, kendimi pinpon makinesindeki bir top gibi hissettiren bir soru bombardımanına tuttular.

“Dostum, ne oldu?”

“İyi misin?”

“Mesajlarımı aldın mı?”

“Hâlâ bomba atar gibi top attığın doğru mu?”

Vay be. Haberler gerçekten hızlı yayılıyordu.

Hem yürüyüp hem konuşuyorduk; yani onlar konuşuyor, ben çoğunlukla başımı sallıyordum. Tanrım, bu çok garipti. Sonra bir dolabın önünde durdum. Muhtemelen Jameson'ın dolabıydı. Sanırım bacaklarım hangi yöne gideceğini biliyordu. Jameson'ın arkadaşları teker teker sınıflarına doğru dağıldılar ve beni Jameson'ın top karşılayıcısı Tristan ile baş başa bıraktılar. İkisi sahada o kadar uyumlulardı ki efsanevi ikili Roethlisberger ve Brown'a benzetiliyorlardı.

Plaj kulübesinin kapısında olduğu gibi, dolabın kilidini şifre tutana dek çevirdim. Dolapta birkaç kitap, bir futbol topu ve çok kötü kokan uzun kollu bir tişört vardı. Amerika Tarihi kitabını çıkardım.

Birkaç kız bana bakarak gülümsedi, birkaçı ise bu sulara geri dönmenin güvenli olup olmadığından emin değilmiş gibi uzaktan el salladı.

“Yani, şey...” diye başladı Tristan. “Oynamaya hazır olduğun doğru mu?”

“Yarın antrenmana katılıp her şeye bir şans vereceğim,” dedim koridorda hem ilerleyip hem de bana hâlâ beşlik çakan öğrencilerin arasından geçerken.

“Evet, iyi olur.” O kadar yakınımda duruyordu ki omuzlarımız birbirine değiyordu. “Hafızanın biraz... bozuk olduğunu duydum. Bu durumda sence oyunlarda iyi olabilecek misin? Yani hatırlayacak mısın?”

Egom beni ele geçirdi. “İyi olacağım,” dedim. Oysa lanet olası bir oyunu nasıl takip edeceğimi bile kesinlikle bilmediğim için çıldırıyordum.

“Birlikte üzerinden geçebiliriz ya da...” Omuz silkti. “Neye ihtiyacın olursa buradayım, kardeşim.”

Tam o sırada Ruby'yi gördüm. Bu tarafa doğru geliyordu, omzunda çantası asılıydı. Tayt giymişti, üzerindeki tişörtteyse “kelimenin tam anlamıyla umurumda değil” yazıyordu.

Yanında yürüyen Serena ona bir şeyler söylüyordu ama Rubes'un milyonlarca kilometre uzakta olduğunu anlayabiliyordum.

“Selam, Ruby,” dedim gülümseyip abartılı bir şekilde elimi sallayarak. “Tişörtünü beğendim.”

Ruby yanımdan geçerken bana bakmadı bile ama başıyla selam verme nezaketini gösterdi. Öte yandan Serena, mükemmel bir zamanlamayla *kaybol* mesajı veren bir şekilde kaşlarını çattı.

Tristan göğsüme vurdu. “İyi misin sen? *Tişörtünü beğendim*, de ne oluyor?”

“Evet, tişörtünü beğendim. Ne var ki?”

Tristan ellerini hava kaldırdı. “Vay canına, dostum.”

Bu gerginliğin ruh hâlimi etkilediğini ve bunu başkasına yansıtmanın hoş olmadığını fark ederek bir nefes aldım. “Uzun bir gündü.”

“Şey... Gün yeni başladı.” Tristan güldü ve beni hareket hâlindeki insan güruhunun ortasında bırakarak gitti. Aniden başım dönmeye başladı.

Sınıfa girdim ve zil çalarken pencere kenarındaki boş bir sıraya oturdum. Birkaç öğrenci bana selam verirken, bir başkası sanki az önce Super Bowl’u kazanmışım gibi, “Tebrikler,” dedi. Bir dakika kadar sonra Gabi içeri koşup arkamdaki sıraya oturdu. Üzerinde siyah pamuklu bir tulum ve kolsuz bir yelek vardı. Saçlarını iki yanından örmüştü.

Kolumu sandalyemin arkasına atıp döndüm. Çantasındaki kâğıtları karıştırmakla meşguldü. Sonunda başını kaldırdığında gülümsedim. Yüzünde, *Derdin ne senin?* diyen bir ifade belirdi.

Kendi aralarında sohbete dalmış diğer öğrencilere bakıp, “Buradasın,” dedi.

“Sen de öyle.”

Öğretmenimiz Bay Ortega, masasına gelen bir öğrenciyle konuşurken Gabi ve bana sohbet etmemiz için biraz daha zaman tanıdı.

“Belki bir süre daha raporlu olup gelmezsin diye düşünmüştüm,” dedi.

“Gerçekten harika hissediyorum.” Başımı sallayıp gülümseyerek söylediklerimi abarttım ama Gabi aileden olduğu için kendimi toparlamam zordu. Ona bu kadar yakın oturmak bana eski hayatıma gerçekten geri dönebileceğimi düşündürüyordu. Huysuz melek ne derse desin...

Sanki kelimeleri tükenmiş gibi başını salladı ve kâğıtlarını karıştırmaya geri döndü.

“Peki,” dedim. “Ruby nasıl?”

“Ona, onu aradığını söyledim. Bulabildin mi bari?”

Oltaya gelmedim. Ruby’nin Gabi’ye her şeyi anlatacağını biliyordum, yani Gabi olta atıyordu. Ama neden?

“Hafta sonu karşılaştık,” dedim dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyele savaşıyor. “Ama bunu zaten biliyorsundur.”

Zeki, tatlı, hesapçı Gabi sırtıttı. Geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Koyu renk gözleri şüpheyle doldu.

“Bir sırrın var, Jameson Romanelli.”

Vay canına! Bu darbe nereden çıkmıştı ki? Boğazımda oluşan küçük bir şeftali büyüklüğündeki yumruyu bastırdım. Bir şey mi biliyordu?

Kafamda kelimeleri birleştirdim: *Ben, Jameson’ın bedenine sıkışmış olan Hart’ım*. Ama tüm harfler birbirinin içine geçti ve tıpkı daha önce olduğu gibi kelimeler ağzımda yavaş ve acı dolu bir şekilde ölüp gitti.

“Yani?” dedi kaşlarını beklentiyle kaldırarak.

“Yani şey...” Şu anda kozmik kurallardan gerçekten nefret ediyordum.

Gabi ağzını kapatma zahmetine girmeden esnedi. “Tarot falı baktım,” dedi. “Gerçi bunun ne olduğunu bilmiyor olabilirsin ama...”

“Biliyorum!” diye bağırarak üzereydim ki birkaç öğrenci bize bakınca sesimi alçalttım. “Ne olduğunu kesinlikle biliyorum. Kartlar sana ne söyledi?” *Lütfen, gerçeği ortaya koyduklarını söyle.*

Aramızda birkaç santim kalacak kadar öne eğildi. Bu, tüm sorularımın cevabı olabilirdi. Gabi anladıysa Ruby'ye gerçeği söyleyebilirdi!

Fısıltıyla, "Sana söyleyebilirim ama sonra seni öldürmem gerekir," dedi.

İşte o anda şişirilmiş bir balondan üzgün, sönmüş, patlamış bir balona dönüştüm.

"Gabi," dedim. Sesimde çaresizlik vardı. "Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Koyu kaşları çatıldı. "Nasıl? Çünkü eğer Ruby ile ilgili bir şeyse, bu konuyu masaya bile yatırmam. Yani asla öyle bir şey olmaz."

Keşke ona her şeyi anlatabilseydim ama ona gerçeği görmesini sağlayacak hiçbir şey anlatamayacağımın farkındaydım. Yine de bu, Gabi'nin belki de can simidi olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Aniden aklıma gelen ve beni yarı yolda bırakmayacağını umduğum parlak fikrime tutunarak, "Bu derste yardımına ihtiyacım var," deyiverdim. "Sadece yetişmek için. Yani... Hafızam kötü olduğundan." Dramatik bir acı gösterisiyle boynumun arkasını ovuşturdum. "Bir sakıncası yoksa?"

Gabi isteğimi düşündü. Yumuşak karnına dokunmuştum. "Tamam. Bir şartla."

"Söyle."

"Kardeşimle uğraşma. Zaten başa çıkması gereken yeterince şey var."

"Haklısın. Sanırım erkek arkadaşından bahsediyorsun." Kalbim güm güm atıyordu. Kayıtlara geçmesi için söyleyeyim, kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmek çılgınca bir şeydi. "Korkunç olmalı."

"Daha da kötü," dedi Gabi dudağını ısırarak. Ağlayacak gibiydi, işte o an ölümümün onun için de ne kadar zor olduğunu fark ettim. Gabi ve ben birbirimizi bulmuştuk. O, benim hiç sahip olmadığım kız kardeşimdi. O, Ruby konusunda danışmanım

olarak Ruby'nin süper karmaşık beynini anlamama yardımcı olmuştu. Ayrıca korku filmleri ve dünyadaki genel temizlik eksikliği konusunda benimle yüzde yüz aynı fikirdeydi. Bir de karao-kede tam bir canavardı.

“Gerçekten çok üzgünüm.” Sıradaki yıpranıp oyulmuş bir yere dokundum. “Ona yakın olduğunu biliyorum.”

Gabi'nin bakışları tekrar bana kaydı. Bana söylemediği şey neydi? “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Ben... Bir şeyler duydum ve mantıklı geldi. Sonuçta onu uzun zamandır tanıyordun, değil mi?”

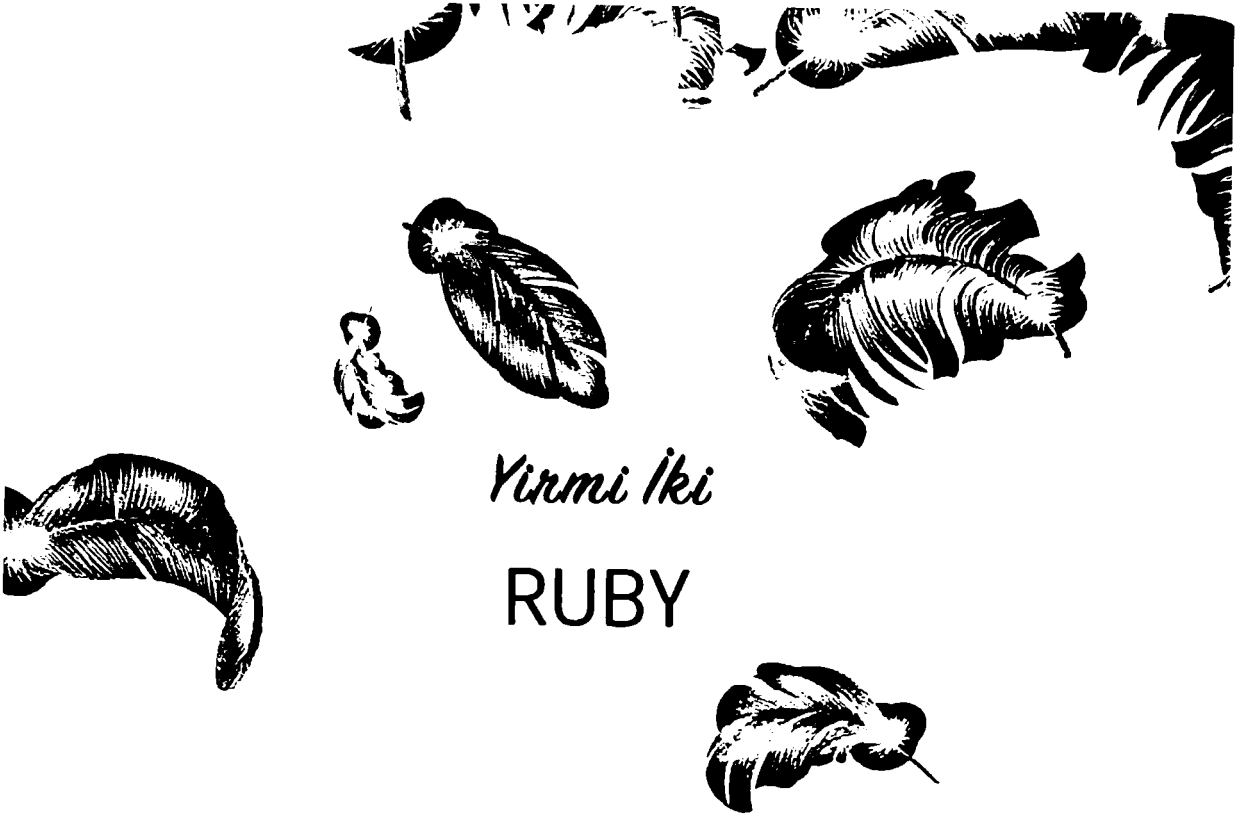
“Pekâlâ, sınıf,” diye seslendi Bay Ortega. “Sayfa yüz seksen ikiyi açın.”

“Hart hakkında konuşma,” dedi Gabi meydan okurcasına.

Başımınla onayladım ve yüzündeki acının geçmesini bekledim. Sonra, “Anlaştık mı?” diye sordum.

Gabi bir tırnağını çiğnedi, sonra bana bakıp, “Evet. Anlaştık,” dedi.

Evet cevabı, bugün her şey yüzümde patlamış da olsa, Ruby'nin dünyasına girerken kullanacağım yedek biletimdi.

Yirmi İki

RUBY

Son zil çaldığında, küçük kalabalığın arasından sıyrılıp arabama doğru giderken iyi görünmek için etrafa el sallayıp yarım gülüşler atıyordum. Çünkü etrafınız “normal” insanlarla çevriliyken her şeyi farklı hissetmekten daha kötü bir şey yoktu.

Herkes Hart’ı öğrendiğinde, Hart aniden bir aziz olmuştu ve herkes onun, o küçük çocuğun hayatını kurtarmasından bahsediyordu. Bense uzak durulması gereken kız olmuştum çünkü insanlar kendimi içinde bulduğum şokta ve üzüntümde kaybolmak istemiyorlardı. Sanırım onları suçlamıyordum da. Sonuçta kim bütün gün bir gölgenin yanında yürümek isterdi ki?

Serena’nın bu sabahki sözlerindeki mutlu olma fikri bütün gün aklımdan çıkmamıştı. Mutluluk sadece başınıza gelen bir şey miydi? Yoksa siz mi seçerdiniz? Yoksa bir zihniyet miydi? Ya da başka bir şey miydi? Belki de saydıklarımın hiçbiriydi? Ya mutluluk söylendiği kadar iyi değilse? Ya sadece iyi olmak yeterliyse? Hart burada olsaydı bana, “Ruby nerede?” derdi. “Dünyanın her köşesini görmek; güneşin, ayın ve yıldızların tadını aynı anda çıkarmak isteyen kız nerede?”

Martin’in kriko ile kaldırılmış kamyonetiyle uğraştığı, son sınıf öğrencilerine ayrılmış otoparkı geçtim. Geçerken göz göze geldik. Bana öpücük attı, ben de ona göz kırptım. Hart’ın şarkı sözü

defterine bakmam için beni sıkıştırıyordu ama ben bakamıyordum. Bunda, ölümünü kesin hissettiren bir şey vardı. Sanki o deftere bakarsam bir daha asla yeni bir *Hartım* olmayacakmış gibi. Her şey harcanacakmış gibi.

“Ruby!”

Döndüğümde Lourdes’in bana doğru geldiğini gördüm.

“Selam,” dedim yanıma geldiğinde. “İlk günün nasıl geçti?”

“Sanırım iyiydi. Kafeteryadaki yiyecekler gerçekmiş ve tuvaletler temizmiş gibi davranırsak.”

Güldüm. “Evet. Çok doğru.”

“Şey,” dedi. “Yardıma ihtiyacı olan birini tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum.”

“Yardım mı?”

“Ben şey... Şey... Bir ödevim var. Yurt dışı seyahat deneyiminin bir parçası. Birkaç hayır işi yapmam gerekiyor ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Ah, şey... Aşevinde veya aile içi şiddet mağdurları sığınma evinde ya da başka bir yerde gönüllü olmaya ne dersin?”

Yüzü aydınlandı. “Bunları kesinlikle listeme ekleyeceğim.”

O an, okulda yeni kız olduğu için kendini çok kötü hissettiğini fark ettim. “Seni birkaç kişiyle tanıştırebilirim,” dedim. “Yeni olduğun için istersen sana etrafı gezdirebilirim.”

Hafif bir gülümseme sundu, yavaşça başını salladı ve sonra, “Çok hoş bir teklif. Ve haklısın. Yani, Jameson’ım var. Harika biri. Dünyanın en iyi adamı ama bir kızın bakış açısı daha iyi olur.”

Dünyanın en iyi adamı ifadesine takılıp kaldım. “Mecbur değilsin ama. Eminim meşgulsündür.”

Ancak garip bir şekilde bunu yapmak istiyordum. Benim, geçmişim veya kederim hakkında hiçbir şey bilmeyen bir arkadaşına sahip olma fikri hoşuma gitmişti. Belki de kendime geri dönmem için ihtiyaç duyduğum alan burasıydı.

Arabaya bindiğimde güneş siperliğini indirdim ve Hart'ın hapşır-
dığı fotoğrafı kucağıma düştü. Kulağa tuhaf gelebilir ama bu ap-
talca fotoğrafı çok seviyordum çünkü tam nefes alırken, zamanın
dondduğu bir andı. Bu fotoğraftaki kişinin gitmiş olabilmesi akı-
lalmaz geliyordu.

Bir anda yolcu kapısı açıldı ve Gabi koltuğa yerleşti.

Fotoğrafı yerine koyarken, "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Mesajlarıma neden cevap vermedin?!" diye homurdandı.

Telefonumu çantamdan çıkardım. "Şarjım bitti."

"Gerçekten önceliklerini değerlendirmen gerek, *hermana*,"
dedi. "Dünyanın en büyük haberini kaçırmış olabilirsiniz."

"Hiç sanmıyorum."

"Öyle mi?" Örgülerinden birini çözdü ve bukleleri canlandı.
"Bugün Jameson'la konuştum."

"Bu mu haber?"

Kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Öyle sayılır ama asıl mesele
bu değil. Asıl mesele artık durum kesinleşti. Jameson kesinlikle
değişmiş," dedi.

"Neden böyle söyledin?"

"Bu sabah derste yumuşak ve duygulu davranıyordu. Tuhaftı,
sana bunu öğle yemeğinde söylemek istedim ama eve gitmem gere-
kiyordu, bu yüzden bariz bir şekilde almadığın o mesajları attım."

"Yumuşak ve duygulu mu?" Dünyanın en iyi insanı falan
mıydı? Gabi ve Lourdes, aynı delilik çeşmesinden mi su içmişlerdi
yoksa? Gerçi ben de aynı şeyi hissediyor, görüyor ve seziyordum.

"Evet, yani, bilirsin işte..." Acıklı bir ifade takındı. "...bir kö-
pek yavrusu gibi. Koma onu gerçekten mahvetmiş. Gerçi sanırım
daha iyi biri yapmış da diyebiliriz? Bunu duymuştum. İnsanlar
ölümle burun buruna geldikten sonra ikinci bir şans elde ettikle-
rinde hayatlarını değiştirirlermiş. Bir nevi Scrooge gibi."

"Fakat bu bir Dickens hikâyesi değil."

"Doğru. Ve bil diye söylüyorum ki Yılın Kız Kardeşi ödülünü
alacağım çünkü onunla konuştuktan sonra öğle yemeği arasında

* İsp. Hermana: Kız kardeş.

eve koşup ataların *mesaj* kelimesinden başka söyleyecekleri bir şey olup olmadığını görmek için kartlara tekrar baktım.”

Kalbim çılgınca çarpıyordu. “Ve?”

“Hiçbir şey olmadı. Ama Jameson’la konuştuktan sonra sanırım bir şeyi anladım.” Duraksadı, birkaç santim geri çekildi ve kaşlarını çattı. “Sanırım Jameson’ın sana bir mesajı var.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Belki dışarıda konuşsak daha iyi olur çünkü eğer kendini kaybedersen diye seninle kapalı bir alanda olmak istemiyorum.”

“Beni korkutuyorsun,” dedim sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak. “Söyle hadi.”

“Ya... Öteki taraftan... Ölümüne yakın bir deneyim yaşadığı için Hart’tan bir mesaj getirdiyse?”

Tüm vücudumun, teorisinin saçmalığını reddettiğini hissediyordum. Sadece kalbim, kaburgalarımın üzerinden sıcak füzeler ateşleyerek, “EVET!” diye bağıırıyordu. Bir anlığına önce mantığımın konuşmasına izin verdim. “Gabi, bu saçmalık. Hart neden...”

“Biraz su falan ister misin?” diye sordu Gabi. “Çünkü solgun görünüyorsun.”

Direksiyonu kavrayıp derin ve titrek bir nefes aldım. “Ama neden Jameson?” diye sordum. Mantığa tutunuyordum ama umutsuzca içgüdülerimi ve umudumu takip etmek istiyordum. “Hart neden benimle konuşmuyor?”

“Çünkü son zamanlarda Alacakaranlık Kuşağı’na giden tek kişi Jameson’dı, *tonta**. Ve ölümden sonrası zorlu bir mesele,” dedi Gabi. “Yani elindekiyle yetinmek zorundasındır, yani etrafta bir tek Jameson varsa, Hart’ın başka seçeneği olmamış olabilir.”

Kalbim boğazımda düğümlendi, öyle ki yutkunamıyordum bile. Jameson’ın Hart’ı görebileceği veya ondan bir mesaj alabileceği bir yere geçmiş olması ihtimali bile nefesimi kesmişti. Şanslı piç.

Bunu düşünmek bir anımı canlandırdı. Hart ve ben dokuz yaşındaydık. Hart bisikletinden düşmüştü ve kafasını bayılacak

* *Isp.* Tonta: Şapşal.

kadar sert bir şekilde asfalta çarpmıştı. Çok korkmuştum ama hemen gözlerini açmıştı.

“Hart! İyi misin?”

Aptalca bir onur madalyası taşırcasına, “Daha önce hiç bayılmamıştım,” demişti.

İyi olduğunu görünce göğsüne vurmuştum. “Bir daha bunu asla yapma!”

“Bisikletten mi düşmeyeyim?”

“Beni öylece bırakma.”

Hart doğrularak başını ovuşturmuştu. “Öldüğümü falan mı sandın?”

“Aptal aptal konuşma!”

“Bunu asla yapmam, biliyorsun.” Ayağa kalkmış, bisikletini kaldırmış ve bana bakmıştı. O zamanlar ondan birkaç santim daha uzundum.

“Asla ne yapmazsın?”

“Asla gitmem ve veda etmemelik yapmam.”

Bütün mesele bu muydu? Hart bana veda etmenin bir yolunu mu buluyordu? Peki, bu neden bu kadar boş, bu kadar yetersiz hissettiriyordu?

Gabi, parmakları telefonun ekranında uçarcasına hareket ederken bir yukarı bir aşağı zıplamaya başladı. İki yıl önce futbol takımı, eyalet şampiyonasında ikinci olduğundan beri onu bu kadar heyecanlı görmemiştim. Ondan sonra da oynamayı bırakmıştı zaten. Nedenini sorduğumda, sadece gülümseyip, “Zirveye çıkmak istiyordum,” demişti.

“Kime mesaj yazıyorsun?” diye sordum, midemin gerginlikle düğümlendiğini hissediyordum.

“*Tía** Lydia.”

“Neden?”

“Fotoğraf kullanarak birinin aurasını okuyup okuyamadığını sordum.”

* İsp. *Tía*: Teyze.

Araba ısınmaya başlamıştı, bu yüzden motoru çalıştırıp klimayı açtım. “Okuyorsa bile,” dedim, “ne önemi var ki?”

“Belki bu, bilmiyorum... Bir şeylere ışık tutabilir.”

Gösterge panelindeki dijital saate baktım. Eğer hareket etmezsem, Jameson’la buluşmaya gecikeceğimi fark ettim ve şu anda zihinsel açıdan bunu yapacak düzeyde iyi olup olmadığımı merak ettim.

“Tamam, in hadi,” dedim kardeşime.

İncinmiş görünüyordu. “Olmaz. Kesinlikle seninle geleceğim. Arabadan inmem. Hatta eğilirim, arabada olduğumu bile bilmez.” Yüzünü buruşturup dua ediyormuş gibi ellerini kavuşturdu. “Lütfen? Lütfen?”

“Gabi.”

“Benim baktığım fal olmasaydı bir mesajın olduğunu bile anlamayacaktın, bu yüzden ödüllendirilmeliyim ve ödülümü hemen kullanmak istiyorum.”

“Of. Tamam ama seni görmesine izin vermeyeceksin. Onu korkutmak istemiyorum.”

Gabi, bir hız trenine binmiş gibi sevinçle emniyet kemerini taktı. “*Vámonos!*”

Yol boyunca görkemli bir boş muhabbet çevirdik. Bunun Hollywood dedikoduları ile ilgili yüzeysel bir sohbet olması hiç önemli değildi. Önemli olan tam burada, bu küçük yol üzerinde kardeşime ve hayata yeniden bağlandığımı hissetmemdi. Hatta birkaç muhteşem dakika boyunca neredeyse mutlu olabileceğimi bile hissetmiştim. Gabi tam ünlülerden biri hakkında bir şey anlatıyordu ki bir gümbürtü duydum ve arabam sertçe sağa doğru savruldu.

“O neydi öyle?” dedi Gabi.

“Sanırım lastiğimiz patladı.”

Kaldırıma yanaşıp hasarı incelemek üzere dışarı çıktım. Gabi hemen arkamdaydı. “Parçalanmış,” dedi.

“Harika bir gözlem, Watson.”

“Neden her zaman sen Sherlock oluyorsun?”

* *İsp.* *Vámonos*: Hadi gidelim.

Bagajı açıp yedek lastiği çıkardım ve kaldırıma koydum. “Çünkü benim yaşımda daha büyük.”

“Senin yaşımda büyük olabilir ama benim de ruhum daha yaşlı, yaa.”

“Tamam, yaşlı ruh, bir adım geri çekilir misin?”

Bir santim bile kıpırdamadı. “Ne yapıyorsun?”

“Sence ne yapıyorum?”

“Ama geç kalacaksın! Lastiği değiştiremezsin. Hem de seni bekleyen kozmik bir mesaj varken!”

“Bak,” dedim tokamı çekiştirip saçımı dağınık topuz yaptığım sırada. “Eğer kozmosun bu kadar umurunda olsaydı, o veya onlar, artık her neyseler bu lastiği patlatmazlardı.”

Gabi kaşlarını çatı.

“Buradan altı buçuk kilometre uzaklıktaki bir parka gitmenin tek yolu, bu şeyi değiştirmek. Uçamıyorsan tabii,” diyerek devam ettim.

“Olasılıklar nedir?” Gabi başını iki yana sallarken dudaklarını hayal kırıklığıyla birbirine bastırıyordu. “Bu şey yarın olsa olmaz mıydı sanki? Ayrıca sen lastik değiştirmeyi ne zaman öğrendin?”

“Hartların tamirhanesinde babasından öğrenmiştim,” dedim krikoyu bagajdan çıkarırken.

“Öğrenmeyi tanımlayabilir misin?” dedi Gabi. “Mesela bunu gerçekten yapabiliyor musun? Yoksa sadece Hart’ın babasını lastik değiştirirken izlediğin için kendin yapabileceğini mi düşünüyorsun? Çünkü kabul edelim ki yeteneklerini tamamen abartıyorsun ve yapamayacağın şeyleri yapabileceğini sanıyorsun.”

“Öyle bir şey sanmıyorum!”

Gabi arabaya yaslandı. “Lara Croft olduğunu sandığın için o hamak yogası derslerini alırken eğitmene ileri seviye olduğunu söylediğin, sonra da sırtını incittiğin ve bir hafta boyunca kayrop-raktik uzmanına gitmek zorunda kaldığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Bu, bir olay. Sadece bir.”

“Hayır. Bir tane değil. *Top Gun*’a takıntılı olduğun ve bir dağdan aşağıya doğru motosiklet sürebileceğini düşündüğün zamanı hatırlıyor musun? Aldığın tek motosiklet sürüş dersi, kelimenin tam anlamıyla sadece sınıf için basılan bir kitapçıktan ibaretti ve derslerde seksenlerden kalma kasetler çalıyorlardı.”

Cebimden telefonumu çıkardım. “Keşke benim kadar havalı olsaydın.”

“Akıllıca bir şey yapıp yol yardımı mı arıyorsun?” dedi Gabi.

“Şaka mı yapıyorsun? Buraya gelmeleri bir yıl sürer,” dedim. “Jameson’a geç kalacağımı yazıyorum.”

Tam, “*Selam, ben,*” yazmıştım ki Gabi, “Gerek yok,” dedi.

Yolu işaret eden kardeşime baktım. “Zaten geldi.”

Jameson, parlak siyah SUV’sini arkamıza çekti, gizli servis çalışanı gibiydi. Hatta koyu renk gözlüğü bile vardı.

“Bu çok pahalıya mal olacak,” diye mırıldandım.

“Sadece biraz nazik olabilir misin?” dedi Gabi, Jameson’a doğru gülümseyerek.

“Gabi... Jameson Romanelli, hayatı buna bağlı olsa bile bir lastiği değiştiremez. Adam dokuzuncu sınıfta, yıldız tornavida ile düz uçlu tornavida arasındaki farkı bilmediğinden atölye dersinden kalmıştı.”

“Abarttığına eminim.”

Tek kaşımı kaldırıp kardeşime beni haksız çıkarması için meydan okudum. “Ayrıca öğretmenin yardımıyla basit bir bankı bile monte edememişti,” dedim fikrimi belirtmek için. “Ellerinin sadece tek bir şey için olduğunu söylemişti.”

“Futbol mu?” diye tahminde bulundu Gabi.

Jameson arabasından inerken gözlerimi devirdim. Sade tişörtü ve bol paça kot pantolonu ona, her zaman tanıdığım o gösterişli, kendine takıntılı adamın aksine daha az bakıma ihtiyaç duyan bir hava katmıştı. Ve itiraf etmekten nefret etsem de bu, ona yakışmıştı.

“Lastik mi patladı?” diye sordu gözlüğünü çıkarıp tişörtünün yakasına takarken.

Vay be. Tam bir dâhiydi.

Gabi başıyla onayladı. “Az önce patladı.”

Jameson’ın dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. “Sanırım tam arkanda olmam büyük şansmış,” dedi bana. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı, mavi gözlerini kısa bir süreliğine gölgeledi. “Dörtlülerini açıp el freninin çekili olduğundan emin olabilir misin?”

Bunu arabadan inmeden önce Google’dan mı aratmıştı acaba?

“Ben değiştirebilirim,” dediğim sırada, o çoktan tekerlek takozlarını yerine yerleştirip jant kapağını çıkarmaya koyulmuştu ve sinir bozucu bir şekilde yüzde yüz doğru yapıyormuş gibiydi. Bijon somunlarını sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi ustaca söktüğü sırada şaşkınlıkla onu izliyordum.

Krikoyu aracın altına yerleştirdim çünkü Bay Atölye Dersinden Kalan beni alt edemezdi.

“Teşekkürler,” dedi alnını koluyla silip bir tutam açık kahverengi saçını geriye iterken.

“Vay be, bana hiç de atölye dersinden kalmış biri gibi gözükmedin,” dedi Gabi ve Jameson ona bakmıyorken hızlıca bir fotoğrafını çekti. Fotoğrafı aurasını okusun diye *tía* Lydia’ya gönderdiğinden emindim.

Koluna vurdum. Az önce onun hakkında konuştuğumuzu belli ediyordu.

Gabi bana pis bir bakış atarken Jameson gözlerini kırmış bana gülümsüyordu. “Hakkımda bilmediğiniz çok şey olduğuna bahse girerim.”

İçimde dalgalanan bir dejavu hissiyle ondan uzaklaştım. Bacaklarım titriyordu ve tek yapmak istediğim koşmaktı. Hart böyle istemiş, diye düşünerek dayandım. Sonuçta, Hart bana bir mesaj iletmek için bu kadar zahmete girmişse, o zaman ben de Jameson’ın berbat bir lastiği değiştirmesine kesinlikle dayanabilirdim.

On dört dakika sonra işi bitirdi. Şaşkına döndüm. Haksız çıkmıştım çünkü onun bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum.

Elbette ki ölümle yüzleşmek sizi değiştirebilirdi ama bu, bir anda Bay Becerikli olacağınız anlamına gelmezdi.

Gabi, “Ben arabayı eve götüreceğim. Sen Jameson’la git. Konuşacak çok şeyiniz olduğunu ve muhtemelen bu yüzden beni yakınlarda istemeyeceğinizi biliyorum,” derken bana yandan (çok gururlu görünen) bir sırtışıla baktı.

Bebek İsa üzerine yemin edebilirdim ki şiddet yanlısı birisi değilim ama o anda kardeşimi çok keskin bir nesneyle dürtmek istemiştim. “Ehliyetini yeni aldın, Gabi. Olmaz.”

“Vay be! Ne zaman oldu bu?” diye sordu Jameson, sanki Gabi’nin sürüş geçmişine kişisel bir yatırım yapmış gibi. Sağ yanağında bir yağ lekesi vardı ama ona uyarıcı bir bakış atsam da hiçbir şey söylemedim.

“Birkaç hafta oldu,” dedi Gabi. “Ev buradan üç kilometre uzakta, Ruby.”

“Çoğu kaza, eve bir kilometre kalacak kadar yakında gerçekleşiyor,” dedim. “Ki zaten iki kez çamurluğu vurdun.”

“Onlar benim hatam değildi.”

“Arabalardan biri park hâlindeydi, Gabi... Sahibi garaj yoluna park etmişti.” Ağzı kulaklarında olan Jameson’a baktım. “Komik bir şey mi var?” diye sordum.

Sırtışı kayboldu ve yapmacık bir şekilde somurttu. “Peki. Tamam, Ruby,” dedi. “Benim arabama binmek zorunda değilsin. Seni parka kadar takip edebilirim. Önemli değil.”

“Tamam, olur,” dedim Jameson gizli servis SUV’sine geri dönerken. Filmli camlar yasak değil miydi? Polise ihbarda bulunmak kabalık olur muydu?

Arabama yerleşip dikiz aynasını ayarladım ve her hareketini izledim. “Gördün mü?”

“Neyi?” Gabi, omzunun üzerinden bakmak için dönecek gibi oldu.

“Bakma,” diye uyardım onu.

“O zaman neden bana görüp görmediğimi soruyorsun?”

“Sinyal verdi.”

“Vay canına! Sinyal mi verdi?” Güldü. “Sherlock olmayı kesinlikle hak etmiyorsun.”

“Kim etrafta araba yokken, sakın bir muhitte kaldırımdan uzaklaşırken sinyal verir ki?”

“Sana söyledim, *Watson*,” dedi Gabi. “Jameson değişmiş.”

Gözlerimi devirdikten sonra hücumla geçtim. “Ayrıca beni Jameson’la aynı arabaya sokmayı önermene inanamıyorum! Hem de onun arabasına! Neyin var senin?”

“Ne var? Hayır, dedin işte. Şimdi gidebilir miyiz?”

“Korkunç bir sürüş sicili var.”

“Muhtemelen o yüzden sinyal veriyordur.” Gabi telefonuna baktı. “Ah. *Tía* Lydia mesaj attı.”

“Konuyu değiştirmeye çalışma.”

“Fotoğraf olduğu için aurasına bakmak için biraz zamana ihtiyacı olacağını söyledi.”

Tekrar yola döndüm. “Biraz... Bilmiyorum. Sinsice.”

Gabi iç çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Tekrar dikiz aynama baktım. Jameson hemen arkamızda, bir şarkıya eşlik ederek direksiyonuna vuruyor ve duyamadığım ama aniden keşke duyabilseydim diye düşündüğüm bir şarkıyı söylüyordu. Neydi bu böyle? Okul danslarında sadece ritme göre ayağını yere vuracak kadar havalı ve umursamazken, şimdi uçarı bir çocuk gibi mi davranıyordu?

“Gerçekten umduğum bir şey var,” dedi Gabi. “Jameson’ın dönüşümü için mistik bir sebep olmalı.” Tereddüt edip sonra ekledi. “Onu, buna layık kılan bir şey...”

Nefesim boğazımda düğümlendi. “Hart’ın son mesajı mı?”

Gabi başıyla onayladı, aniden ona karşı artık öfkeli olmadığını hissettim. Bir saat sonra, kardeşim inanılmaz bir şey yaptığı için nükleer kodları sormak üzere başkanı aramak zorunda kalınca yeniden öfkeden deliye döneceğime şüphe yoktu.

*P*arka varınca, parkın “izinsiz girilmez” ve “inşaat hâlinde” yazan tabelalarla çevrili olduğunu fark ettim.

Kontağı kapattığımda, beni ürküten bir tıklama sesi duydum. Ruby’ydi. Gözlüğü burnundan birkaç santim aşağıdaydı. Alçak bir at kuyruğu yaptığı saçından bir tutam sarkıyordu. Taytıyla ve üzerinde “kelimenin tam anlamıyla umurumda değil” yazan tişörtüyle bile gezegenin en güzel kızı gibi görünüyordu.

Arabadan indim. “Görünüşe göre başka bir yer bulmamız gerekecek.”

Kaşlarını öyle bir çatmıştı ki o aradaki boşluğa yavru birkaç hamster bile sığardı. “Şaka yapıyor olmalısın,” dedi. “Sadece bir çit. Hadi.”

Kahretsin.

Elbette Ruby tabelaları ve muhtemelen bizi hastanelik edebilecek voltajla yüklü zincir bağlantılı çiti görmezden gelecekti. Eğer olay o şekilde gerçekleşmezse, bu sefer de güvenlik kameraları bizi hapishaneye gönderecekti.

Gabi başını arabanın camından dışarı uzattı. “Ben nöbet tutacağım. Şüpheli bir hareket olursa ararım.”

Peki, bu bana neden kendimi daha iyi hissettirmemişti?

“Ruby,” dedim peşinden koşarken. “Tabela koymuşlar, ayrıca bahse girerim ki güvenlik kameraları da vardır. Kesinlikle burada da konuşabiliriz. Burası da iyi. Tam burada, kaldırımında.”

Yavaşlamadı bile. “Geçerken altından geçebileceğimiz bir açıklık gördüm,” dedi. Sonra bana çoğu insanın dostça olarak algılayacağı bir gülümseme sundu ama ben, o gülümsemenin altındaki gerçeği biliyordum. Başımıza gelebilecek belalara karşı neşeli, neredeyse hipnotik bir ifadeydi.

Sinir sistemim çıldırmış hâldeydi. Bu durum, bu vücudun beni yeni ev sahibi olarak kabul etmeye başladığı anlamına geliyor olmalıydı.

“Bekle,” diye seslendim Ruby’ye. Arabaya dönüp sokağa bakacak şekilde park ettim. Hızlı kaçış moduydu.

Ben Ruby’ye doğru koşarken, o sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. “Gerçekten mi? Görünmez güvenlik ne yapabilir ki sence? Golf arabasıyla mı kovalayacaklar?”

“Hazırlıklı olmak daima en iyisidir.”

Duraksadı. Bana neden öyle bakıyordu? Nefesini mi tutmuştu o? “İyi misin?” diye sordum.

Döndü ve beni “açıklığa” götürdü. Evet, küçük bir çocuk veya bir trolseniz buradan geçebilirdiniz.

Ruby, ninja misali alttan süründükten sonra çiti yukarı kaldırıp benim için daha büyük bir boşluk yarattı. Ben de onu takip ettim. Elbette edecektim.

Taze çim yığınlarının yanından geçip sokaktan görünmeyen küçük çimenli bir tepeye, ormanlık alana doğru yürüdük. Her birkaç adımda bir taze çim yığınları vardı.

“Gördün mü?” dedi önden yürüyen Ruby. “Öcü yok. Sorun yok.”

“Henüz yok,” diye mırıldandım. Bir yandan ona yetişmek için acele ederken bakışlarım gölgelerin üzerinde geziniyordu.

Ağaçların arasından hepsi sökülmüş olan banklar, oyun alanı ve basketbol potalarıyla dolu açık bir çimenlik alana çıktık. Bir traktör vardı, odun yığınları ve kırmızı bir kaydırak da dâhil

olmak üzere muhtemelen yeni oyun alanı ekipmanı olan başka renkli parçalar vardı.

Geriye kalan tek şey paslanmış iki salıncaktı.

“Peki,” dedi bana dönerek.

Avuç içlerim terliyordu. “Peki...”

“Bana anlatacak çok şeyin olduğunu söylemiştin.”

İnanın bana, o an bunu söylemek kulağa çok hoş gelmişti ama şimdi burada baş başayken ve Ruby bana bu kadar beklentiyle bakarken kelimelerim de ağızımla birlikte kurumuştı. “Şey... Evet.” Ellerimi ceplerime sokup ağaçlara bakarken (a) onu korkutmayacak, (b) onu çileden çıkarmayacak, (c) çeneme yumruk atmasına neden olmayacak veya (d) kozmik güçleri uyarmayacak ne söyleyebileceğimi merak ediyordum.

Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

“Evet,” dedim, “ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.” Kelimeleri yavaşça, her birini dile dökmeden önce değerlendirerek söyledim.

“Baştan başlamaya ne dersin?” Kendini çimlere bıraktı.

Bu iyiye işaretti. Ruby, bir durumda rahat değilse her zaman ayakta kalır, kaçmaya hazır hâlde beklerdi. Yanına oturduğumda bakışları yerdeydi, çimenlerden yoncalar toplayıp parmaklarının arasında çevirdikten sonra bir kenara atıyordu. “Dört yapraklı yonca bulma şansının sadece beş binde bir olduğunu biliyor muydun?” Bana baktı. “İstatistiklerden nefret ederim. Biliyor musun, insanın enerjisini öldürüyor. Sonuçta neden bir istisna olabileceğini düşünmeyesin ki?”

Jameson’ın bu durumda ne diyeceğini merak ettim. Muhtemelen futbolcu olduğu için istatistiklerin hayatını yönettiğini söylediler. Onu her şekilde tanımladığını. Ama ben bu tuzağa düşecek olsaydım hemen havlu atmış olurdu çünkü Ruby’ye geri dönme şansımın milyonda bir olması şimdiye kadarki en kötü olasılıktı.

“Evet, çok doğru bir düşünme biçimi,” dedim.

“Öyle mi?”

Başımınla onayladım.

“Bizim burada olmamız gibi,” dedi Ruby. “Her şeye rağmen, değil mi?”

Ne yaptığını görüyordum. Eksiksiz, tutarlı cümlelerle konuşmaya başlamam için buzları kırmaya, bunu benim için kolaylaştırmaya, beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Söylemek istediğim, ona söylemek istediğim çok şey vardı. En zor kısmı ne miydi? Dünyadaki en sevdiğim insana bir yabancıymış gibi davranmaktı. Telefonum titredi.

Duymuş olmalı ki bakışları cebime kaydı.

“Açman gerekmiyor mu?”

“İnsanlar üst üste yığılıyorlar sanki,” dedim ona, “ve dürüst olmak gerekirse onlarla gerçekten arkadaş olup olmadığımızı bile bilmiyorum çünkü hafızamda sorun var.”

“Belki yardım edebilirim.”

Telefonumu çıkarıp Ruby’ye ekranda yazan Levi’nin adını gösterdim.

Ruby başını onaylarcasına salladı. “Takımda oynuyor. Sanırım sana topu atan o.”

“Pivot mu yani?”

“Evet. Ama çok havalıdır. Pek konuşmaz. Şehir dışında bir kız arkadaşı olduğunu duymuştum.”

Mesajı okudum.

Levi:

Cumartesi meyve suyu?

Ruby’ye gösterdim. “Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok.”

Ruby güldü. “Eh, ben bu konuda birkaç söylenti duydum. Bu, seninle arkadaşların arasında kendinizi kaybedene kadar içeceğinize dair bir şifre ve görünüşe göre çoğu cumartesi gecesi bunu yapıyorsunuz.”

Telefonu aldı ve ekranı kaydırırken her mesajda durdu. “Katrina? Onuncu sınıftan beri sana karşı bir şeyler hissediyor. Misha? Geçen yıl sadece on saniyeliğine çıkmıştınız.” O, sıradan devam

ederken ben, midemde bana Jameson'ın pek gerçek arkadaşının olmadığını söyleyen bir boşluk hissettim.

“Ve Martin, annesinin b r lcelerinden isteyip istemediğini bilmek istiyor. İstiyorsan getireceğini söylüyor.”

Jameson b r lce mi seviyordu? Neydi o? Bezelye mi? Fasulye mi? Martin bana neden böyle bir Şey teklif etmemişti? Yeni sosyal guruma, “Sanırım bu evet olacak,” dedim.

Ruby, Martin'e onay veren bir mesaj atıp telefonu bana uzattı, ben de alıp cebime koydum.

Birkaç saniye sessizce oturunca, o saniyelerin tuhaf dakikalara dönüŐme tehlikesi altındaymıŐız gibi hissettik.

“Beni bir pislik olarak gördüğünü biliyorum,” diye başladım söze. Boğazımdaki yumruyu yutkundum.

S z m  kesmedi, ben de devam ettim: “Ve seni suçlamıyorum,” dedim. “Bazı aptalca hareketlerim oldu, korkunç Şeyler yaptım ama... Değıştim.” Ona hazmetmesi gereken çok Şey vermiştim ve Ruby'nin bundan sonra s yleyeceğ  Şey, tahmin edemeyeceğ  kadar önemliydi. Bu yüzden durdum.

Ve bekledim.

“Bak, Jameson,” dedi. Titrek sesi uçurumun kenarında gibiydi. “Sorun yok. Gerçekten.”

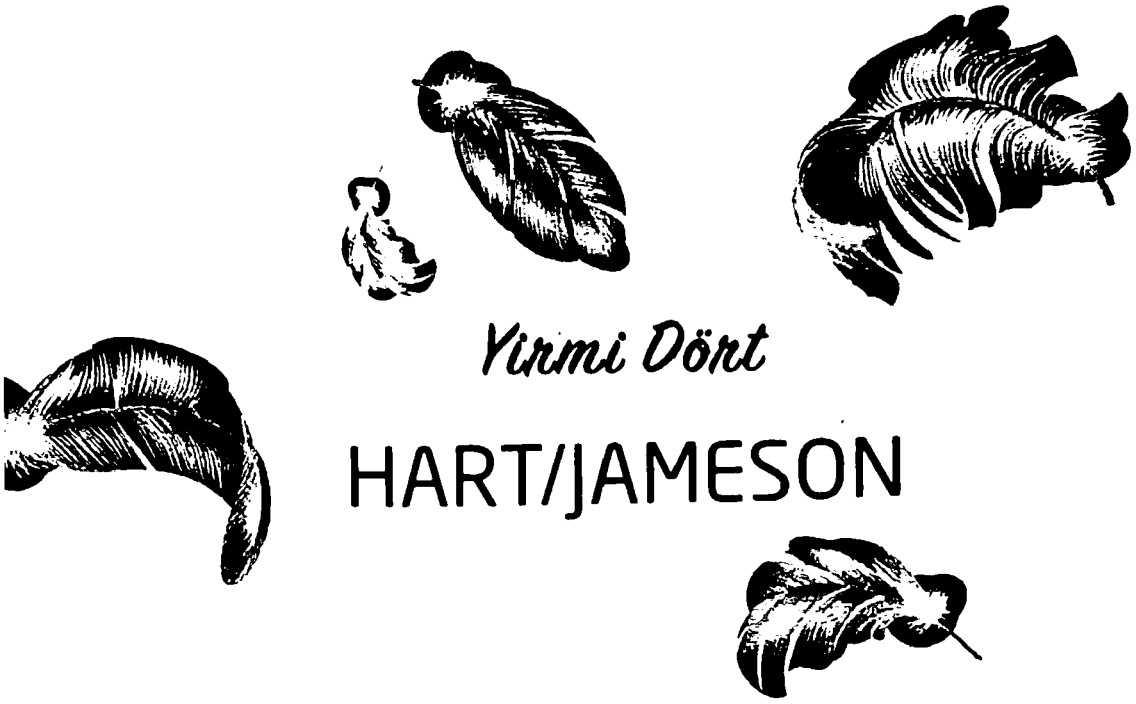
Ayağ  kalktı, ben de ayağı kalktım.

“Ama buraya sadece bunu söylemek için gelmedin, değil mi?” diye sordu tek başına salıncağ  doğru yürürken.

Peşinden gidip metal çerçeveye yaslandım ve gökyüzünde süzülen kuş sürüsüne baktım. “Sanırım... Sana nasıl olduğ nu anlatmak istediğim bir Şey var.”

Ruby'nin gözleri kocaman açıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana  lmenin nasıl bir Şey olduğ nu anlatmak istiyorum.”

Yirmi Dört

HART/JAMESON

*K*elimeler yoğun ve ağır geldi. Midemde beni hasta eden bir ağrıya neden oldular. Jameson ölmüştü. Asla geri dönmeyecekti ve ben onun hayatını, dünyasını ele geçirmiştım. Bedenini de. Ve Lourdes onun her halükârda öleceğini söylese de ona karşı doğru olanı yapmam ve onu bir şekilde uğurlamam gerektiğini hissediyordum. Jameson'ın bu dünyadan ayrılırken mutlu görüldüğünü birinin bilmesini istiyordum.

“Komadayken,” diye söze başladım. Bunu Jameson'ın hikâyesi olarak çerçevelemeye dikkat ederek ve belki de bunu onun o güçlü kozmik göz bebeklerinden gizlice yansıtabileceğimi umarak anlatıyordum. “Öleceğimden emin olduğum bir an oldu. Ve bir yerdeydim...” Boş bir *alan* değildi. “Bir yerdeydim... Biriyle...” Bir *melek* değildi. “Bir kızla. Bana ölme vaktimin gelmediğini söyledi.”

Ruby şimdi salıncağa oturup zincirini kavramış, güldüğünü görmek için her şeyi vereceğim gözleriyle bana bakıyordu. Şimdi bile aramızdaki daima var olan, ölümün bile silemediği o yoğunluğu hissediyordum. Gözlerini kırptırıp, “Öleceğini düşündüğünde canın yandı mı?” diye sordu.

O anda ona sımsıkı sarılmak ve onu kaybetmekten daha kötü bir şeyin olmadığını söylemek isterdim.

“Kendimi ağırlıksız ve sakin hissettim,” dedim, “ve her şeyin yoluna gireceğini hissettim.” Yanına oturdum. “Sonra her şeyin bir anda kaybolduğu ve bir ses duyduğum bir an oldu.”

Hızlıca bir nefes aldı. “Kimin sesi?”

“Hatırlamıyorum.”

Şimdi tüm vücudu bana dönüktü. “Ne dedi?”

“Ses bana...” Birkaç nefes aldım. “Değerini bilmemi söyledi. Sonra uyandım ve yaşamak için ikinci bir şansım olduğunu, farklı olmak için bir şansım olduğunu... biliyordum.”

Ruby’nin bakışları yere indi. Alt dudağını çiğniyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ama neden? Ne duymayı bekliyordu?

“Sevindim, Jameson,” dedi sessizce. “Gerçekten. Ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum ya da,” karanlık, delici bakışlarını bana çevirdi, “geçen gece neden evime geldiğini.”

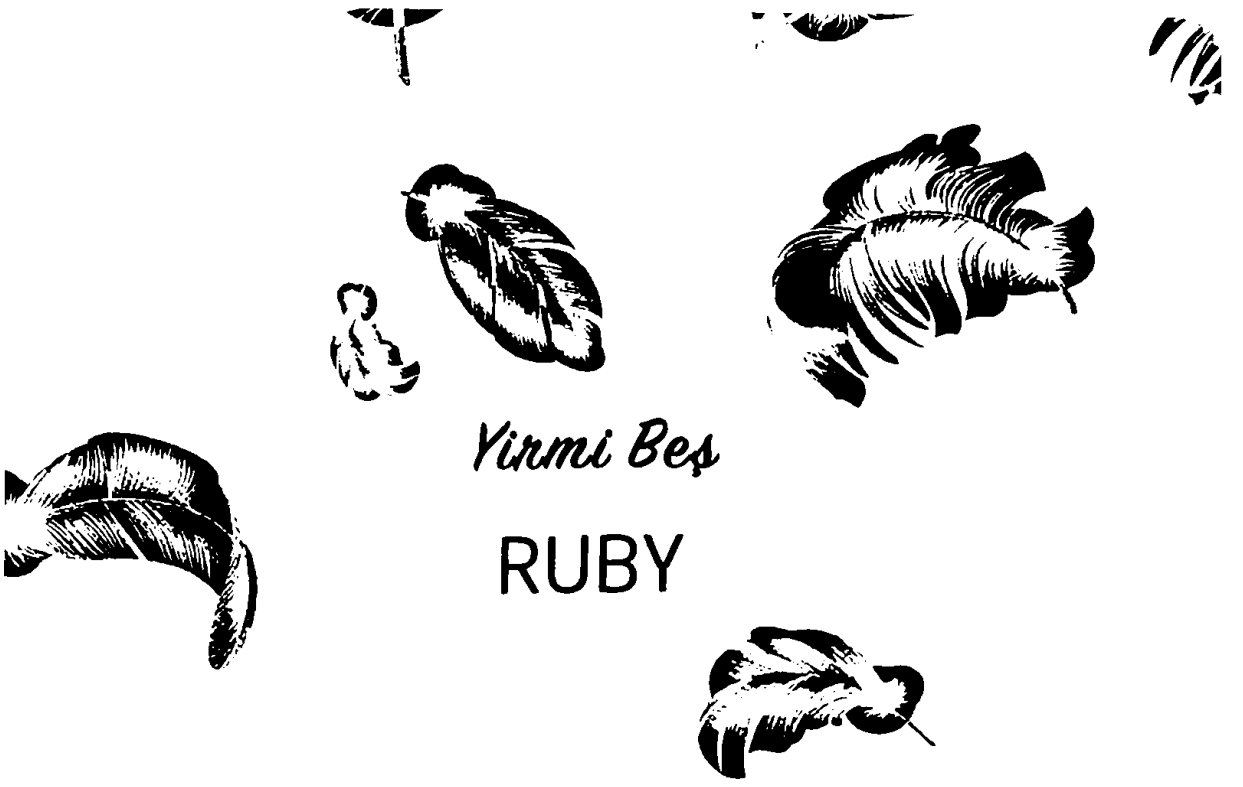
Çünkü geri döndüğümü bilmeni istedim. Seni sevdiğimi. Seni her zaman seveceğimi. Ve farkına varmadan, dilimin ucunda kalan kelimeleri, yani gerçeği söylemeye çalışırken buldum kendimi. Elbette kelimeler ağızımdan çıkmadan zalim bir evrensel güç tarafından ele geçirilmişti.

“Jameson? İyi misin?”

Başımınla onayladım. “Sadece baş ağrılarım oluyor.” Sonun bir gece öncesinde ona yazdığım şarkıyı söylemenin bir yolunu bulmak istiyordum. Ama sesimin ne kadar kötü çıkabileceğini tahmin etmek imkânsızdı. Mesela ya Jameson’ın hiç müzik kulağı yoksa ne olacaktı?

Ruby, tam önünde saklandığını bildiği bir gerçeği arayarak gözlerime bakıyordu. “Soruma cevap vermedin,” dedi. “Geçen gece neden evime geldin?”

Tekrar denedim. Bu sefer başarılı oldum. “Hayatta olduğumu bilmeni istedim.”

Ölüm üzerine konuşmanın bu kadar berbat olacağını bilmiyordum.

Jameson kendi deneyimini anlatırken, benim aklıma gelen tek şey Hart'ın deneyimiydi.

Bu kulağa soğuk veya umursamaz gelebilirdi ama ağzımdan ilk çıkan şey, "Neden? Yani bir pislik gibi davranmak istemem ama arkadaş falan da değiliz," oldu. Kendini tutuyordu. Bunu daha bir saniye önce görmüştüm, sanki bir şeyi açıklamaya çalışıyor ama kendini durduruyor gibiydi. "Bana söylemek istediğin başka bir şey olmadığından emin misin? Çünkü söylersen sana inanacağım. Söylediğin şey kulağa olağan dışı gelse bile."

"Ölümle ilgili mi?"

Bana Hart'tan bir mesaj getirip getirmediğini soracak cesareti bulamıyordum çünkü cevabından korkuyordum.

Salıncağı ileri geri salladım, ayaklarım toprağı sıyırdı. "Ölüm ânında birini gördün mü? Ailenden birini? Ya da sevdiğin insanları?"

Kum havuzunun üzerinden serin bir esinti bize doğru eserken önce tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra, "Üzgünüm, Ruby," dedi.

"Bunu zaten söylemiştin."

"Hart için üzgünüm."

İçimdeki her şey buz kesti. Zinciri o kadar sıkı tutuyordum ki eklemlerim beyazlamıştı. Bakışlarımı kaldırdım. Gözlerim onun-kilerle buluştu. Mavi gözleri bu ışıktaki daha koyu görünüyordu, yaz göğünden çok, okyanus gibiydi. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim. *Onun* hakkında. *Seninle*. “Tabii... Eğer...”

“Eğer ne?”

“Bana söyleyecek bir şeyin varsa iş değişir, mesela... Diğer taraftan bir mesaj gibi.”

“Mesaj mı?”

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettiğime yemin edebilirdim. Ayağa kalkıp geri çekildim.

“Bak, buraya sadece bana söylemen gereken her şeyi söyle diye geldim ve...”

“Ama sana henüz müzikten bahsetmedim.”

Omurgamdan yukarı çıkıp kafatasıma yayılan bir ürperti hissettim. “Müzik mi?”

“Evet, şey... Beni geri getiren müzik oldu.”

İçimde bir şey kıpırdandı. Bu muydu? Mesaj bu muydu? Bana bir şey anlatmak için şarkı kullanmak, tam da Hart’ın yapacağı bir şey olurdu. Adrenalin ve umuttan oluşan buruk bir kokteyl damarlarımda akmaya başladı. Sonrasında içimdeki sıcaklık, sanki o minik dallar yanıyormuş gibi artmaya, daha da ısınmaya ve güçlenmeye başladı. Ta ki tutuşacakmışım gibi hissedene dek. “Nasıl... bir müzikti?”

Jameson ensesini ovuşturdu. “Mırıldansam güler misin?”

Başımı iki yana salladım. Kalbim. Boğazımda. Atıyordu.

Sonra mırıldanmaya başladı. Bir nota. İki. Ama hepsi yanlıştı... Melodide Hart’ın şarkılarına benzeyen hiçbir şey yoktu. Jameson küçük bir kahkaha attı. “Aslında kulağa bundan daha iyi geliyordu, yemin ederim.”

Hüsrandan daha kötü bir hisle dolmuştum. Boşa çıkan umut. Tanrım, neden kendimi kaptırmıştım ki? Böyle olacağını biliyordum. Bulutlar güneşin önünden geçerken yıkılmış oyun parkının üzerine morumsu gri bir ışık düşürdü. Göğsümde korkunç

bir baskı oluşuyordu ve ağlayacağımı düşünerek gözyaşlarımı yuttum. Jameson'dan uzaklaşarak gözlerimi henüz kurulmamış olan kıvrımlı kaydırağa diktim.

Hart kaydıraklardan nefret ederdi. Mikrop dolu olduklarını söylerdi. Sonra ikinci sınıftayken beni okulda başka bir çocukla kaydırakta oynarken görmüştü. Sınıfa koşup Batman pelerinini almış ve beline doladıktan sonra gelip kaydıraftan kaymıştı.

Bu anı gülümsememe neden oldu. Hart böyleydi işte. Her zaman bir çözüm bulurdu, her zaman bana ulaşmanın ve bana yakın kalmanın bir yolunu bulurdu. Belki de bunu ölümün ötesinden bile yapabileceğini düşünmek çok fazlaydı. Sanırım bu olasılığa öylesine kapılmıştım ki aklımı ve mantığımı bir kenara bırakmıştım. Ama artık böyle olmayacaktı. Bu çok fazla canımı yakıyordu. “Gitsem iyi olur.”

Jameson da ayağa kalktı. “Ama henüz en tuhaf kısmını duymadın.”

Otoparka doğru yola koyuldum.

Beni takip ederken, “Müzik tamamen yumuşak notalardan oluşuyordu,” diye devam etti. “Piyano ve gitar. Ve uyandığımda...” Durakladı.

Duyduğum tek şey *piyano* ve *gitar* kelimeleriydi. Hart'ın elleri tuşlardaydı, parmakları ise telleri tıngırdatıyordu. Durup Jameson'a döndüm. “Uyandığında ne oldu?”

Sanki kelimeler ağzından çıkamıyormuş gibi bir mücadelenin içine girdi yine. Asla yapmayacağım bir şey yaptım ama çaresizdim. Uzandım. Koluna dokundum. Parmak uçlarım tenine değdi. Aramızda ufak bir enerji dalgası hissettim. Elimi çekmedim. Ona dokunmakta tuhaf, isimlendiremediğim bir rahatlık vardı. Olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti. “Sorun yok,” dedim ona. “Söyle hadi.”

Gözleri benimkilerle buluştu. Kımıldamadan bakiştık. Elini benim elimin üzerine koydu. İçimden yine o dejavu hissi geçti. O hissi tutmaya çalıştım ama bir sonraki nefesimden önce kayboldu. Aramıza mesafe koymaya çalışarak geri çekildim ama

omurgamda, ona tekrar yakınlaşmamı isteyen tuhaf bir karıncalanma vardı. Ne oluyordu bana böyle?

“Uyandığımda,” dedi gergin bir sesle, “her iki enstrümanı da çalabiliyordum.”

“Ne?!” Hart’ın şarkılarından birini bir şekilde bilmesinin mümkün olabileceğini ummaktan çok korkuyordum. Ama ya...

“İstersen sana gösterebilirim.”

Jameson o anda tamamen farklı görünüyordu, o... Doğru sıfatı aradım ve aklıma gelenle şaşkına döndüm: *Akıntıya kapılmış* gibiydi.

Öfkeli bir ses, “Hey!” diye bağırdı uzaktan.

Sarı baretli iri yarı bir adam bize doğru geliyordu. “Buraya girmeniz yasak!”

“Ah, lanet olsun!” dedi Jameson.

Koşmaya başladım. Jameson da hemen arkamdaydı.

Koşuyorduk. Hızla. Ağaçların arasından, ıslak çimenli tepeden aşağı. Jameson homurdanıp kıkırdarken, “Hızlan!” demeyi başardı.

Dediğini yaptım, sonra da gülümsedim.

“Durun!” diye bağırdı adam.

Arazi boyunca yarışırcasına koştuk. Bacaklarım ve ciğerlerim tam kapasite çalışıyordu. Adam bize yetişti. Şaşırtıcı derecede hızlıydı.

“Sana hapse gireceğimizi söylemiştim,” dedi Jameson. Ama sesinde sevimlilik barındıran şakacı bir ton vardı.

Çitteki açıklığa ulaştım. Zincirin altından kayarken ona, “Acele et!” dedim. Omuzlarını tamamen geçirebilmesi için kısa bir süre mücadele etmesinin ardından artık özgürdük.

Zaferin tadını çıkarmak için yavaşlamadık çünkü Bay Baret hâlâ peşimizdeydi.

Arabamın olduğu yere koştum ama gitmişti. Yani kaybolmuştu. Bu yüzden devlet başkanını nükleer kod ile arayıp tüm mevcut füzelerin kardeşimin kafasına nişan alınmasını söyleyebildim!

“Onu öldüreceğim!” diye homurdandım.

Bay Baret, çitin çevresinden tam önümüzdeki kilitli kapıya doğru koşarken, “Polisi aradım bile,” diye bağırdı.

Jameson’a döndüm. “Haklıymışsın. Hapse giriyoruz.”

Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Tutuklanma fikri heyecan vericiymiş gibi gülümsedi. “İyi ki arabayı hızlı kaçış sağlayacak şekilde park etmişim.”

Beş saniyeden kısa bir süre sonra, Jameson’ın gizli servis aracına benzeyen arabasının içinde olay mahallinden hızla uzaklaşıyorduk. Omzumun üzerinden bakıp, “Çok yaklaşmıştı,” derken gülümsedim. “Yüzünü gördün mü? Çok sinirliydi!”

“Atardamarı patlayacak sandım.” Ana yola döndüğünde kıkırdarcasına konuştuğunu duyabiliyordum. Bu benim de gülmeme neden oldu.

O da o anda kahkahalara boğuldu. İhtiyar bir adamın içten gelen kahkahasına benziyordu. Ve bana ister deli deyin ister çılgın ya da kaçmanın verdiği heyecanla kafamın güzel olduğunu söyleyin ama yemin ederim ki kahkahası, kahkahasını serbest bırakmadan hemen önceki o küçük duraksama dâhil bana Hart’ın kahkahasını hatırlattı.

Bu donup kalmama neden oldu.

Az önce içinde bulunduğumuz balon kayboldu. Şimdi gerçek dünyadaydık: diğer arabalar, yayalar, trafik ışıkları ve ileride güneşle ıslanmış okyanusun uzak parıltısı.

Jameson gülmeye devam ederek bir beşlik çakmak için elini kaldırdı. “Harikaydı!”

Güçsüzce beşlik çaktım ve suçluluk duygusuyla dolu bir şekilde pencereden dışarı baktım. Nasıl bu kadar içten gülebilmiştim? Hart’ı nasıl böyle unutabilmişim? Nasıl, nasıl, nasıl?

“Ruby? İyi misin?”

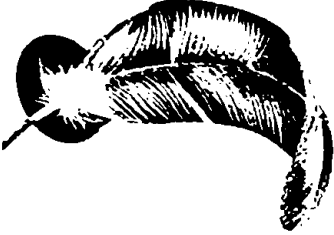
Jameson’a bakamıyordum bile. Bu şakacı, flörtöz bağ saçmalığı sona ermeliydi.

Hem de hemen, şu anda.

Yirmi Altı

HART/JAMESON

Ruby bana cevap vermedi, sadece belli belirsiz başını sallayarak yelkenlerimi suya indirdi çünkü bir saniyeliğine çok yükseklerden uçmuştum.

Haydutlar gibi koştuk. Ben ve Ruby. Tıpkı eskiden olduğu gibi. O her zaman başını belaya sokardı, ben de onunla olmak ve onun gibi olmak istediğim için ona eşlik ederdim. Korkusuz olmak için. Bay Baret'e ithafen bir şarkı yazacaktım.

Etrafıma baktım ve Ruby'nin koltuğa yığıldığını gördüm. Gözlerindeki ışık şimdi daha karanlık bir hiçlik tonundaydı ve biliyordum. Beni düşünüyordu. Mutlu olmanın yanlış bir şey olduğunu düşünüyordu.

Tam yanımdayım, diye haykırmak istiyordum.

"Sanırım artık eve gitmeliyim," dedi.

Onu böyle görünce midem bulandı. Onu zorlamak için çok erken olduğunu biliyordum, bu yüzden ona ihtiyacı olduğunu bildiğim alanı tanıdım. "Elbette," diye mırıldandım. "Sana şarkıyı başka bir gün çalabilirim."

Sonraki birkaç kilometrelik sürüş boyunca sessizce oturduk. Zihinsel anlamda büyük manevralar yaparak bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Arabadan indiğinde Jameson'la geçirdiği zaman için pişman olmasını istemiyordum. Evine vardığımda

arabadan öylesine hızlı bir şekilde indi ki, “Ruby?” diyecek vakti bile zar zor buldum.

Arkasını döndü.

“Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Bundan şüpheliyim.”

Sonra içinden bir şey geçti; bir acı ve sıcaklık dalgası. Kelimeler ağzımdan beklenmedik bir şekilde döküldü: “Ben de bir zamanlar âşık olmuştum.”

Bu da nereden çıkmıştı böyle? Bir cevap bulmak için çabalar-ken, Lourdes’in söylediği bir şey bozuk plak gibi zihnimde dön-meye başladı: *Bedenler anıları taşır*. Jameson’ın anılarının hâlâ be-deninde olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Jameson âşık mıydı? Ama kime?

Ruby gözlerini kırıştırdı. Beni inceliyordu. Karar vermeye çalıştığını, bir sonraki hamlesini veya sözlerini hesapladığını görebiliyordum. Buna bayılırdı. Romantizme ve ebediyen sürecekt aşk-lara çok düşkündü. Ama hayır. Bugün değil. Bugün, “Sonra görü-şürüz,” dedi. Sonra da gitti.

İçeri girdiğimde ev sessizdi. Batmakta olan güneş, oturma odası pencerelerinden içeri ürkütücü pembemsilikte bir ışık yayıyordu. Lourdes’i aramaya koyuldum ama çok aramama gerek yoktu çünkü bir şarkı duydum. Piyanoda çalınıyordu.

Yumuşak, düşsel, alışılmadık bu melodiyi, uzun çift kanatlı bir kapıyla biten geniş koridor boyunca takip ettim. Yavaşça ka-pıları açtım.

Odanın her tarafı pencereyle, dolayısıyla ışıkla kaplıydı. Be-yaz bir kanep ve satranç tahtasına benzer siyah karelerden oluş-kan kocaman bir tablo vardı. Lourdes, pencerenin hemen yanında, pa-rıldayan Pasifik’e bakan piyanomun başında oturuyordu. Köşede, yani arkasında ise yeni gitarım vardı.

Başka bir bedende yaşamaktan mutlu olmak mümkünse, sanı-rım o mutlu an şimdiydi. Sadece piyanomu görmek bile içimde bir

şeylerin harekete geçmesine neden oldu. Göğsümde bir çırpınma, ellerimde bir karıncalanma oluştu.

Lourdes içeri girdiğimi duymamış olmalı ki parmaklarını tuşların üzerinde gezdirmeye devam ediyordu. Güzel. Gerçekten güzel çalıyordu.

Birkaç saniye sonra bakışlarını piyanodan kaldırmadan durdu. O an, dudaklarının kenarının küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını sandım. En azından ben, “Çalabiliyorsun,” deyip gülümsemesini mahvedene kadar.

Onu ürkütmemi bir profesyonel gibi örtbas etti. Ayağa kalkıp yanıma geldi. “Whitney bu odayı senin için temizletti. Teslimatçılar bir saat kadar önce gitti.”

Piyanomun başına geçtim, ellerimi büyülenmiş gibi pürüzsüz bal rengi ahşabın üzerinde gezdirdim. “Çaldığın şarkı neydi?” diye sordum.

“Önemi yok.” Ayağa kalkıp ellerini bir anne gibi kalçalarına koydu. “Ruby ile işler nasıl gitti? Her şeyi senin için ayarlamaya çalıştım. Ona ne kadar harika biri olduğunu söyledim.” Başını iki yana salladı. “Onu ikna etmek çok zor ve benim sözümünden fazlası gerekecek.”

Sana söylemiştim, demek istesem de kendimi tutup sadece gerçeklere bağlı kalmayı başardım.

“Gerçekten iyi başladı.” Piyanonun başına oturup Ruby için yazmaya başladığım ama bolca vaktim olacağını sandığım için hiç bitiremediğim şarkının ilk notalarını çalmaya başladım.

Dalgalanıyor okyanus, çok hızlı.

Direğin arkasından yükseliyor ay ışığı.

Müzik bir rüya gibi içimden geçerken kalbime hayat pompaladı. Diğer şarkılardan birkaç nota daha çalmamın ardından Lourdes boğazını temizledi. Parmaklarımı tuşlara koyup bakışlarımı kaldırdım. “Ve sonra bir şey oldu, ne olduğundan emin değilim. Bir an gülüyorduk ve bir sonraki an içine kapandı, bir kabuğa dönüştü.”

Lourdes yüksek sesli bir iç çekti. “İnsan olmak çok karmaşık ama belki de ilerleme kaydetmişsindir?”

“Sadece çok daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Lourdes kanepeye çöküp dizlerini göğsünü çekti. “Sana hem iyi hem kötü haberlerim var.”

“Öyle mi?”

“İyi haber, bir insan olarak bugünü atlattım ve dört iyilik yaptım. Kötü haber, senin, yani benim için süreyi daha fazla uzatmadım. Üzgünüm.”

Bunun içinde bulunduğum durgunluktan mı yoksa bu haberi beklediğimden mi olduğunu bilmiyordum ama sadece başımı salladım. Sonra yeni gitarımı alıp akort etmeye başladım. Zaman çizelgemde sadece birkaç gün geçtiğini biliyordum ama sanki ezelden beri gitar tutmamışım gibi hissediyordum ve bu gitarın ellerimdeki hissi harikaydı.

Futbol topu gibi.

Böyle bir karşılaştırmanın olmasından bile nefret ediyordum. O topu attığımda ne kadar heyecanlandığımı kabul edemiyordum. Şu anda hissettiğimle aynıydı. Eskiden olduğu gibi mikrop odaklı olmamam gibi başka değişiklikler de vardı. Zamanın yarısında, her yerde yaşayan ve hepimizi enfekte etmek için pusuda bekleyen bakterileri düşünmüyordum bile. Mesela bugün okulda büfe çalışanının çıplak elleriyle dokunmasının ardından bir sosisli sandviç yemiştım. Bilmiyorum, belki de en kötüsü zaten yaşandığı içindi; ölmek, önceliklerinizi ve korkularınızı değiştiriyordu.

“Hart?” dedi Lourdes. “Beni duydun mu?”

Gayet net duymuştım ama lanet olsun ki şimdi kendimi kaybedemezdım. “Evet, yani biz sadece... Daha hızlı ve daha akıllıca çalışmalıyız,” dedim birkaç akor tıngırdatmayı sürdürürken.

“Tamam!” dedi sanki söylediğim yüzyılın fikriymiş gibi. Sonra başını salladı, “Peki, bunu nasıl yapacağız?”

“Düşünüyorum. En iyi şarkı çalarken düşünürüm.”

Okyanusa, yüzeyde elmaslar gibi parlayan güneş ışığına bakarken yazdığım ilk şarkılardan birini, kederli ve yavaş bir şarkıyı çalmaya başladım.

Sonra aklıma geldi.

Ayağa fırladım.

“Ne oldu?” dedi Lourdes çığlık atarcasına.

Ona bakarken kapalı dudaklarımın ardından küçük bir gülümseme sundum. “Ruby’ye onun için yazdığım şarkılardan birini çalabilsem mesela? Benim olduğumu anlardı, değil mi?”

Lourdes başını eğmiş düşünüyordu ama hiçbir şekilde ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Müziğin kendine özgür bir dili vardır.”

“Yani sence işe yarayabilir mi?”

“Diğer melekleri kandırabilir.” Sesini fısıltı denecek kadar alçalttı. “En azından birkaç saniye, belki biraz daha fazla. Belki onları oyalayabilirim.”

Aklıma bir şey gelene dek bir heyecan sarsıntısı hissettim.

“Sanırım Ruby’ye biraz alan tanımam gerekiyor,” dedim. “Sanırım onu çok fazla, çok hızlı zorladım.”

“Hımm...”

“Bu da ne demek?”

“*Hımm* demek. Olasılıkları düşündüğüm anlamına geliyor. Bu, alan tanıma lüksüne sahip olmadığımız anlamına geliyor.” Yürümeye başladı. “Ruby’yle bana şehri gezdirmesi konusunda anlaştım bile. Belki biz şehri gezerken sen ansızın büyüleyici bir şekilde gelirsin falan.” Parmaklarını şıklattı. “Ya da belki onu bu raya davet edebilirim, sonra da...”

“Beni tekrar görmesinin daha itici bir etki yaratmasından endişeleniyorum,” diye homurdandım.

“Bu sadece seninle ilgili değil, öyle değil mi? Bu benimle de ilgili ve büyük bir yardımım dokunursa terazinin kefesinin benim lehime dönebileceğini söylediğin zaman, belki de bir şeyleri öngörebildiğini düşünmüştüm. Öyleyse benim için bunu yapmaya ne dersin?”

Moralim bu kadar bozuk olmasaydı, özellikle de haklı olabileceğim kısımla ilgili bir açıklama yapardım. “Bir şartla.”

“Şartlardan nefret ederim.”

“Şu andan itibaren bana karşı her konuda dürüst olacaksın.”

Melek bana sert bir bakış attı. “Neden sözlerinde bir suçlama olduğunu düşünüyorum?”

Gitarı bırakıp piyanoya yaslandım. “Jameson’ın birine âşık olduğunu biliyor muydun? Bu dosyasında ya da beden ararken okuduğun şey her neyse onda yazılı mıydı?”

Lourdes gözlerini kırıştırdı, iki göz kırıştırtmasının arasında cevabı zaten anlamıştım. “Evet, âşıktı ve evet, dosyasında yazıyordu,” dedi.

Bu gerçek kaburgalarımın inen bir çekiç darbesi gibiydi. “Neden bana söylemedin?”

“Söylesem neye yarayacaktı ki?”

“Bugün hissettim,” dedim tükürürcesine.

Lourdes başını eğdi. “Bu bedenin anılar barındıracağını biliyordun.”

Nedenini bilmesem de aniden sinirlendim. “Âşık olduğu kişi kimdi?”

“Gizli.”

Ona sert bir bakış attım. “Şu an benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Tanrım, çok dramatiksin, Hart Augusto.”

“Pekâlâ, sen bana söylemezsen ben de araştırmaya başlar ve yine öğrenirim.” Bu bedenin başka birine âşık olması çok yanlış geliyordu. Tanrım, bunların hepsi oldukça çarpıktı.

“Tamam, illa bilmen gerekiyorsa, geçen yıl Colorado’da kayak yaparken tanışmışlardı. Bir anda oldu, Hart. Çok klişe ve gerçek dışı, filmlerde görülecek türdendi.”

Jameson’ın bu kadar âşık olduğunu hayal etmek benim için zordu.

“Her neyse,” diyerek devam etti Lourdes, “yakınlaştılar. Noel tatilinin iki haftasını kendi yarattıkları bir kozanın içinde birlikte

geçirdiler. Yeni yılın ilk günlerinde her gün, neredeyse her saat ilişim hâлиндelerdi. Kız resmen Jameson'ı, kalbini, hedeflerini, hayallerini değiştirdi. Jameson da kızı değiştirdi. Sanırım aşk insana zaten bunu yapar, değil mi?" Aşk kelimesini küçümsercesine söylemişti.

"Tamam... Peki, bu bir anda gelişen aşka sonra ne oldu?" diye sordum. "Ayrıldılar mı?"

Lourdes, huzursuz hissettirecek bir süre boyunca sessiz kaldı. Pencereye doğru yürüdü ve sırtı bana dönük bir şekilde, "Kız bir kaya tırmanışı kazası geçirdi ve öldü," dedi.

Kaburgalarımın arasından kalbime saplanan derin bir sızı hissettim. Sonra bir kızın küçük, solgun yüzüne sarılmış kürk başlığın parıltısını gördüm. Gülümseyerek bana bakıyordu ve sanki ben, onun görüntüsünü kaydeden bir kameraymış gibiydim.

"Hart?" dedi Lourdes. "İyi misin?"

Duyduklarımı idrak etmeye çalışarak başımı salladım. Jameson'ın onu ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyordum. Kaybını da hissediyordum. Bu, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi gösteriyordu.

Midem bulanıyordu. Ve üzgündüm. Üzgün. Ve hasta.

"Bu yüzden içmeye başladı herhâlde," diyerek fikrimi belirttim.

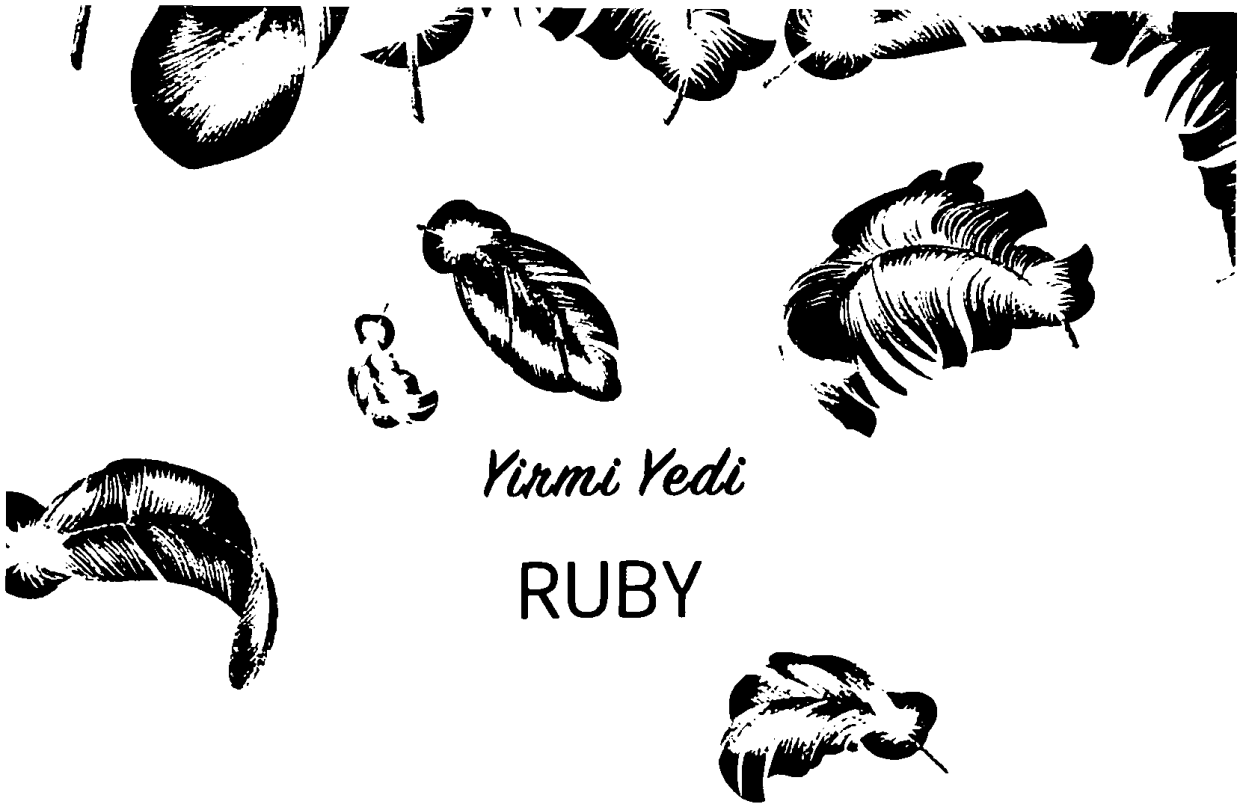
"Kayıp, yas ve acı insanları karanlık yerlere sürükler, Hart. Ve tek yapabildikleri karşılıklarına çıkan herhangi bir ışığa sarılmak olur."

Hafızamda, Jameson'ın hafızasında bir isim belirdi. "Adı, Elle'di."

Lourdes başıyla onayladı.

Jameson'ın kalbi bu tür yoğun duyguları yaşayabiliyorsa, o zaman belki de Ruby'yle ilgili anılarımı da barındırabilirdi.

O gece kendimi yatağa attığımda, bildiğimi sandığım her şeyi sorguladım. Ruby'ye duyduğum aşk hariç hiçbir şeyin ve bu bedenin Elle'e dair ne gibi anılar barındırdığının hiç önemi yoktu. Bunlar, Ruby'yi kalbimden uzak tutmaya asla yetmeyecekti.

Yirmi Yedi

RUBY

Kız kardeşimi arka bahçede çiçekleri sularken buldum.
“Beni bırakıp gittiğine inanamıyorum, seni zibidi!”

Ucundan su damlayan hortumu sanki bir silahmış gibi bana doğrultup geri çekildi. “Bir adam, izinsiz giriş yaptığımı söyleyerek beni dışarı çıkardı. Sana yüzlerce mesaj attım.”

Telefonuma baktım. Bir sürü *uyarı, dışarı çık, kaç* mesajı vardı.

Tam o sırada Inez, iki bardak buzlu çayla evden çıktı. “Selam, Ruby,” dedi iki içeceği de masaya bırakırken.

Inez ufak tefek, küçük suratlı, kulaklarında üç delik olan ve sadece bir şişenin üzerinde görülebilecek parlak kıvılcı saçlara sahip minyon biriydi.

“Selam,” dedim.

“Bize bir saniye müsaade eder misin?” dedi Gabi, Inez’e.

“Zaten gitmem gerekiyor. Kardeşimin futbol maçı var.” Inez, kardeşime bir öpücük kondurup arka kapıdan çıktı.

“Bana her şeyi anlat,” dedi Gabi. “O...”

“Hayır, Hart’tan bir mesaj almamış.” Aramızda hissettiğim ve nefret ettiğim tüm olasılıklara karşı olan bağ da dâhil her şeyi ona anlattım. Kahkaha hariç her şeyi. “Ama komadan uyanmadan hemen önce gitar ve piyano sesi duyduğunu söyledi.”

“Bunlar Hart’ın çaldığı enstrümanlardı.”

“Şimdi de güya o enstrümanları çalabiliyormuş,” diye ekledim dramatik bir şekilde göz devirerek.

Gabi artık hortumu eğik tutuyordu, böylece su sadece boş bir saksıya sırıyordu. “Vay be... Hart’ın mesajının müzikte gizli olduğunu mu düşünüyorsun? Bu harika!”

Kendimi sefil bir hâlde hasır sandalyeye bıraktım. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama bu çok fazla geldi, o yüzden eve döndüm.”

“Ruby! Jameson’ı müzik çalarken dinlemen gerek. Bu olabilir. Mesaj bu olabilir!”

Kardeşıme acınası bir bakış attım. “Kalbim buna dayanabilir mi emin değilim.”

Gabi hortumu kapatıp yanıma bir sandalye çekti. “Peki, şu altıncı hissin ne söylüyor?”

“Bozulduğunu.”

“Ciddiyim.”

“Sadece bunu sonuna kadar takip etmem gerektiğini söylüyor ama bana sonunda ne bulacağım hakkında hiçbir şey demiyor. Bu yüzden de işe yaramazmış gibi hissettiriyor.”

Gabi başını geriye atıp gökyüzüne baktı. “Onun için yine tarot baktım ama hiçbir şey çıkmadı. Evren beni engelliyor, dostum... Ya öyle ya da yeteneğimi kaybediyorum.” İç çekip gözlerini kapattı. “Ama evrenin bir sır saklaması, genellikle senin bunu anlayıp anlayamayacağını görmek için beklediği anlamına gelir. Bence bu da içgüdülerinin doğru olduğu anlamına geliyor.”

Gabi bir cevap bekleyerek bana bakıyordu.

“Bir parçam bu işin peşini bırakmamı istiyor,” dedim. “İşte bu da her şeyi karıştırıyor ve...” Titrek bir nefes aldım. “Bu çok zor.”

Gabi, sanki abla olan oymuş gibi uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. “Eğer onu müziği çalarken dinlemezsen hep merak edeceksin. Bu da dinlemediğin için sonsuza dek bana sızlanacağın anlamına geliyor.”

Kıkırdadım. “Ben sızlanmam.”

Gabi sert bir itiraz misali koyu kaşlarını kaldırdı.

“Peki,” dedim ona, “yapacağım. Ama bir sürü çikolata, kötü romantik komedi ve daha da kötü korku filmleriyle beni hazır beklemeni istiyorum.”

Kardeşimin gülümseyip zafer edasıyla ayağa kalkmasını bekliyordum ancak o, bunları yapmak yerine bir omzunu kaldırıp yumuşak bir sesle, “Onu ben de özlüyorum,” dedi. “Aynı şey olmadığını biliyorum ama onun artık olmadığını unuttuğum ve *Bunu kesin Hart’a anlatmalıyım*, diye düşündüğüm günler oluyor, sonra hatırlıyorum ve kalbim acıyor.”

İçimdeki ağlama arzusuyla savaşıyordum. Kendi acımın içinde öylesine kaybolmuştum ki başkalarının da acı çektiğini hiç düşünmemiştim. Belki kardeşimin bana ihtiyacı olduğunu da. Bu konuşmayı ilk kez yapıyorduk ve ısınan yanaklarım karıncalanmıştı. Ama bir su birikintisinin içinde değildim. Dünya üzerime çökmemişti. “O zaman birlikteyiz,” dedim ve anlaştık.

Artık gülümsüyordu. “Ah, bir şey daha var. *Tía* Lydia beni arayıp hâlâ fotoğraf üzerinde çalıştığını söyledi. Onun hakkında tam olarak anlayamadığı bir şey varmış gibi hissediyor, bu yüzden fotoğrafı daha çok inceleyecek ve bana haber verecek.”

Telefonum çaldı. Ekranda, aylardır ekranımda görmediğim bir isim vardı. George, Hart’ın en yakın arkadaşı.

Ekranı kardeşime gösterdim. “Açsana!” dedi.

Zil sesi.

“Neden?”

Bıkkınlıkla homurdanarak, “Evrenin cevapları kilit altında tuttuğunu ve onları bulmanın sana kaldığını söylediğimi hatırlıyor musun?” diye cevap verdi.

“Evrenin bizim bir şeyi bilmemizi istemediğini söyledin.”

Zil sesi.

Gabi, kelimeler kalın kafamı hedef alan hançerlermiş gibi sertçe, “Evrenin bunu kolaylaştırmak istememesi, sana yardım etmeyeceği anlamına gelmiyor,” dedi.

“Sen de George’un, evrenin çağrısı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır! Bunca zamandan sonra tam da bu anda aramasının tuhaf olduğunu düşünüyorum.”

Zil sesi.

Telefonu açtım. “Alo,” dedim. Kalbim gerginlikle güm güm atıyordu. Cenaze töreninden sonra her geçen gün biraz daha uzaklaşmıştı. Üstelik sadece benden de değil, Serena’dan, herkesten. Belki de ben uzaklaşmıştım.

“Neden Bay Çarpışma ile takılıyorsun?” diye homurdandı.

Bunca zamandan sonra beni sorgulayabileceğini düşünmesine hemen öfkelenerek, “Sana da merhaba,” dedim.

“Ciddiyim, Bayan Geçen.” Altıncı sınıftan beri bana taktığı lakap buydu. Her zaman eski kafalı bir baba gibi konuşurdu. O zamanlar tüm söyledikleri aşağı yukarı şöyleydi: “Sınavı geçmişsin, Ruby.” “O dansı geçmişsin.” “O dalgayı geçmişsin.” Sonra dokuzuncu sınıfta başını iki yana sallayıp, “Hart’ı geçmişsin,” demişti.

“Neden umurunda?” diye sordum, telefonu açtığım için hemen pişman olmuşum.

“Bir pislik olduğu için?”

“Dinle, George. Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum...” Parmaklarımı alnıma uzatarak artan gerginliği ovuşturarak geçirmeye çalıştım. “Ama o artık bir şekilde farklı.” Gabi’ye ağabey gibi davranması. Dinlediği eski şarkılar. Tuhaflığı ve nezaketi.

“Ciddi misin sen? Boktan bir büyüye mi kapılacaksın?”

“Ben öyle bir şey mi dedim?”

Gabi dudaklarını oynatarak, *Ne diyor?* dedi.

Telefonu geri çekip homurdanarak, “Bu kesinlikle evrenden gelen bir çağrı değil!”

“Her neyse,” diye homurdandı George. “Ne istersen yap ama sadece herifin bana mesaj attığını bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Ne?! Neden?”

George’u hoparlöre verirken sessizce kardeşime bilgi verdim.

“Konuşmamız gerektiğini söyledi,” dedi George. “Seninle ilgili.”

Boynuma ateş bastığını hissettim. “Benimle mi?”

Gabi’nin gözleri kocaman açıldı. Kolları, sanki kötü kordine olmuş bir amigo kız gibi çılgınca sallanıyordu. Bunun *SANA SÖYLEMİŞTİM* anlamına geldiğini düşündüm.

“Bilmediğim bir şey mi var?” diye sordu George. “Yani, o herife katlanamadığını sanıyordum. Şimdi de arabasına binip kahkahalar atıyorsun falan filan ve o da seninle ilgili benimle konuşmak istiyor?”

Kalbim iki kat hızlı atıyordu. Neden kendimi savunma ihtiyacı hissediyordum? “Göründüğü gibi değil.”

Gabi, *Kahkaha mı?* dedi sadece dudaklarını oynatarak.

George sessiz kaldı. “Şu anda müsait misin?”

“Bir dakika.” Gabi’nin çıldırmak üzere olduğunu anladığım için mikrofonu sessize aldım.

“EVET, müsaitsin!” diye bağırdı Gabi. “Tanrım, Ruby. Yanında olup sana yardım ettiğim için çok şanslısın!”

“George ile aylardır konuşmuyorum,” diye hatırlattım ona.

“Ee?”

“Şöyle ki...”

“Bunlar hep bahane. Gerçeği bilmek istiyor musun, istemiyor musun?” Gabi oksijen eksikliği çekiyormuş gibi nefes alıyordu. “Ya bu bir ipucuysa?”

Telefonun mikrofonunu açıp, “Evet, müsaidim,” dedim George’a.

“Yarım saat içinde Extra Extra’da buluşalım. Sana söyleyeceğim bir şey daha var.”

Bu, onun en sevmediğim kişilik özelliklerinden biriydi. Zerre kadar bir şey bilmeyen biriyle heveslendirircesine konuşmak. “Şimdi söyle,” diye ısrar ettim.

Gabi de onaylarcasına başını sallıyordu.

“Konuşabileceğim bir yerde değilim,” dedi George. “Birazdan görüşürüz.”

Ben daha fazla soru sormadan telefonu kapattı.

Yirmi dakika sonra kafede, arkadaki masalardan birini kaptım. Duvarların çoğu, ben daha doğmadan basılan gazete kupürleriyle kaplıydı. Bu akşam mekân hareketliydi, hemen hemen masaların tümü doluydu.

Oturduğum yerden kapıyı görebiliyordum. George içeri girdi, daha doğrusu kasıla kasıla girdi ve karşımdaki sandalyeye yerleşti. Bir menü aldı. “Bir şey yiyecek misin?”

Ona boş boş baktım. O, Hart’ın arkadaşıydı, dolayısıyla benim de arkadaşımdı ama en çok ihtiyacım olduğunda ortadan kaybolmuştu. Şimdi nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu? Bu kadar umursamaz? Sanki son beş ay hiç yaşanmamış gibi.

“Aç değilim,” dedim ve kollarımı kavuşturup onun mesafeli tavrına uymaya çalıştım. “Neler oluyor, George?”

Kaygımı ve öfkemi veya her ikisini de görüyor olmalıydı ki sert duruşu gevşedi. Ayağa kalktı, bana sarıldı, sonra tekrar oturdu. “Merhaba demeyi unuttum. Özür dilerim.” Bu basit, tanıdık hareketi beni her şeyin normal olduğu zamanlara geri götürdü ve bir anlığına hiçbir şeyin değişmediğini, hâlâ arkadaş olduğumuzu varsaydım ve kalbim hafifçe hopladı.

“Dün gece geç saatlerde eve giderken, Hart’ın eski evinin önünden geçiyordum,” dedi.

“Nereye gidersen git, illa ki oradan geçiliyor.”

George omuz silkip sandalyesini geriye iterek arka iki ayağı üzerinde dengeledi. Gözündeki morluk solarak griye dönmüştü. “Bu bir alışkanlık, tamam mı?” dedi.

Nedenini bilmiyordum ama George’un da Hart’ı unutmadığını bilmek tuhaf bir rahatlama hissetmemi sağladı. O da kendi tarzında anılarını gözlüyordu. “Neyse,” diyerek devam etti. “Jameson’ı orada park etmiş beklerken gördüm. Neler oluyor, Bayan Geçen? Sence de tuhaf değil mi bu?”

Evet. Tuhaftı.

“Seni gördü mü?” diye sordum yüzümde oluştuğunu bildiğim şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

“Hayır. Gizlenme becerilerimin Marvel’daki Hawkeye ile aynı seviyede olduğunu biliyorsun.” George gülümsedi ve bir anlığına çocukluk anılarımın çoğunu dolduran o eski şakacı, eğlenceyi seven çocuğa yeniden benzediğini düşündüm. Öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. Kolundaki dövmenin sonunu veya başını görüyordum ama dövmenin geri kalanı kolunun altında kaybolarak devamını görmemi imkânsız hâle getiriyordu. “Her neyse,” diye devam etti George. “Sanki kafası güzelmiş gibi sadece eve bakıyordu. Ona kaybolmasını söyleyecektim ama biliyor musun, zaten kaybolmuş gibi görünüyordu.”

George’un bana söylediklerini nasıl anlamam gerektiğini bile bilmiyordum. Jameson neden Hart’ın eski evinin orada takılıyor olabilirdi ki? Bunun, tüm olanlarda nasıl bir etkisi vardı? Hart ona oraya gitmesini falan mı söylemişti acaba?

“Sence bunun anlamı ne?” Kendimi bir uçurumdan sarkıyor gibi hissediyordum, parmaklarım kayıyordu ve ne yaparsam yapayım kendimi güvenli bir yere çekecek kadar iyi tutunamıyordum sanki.

George garsona işaret etti. İkimiz de hamburger ve gazoz sipariş ettik. “Ne bileyim?” dedi. “Artık Jameson’la *kanka* olduğunuza göre cevabı bana senin verebileceğini düşünmüştüm.”

“Bu kadar alay yeter, George. Nedenlerim var.” Düşünerek alt dudağımı ısırdım.

“Ne gibi? Tek bir neden söyle, geri çekileyim.”

Ciddiyetle, “Sana birden fazla neden vereceğim. Dünyanın en iyi adamı gibi davranıyor, komik biri ve...” Derin bir nefes alıp her şeyi ortaya serdim. “Gabi fal baktı.” Ona, kartların Jameson’a kalbimi teslim edeceğimi söylediğini anlatacak değildim. Bu yüzden sadece, “Ve bir şeyler döndüğünü doğruladılar,” dedim.

George bana o kadar uzun bir süre boyunca baktı ki yanaklarım ısınmaya başladı. Sonunda, “İyi. Komik. Kulağa... ondan hoşlanıyormuşsun gibi geliyor,” dedi.

Öyle uzun bir soluk aldım ki sanki bütün havayı emmişim gibi hissettim. “Jorgé. Ciddi olamazsın.”

“Herifin sana ilgi duymasına şaşmamalı. Onu kandırıyorsun.”

Artık aşırı sinirlenmiştim. George üzerime geldiği için değil, sözlerinde bir gerçeklik payı olduğu için. Jameson’ın yanıdayken kendimi daha iyi hissediyordum ve bunda, içimi suçluluk duygusuyla dolduran bir şey vardı. Konuya girme vakti gelmişti. “Ona hiç mesaj attın mı? Neden benimle ilgili konuşmak istediğini sormak için?”

George parmaklarını telefonunun ekranında gezdirdi. “Az önce attım.”

Telefonunu alıp George’un, Jameson’ın konuşma isteğine verdiği cevabı okudum.

Ne oldu?

Yanıp sönen üç nokta bana Jameson’ın cevap yazdığını söylüyordu. Birkaç saniye sonra mesaja baktım. Basit bir cevaptı.

Jameson: Yarın. Antrenmandan sonra.

Yirmi Sekiz
HART/JAMESON

A afızamda bazı boşluklar fark ediyordum. Sadece birkaç saatlik boşluklar da değil, tüm günü kapsayan boşluklar. Mesela yakın zamanda babamla balık tutmaya gittiğimi hatırlıyordum ama oraya yaptığımız yolculuğu, ne yediğimizi veya nerede yattığımızı hatırlamıyordum. Ruby ve birkaç arkadaşım ile sahilde voleybol oynadığımı hatırlıyordum ama ne zaman oynadığımı, Ruby'nin o gün ne giydiğini veya sonrasında ne yaptığımızı hatırlayamıyorum. Kitap okurken boş bir sayfaya, ardından bir boş sayfaya daha denk gelmek gibiydi. Sonunda tam hikâyeye geri dönmüşken, bir boş sayfaya daha denk gelmek gibi. Neyi kaçırdığınızı bilmiyordunuz, sadece bir şeylerin kaybolduğunu biliyordunuz.

İşte bu beni meraklandırıyordu.

Okula giderken Lourdes'e, "Hafızamı kaybedeceğimi biliyorum ama bu, benimkilerin yerine Jameson'ın anılarının geleceği anlamına mı geliyor? Yani, nasıl ilerliyor bu iş?" diye sordum.

"Karışık bir iş," dedi saçlarını omzundan geriye atarak. "Senin gerçek benliğin ruhun, hafızandaki anılar değil. Açıklayıcı oldu mu?"

"Yanından bile geçmedi."

Bana döndü. “Sonunda Jameson’ın anılarının çoğuna sahip olacaksın ama bunlar bir şekilde senin, *Hart’ın* yaşam deneyimlerinin içine karışmış olacak. Yani, belirli anıların hafızanda olmasa bile yine de sen yine sen olacaksın. Ruhun hiç değişmeyecek.”

Söylediklerini takip etmeye çalışıyordum. “Yani, ruhumun bir parçası olan şeyleri hatırlayacağım.”

“Teorik olarak öyle. Ama hatırlama açısından öyle değil,” dedi. “Bu, derinlerinde açıklanamayan bir *his* olacak.”

“İçgüdü gibi bir şey mi demek istiyorsun?”

“Tam sayılmaz.”

Ona gerçekten şaşkınlıkla bakıyordum. “Bunu açıklarken biraz insani terimler kullanmana ihtiyacım var, Lourdes.”

“Şöyle anlatayım,” dedi bezginliğin sınırında bir sesle. “Sen enstrüman çalıyorsun.”

“Doğru.”

“Enstrüman çalmayı nereden bildiğini hatırlamayacaksın ama enstrüman çalabileceksin. Çünkü bu senin ruhunun bir parçası.”

Sanırım anlamaya başlıyordum. Biraz. “Ama Ruby de ruhumun bir parçası, bu yüzden mantıklı sonucun şöyle olması lazımdır...”

“Bu, onunla geçirdiğin zamanları hatırlayacağın anlamına gelmiyor,” dedi. “Bazen... Yani aslında nadiren, ruh daha derin bir bağlantıya tutunabilir ve bunu neden hissettiğini açıklayamazsın. Sadece içinde, derinlerde bir yerde gömülü bir şeyin olduğunu bilirsin ama...” Sesi alçaldı ve camdan dışarı baktı.

Nabzım hızlandı. “Ama ne?”

“Bu nadiren olan bir şey, Hart,” dedi biraz öfkeyle. “Bu türden bir bağlantıyı sürdürmek neredeyse imkânsızdır.”

Neredeyse kelimesine tutundum. Bu yeterliydi. Şimdilik.

Acımasız öğleden sonrası güneşi, antrenman sahasına cehennem ateşi gibi vuruyordu.

Bu dünyanın sonu değildi, tabii siz beş kiloluk bir kask ve dört kiloluk dizliklerle orada dururken düzinelerce göz, ne için yaratıldığınızı ya da yaratılmadığınızı görmek için beklemiyorsa. Düşünebildiğim iki şey vardı:

1. Tüm sezon kenarda kalacağım.
2. Lanet olsun.

Birkaç gün önce olsa, birinci maddedeki isteğimin gerçekleşmesini dilerdim ama bu maçı kazanamamanın ve yeteneklerimi Stanford'a gösterememenin Colorado'ya, Ruby'den uzağa gitmeme neden olacağını anladığım anda bu değişmişti. Dürüst olmak gerekirse ne mi düşünüyordum? Jameson'ın hayatı çok erken son bulmuştu ve onun sahada başarısız bir oyun kurucu olarak anılmasını istemiyordum. Buradan bir şampiyon olarak çıkmasını istiyordum.

Koç Feldman antrenmanı yönetirken ben de son yarım saat tir onun yanında, saha çizgilerinin hemen dışındaydım. Gerginliğimi bastırma ihtiyacıyla, "Isınmamı ister misiniz?" diye sordum.

Başını iki yana sallamakla yetindi.

Amacının ne olduğundan emin değildim ama oyuncuların sahada küçük tanrıçıklar gibi bir aşağı bir yukarı hareket edişlerini izlerken oyunların oluşumunu görmeye başlamıştım, gizemli çağrılarının anlamını kavırıyordum. Önce yavaş, sonra tam güç. Her şey tıpkı bir şarkının yapacağı şekilde, lirik ve şiirsel olarak bu vücuda geri dönüyordu. Beni top oynamak istemeye iten kuvvetli bir güç vardı.

Martin koşarak yanıma gelip birkaç yudum enerji içeceği içtikten sonra, Koç Cehennemden Gelen'in duymaması için alçak bir sesle, "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Başım la onayladım.

"Orada delirme, tamam mı? Kendine dikkat et."

Gülümsedim. Martin, trombonu asla bırakmaması gereken bir komedyendi.

Tribünlerde dağınık olarak oturup antrenmanı izleyen birkaç kişi vardı. Lourdes de onlardan biriydi. Kucağında bir kitapla tek başına oturuyordu. Ama ara sıra başını kaldırıp bana, *Sıkıldım, beni eğlendir, insan*, dercesine kaşlarını çatıyor veya omuz silkiyordu.

Boynundan parlak bir düdük sarkan koç, kollarını kavuşturmuş hâlde bana dönüp, “Hazır mısın, Çarpışma?” diye sordu.

“Şimdi mi?”

“Şimdi değilse ne zaman?”

Başımı sallayıp eski bir alışkanlık gibi kaskımı taktım. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama sahaya doğru koşmak harika hissettirmişti. Hücum ve defans koordinatörlerinin, yarı saha çizgisinin yakınındaki büyük kümeye doğru yönlendirdiği çocuklar bir yandan da tezahürat ediyorlardı.

Koç hemen arkamdaydı. Herkes, Feldman’ın kel kafasında parıldayan göz kamaştırıcı güneşe bakarak diz çöktü.

“Pekâlâ, çocuklar,” dedi Feldman. “Zor zamanlar geçirdik ama Jameson geri döndü. Eskiden yaptığı atışları yapabilirse bence ileride bir şampiyonluk kazanabiliriz.”

“Ona nazik mi davranalım, koç?” diye sordu biri.

Feldman’ın, “Elbette, sonuçta yeni komadan uyandı,” demesini bekliyordum ama sanırım bu, futbol jargonunda daha çok, “Ben burada kreş mi işletiyorum?” şeklinde söyleniyordu.

Bir dakika! Hani yavaştan alacaktık?

Birkaç oyuncu, yumruklarıyla ağızlarını kapatarak güldüler. Tristan kaşlarını çatarak, “Büyüyün artık biraz,” dedi.

Arkamı kolladığın için teşekkürler, dercesine Tristan’a başımı eğdim. Koç, “Yirmiden başla ve o savunmayı sayı çizgisine sür,” dedi.

Peki. “Direkt sayı çizgisine kadar mı?” Aslında birkaç kısa pas bekliyordum. Bilirsiniz, altın madalyadan önce biraz ısınmam gerekiyordu.

Feldman gülümsemedi, cevap da vermedi, hatta kaşlarını bile çatmadı. Sadece uzaklaştı.

Hücum hattım bir araya toplandığında kusacağımı sandım. “Bana bir saniye verin,” dedim.

Bağırsaklarım çalkalanırken arkamı dönüp başkalarının se-simi duymayacağı bir mesafeye doğru birkaç adım attım. “Pekâlâ, Jameson’ın vücudu,” diye fısıldadım, “şu anda boş bir konuşma yapmıyorum, anladın mı? Bu oyunu nasıl oynadığını hatırlamanı gerçekten istiyorum, bir şampiyon gibi atış yap, topu rakiplerden uzak tut, takımdan atılma ve ölme. Falan filan. Çünkü ben kesinlikle Colorado’ya gitmeyeceğim.”

Arkamdan biri, “Ne yapıyor bu böyle?” dedi.

Tristan yanıma geldi. “Hey, dostum. İyi misin?”

“Evet. İyiyim.”

Titrek bacaklarımla takımımın yanma koştum. Yüzlerini inceledim.

“Ee?” dedi savunma oyuncularından biri.

“Bize dizilimi söyleyecek misin?” diye sordu bir başka oyuncu. “Blok şemasını?”

Başka bir oyuncu oyun sayısını sorarken başım dönüyordu. Elini gözlerine siper etmiş hâlde her hareketimi izleyen Lourdes’e bir bakış attım.

“Hadi, başlayalım,” diye bağırdı koç.

Tristan bilmiş bir gülümsemeyle topu bana uzattı. “Hadi, eski günlerdeki gibi.”

Topu sımsıkı tuttum ve sonra bir şey oldu.

Kelimeler, ben onların kulağa ne kadar tuhaf geldiğini düşünmeden ağzımdan döküldü. “Nevada 414.”

Takımdakiler, kocaman açılmış gözlerle delirmişim gibi beni süzüyorlardı. “Ciddi misin sen?” dedi oyunculardan biri. “Bu biraz fazla hırslı değil mi?”

Oyun şeklini zihnimde canlandırdım. “Bunu becerebilir misin?” diye sordum.

Homurdandı. “Sen kolunu kaldırabilecek misin?”

“Kolum için endişelenme. Sadece açıl ve topu yakala, tamam mı?”

Nevada 414, uzun toptu. Sahayı aşan ve savunmayı geride bırakan yarım sahalık bir bomba. Koç, sayı çizgisini mi istiyordu? Ona istediğini verecektim.

Sahada yerlerimizi aldık ve o anda doğru oyunu seçtiğimi gördüm. Savunma buna uygun sıralanmamıştı.

Ellerim ortada, topu almaya hazırды. Yerimde duramıyordum, sanki hayatım boyunca bunu yapmışım gibiydi. Topu bana bıraktı. Geri çekildim, bekledim, önümde tam gaz bana doğru gelen doksan kiloluk bir savunma oyuncusu olduğu için kaçtım.

Sahayı taradım. Bakışlarım hedefimdeki Tristan'daydı. Neredeyse pozisyona girmişti. Güçlü bir kolu savuşturdum. Sonra bir taneyi daha. Sahanın diğer tarafına geçtim.

Adım at. Nefes al. Koş. Adım at. Nefes al.

Tristan olayı kavradı, sola doğru açılarak boşa çıktı.

Bir adım daha.

Ve topu fırlattım.

Top, onu sayı çizgisine götürecek olan Tristan'ın ellerine doğru döne döne ilerlerken bir vınlama sesi duyduğuma yemin edebilirdim.

Herkes çıldırdı. Kanım kulaklarımda akıyordu. Ellerim kaskıma çarptı. Uçuyordum. Omuzların üzerindeydim. Sayı çizgisine doğru gidiyorduk. Ve işte o anda onu gördüm.

Ruby, sayı yaptığımız direklerin arka ucunda duruyordu. Gözlerime damlayan ter, onu ayrıntılı bir şekilde görmemi engelliyordu. Gülüyor muydu?

Keskin bir düdük sesi, kutlamayı başladığı kadar çabuk bitirdi.

Orta sahaya geri döndüğümde Ruby gitmişti.

İki saatlik antrenman su gibi akıp geçti ve her ne kadar bundan nefret etmeyi istesem de çok hoşuma gitmişti. Oyunların verdiği hırsı, heyecanı, itici kuvveti sevmiştim ve artık bu vücudun bu oyun için yaratıldığını ve bunu bildiğini görebiliyordum.

Antrenmandan sonra, soyunma odasına doğru giderken Tristan beni durdurdu. "Sahalara geri dönmek nasıl bir duyguydu, ihtiyar?"

Kaburgalarımın altında bir sıkışma hissettim. “Harikaydı.” Ki bu doğrudur.

Tristan omzuma vurdu. “Eski günlerdeki gibiydi.”

Hâlâ adrenalinin etkisinde başımı salladım. “Harika yakaladın. İki hafta sonraki seçmeler için buna güveniyorum.”

“Dinle,” dedi Tristan uzaklara bakarak. “Kaplanlar geçen yıl ve bu yıl bizden başka hiçbir takıma yenilmedi.” Bakışlarını bana çevirdi. “Herkesi çift haneli sayılarla yeniyorlar.”

“Onları yenebileceğimizi düşünmüyorsun.”

“Öyle söylemedim, sadece...” Tristan duraklayıp çenesini sıktı. “Eğer onlara yenilsek ikimiz için de *Adiós,* Stanford*, olur. Senin için bir de *Merhaba, Colorado*.”

Yani Tristan, Richard’ın beni Colorado’ya götürme tehdidinden haberdardı. “Baban hâlâ ensende mi?” diye sordu.

Başımla onaylayarak, “Dinle, Stanford olmasa bile seçmelerinde bizi kabul edecek başka okullar var, değil mi?” dedim.

Tristan kaşlarını çatarak, “Benim için yok,” dedi. “Ve şayet babanın uyduruk ikinciliği kabul edeceğini düşünüyorsan...” Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek de yoktu.

“Doğru.”

“Ve Jameson, biliyordun ve biliyorsun ki...” Sesinde yalvaran bir ton vardı. “Stanford’ın dikkatini çekmek için kozumuzu ortaya koymamız gerekiyor. Bu bizim şansımız, dostum. Tek şansımız.”

“Neden bana bunları anlatıyorsun?”

“Çünkü ben her şeyimi ortaya koydum ve sen de bugünkü gibi oynarsan bunu başarabiliriz. Hep planladığımız gibi büyük liglere ulaşabiliriz. Dinamik ikili.”

Anlamıştım. Bu işe hâlâ yüreğimi koyup koymadığımı bilmek istiyordu. Çünkü durum böyle değilse, Tristan muhtemelen Stanford kampüsüne adım atamayacaktı. Bana ihtiyacı vardı, tıpkı benim ona ihtiyacım olduğu gibi. Ona kararlı bir bakış attım. “Tamamen varım.” Üstelik bir parçam buna inanıyordu. Belki Stanford fikrini sevebilirdim. Veya daha uzun süre futbol oynamayı.

* *İsp.* Adiós: Güle güle.

Gülümsemesi genişledi. “İşte bu dostum, işte bu.”

Yıkandıktan sonra arabama geçtim. Öncesinden kalan ve zih-nimi istila eden futbol anıları nedeniyle yarı sersemlemiş hâlde ön camdan dışarı baktım. Güneş batıyordu ve gökyüzü açık maviden turuncumsu pembeye dönmüştü. Hayatımın geri kalanında bu bedende yaşamak böyle bir şey mi olacaktı? Bana ait bile olmayan bir neşeyle mi coşacaktım? Yoksa o neşe bana mı aitti?

Richard’ı aradım. İkinci çalışta açtı. “Jameson.”

“Selam, şey... Bir şey sormak istedim...” Ağzım kurudu, dilim sanki pelteleşmişti. “Eğer seçmelere giremezsem, yani anlaşılmamız bozulursa Colorado’ya mezun olduktan sonra gelmemin bir yolu var mı? Yani son sınıfı burada bitirsem?”

Duraksaması bana bir saniyelik umut verdi.

“Jameson, seninle bu anlaşmayı sayısız kez yaptık. Ve sen her seferinde mahvettin. Bak, ikimiz de böyle bir başarısızlığın seni altüst edeceğini biliyoruz. Ve senin altüst olduğunda içtiğini de.”

Yutkundum. “Artık her şey farklı.”

“Bunu daha önce de duydum. Dinle.” Ses tonu ânında değişti ve böylece dumanı tüten bir tonla, saçmalığını servis etmeye hazır olduğunu anladım. “Başarabilirsin, Jameson. Bu senin günün.” Eğer bu bir moral konuşmasıysa, bu herif her düzeyde başarısızdı. Richard, “Sen Kaplanlar seni ezsin diye ölümden dönmedin,” dedi.

Ben zaten ölümden dönmedim ki, Richard.

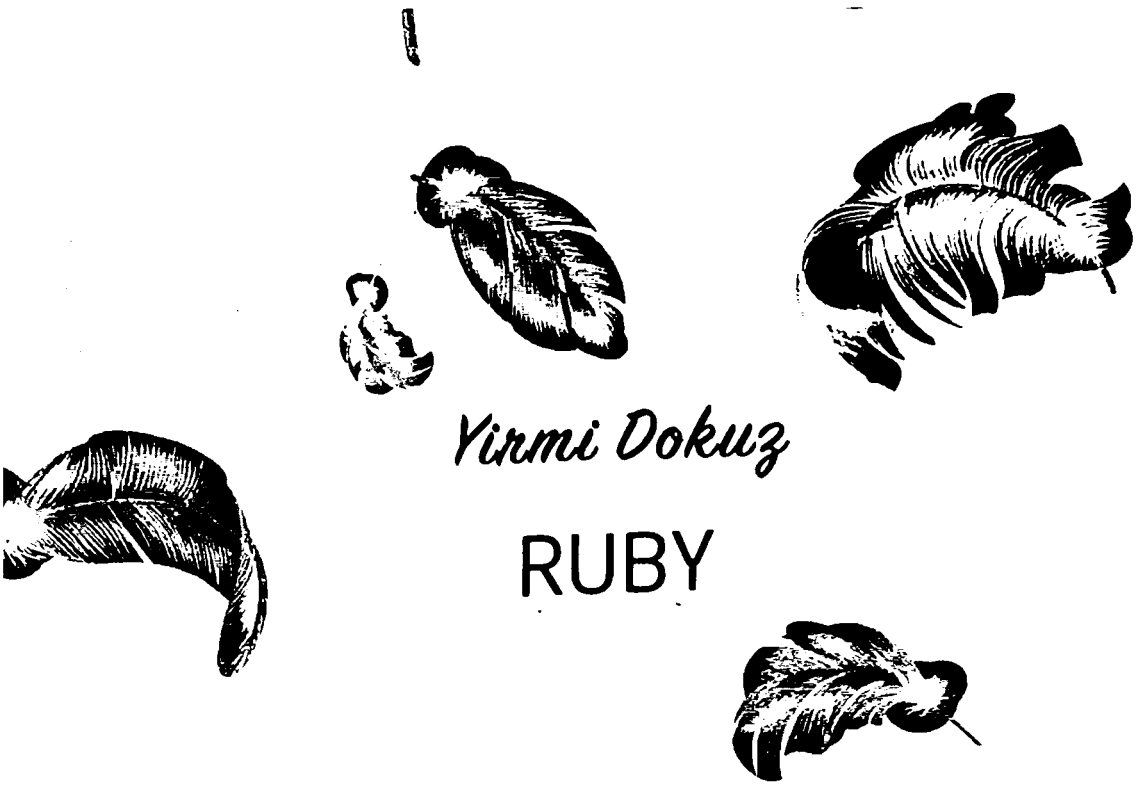
Çağırımı sonlandırdım. Tam saate bakarken George’dan mesaj geldi.

George:

Planda değişiklik oldu. Jab’de buluşalım.

Benimle neden orada buluşmak istiyordu ki? Orası, hedefin resmen rakibi çiğ çiğ yemesiyle tanınmış bir boks salonuydu ve ben bugün bundan yeterince nasibimi aldığım için hiç de tercih edeceğim bir şey değildi.

Ama şu anda gerçek bir arkadaşla ihtiyacım vardı. Hart’ın arkadaşısı olan birine. O yüzden Jab’e doğru yola koyuldum.

Terapistimin ofisi, soluk sarı duvarları olan küçük bir odaydı. Geniş pencere pervazında yarım düzine kadar sukulent duruyordu ve kitaplığın raflarından biri, her boyutta ve renkte kum saati koleksiyonu için ayrılmıştı.

Köşede paçuli tütsüsü yanıyordu.

Aera bugün beyaz bir blazer ceket, içine de açık mavi yazlık bir elbise giymişti. Koyu saçları düzgünce omuzlarına dökülüyordu.

“Birkaç hafta oldu,” dedi karşımda otururken.

Başımı sallayarak bakışlarımı odada gezdirdim ve dikkatimi yöneltebileceğim bir çapa aradım. İnce tütsü dumanının yükselişini izlemeye başladım.

Beni şaşırtacak derecede rahatlatan, güvende hissettiren fısıltıya yakın bir sesle, “Peki, o haftalar nasıl geçti?” diye sordu Aera.

“Korkunç,” diye itiraf ettim. “Ben...” Bir nefes aldım ve konuya girmeye, buraya gelmemin gerçek nedenini açıklamaya karar verdim. Objektif bir görüşe ihtiyacım vardı. “Ölümden sonraki yaşama ne kadar inanıyorsun?”

Bu soru karşısında afallamış gibiydi. Onu şaşırttığım için kendimle gurur duydum. Hızla kendine gelip, “Benim neye inandığının bir önemi var mı?” dedi.

“Evet, var. Sana anlatacağım şeyi anlamak için inanman gerekiyor.”

“Öyleyse bugün şanslı günündesin.”

Bunun üzerine ona anlatmaya başladım. Ona Jameson’ın uyandığını, beni aradığını, onu sisin içinde kayalıklarda dururken görür gibi olduğumu, sonra bir hayalet gibi kaybolduğunu anlattım. Asla yanlış çıkmayan kartlarla baktığımız tarot falını, Jameson’ın artık mucizevi bir şekilde çalabildiği enstrümanlarla verebileceği veya vermeyebileceği mesajını, bana ulaştırması gereken mesajı anlattım.

Onun farklı olduğunu, değiştiğini söyledim. Onu sahada görmek için antrenmanına gittiğimi ama bunu neden yaptığımı bilmediğimi anlattım. Sanki oraya çekilmiştim. Anlatmayı bitirdiğimde, acımı hafifletmek için bir senaryo uydurduğumu, birçok insanın bunu yaptığını ve bunda utanılacak bir şey olmadığını söylemesini bekliyordum.

Ama bunları söylemedi. Aera’nın kahverengi-gri gözleri beni içine çekiyordu. Sonra beni şaşırtarak, “Bütün bunlar sana nasıl hissettiriyor?” diye sordu.

Hissetmek mi? Bir yerde bir noktayı mı kaçırmıştım?

“Hayır, ben senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Mesleki olarak? Hiç böyle bir şey duydu mu?”

“Ruby.”

Adım bir mesaj taşıyordu. *Benim ne düşündüğümün bir önemi yok, önemli olan senin nasıl hissettiğin*, diyen bir mesaj.

Öğleden sonra güneşi ofisin içine süzülürken kenetlediğim parmaklarıma bakıyordum. Aramızdaki sessizlik o kadar yoğundu ki duyabildiğim tek şey saatin tik tak sesleriydi.

Yeniden ona baktım. “Parkta... Yani kaçarken arabada, ben... Güldüm. Ama böyle gerçekten güldüm.”

İfadesi değişmedi, önceki kadar sakin ve hoştu. “Bundan biraz daha bahset.”

“Kulağa nasıl geldiğinden mi yoksa...”

“Nasıl hissettin?”

Yine aynı kelime. Hissetmek. “Berbat hissettim... ama başta öyle değildi. Başta, gerçekten çok iyi hissettim ama sonra? Hart’a veya anısına kötülük ediyormuş gibi hissettim.”

“Sence Hart gülmeni ister miydi?”

Soruların bu kadar çabuk aklına gelmesine hayrandım. Bu soru beni neredeyse gülümsetti. Elbette isterdi. Onu Hart yapan da buydu. Burada olsaydı, yanımda otursaydı, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturup Aera’yı işaret eder ve bana, “Tam da söylediği gibi,” derdi.

Ama gülmek istemiyordum. Onun olmadığı bir dünyada istemiyordum. “Evet, bence isterdi ama o artık burada olmadığı için hiçbir şey isteyemez.” *Dolayısıyla bunun ne önemi vardı ki?*

Aera beni inceledikten sonra, “Hâlâ rüyayı görüyor musun?” diye sordu.

“Her gece.”

Kucağındaki küçük deftere bir not aldı. “Ve şu mesaj. Ne olmasını umardın?”

Gözlerim yaşardı. Göğsümde sıcak bir duygu dalgası hissettim. “Hart’ın iyi olduğunu bilmek istiyorum. Yalnız olmadığını.” *Onun da beni özlediğini. Tanrım, bu beni bencil biri mi yapar?*

Aera bana bir mendil uzattı. “Şu tarot falına gelelim. Tekrar sevebileceğini düşünmek seni korkutuyor mu?”

Ânında içimde buz gibi bir duvar yükseldi. “Kartlar öyle bir şey demedi. Dedikleri şey, kalbimi teslim etmekle ilgiliydi ve bu, binlerce anlama gelebilir. Mesela koyvermek gibi ya da...” diye horurdandım. “Neden korkayım ki?”

“Öyleyse sorun ne?”

“Ben nereden bileyim?” *Bu senin işin değil mi?*

“Bir anlığına durup duygunun ya da bu şey her neyse bunun, bedenine yerleşmesine izin ver. Nerende hissediyorsun onu?”

Oturduğum koltuğun kenarını kavrayıp çiçek desenli halıya baktım. Kenarında çok sert ovalanmış gibi görünen bir kahve veya çay lekesi vardı. “Her yerimde,” dedim sonunda. “İliklerime kadar. Ama buraya bunun için gelmedim.”

Daha fazlasını söylememi bekliyordu.

“Sadece bir cevap istiyorum, ikinci bir görüş. Mesela sen, hepsinin bağlantılı olduğunu düşünür müsün? Yoksa sence ben deli miyim? Ortada hiçbir şey yokken bir şeyler mi çıkarıyorum?”

Sorumu bana geri yönelteceğini düşündüm ama öyle yapmadı. “Bağlantıyı bilmiyorum. Bunu yalnızca sen anlayabilirsin ama bence ortada hiçbir şey yokken bundan bir şeyler çıkarmıyorsun. Bence yüksek benliğin seni yönlendiriyor ve eğer sakın, sessiz olabilir ve gerçekten onu dinleyebilirsen, cevaplar zaten kendi içinde. Bunu yapmadan önce kendi içine dönmeye, hissettiklerin konusunda dürüst olmaya istekli olmalısın.”

Onu, terapi okulunda bu kelimeyi kullanabileceği her olası kombinasyonu ararken hayal ettim. *His. Hissetme.*

Hissettiklerim konusunda dürüst olmak mı? Göğsümdeki beni sürekli rahatsız eden, kabul etmek istemediğim bir düşünce için hissettiğim suçluluk güllesini mi kastediyordu? Yoksa kelimelerden değil de bir hayalden, yaşadığıma dair bir hayalden dolayı ortaya çıkanı mı? Gerçekten yaşadığım. Gülümsediğim, kahkaha attığım, yelken açtığım, yüzdüğüm ve kötü rüyalar görmeden uyuduğum hayallerim için. Hiç böyle hissedebileceğimi düşünmemiştim ama suda olmayı çok özlemiştim. Güvenli bir kozanın etrafımı sardığını hissetmeyi özlemiştim. Suyun dostum olduğu zamanları özlemiştim. “Sanırım... Biraz korkuyorum.”

“Korkunun altında *neyin* yattığını söyleyebilir misin?”

Bakışlarımı kaldırdım, gözyaşımı sildim, mendili katladım. Kelimeleri dile getirmekten korkuyordum. Bir kez ağzımdan çıkarlarsa geri alamayacağımı biliyordum.

“Ruby?” diyerek nazikçe beni o âna çekti.

“Umut hissediyorum.”

Aera'nın ofisinin dışındaki palmyeler, birkaç blok ötedeki okyanustan gelen hafif esintiyle sallanıyordu. O kadar güzel bir gündü

ki Serena ile buluşacağım kafeye yürüyerek gitmeye karar verdim çünkü artık bunları ondan saklayamayacağımı düşünüyordum.

Cevaplar zaten senin içinde.

Bu ne anlama geliyordu? Cevaplar bende olsaydı Aera'ya ihtiyacım olmazdı. Düşüncelerimde kaybolmuş hâlde bulutsuz mavi gökyüzüne baktığım sırada.... Bam!

“Ah, özür dilerim,” dedikten sonra çarptığımın Lourdes olduğunu gördüm.

“Ben de önüme bakmıyordum,” derken hafifçe güldü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. İş yerlerinin olduğu bölgedeydik, insanların genelde yürüyüşe çıktığı bir yerde değil.

“Kaybolmakla meşguldüm.”

Ne demek istediğini anlamadım. İfademdeki karışıklığı görmüş olacak ki, “Yürümeyi, bilinmeyen sokaklara saparak nereye varacağımı görmeyi seviyorum. Ayrıca yürümek herhangi bir şehri tanımanın en iyi yollarındandır,” diyerek açıkladı.

Onun kaybolma, aklında bir hedef olmadan sokaklarda dolaşma isteğini tamamen anlıyordum. Terapi sayesinde dudaklarımı tutan kaslar gevşemiş miydi bilemiyordum ama, “Ben de dünyayı dolaşmak istiyorum,” deyiverdim. Forbes’un En İyi Yerler Listesi’nde olmayan tüm gizli köşeleri.

Lourdes başını eğip hafifçe gülümsedi. “Kulağa harika geliyor.” Bakışları arkamdaki, üzerinde YARDIM ELİ TERAPİ yazan büyük ve kalın tabelanın olduğu binada gezindi.

Tam yalan söyleyecektim ki Lourdes’te adını koyamadığım bir şey olduğunu fark ettim. Tatilde tanışıp da ezelden beri tanıyor muşsunuz hissine kapıldığınız ve bir daha asla göremeyeceğiniz için her şeyi anlatabileceğiniz o kişilerdenmiş gibiydi.

Onun sormadığı soruya, “Burası terapistimin ofisi,” diye cevap verdim.

“Ne güzel. Faydası oluyor mu?”

“Bazen oluyor bazen olmuyor,” dedim.

“Ben de uzun zamandır bir terapistle görüşmek istiyordum ama benim geldiğim yerde hiç yok.”

“Londra’nın hiçbir yerinde mi yok?”

Gülerek, “İyi olanların hepsi kapılmış,” dedi.

“Aera gerçekten harikadır. Bazı konularda bana yardımı oldu ve eğer istersen sana bir randevu ayarlayabilir... Yani sen buradayken.”

Lourdes’in bakışları yeniden tabelaya döndü. “Peki. Olabilir. Teşekkürler.”

Ona etrafı gezdirmemi istediğini hatırladım. Kendimi cömert hissetmekle birlikte, aynı zamanda ondan hoşlanmıştım da. Annemin iyi enerji dediği şeye sahipti, bu yüzden, “Bir arkadaşımın kahve içmeye gidiyorum,” dedim. Yolu işaret ettim. “Gelmek ister misin?”

Lourdes gülümsedi. “Elbette.”

Birkaç dakika sonra üç blok geçip yerel bir kitapçının arkasında yer alan küçük kafeye varmıştık. Mekân kâğıt, kahve ve güneşte ıslanmış toprak kokuyordu. Serena’nın henüz gelmemiş olması çok şaşırtıcı değildi. Dünyanın zamanlama konusunda en kötü insanıydı.

Siparişlerimizi verdikten sonra köşede geride bırakılmış bir kitap yığınının olduğu küçük bir masaya oturduk.

“Ee, nasıl buldun burayı?” diye sordum kitapları bir kenara iterek. “Londra’dan çok farklı olmalı.”

“Bence gerçekten güzel ve sakın. Giderken üzüleceğim.”

“Ama mezuniyete kadar buradasın, değil mi?”

“Sadece bu dönem buradayım ama aslında daha erken gitmem bile gerekebilir.”

“Nasıl yani?”

“Buradaki işim bitecek,” dedi hüznle. Gözleri tekrar benimkilere kaydı. “Demek istediğim, annem eve erken dönmemi isteyebilir. Uzun hikâye.”

Benim kahvem, onun da çayı geldi. Demlenmiş çayını karıştırırken, “Bunun beni ilgilendirmediyi ve muhtemelen bu işe karışmamam gerektiğini biliyorum ama,” diye söze başladı.

“Evet?”

“Jameson, Jameson değil.”

Göğsüme keskin bir bıçak saplandığını hissettim. “Fark ettim.”

Lourdes’in bakışları, acilen temizlenmesi gereken buğulu pencereye döndü. Parmaklarını kitap rafına vurdu. “İnsanların değişebileceğine inanır mısınız?”

Yine Jameson’ın harika bir adam olduğuna dair nutuk atmaya mı başlayacaktı?

“Bazen,” dedim ona. “Sanırım duruma bağlı.”

Bana dönerek, “Sevginin insanları değiştirebileceğine inanıyor musun?” diye sordu.

Kahveme biraz krema koydum ve beyaz girdabın kahveye karışmasını izledim. “Evet, sen?”

“Bazen.” Gülümsedi. Göz kırptı. Derin bir iç çekti. Arkasına yaslandı. “Bunun hakkında konuşmak istemezsen anlarım ama Jameson... Bana Hart’tan bahsetti.”

Hart’ın adını duyunca ilk kez kaskatı kesilmedim. Bunun nedeni Lourdes’in onu tanımaması mıydı? Bu, işi kolaylaştırıyor muydu? İçimde küçük bir kapı açılıyormuş gibi hissettim ve Lourdes’e Hart’tan, onu ne kadar sevdiğimden, özlediğimden bahsetmek istedim. “O harika biriydi.”

“Bana ondan bahsetsene.”

Bu üç kelime, kapıyı biraz daha araladı ve farkına bile varmadan konuşmaya, anlatmaya ve hatırlamaya başladım. Lourdes, diğer birçok insanda gördüğüm o acıyan bakışları bir kez bile takınmadan beni dinledi. “Umutsuzdu,” dedim hafifçe gülerek. “Sanki mikroplar onu ele geçirmek için var olmuşlar gibi bir huyu vardı. Üstelik Tayland yemeklerini de sevmezdi. Tayland yemeklerini kim sevmez ki?” Birdenbire çok uzun süredir anlatmaya devam ettiğimi fark ettim. Ya Lourdes? Öylece oturmuş, her kelimemi dikkatle dinliyormuş gibi bakışlarını bana odaklamıştı. “Gerçekten özeldi,” dedim.

Lourdes kupasını kavradı. “Böyle bir aşk nadir bulunur. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Boğazımda Alaska büyüklüğünde bir yumru vardı. “Evet, biliyorum.”

“Gerçekten üzgünüm.”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Teşekkürler ama onun artık burada olmaması senin suçun değil.”

Çayından bir yudum daha içip başını eğdi. “Jameson da âşık olmuştu.”

İşte şimdi kaskatı kesilmiştim.

“Kızla geçen yıl tanışmışlardı,” diye devam etti. “Adı Elle’di. Bana bir anda olduğunu söyledi. Ve Elle onu değiştirdi. Onu hiç böyle görmemiştim.”

Yani Jameson bana bunu söylerken yalan söylememişti. Yüreğimi titretmek için oynadığı bir oyun değildi. Peki, nabzım neden bu kadar hızlı atıyordu? Burası çok mu sıcaktı? “Hâlâ... Birlikte mi?”

“Kız bir kaya tırmanışı kazasında öldü.”

Kafe sanki sadece duman ve gölgelerden oluşan bir şeye bakıyormuşum gibi ufalıp küçücük bir hâle geldi. “Aman Tanrım, çok üzüldüm. Bu korkunç.” Söylemek istediğim diğer kelimeler içimde kayboldu: Aynı şeyin ikimizin de başına gelme ihtimali nedir?

Zihnim, parçaları birleştirmeye başladı. Bu kadar içmeye başlamasının nedeni bu muydu? Sonra boğazıma ağır bir korku sarıldı. Okulda hiç kimseye Elle’den bahsetmemişti. Bahsetmiş olsa ben de duyardım. Küçük kampüsümüzde, en iyi saklanan sırlar bile sadece birkaç günlüğüne saklanabildiği için birini sevmeyi, kaybetmeyi ve bunun yarattığı derin acıyı paylaşamamayı hayal edin.

Lourdes sesini alçalttı. “Siz ikinizin sandığınızdan çok daha fazla ortak noktası var.”

Jameson Romanelli ile birbirimize duyduğumuz ortak öfke dışında ortak bir nokta olabileceğini hiç hayal etmezdim. Benim onun varlığına duyduğum öfke ve onun, okulda birçok kişi gibi onu bir kral olarak selamlamadığım için duyduğu öfke dışında.

Aramızdaki boşlukta yankılanana kadar bu soruyu sesli bir şekilde sorduğumu fark etmedim. “Ölümün bir tür titreşimi veya insanları birbirine çeken manyetik bir çekimi olduğunu mu düşünüyorsun?” Öyle olmalıydı. Jameson ile aramda tuhaf bir bağ hissetmemin sebebi bu olmalıydı. İkimiz de aşktan daha büyük bir şeyi kaybetmiştik. Aşkın vadettiği geleceği kaybetmiştik.

“Titreşim,” diye tekrar etti kelime seçimim üzerine düşünerek.

“Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum.”

“Hiç de değil. Kulağa... Neredeyse doğru geliyor.”

“Neredeyse mi?”

Bir yudum daha çay içtikten sonra, “Ya başka bir şeyse?” dedi.

Başka bir şey mi?

Bu soruyu sormaya fırsat bulamadım çünkü o anda Serena gülümseyerek içeri daldı. “Ruby, harika haberlerim var!”

Otuz

LOURDES

E vrende görünen ve görünmeyen her elementin kuralları vardır. Terazinin dengede olması gerektiğini belirten bir yasa vardır. Her eylem için bir tepki vardır. Ancak bazen, kısa bir süreliğine terazinin dengesi sapıtır. Bir nefes. Bir göz kırpış. Bir kalp atışı.

Sonunda daima düzeltilmeleri gerekir.

Ne var ki kendime yardım etmek için Hart'la yaptığım yardım anlaşılmam, uzun sürmese bile kesinlikle bu dengeyi bozardı. Yardımım kaçınılmaz sonu değiştiremezdi ama belki onu ve Ruby'yi yakınlaştırmam ona umut verirdi. Geçişini kolaylaştırırdı. Belki de son anlarını kolaylaştırmam, melekler hiyerarşisinde yeniden bir pozisyon kazanmama yeterdi. Ya da yetmezdi.

Bu insan formu, suçluluk gibi duygular hissetmeme neden oluyordu. Bundan sonra ona gerçeği söyleyeceğime söz verdiğim ama henüz söylemediğim için hissettiğim suçluluk. Her gece anılarını alan kişinin ben olduğumu ona asla söyleyemezdim. Ne kadar korkunç olursa olsun, bunun benim görevim olduğunu...

Zaten yakında kendini unutacaktı. Acıyı unutacaktı. Her şeyin *nedenini* unutacaktı. Anılar, rüyalar gibi kaybolup gidecekti, ta ki sonuncusuna dek. Ruby'yi unutacaktı.

Ve sonunda, onu serbest bırakmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Otuz Bir
HART/JAMESON

*J*ab'e adım attığım anda artık nefes alamıyordum.

Buradaki hava sıcak ve basık olmakla birlikte gerçekten berbat derecede ayak mantarı kokuyordu. Pencereleler dış dünyayı engellemek istercesine alüminyum folyoyla kaplıydı. Dövüşçülerin homurdanıp dönerek kum torbalarına ve birbirlerine vurdukları mekânın tavanındaki kırık kancalarda floresan ışıklar sallanıyordu.

Burası bir yeraltı dövüş kulübü gibiydi.

George'a bakındım ama ortalıkta görünmüyordu.

Birkaç kişinin bana kulüpten olmadığımı hatırlatırcasına sessiz mesajlar veren dik bakışları, dikkatlerinin dağıldığını gösteriyordu.

Midemi altüst eden köpüklü su dolu bir kova taşıyan çalışan bana doğru yürüdü.

"Selam, George'u arıyorum," dedim. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Adam spor salonunun diğer ucunu işaret etti. "Şu kapıdan geç."

Raflar dolusu ekipman ve gereçlerle dolu bir depo alanına açılan kapıya yöneldim. Azalan güneş ışığı tavana yakın küçük pencerelerden içeri sızıyordu. Önce sesler duydum, ardından George

raflardan birinin arkasından çıktı, onu ağabeyleri Raul ve Naldo takip etti.

İkisi de George'dan daha uzun boylu ve daha korkutucuydu. Kolları ve boyunları boyunca uzanan dövmeleri, kazınmış saçları ve sert ifadeleri vardı.

Aynı zamanda tanıdığım en havalı ve en sadık adamlardı. George'a asla dövüşmemesi gerektiğini söylemişlerdi ama bu, bizi yere sermek isteyen birinden kurtulabilmemiz için bize birkaç iyi hamle öğretmelerini engellememişti. Elbette bizi yere sermek isteyen kimse olmamıştı çünkü kimse George'un efsanevi ağabeylerini kızdıracak kadar deli değildi.

"Selam," dedim sakın davranarak.

"Selam," dedi George. "Bunlar benim ağabeylerim, Naldo ve Raul." Öylece durdu ve benim kim olduğumu söylememeyi tercih etti.

Ellerini sıkmam gerekip gerekmediğinden emin olamadım ama bana sadece çenelerini sallayarak selam verdiklerinde ellerini sıkmamaya karar verdim. Naldo, "Demek ölümden dönen adam sensin," dedi.

Boğazımdaki yumruyu bastırıp cevap verdim: "Evet, benim."

"İlginç," dedi Raul başını sallayarak. "Söyledikleri gibi beyaz ılık gördün mü?"

"Hayır." Ne kadar az konuşursam o kadar iyi olacağını düşünüyordum.

"Bir keresinde öyle sert bir şekilde nakavt edilmişim ki beyaz ışıltı görmüştüm," diye itiraf etti Naldo.

Raul kahkahalar içinde kardeşinin göğsüne bir yumruk attı. "Senin gördüğün tek şey nakavttı!"

Buna George da gülünce ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alıkoyamadım.

Raul, Naldo ile birlikte dışarı çıkmadan önce George'a, "Kilitlemeyi unutma," dedi.

"Kilitlemek mi?" diye sordum George'a. "Burada mı çalışıyorsun?"

“Bir ay önce burayı satın aldık.” George kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bak, seninle açık konuşacağım.”

“Tamam.”

“Ölmediğine sevindim ama seninle Ruby hakkında konuşacak değilim. Ruby benim kırmızı çizgim, anladın mı?”

İfademı dağıtabilecek olan gülümsemeyle mücadele ettim. Dostum, George’u ve Ruby’ye karşı bu kadar korumacı olmasını seviyordum. “O zaman neden benimle burada buluşmak istedin?” Mesajımda Ruby hakkında konuşmak istediğimi açıkça belirtmiştim, gerçi artık bir önemi yoktu. Sanırım Ruby’ye gidecek yolu zaten bulmuştum.

“Net olsun diye bunu sana yüz yüze söylemek istedim. Anladın mı?”

“Anladım.” George’un dövüş konusunda nasıl yüz seksen derece döndüğünü anlayabilmek için etrafıma bakındım. Şiddetten her zaman nefret eder, bunun kendi ahlak pusulasına ve “şiiirsel” ruhuna aykırı olduğunu söylerdi.

“Ya biri gerçekten dayacağı hak ederse?” diye sormuştum bir keresinde.

Sadece gülüp, “O zaman yüzüme değil de aşağılara yumruk atmalarını söylerdim çünkü şu yüzüme bir baksana,” demişti.

Ama artık ne yüzü gülüyor ne de gülümsüyordu, daha ziyade son zamanlarda açıkça yumruk yemiş granit bir duvara benziyordu. Merak göğsümü delip geçerken, “Dövüşmediğini sanıyordum,” dedim.

George kelimeleri duymazdan gelerek bana bir adım daha yaklaştı. İfadesi gerildi. “Bana, neden Hart’ın evinin önünde takıldığını anlatmak ister misin?”

Lanet olsun.

Dikkatli olduğumu sanıyordum. Kozmik kuralları çiğneme-den ve gözlerim kafamdan fırlayacak kadar kendimi zorlamadan ona nasıl açıklama yapabilirdim? Denenmiş ve doğru olan senaryomu anlatmaya başladım. “Açıklaması zor ama komadayken öleceğimi biliyordum.”

George etkilenmişe benzemiyordu.

Tam o sırada önce bir tık sesi, ardından da bir homurtu duydum. Göz açıp kapayınca kadar geçen sürede bir Rottweiler kapıdan içeri girdi.

Köpek beni canlı canlı yemeden önce, George tasmaını kavrayıp, "Josie!" diye bağırdı. Köpeğin koyu renk gözleri bana dikilmişti. Havayı koklayıp sızlanıyordu. Sonra etkileyici bir güç ve irade gösterisiyle George'un elinden kurtuldu.

Tam kaçmak için dönmüştüm ki Josie çoktan üstümdeydi. Bana pati atıyordu. Kuyruğunu sallayarak beni yalıyordu. Bir dakika! Birden, Martin'in partisinde Jameson'a nasıl hırladığını anımsadım.

Aman Tanrım! Josie beni tanıyordu. Hart olduğumu biliyordu! Köpeklerin insanlardan daha hisli olduklarını hep bildirdim. Zihnim bu gerçeğin olasılıklarını düşünürken bir anda Josie'nin konuşmadığını fark ettim. Gerçekten beni hissetmişse de bunu Ruby'ye, George'a veya başka birine söyleyemezdi.

"Nasıl yani?" George'un sesi sığıdı. Şaşkıındı.

"Selam, kızım," dedim Josie'nin kulaklarının arasını tam da sevdiği gibi okşayarak. Dizlerimin üzerine çöküp önünde durdum ve o büyük, güzel kahverengi gözlerine baktım. "Beni tanıyorsun," diye fısıldadım kulağına. *Biri tarafından tanınmak çok güzel bir duygu*, demek istedim ona.

Tepkisi yumuşak bir sızlanma oldu.

George şüphyle bize bakıyordu. "Josie senden nefret ederdi. Şimdi ne oldu?"

"Belki de değiştiğimi görebiliyordur."

George ikna olmuş gibi değildi.

Josie mutluluk içinde ayaklarımın dibine kendini attı ve karnını sevmem için yuvarlandı. Arka bacağıının kenarında eski sahiplerinden kalma, onları yerin dibine gömmek istememe neden olan küçük bir yara izi vardı.

Josie derin bir nefes verip göz kapaklarının üzerinde tonlarca ağırlık varmış gibi gözlerini kapatırken ayağa kalktım.

“Koma ile ilgili bir şeyler anlatıyordun,” dedi bakışları Josie’den bana doğru kayan George.

Gerçeği, kozmik yasayı çiğnemedi nasıl çerçeveleyebilirdim? Ağırdan alacaktım. “Evet, şey... Tuhaftı ve uyandığımda artık gitar ve piyano çalabiliyordum.”

“Tebrikler.”

“Anlamıyorsun. Bu yeni bir şey. Eskiden hiçbir enstrümanı çalamıyordum.”

“Ah, yani sen de yıldırım çarptıktan ya da ölümden döndükten sonra daha önce yapamadığı harika şeyleri yapabilen, mesela bütün kitapları ezberleyebilen şu ucubelerden biri misin?” İçten içe korksa da sert görünmek istediği zamanlarda kullandığı ifadeyi kullanıyordu. “Bana neden bütün bunları anlatıyorsun ve bunun Hart’ın evine gitmenle ne alakası var?”

Aslında araba kullanırken sadece eve gidiyormuş gibi hissetmek istemiştım, sanki babam hâlâ o duvarların arkasında beni bekliyormuş gibi. Sıradan olduğunu sandığınız gündelik şeyleri artık onlara sahip olmadığınız âna kadar hafife almanız çok gülünç. Gün batımında mangalda sosis yapmak, kapıdan içeri giren birinin ayak seslerini duymak veya kumandayı kimin kaybettiği konusunda tartışmak gibi şeyleri.

George’a, “Bir ruh gördüm,” dedim.

“Bir ruh.”

Kendi adımlı söylemeye çalıştım ama olmadı. Ona, Hart’ın ruhunu gördüğümü ve benden bir şey yapmamı istediğini söylemek istiyordum. Aslında bunu Ruby’de deneyecektim ama işler ters giderse bunun çok acımasızca olacağını düşündüğüm için George üzerinde denemeye karar vermişim. Kusursuz bir plan değildi ama en yakın arkadaşımın, benimle Jameson arasında bir bağlantı görmesini istiyordum. Ölmediğimi görmesini. *Hadi George! Parçaları bir araya getir.*

Tahminen küçük planım melek ajanların dikkatini çekmeyecekti. Bu yüzden riske degeceğini düşündüm. Bir noktada saat zaten gece yarısını vuracaksa ve o an baloda sıkışıp kalacaksam öyle

olsundu. En kötü ne yapabilirlerdi ki? Ağzıma bir sürü yalan mı tıkarlardı?

“İçtin mi sen?” diye sordu George gözlerini kısarak.

“Hayır, dostum. Bıraktım.”

“Evet, Ruby bana senin farklı olduğunu söylemişti ama ruh-tan falan bahsetmedi. Kimdi peki? Bir Amerikan futbolu oyuncusu mu? Büyükannen mi?”

“Hiçbiri.” Bir anlığına nefesimi tutup bir sürü meleğin üzerime çullanarak kozmik kurallarını aşmaya çalıştığım için kalbime hançer saplamasını bekledim. Yavaşça, “Senin de tanıdığın biri,” diye ekledim.

Yüzü bembeyaz oldu. Küçük bir fısıltı dudaklarından dökülmeden önce söylediklerimi yavaş yavaş kavradığını gördüm. “Hart mı?”

İnanamıyormuş gibi bir ses çıkardım. Ben tam gülümseyecekken üzerime atılıp beni duvara itti ve gömleğimden yakaladı. “Ne tür bir oyun oynuyorsun sen? Gerçekten Hart’ı gördüğüne inanamam mı bekliyorsun?”

Hart’ı görmek mi? Hayır! Geri al, sil. Başa dön. *Ben, Hart’ım!*

Ancak her zamanki gibi kelimeler ağzımdan çıkmadı. Josie şimdi yattığı yerden kalkmıştı. Uluyor, havlıyor ve etrafımızda daireler çizerek dans ediyordu.

Beni olduğum yere mıhlayan George, “Beni çok dikkatli dinle,” diye homurdandı. “Bir daha Ruby’ye yaklaşırsan, bir daha Hart hakkında saçma sapan konuşursan senin dilini koparırım.” Alnında kalın bir damar belirmişti, beni daha sert bir şekilde itti. “Onun neler yaşadığı hakkında bir fikrin var mı senin?”

İçimde bir şeyler kırıldı. Dürtüsel bir şekilde ellerimi kollarının arasına sokup eğildim ve dönerek tutuşundan serbest kaldım. Bu, ağabeylerinin çocukken bize öğrettiği hareketlerden biriydi.

Josie havayı kokluyordu ve George geriye doğru sendelerken korkmuş bir hâlde sızlandı.

“Dinle,” dedim nefesimi tutarak. “Ruby’nin çok fazla şey yaşadığını biliyorum ve ona asla ama asla zarar vermem. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm ve...”

“Sen o hareketi nereden öğrendin?”

Gördün mü, George? Benim işte bu, gördün mü?

Gerçekler boğazımda alev aldı. “Ben... Ben...”

“Defol!”

“George.”

“Hemen!”

Giderken Josie’ye baktım, birinin beni tanımasına minnettardım ama planımın suratımda patlamış olması midemi bulandırıyor. Josie tam peşimden gelirken George eğilip onu olduğu yerde tuttu.

Eve giderken düşünebildiğim tek şey, işleri ne kadar kötü hâle soktuğumdu. George muhtemelen şu anda Ruby ile telefonda konuşuyor ve benden uzak durması için her şeyi ona anlatıyordu. Bu da hasar kontrolü yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ama nasıl?

Ruby arabamdan inerken gözüme çok üzgün görünmüştü. O bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. *Benden uzak dur.*

Günün son ışıklarının okyanusa karışmasını izlerken çok fazla boşluk hissediyor ve bu gece kaç anımı kaybedeceğimi merak ediyordum. Gecenin bir daha asla çökmemesini diledim.

Düzenleme

Ny.ozlem

Serena'nın "büyük" haberi, bana Pepe'nin Pizza Sarayı'nda bir iş ayarlamasıydı.

Bunu söylemek için Lourdes gidene kadar beklemişti çünkü çoğunlukla yabancılardan hoşlanmaz ve küçük çevremizin dışındaki insanlarla "gelişmeleri" paylaşmak istemezdi.

Kafeden çıkıp evime doğru yürüdük. Vardığımızda, işi kabul etmemek için bahanelerim tükenmişti.

"Bak," dedi Serena mutfaktan geçip odama doğru yürürken. "Meşgul olmak istediğini söylemiştin. Kendi programını kendin yapabilirsin. Ve işin artısı da benimle birlikte çalışacak olman!"

İç çektim. Sonra beni tam on ikiden vuran noktaya geldi. "Mezun olduktan sonra, gelecek yıl seyahat etmek için biriktirebileceğin parayı bir düşün."

Bu, birkaç hafta önce olsa benim için şimdiki gibi sopanın ucunda sallanan bir havuç misali cazip olmazdı.

"Sana bunu yapmayacağımı söylemiştim." Ağzımdan çıkan kelimeleri duydum ama kendim bile inanmadım. Artık inanmıyordum.

"Ruby, çocukluğumuzdan beri tüm dünyayı göreceğini söyledin. Kabin memuru olmayı düşündüğün zamanları hatırlıyor

musun? Sonra pilot olmaya karar vermiştin?” Gözlerini devirip güldü. “Hatta sirke nasıl girileceğini bile araştırmıştın.”

Onun bu büyük nostalji yemini yutmayacaktım.

“Bak,” dedi daha da ciddileşerek, “planının Hart ile gezmek olduğunu biliyorum ama bir hayalin değişmesi, gerçekleşmeyeceği anlamına gelmiyor.”

Haklı olduğunu biliyordum. Bu, eskisinden farklı olsa bile bana yaşamamı, hayal kurmamı, her şeyi yapmamı söyleyen içimde taşıdığım suçluluk duygularından biriydi.

On altıncı doğum günümde Hart bana Dünya şeklinde bir küre almıştı ama normal, sert yüzeyli bir küre değildi bu; top gibi yumuşaktı ve yanında gideceğim, gideceğimiz yerleri işaretleyebilmem için renkli raptiyeler vardı. İki ay geçmeden küreyi kırmıştım ve ona bunu söylediğimde, “Bir tane daha alırım,” demişti.

Tipik Hart.

“Onu da kırarım.”

“Belki de çok fazla raptiye batırmışsındır,” diye takılmıştı o da.

“Belki de sadece çok fazla yere gitmek istiyorumdur.”

Hart bir koluyla beni kendine çekip sarılmış ve başımın tepesini öpmüştü. “Her yere gitmelisin, Ruby. Küre kırılabilir.”

Şimdi yatağımda oturmuş, Hart’ı bir yandan gitarını tıngırtıp bir yandan beni ve Serena’yı dinlerken gözümde canlandırıyordum. “Müziği bıraksam ne hissederdin, Rubes?”

Bundan nefret ederdim. Müzik senin kimliğin.

Bense burada sevdiğim şeylerden vazgeçmiştim: sudan, seyahat hayallerimden, hatta kendimden bile. Sanırım bir parçam, kendime tekrar isteme izni verirsem, bunun sadece ellerimden alınacak yeni bir şey olacağından korkuyordu. Ama arzusunun olmadığı bir hayat nasıl yaşamaya değer olurdu ki?

“Tamam, tamam,” dedim Serena’ya. “İş ne? Bana o soytarı fare kostümlerinden birini giymem gerektiğini söyleme çünkü bunu kesinlikle yapmam.”

“Hepsi soytarı değil. Ayrıca soytarı fareler çok tatlı,” dedi Serena yatağıma çökerken.

“Kostüm varsa ben yokum.”

“Kostüm yok,” diye söz verdi Serena. “Etkinlik koordinatörü olacaksın.”

Çalışma masamın sandalyesine oturup ayaklarımı uzattım. “Yani temelde çocukların doğum günü partileri için sümük, kusmuk ve genel pislikleri temizleme ekibinde olacağım.”

Serena alaycı bir şekilde güldü. “Koordinatör kısmını unutma. Süslemeleri seçebilir, jetonları dağıtabilir ve tüm o mutlu, kirli küçük yüzlerin fotoğraflarını çekebilirsin.”

Jameson’la parkta geçirdiğim günü ona anlatmayı düşününce, dişlerimi alt dudağıma bastırdım. Bir yanım onu içeri davet etmek istiyordu ama diğer yanım onun mantığına karşı devasa bir koruma duvarı örmüş hâldeydi ve şu anda bununla boğuşmak istemiyordum.

O gece yine Hart’ı gördüğüm aynı rüyadan uyandım. Her zamanki gibi ben ona ulaşamadan sisin içinde kayboluyordu.

Karanlıkta oturup telefonuma baktım. Sonunda George bir düzine mesajımdan birine cevap vermişti. Bir sürü ayrıntı bekliyordum ama yalnızca kısa bir mesaj yazmıştı.

George: O herif çarpık bir akıl oyunu oynuyor. Ona bir daha sana yaklaşmamasını söyledim.

Midem bulanıyordu. Ve sinirliydim. George ne hakla kiminle konuştuğumu kontrol etmeye çalışıyordu? Yine de bu, en büyük korkumu ifade ediyordu: Jameson, fazla yaklaşacak kadar dikkatsiz olursam beni yakacak bir alevdi. George’un böyle tepki vermesine neden olabilecek her türlü senaryoyu hayal etmeye çalıştım. Aralarında ne olmuştu? Yoksa mesele sadece Goerge’un haklı çıkmak istemesi miydi?

Cevap yazdım.

**Bu ne anlama geliyor?
Konuşmamız lazım.**

Artık tamamen uyanık bir hâlde omuzlarıma bir örtü alıp dışarı çıktım ve çardağa yöneldim, oradan da çatıya çıkan duvar merdivenine tırmandım. Buradan sadece parça parça karanlık gökyüzünü görebiliyordum. Çınarın kalın yapraklı dalları koruyucu bir şekilde üzerime sarkıyordu. Annem eppey zaman önce ağacı kesmek istemişti ama ben onu öldürme düşüncesine dayanamamıştım.

“Ama manzara ne olacak,” diye itiraz etmişti annem.

“Ama ağaç ne olacak,” diye yalvarmıştım ben de.

Telefonumu sıkıca tutmuş hâlde oturuyordum. Başım dönüp duruyordu ve George’un uyarısına rağmen Elle’i, Jameson’ın âşık olmasını ve onu ebediyen kaybetmesini düşünmeyi bırakamıyordum. Üstelik bu bir şeye neden oluyordu. Göğsümdeki amansız ağırlık, arabasından inip kaçtığım için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Aera burada olsaydı, suçluluk duygularını keşfetmemi isterdi. Cevabı öğrenince, durumla yüzleşmemi söylerdi. Ben de bunun üzerine duygumu inceler ve suçluluğumun sadece gülmekten kaynaklanmadığını fark ederdim. Gerçek suçluluk duygumun nedeni, Jameson’ın korkunç bir şey yaşamış olması, ikinci bir şansı hak etmesi, sandığım gibi biri olmaması ve...

Daldan bir yaprak koparıp parmaklarımin arasında büktüm.

Gerçek suçluluğum onunla arkadaş olmak istememdi. Aramızdaki bu garip, açıklanamayan bağı neden hissettiğimi öğrenmek istiyordum ama cevabı beğenmemekten korkuyordum.

Yoğun bir kararlılıkla mesajlaşma uygulamasını açtım ve özür dileme amacıyla Jameson’a yazmaya başladım ancak doğru kelimeleri bulamıyordum ve ellerim titriyordu. Her zaman yüksek sesle daha iyi düşünürdüm, bu yüzden mikrofonu kullanarak mesajı sesli yazmaya karar verdim.

“Selam, dün için özür dilerim. Gerçeği söylediğini bilmiyordum.”

Bu, tamamen onun bir yalancı olduğunu ima ederdi. Bu yüzden mesajı silip tekrar denedim.

“Selam, ben Ruby. Şey, küpem arabanda mı düşmüş acaba?”

Bu da beni tamamen yalancı yapardı. İç çektim.

Bu sefer şöyle söyledim: “Selam, Jameson. Dün tuhaf davrandığım için özür dilerim ama... Her şey çok karışıktı. Elle için gerçekten üzgünüm. Lourdes anlattı, ne hissettiğini anlayabiliyorum. Yani tam olarak anlayamam ama ben de Hart’ı kaybedince...” Duraksayıp ince bir dala tutundum. “Sanırım hayat bazen düşündüğün gibi olmuyor ve ilk yaptığın plan değişince, bir sonraki adım planların dâhilinde olmadığı için ne yapacağını merak ediyorsun. Tıpkı... Sen gibi.” Alnımı ovuşturup iç çekim. “Beni neden delirtiyorsun?”

Bilinç akışım olan ses kaydını silecekken yanlışlıkla mesajımı gönderen o küçük şeytani oka bastım.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Bir dakika kadar mesaja bakakaldım. Sanki yeterince uzun süre bakarsam zihin gücümle silebilirmişim gibi. Ancak olan tek şey aklımı kaybetmemdi.

Merdivenlerden aşağıya inip Gabi’nin odasına koştum. Onu nazikçe uyandırma zahmetine girmedim. İki kez dürtüp, “Tüm dünyayı mahvettim!” dedim her şeyi ortaya koyarcasına.

Gabi kıpırdandı. İnledi. Başının üzerine bir yastık çekti. “Ne güzel.”

Fısıltıyla bağırarak, “Gabi,” dedim.

Uykulu bir tonla, “Sabah anlatırsın,” diye mırıldandı.

Saate baktım. Gecenin ikisiydi. “Sabah oldu bile!”

Cevap yoktu.

Kardeşimi şiddetli sayılabilecek bir şekilde sarstım. “Uyan. Kalk! Jamesonlara gidip evlerine girmeli ve telefonunu çalmalıyız!”

Gabi, “*En serio?*”* diye homurdanıp döndü ve baş ucu lambasını yaktı. Her yöne doğru dağılmış kıvrıkcık saçlarıyla bile sevimli

* İsp. En serio?: Ciddi misin?

olmayı başarıyordu. “Gerçekten de güzel bir rüyanın tam ortasındaydım ve rüyamı mahvettin!”

“Sen beni dinliyor musun?” dedim tükürürcesine. “Ben hayatımı mahvettim.”

“Bundan şüpheliyim.”

Nefes bile almadan kardeşime mesajı gösterdim. Koyu renk gözleriyle mesajı taradığını, gözlerinin saniyeler geçtikçe daha da irileştiğini ve bunun gerçekten dünyanın sonu olduğunu doğrularcasına baktığını gördüm.

“Aman Tanrım,” dedi. “Böyle bir şeyi neden gönderdin ki?”

“Ben göndermedim! Aptal parmağım gönderdi. O gönder oku gerçekten çok küçük ve... Uyku tutmamıştı, tamam mı? Jameson’dan özür dilemek istedim, yani yalan söylediğini düşündüğüm için işte ve sanırım Elle ile ilgili kötü hissediyordum çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum...”

“Ruby.” Kardeşim ellerimi ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. “Nefes al ve *cálmate**.”

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?” Gabi’de hem en çok nefret ettiğim hem de en çok sevdiğim şey buydu. Akışına bırakabiliyordu. Benden çok daha kolay teslim olabiliyordu. Ne zaman pes etmesi gerektiğini biliyordu. Ben bilmiyordum. Ben her yokuşta ölecek türden biriydim.

“Çünkü değiştiremezsin,” dedi.

“Gabi! Bunu okuduğunda kafayı yediğimi düşünecek.”

“Bunu muhtemelen düşünüyordur.”

Kaşlarımı öylesine sert çattım ki alnımda bir ağrı hissettim. “Bu hiç komik değil.”

“Sabahın ikisinde hiçbir şey komik değildir.” Yavaşça esnedi. “Ona ne olduğunu anlat.”

“Gerçeği mi?”

“Evet, bazen işe yarar.”

Kendimi yatağa atıp inledim.

* İsp. Cálmate: Sakinleş.

“Dinle, bu kazara olmadı,” dedi Gabi yüzünden bir bukleyi iterek. “Görmüyor musun? Bu...”

“Eğer bana bunun evrenin gönderdiği bir mesaj olduğunu söyleyecek olursan çileden çıkarım.”

Gabi mesajı tekrar okudu. “Tamam, o kadar da kötü değil. Yani, *onu* beklemediğin ve seni delirtmesiyle ilgili son kısım...”

“Yarı uykuluydum,” diye yalan söyledim. “Ve tüm bu durumun delice olduğunu kastettim ama şimdi düşüneceği şey...”

“Evet, kesinlikle karışık sinyaller göndermişsin.”

“Yardımcı olmuyorsun.”

Gözleri gözlerime dikti. Sonra sormamasını umduğum o soruyu sordu: “Bunları söylerken gerçekten ne demek istedin?”

Gördünüz mü? Kız kardeşlerin olayı budur işte. Saçmalıklarınızı hemen anlarlar.

“Hiçbir şey,” dedim ama bunu öyle hızlı söylemiştim ki bana inanmayacağını biliyordum.

Dışarıda bir cırcır böceği ötüyordu. Zaman geçiyordu. Ve ben Gabi’nin bir şey söylemesini, başka bir noktayı tartışmasını, terapistlik yapmasını bekliyordum. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, “Jameson’a karşı hislerin mi var?” dedi ve bunu o kadar sessizce söyledi ki kelimeleri zar zor duyabildim.

Yeter. Patladım. “Ciddi olamazsın!” Kardeşime çıkışmayı ve Jameson Romanelli’ye karşı hiçbir şey hissetmememin tüm nedenlerini sıralayıp ona bu fikrin ne kadar saçma olduğunu göstermeyi düşündüm. Ancak ağzımı açar açmaz gerçeğe döndüm ve yönümü değiştiremedim. Tüm gerçekler, içimdeki hafif aralık kapıdan dışarı dökülürken, o kapı gitgide daha da açıldı. “Ona katlanamıyorum. Yani ona katlanamıyordum ama sonra o komadan uyandı ve ona karşı tuhaf bir bağ hissetmeye başladım. Sonra onunla buluştum ve dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değildi, nazikti. Sonra âşık olduğunu ve âşık olduğu kişiyi kaybettiğini öğrendim ve içimde bir şey kırıldı. Sanki biz...” Titrek bir nefes aldım. “Daha büyük bir şeyle bağliymışız gibi hissettim ve belki de Hart bu yüzden onu seçti.”

Derin bir nefes sesi duydum ama bunun bana mı yoksa Gabi'ye mi ait olduğundan emin olamadım.

Gabi'nin gözleri dışarı fırlamış, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Sanırım Hart'ın onu seçmesiyle ilgili bir şey yakaladın."

Gözyaşlarım güçlenirken onları tutamayacak kadar yorgundum. Bir tanesi yanağımdan aşağı düştü. Kardeşimin de gözleri doldu. Gabi daima karşısındakinin hislerinin paylaşırdı.

Göğsümde sanki bir sıcaklık ve vızıltı vardı. "Ya tahminin doğruysa?" diye fısıldadım. İmkânsız gibi görünen şeye inanmaya başlamıştım. Sonuçta Gabi yalnızca bir kelime duymuştu: *mesaj*. Ve Hart'ın benimle iletişime geçmeye çalıştığı sonucuna varmıştı. Kabul ediyordum, Gabi'nin önsezisine inanmak istiyordum ama bu çok tehlikeliymiş gibi geliyordu çünkü eğer yanılıyorsa, hayal kırıklığı çok acı verici olurdu. Üstelik dışarı çıktığımızda Jameson bana Hart'tan veya bir mesajdan bahsetmemişti, bu yüzden kardeşimin yanıldığını düşünmüştüm ama şimdi...

"Ya Hart diğer taraftan benimle iletişim kurmaya çalışıyorsa?" diye sordum. "Bu onun bir yerlerde yaşadığı anlamına gelir, değil mi?" Umut, hem kırılğan hem de güçlüydü.

Tam o sırada telefonum bir bildirim sesiyle çaldı. Kardeşimle şaşkınlıkla Jameson'dan gelen mesaja baktık.

Jameson: Kimsin?

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Şaka yapıyor, değil mi?" diye sordum içten içe ürpersem de. "Yani ciddi olamaz, değil mi?"

"Belki de uyuryazar falandır ve kendinde değildir?"

Dalga mı geçiyorsun şu an?

Mesajı yazıp sertçe gönder tuşuna bastım.

Bir gülen yüz belirdi.

Jameson: Neden bu saatte uyanıksın?

Kişisel alanımın her köşesini işgal eden kardeşime baktım. "Biraz geri çekilebilir misin?"

"Bunu kaçırayım mı yani? Asla." Çenesini kaşdı, bakışlarını ekrandan ayırmıyordu. Ben de bakışlarımı onun meraklı ifadesinden çekip ekrana çevirdim.

Kötü bir rüya gördüm.

Jameson: Ben de.

Sen ne gördün?

Elle'le ilgili tekrarlayan rüyalar görüp görmediğini merak ederek nefesimi tuttum.

Jameson: Dişleri olan kaplumbağalar tarafından saldırıya uğruyordum.

Vampir kaplumbağalar olduklarından oldukça eminim.

Güldüm. Gabi biraz daha yaklaştı. "Bu kadar komik olan ne?"

Cevap yazmadan önce, "Vampir kaplumbağalar," diye mırıldandım.

Kulağa dehşet verici geliyor.

Jameson: Öyleydi. Sen ne gördün?

İçim buz gibi oldu, soruyu nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden konuyu değiştirerek havayı dağıtmanın vaktinin geldiğine karar verdim.

Mesajım hakkında konuşmalıyız.

"Güzel, meseleyi tam merkezinden kavra," dedi Gabi. Jameson mesaj attığı sırada kardeşime şaşkınca baktım.

Jameson: Ne demek istediğini anlıyorum...

Hâlâ yazıyordu. Bu da beni, *Ne hakkında?* yazmaktan kurtardı. Bu sırada kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki beni öldürmeye çalıştığından emindim.

Jameson: Bütün bunların çılgınca olduğunu kastediyorsun.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Gördün mü? Yanlış anlamadı," dedim bakışları ekrandan ayrılmamış olan Gabi'ye. "Şimdi ne diyeyim?"

"Her şeyi ortaya koy. Büyük soruyu sor: Hart'ın mesajı ne?"

"Olmaz. Bu fazla doğrudan olur, ayrıca bunu yüz yüze konuşmamız daha iyi olmaz mı?"

Kardeşim omuz silkti. “Olabilir. Bilmiyorum.”

“Gabi!”

“Ona başparmak emojişi gönder.”

Kaşlarımı çatıp ekrana baktım. “Başparmak çok klişe.”

“Öyle mi?”

Tam alt dudağımı ısırırken Gabi araya girip, “Ona müziği dinlemek istediğini söyle,” dedi.

“Ah! Bu olur.”

**Şu gitar ve piyano
mevzusuna gelirsek...**

Cevabı şimşek hızında geldi.

Jameson: Saat 8 nasıl. Bizim evde.

Soru işareti kullanmaması hoşuma gitmişti. Yine de tüm ip-leri ona veremezdim.

8 buçuk.

Başparmak emojişi gönderdi. Elimde olmadan gülümsedim.

Otuz Üç

HART/JAMESON

A ntrenmandan hızla eve dönerken, Ruby geleceği için yüzüme yayılan ve yanaklarımı acıtan kocaman bir gülümsemeyle şarkılardan bazılarına eşlik ettim.

Gülümsememin sebebi belki de Ruby'nin çelikten dış kabuğunu biraz olsun kırdığımı hissetmemdi. Dün gece uyuyamadığımda aklına Jameson'a mesaj atmak gelmişti, sonra da o mesajı yazmıştı. *Beni neden delirtiyorsun?*

Ben onun sıradaki sevgilisi mi olacaktım? Tüm bunları bana değil, Jameson'a söylediği için yeşil gözlü canavarın başını kaldırıp birkaç dişini gösterdiğini kabul etmem gerekirdi. Ama belki de daha derin bir düzeyde bakacak olursak, onun ben olduğumu biliyordu? Ya da en azından benim kendime söylediğim buydu. Sonuçta aramızdaki enerji dalgasını hissetmesi gerekiyordu, değil mi?

Ona şarkılarımdan birini çaldığım anda bunun ben olduğumu anlayacaktı. Anlamak zorundaydı. Sonuç olarak Jameson'ın bu şarkılara hiçbir erişimi olamazdı. Bu yüzden mantıken ikiye ikiye toplayacaktı.

“Dolanıp durmayı kes,” diye homurdandı Lourdes. Bir ileri bir geri yürüyordum.

“Sence işe yarayacak mı?” diye sordum yüzüncü kez.

Gözlerini devirip iç çekti. “Mümkün olduğunca kendin ol. Yani gergin olma veya aşırı düşünme. Sen hep aşırı düşünüyorsun.”

“Beni bu kaniya varacak kadar uzun zamandır tanıımıyorsun. Lütfen, bunun dosyamda yazdığını söyleme.”

“Tüm ruh haritan o dosyada,” dedikten sonra bana söylemesi gereken bir şeyi söylemiş gibi donup kaldı.

Tam, *Ruh haritası mı?* diye soracaktım ki, “Hangi şarkıyı çalacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Bana aşırı düşünmememi söyledin. Lütfen volta atmayı kesebilir misin?”

“Bu, plan yapmakla aynı şey değil, Hart!”

Midem bulanıyordu. “Belki önce seninle pratik yapmalıydım.”

Lourdes başını iki yana salladı. “Dediğim gibi, bunun doğal olması gerek. Bilirsin işte...” Ellerini beceriksizce önünde salladı. “Sadece otur, çal ve içindekinin dışarı çıkmasına izin ver.”

Terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. “Peki sen? Burada olacak ve iyi melek titreşimleri gönderecek misin?”

“Sana söylemiştim, ajan melekler için bir dikkat dağınıklığı yaratmam gerek.”

“Bunu nasıl yapacaksın?”

Lourdes homurdanarak, “Melek arkadaşım bana, güç sahiplerinin ikilemimin sonucunu görmeye meraklı olduğunu söyledi. Yani, bu beni izledikleri anlamına geliyor, bu yüzden küçük bir sinir krizi geçireceğim. Bu kesinlikle onların dikkatini çekecektir. Dramı severler.”

“Ne tür bir sinir krizi?”

“Önemi var mı? Ama bu sana fazla zaman kazandırmayacak, o yüzden acele et, tamam mı?”

Duştan sonra eşofman ve tişört giydim. Yatağımın yanındaki günlüğü açtım ve her gece uyandığımda çoktan uçup gitmiş olan anıları yazmaya devam ettim. Bu sabah, daha fazla anının beni

terk ettiğini söyleyebilirdim. Bunların tam olarak hangileri olduğunu söyleyemezdim ama babama, bir müzik dersine veya ilk kez araba kullandığım zamana dair anıları yokladığımda sadece gölgelerle karşılaşıyordum.

Ama olsun, sorun değildi. Ruby ve uğur böceklerini hatırladığım sürece her şey yolundaydı.

Müzik odasına doğru ilerledim.

Saat 08.05. Yavaşça yürüyordum.

Saat 08.10. Telefonumu kontrol ettim. Cevapsız bıraktığım iki yeni içki daveti vardı.

Sat 08.15. Kusabilirdim.

Kapının zili çaldı. Uçarcasına kapıya koştum ve kapıyı açmadan önce sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Kapıyı açtığımda oradaydı. Üzerinde sol omzundan sarkan bol kazağı vardı, saçları sağa doğru taranmıştı ve eli cebinde rahat bir şekilde eşikte duruyordu.

Çok güzeldi.

“Beni içeri davet edecek misin?” dediğinde ona bakakaldığımı fark ettim.

“Ah, özür dilerim. Evet. İçeri gel. Bir şeyler içmek ister misin?”

“Böyle iyiyim.” Ruby, giriş holüne ve devasa kemerlere bakarken bakışlarını soldan sağa gezdiriyordu. Onu müzik odasına götürdüm. Okyanus güneşin çoğunu yutmuş, gökyüzüne kasvetli bir karanlık düşürüyordu. “Vay be,” dedi Ruby pencereye doğru yürürken. “Harika bir manzara.”

Aniden kollarımla ne yapacağımı bilemeden başımı sallamakla yetindim. Kollarımı kavuşturmalı mıydım? Ellerimi ceplerime mi sokmalıydım? Yoksa işe yaramaz bir şekilde iki yanımda mı sallandırılmalıydım? Ellerimi başımın arkasında birleştirip nefes aldım. Nefes verdim. “Evet, ben de ilk gördüğümde aynı şeyi düşünmüştüm.”

Ruby bana doğru döndü ve bakışları piyanoya takıldı. Yüzünden geçen duyguyu gördüm ama bu duygu üzüntü mü, gerginlik mi yoksa başka bir şey mi anlayamadım. “Neden üzeri örtülü?”

Piyanoyu veya en azından sigara yanığını görebileceğini fark etmiştim. Fark etmesi bizi, bu işin kulağına saçmalık gibi gelmesine sebep olacak bahaneler sarmalına sokabilirdi. Bu yüzden piyanonun gövdesine bir örtü örtmüştüm.

“Ah, şey... Güneşten korumak için,” dedim. Neyse ki bahane inanın başını salladı.

“Peki.”

“Peki.”

Tereddütle kazağının kollarını çekiştirdi. “Peki, Lourdes bana Elle’den bahsetti. Gerçekten üzüldüğümü söylemek istiyorum. Ve şayet ondan bahsetmek istersen... Yani, ben buradayım.”

“O her şeydi,” dedim. Bu üç kelime nabzımı hızlandırdı ve bunun, Ruby’ye karşı hissettiklerimden mi yoksa Jameson’ın vücudunun Elle’i hatırlamasından mı kaynaklandığından emin değildim. Her iki durumda da bu çılgıncaydı.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Ruby. “Bazı günler Hart’ı asla unutamayacağımı düşünüyorum.”

Göğsümde aniden yükselen yakıcı ağrı, beni kalbimi kırmakla tehdit ediyordu. “Anlıyorum.” Sesim titremeye yakındı. Pencereden dışarı baktım, sonra yeniden Ruby’ye döndüm. “Senin için gerçekten çok kötü olduğunu biliyorum. Üzgünüm.”

Ruby beni, bana kendimi çıplak hissettiren bir yoğunlukla inceliyordu. “Hart’ın ardından bana bıraktığın notu aldım.”

Not mu? Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Neden bana hiç anlatmadın?” diye sordu.

Omuz silktim, ilgili görünmeye çalışarak koma sonrası hafıza sorunları yaşadığım kartını oynamam gerektiğini fark ettim. “Bunu gerçekten hatırlamıyorum.”

“Notunda, bunun asla kolay hâle gelmeyeceği ama tekrar nefes alabilecek kadar iyileşeceğim yazıyordu.”

Jameson’a karşı yeni bir saygı hissettim. Adam hayatının aşkını kaybetmişti ve yine de Ruby’ye biraz olsun destek sunmuştu. Keşke Ruby’yle dertleşebileceğine karar verseydi, o zaman belki de işler onun için farklı şekilde ilerlerdi.

“Sana inanmadım,” dedi Ruby. “Tanrım, o kadar öfke ve hayret doluydum ki söylediklerini nereye koyacağımı bilemedim. Tekrar nefes alabileceğim bir dünyayı asla hayal edemiyordum.”

Serbest düşüşteymişim ve asla yere ulaşamayacakmışım gibi hissediyordum. Sonsuza dek düşmeye devam edecektim.

Ruby kollarını nazıkçe göğsünde kavuşturmuştu. “Ama şimdi bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Yani, tekrar nefes alabilirim. Belki her şey yoluna girebilir, anlıyor musun?”

Akmak isteyen gözyaşlarımla savaşıp başımı salladım. Bunu onun için istiyordum, iyileşebileceğini ve devam edebileceğini hissetmesini istiyordum. Ama beni unutmamasını veya sevmeyi bırakmasını istiyorum desem yalan söylemiş olurum. “Siz birbirinizi ezelden beri tanıyordunuz, yani birlikte büyümüştünüz. Böyle bir şeyi kaybetmek zor.”

Ruby sanki ufak bir gülümseme sunacakmış gibi görünse de bunun yerine derin bir nefes alıp, “Bana ondan bahset,” dedi.

O anda, Ruby’nin yörüngesinde kaybolmuşken, kozmik yasanın ne zaman bir çekiç gibi üzerime ineceğini merak ettiğim için kelimelerimi dikkatlice seçtim. “Her şeyi daha iyi hâle getiren bir kahkahası vardı. Onunlayken olduğum kişiyi seviyordum, sanki onunlayken her açıdan iyi biriymişim gibi.” Ruby’nin bakışlarında görebileceğim şeylerden dolayı gözlerinden kaçınarak ve onu öpmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmaktan korkarak hafifçe piyanoya vurdum. “Sanki birbirimiz için doğmuşuz gibi.”

Ruby kollarını kendine doladı. “Çarpık bir şey duymak ister misin?”

Başımı salladım.

“Hart, kendisi için daha iyi olduğunu düşünerek önce ölen kişi olmayı tercih ederdi ama geride kalan için durumun ne kadar korkunç olduğunu asla göremezdi.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Geri kalan biziz.”

Ayaklarım ona doğru bir adım daha attı ama yanına gitme isteğime karşı koydum. Ona sarılma isteğime karşı koydum. Ruby

gülümsedi ve sohbetin o kısmını bitirmiş gibi başını salladı. “Mikropların onu çıldırttığını biliyor muydun?”

Keyifli bir şekilde güldüm. “Evet, sanırım duymuştum.” Sonra kendimi savunmam gerektiğini düşünerek, “Ama harika bir adamdı. Çok havalıydı. Yetenekliydi. Herkes onu severdi,” diye ekledim.

Ruby şüpheyi kaşlarını kaldırdı. Beni inceledi. “Onu gerçekten tanı mıyordun.”

“Yani, evet, sadece duyduğum şeyler.”

“Evet, yani, o bunların hepsiydi ama bir sürü de kusuru vardı, Jameson.”

Of. Gerçekten, *Ne gibi?* diye sormak istiyordum. Ama bu, şu anda sürdürdüğümüz serbest akışlı sohbeti mahvedebilirdi.

“Elle de öyleydi,” dedim. “Burnunda büyük bir et vardı ve bir ayı gibi horlardı.” Jameson’ın anısı zahmetsizce yüzeye çıkmıştı. Ben nasıl olduğunu anlayamadan, Ruby’yle birbirimize benim inatçılığım ve onun sabit fikirliliği gibi, kendimizi birçok kusuru olan birer insan gibi resmeden komik hikâyeler anlattık. O elbette Elle’den bahsettiğimi sanıyordu ama aslında hepsi Ruby’nin özellikleriydi. Onun anlık kararlarla hareket etme ihtiyacı ve benim plan yapma ihtiyacım. Benim dakik olma takıntım ve onun zaman diye bir şeyin var olmadığına dair serbest tavrı. Çok geçmeden aradan bir saat geçmişti ve kanepede oturmuş birbirimizi geride bırakmaya çalışıyorduk.

Kendimi canlı ve özgür hissediyorum, sanki hiçbir şey bize dokunamayacakmış gibi.

Ruby gülümseyip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, “Sanırım Elle’i tanısam severdim. Çok ortak noktamız varmış,” dedi.

Başımınla onaylayarak kanepenin kirlentindeki gevşek bir ipliği çekiştirdim. “O... harika... biriydi.”

Çok geçmeden aramıza korkunç bir sessizlik çöktü. Dışarıda gökyüzü kararmıştı ve sadece alçakta asılı duran ay vardı. Şu anda Ruby’yi öpmeye, ona sıkıca sarılmaya, onu içime çekmeye ve

hangi filmi izleyeceğimiz konusunda kavga etmeye duyduğum yoğun ihtiyaçla mücadele ediyordum. İsteğim sadece onun dokunuşunu hissetmekti.

Telefonuna baktı. “Vay be. Bu kadar uzun süredir konuştuğumuza inanamıyorum.”

“Seninle konuşmak rahatlattı.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Bence de.”

Beklenmedik bir kıskançlık duygusunun içine çekildim. Ama Ruby, “Şu piyanoya gelelim,” dediğinde o duyguyu bir kenara ittim.

Ellerimi çırpıp piyanoya yöneldim. Birdenbire öylesine titremeye başladım ki Ruby’nin bunu fark etmesinden endişelendim. Tabureye oturup terli avuçlarımı pantolonuma sildim. “Dediğim gibi, eskiden hiç çalamıyordum ama sonra...” Cümlemi bitiremedim çünkü parmaklarım kontrolü ele geçirerek tuşlara basmaya ve ürkütücü Ay Işığı Sonatı’nı çalmaya başladı.

Beynim tekliyordu. Hayır. Dur! Bu doğru şarkı değildi. Sanki ele geçirilmiştim ve ne kadar durmaya çalışırsam o kadar çok çalışıyordum. Yarıya geldiğimde ellerimi kaldırmayı başardım.

Ruby’ye baktım.

Bana diktiği koyu renk gözleri, hak ettiğimden emin olmadığım bir şaşkınlık ve merakla doluydu. “Vay canına,” diye fısıldadı. “Bu... İnanılmazdı. Gerçekten çok iyisin.”

Ensemin arkasını ovuşturup yüzümü buruşturdum çünkü kafam aşırı derecede karışık ve ne olduğunu merak ediyordum. Belki de bu vücudun sadece ısınmaya ihtiyacı vardı? Tamam. Ama şimdi orijinal şarkılarımdan birini çalmaya hazırdım. Lourdes’in karşısında kolaylıkla yaptığım gibi.

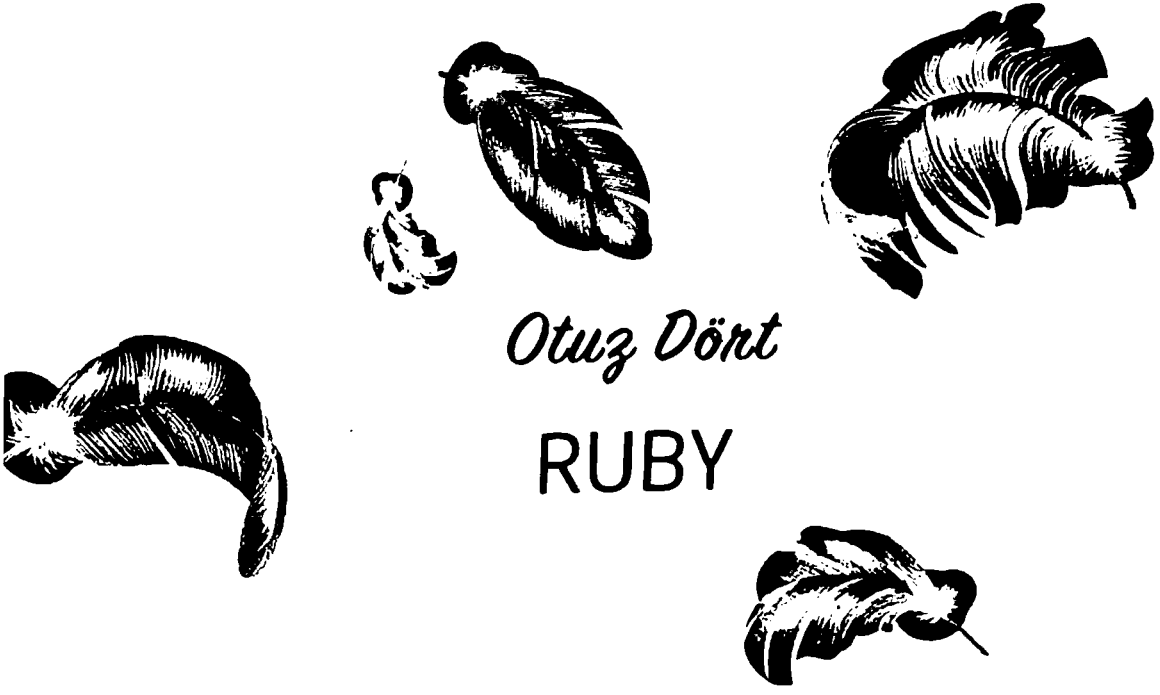
“Bak,” dedim kendimi toparlamaya çalışarak. “Bu tuhaf gelebilir, tamam mı?”

Ruby ayağa kalkıp yanıma geldiğinde ifadesi yumuşamıştı. “Tuhaf mı?”

“Göreceksin.”

Ellerimi konumlandırımdım. Çalmaya başladım.

Ama sonrasında olanlar hiç be beklediğim gibi değildi.

Jameson'ın parmakları bir tuşa bastı, sonra iki ve üç. Notalar tanıdık gibiydi ama emin olamıyordum çünkü acı verici derecede, sanki bir sonraki hamlede hangi tuşa bacağına hatırlayamıyormuş gibi yavaş çalışıyordu.

Sonra elleri aniden hızlandı ve her şey ters gitti, hem de korkunç derecede ters. İçimde yükselen hüsrân ve korku dalgasını bastırdım. Bu şarkı Hart'tan gelen bir mesaj olamazdı. Hiç duymadığım bir şeydi ve eminim ki Hart müziği aracılığıyla iletişim kurmak isteseydi, bunu bu denli gizemli bir şekilde yapmazdı.

Ayrıca Jameson berbat çalışıyordu. Ay Işığı Sonatı ile bir dakika önce bu işi becerdiğini göstererek beni etkilemişti ama şimdi çalıştığı parçayla yolunu kaybetmiş gibiydi. Gabi'nin işaretleri yanlış okuduğuna inanmak istemiyordum. Belki de Jameson, Hart'tan bir mesaj getirmemişti. Aera inkârın güçlü olduğunu söylerdi. Bu da öyle miydi? Yoksa bir dileğin gerçekleşmesi saçmalığı zihnime oyun mu oynuyordu?

Jameson sanki piyanonun tuşları alev almış gibi kollarını kaldırdı. Göğsü sanki nefessiz kalmış gibi inip kalkıyordu. Yanına gidip kollarımı ona dolamak için açıklanamayan bir dürtü hissediyordum. Ama bunun sadece düşüncesi bile midemin bulanmasına yetmişti.

Yumuşak bir sesle, “İyi misin?” diye sordum. Bir yandan da onu uçurumdan itmekten korkuyordum çünkü adam panik atak geçiriyormuş gibi görünüyordu.

“Ben... Ben anlamıyorum,” dedi şaşkın bir şekilde.

Bu ânın o an olduğuna karar verdim. Devam edecektim. Bana yeni bir hayat veren umut ipliği dışında kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ama bir ipliğe tutunmak da gerçekten bir hayat değildi. Bir nefes alıp, “Bunun Hart ile bir ilgisi mi var?” dedim.

Gözleri gözlerime kaydı ve dudakları hareket etti ama sonra durdu.

“Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama kardeşim tarot bakıyor ve şey... Hart’tan getirdiğin bir mesaj olduğunu düşünüyor. Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama belki de müzik onun benimle iletişim kurma yoludur diye düşünmüştüm,” dediğim sırada ona bakamıyordum.

Jameson hiçbir şey söylemeyince devam ettim.

“Şimdi onun çaldığı her iki enstrümanı da çalışıyor olman ve George’un bana, senin Hart’ın evine gittiğini söylemesi yüzünden tabii ki ben de seninle Hart arasında bir bağ olması gerektiğini düşünüyorum, yani belki sen komadayken falan ortaya çıkan bir bağ gibi. İşte, bana bunu anlatmaya çalışıyormuşsun gibi.” Alt dudakımı ısırdım. Bu sefer sesim kısık çıktı. “Bana bir şey anlatmaya çalışıyordun, değil mi?”

Jameson başıyla onayladı.

Kalbimden bin kanat çıktı sanki. İçimde çılgınca çırpınıyorlardı. İşte bu. Ona döndüm, aramızdaki boşluğu kapattım. “Yani bana bir mesajın var, değil mi?”

Jameson sessizdi. Ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yakınımdaydı durdu. Göğüs göğseydik. Yüz yüze.

“Ruby,” dedi sonunda.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bir anlığına orada bir şey, adını koyamadığım tanıdık bir titreşim gördüğümü sandım. Beni ona çeken bir şeydi bu. Farkına varmadan elini gevşekçe elime aldım. Tenimde minik bir enerji akımı nabız gibi atıyordu. “Anlat.”

Jameson elimi sıktı. “O, mutlu olmanı istiyor.”

*S*anki tüm parçalarımı tüketen bir kanser gibi her yerimde ağrı hissediyordum. Doğru notaları çalmaya çok yaklaştım ama sonra...

Her şeyin her zaman olması gerektiği gibi olduğunu acı dolu bir farkındalıkla anladığım an, bir milim bile geri sarmak için artık çok geç olan andı. Ruby'nin kalbini tekrar kazanmak için geri dönmemiştim. Ruby ile yeniden bir araya gelmek için geri dönmemiştim. Öğrenmek için geri dönmüştüm... Neredeyse acıdan boğulacaktım. Onu nasıl bırakacağımı öğrenmek için dönmüştüm.

Üzerime bir sefalet dalgası çöktü ve kendi ayaklarımın üzerinde duramayacağımı hissettim.

"Yani... Sen gerçekten..." Ruby'nin alt dudağı titriyordu. "Onunla konuştun mu?" Kelimeleri düzensiz, titrek çıktı. Üzgün.

"Tam olarak konuşmak sayılmaz," demeyi başardım sonunda. "Açıklaması zor ama şunu bilmelisin ki..." Bir meleğin gelip kelimelerimi çalacağını düşünerek duraksadım. Şaşırtıcı bir şekilde çalmadılar. "O seni seviyor." *Ebediyen.* "O iyi." *Seninle ilgili her anıyı alsalar bile sana tutunmanın bir yolunu bulacağım.* "Ve senin mutlu olmanı istiyor." *Şimdi beni bırakmalısın.*

Kalbim paramparça oldu.

Artık yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Tek istediğim her şeyin geçmesini sağlamak, acısını dindirmekti. Ona uzandım. “Ruby.”

Geri çekildi. “Bu kadar mı yani? Mutlu ol diyen genel bir mesaj mı?” Gözyaşlarını iki eliyle sildi. “Olmaz. Bu Hart olamaz. Hart daha fazlasını söylerdi. Yani, o hayatı buna bağlı olsa bile sessiz kalmazdı.” Acınası bir kahkaha attı. “Bana bunu neden parkta söylemedin?”

“Hafızam... ve ben... Yapabilir miyim ya da yapmam gerekir mi ya da...” Gerçeği bir yalanla besledim. “Bana inanır mısın bilemedim.”

Bana bakıyordu. Bir zamanlar geleceğimi barındıran o gözlerin karanlığında kaybolmak istiyordum. Onu tutmak, kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyordum. Ama bu beni sadece bencil bir piç yapardı.

“Seni ağlatmak istemezdim,” dedim bunun yeterli olmasını dileyerek.

Pencereye gidip karanlığa baktı. Yansıması üzgün, yenilmiş bir hayalete benziyordu. “Geçen gün,” dedi sonunda, “komadan uyanmanın ardından el sıkıştığımızda... Sen de hissettin mi?”

Neyi hissettim mi? Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki geri çekilip boğazını temizledi. Ayağı piyanonun üzerinden düşen çarşafa takıldı.

Belki iki kere dönüp bakmasa fark etmeyecekti. Bilginin işlendiği o ânı tam olarak gördüm. Donup kaldı. Gözleri piyanodaki sigara yanığına odaklandı. İçimdeki her şey soğudu.

“Bu, Hart’ın piyanosu...” Başını iki yana sallayarak sanki kendi içine gömüldü. “Ne... Nasıl...” İfadesi iki saniyeden kısa bir sürede acıdan öfkeye dönüştü. “Babası bunu bağışlamıştı. Sen nasıl...” Sesi yükseldi. “Bunun ona ait olduğunu... Biliyor muydun?”

Yalan söylemenin bir faydası yoktu. “Evet, biliyordum.” Ciğerlerimi havayla doldurup, “Ama düşündüğün gibi değil,” demeyi başardım.

Ruby tereddüt içinde bir karar vermeye çalışıyor gibiydi. Hoşuma gitmeyecek bir karar. Bana meydan okuyarak, “Ne düşünüyorum?” diye sordu.

Ama bu hiç zor değildi. Onu herkesten iyi tanıyordum. “Bütün bunların imkânsız derecede mümkün olduğunu düşünüyorsun,” dedim ona. “Hissetmemen gerektiğini düşündüğün şeyler hissediyorsun.”

“Beni tanımıyorsun!”

Burada durmalıydım ama devam ettim, gerçekleri onun yüzüne vurmayı sürdürdüm: “Mutlu olmak istediğini düşünüyorsun ama çok fazla suçluluk duyuyorsun.”

“KES!”

“Ve bu mesajı kabul etmek istemiyorsun çünkü acıyı bırakırsan... Hart’ı da bırakacaksın.”

Geri çekildi, devam etmeme direnmek için elini uzattı. Bakışları soğuk ve mesafeliydi. “Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Ne istersen.”

“Benden uzak durmanı istiyorum.” Döndü, ayakkabılarını alıp koşarcasına evden dışarı fırladı.

İlk kez onun peşinden gitmedim.

*M*otoru çalıştırdım, arabayı aklımda hiçbir yön olmadan var gücümle sürmeye başladım. Ta ki beş dakika sonra nerede olduğumu fark edene kadar.

Hart'ın evindeydim. Işıklar yanıyordu, kalbim sızladı. Tamirhane hâlâ inşaat hâlindeydi ama ev aynı görünüyordu: kırmızı kiremit çatı, özenle biçilmiş çimler.

Jameson'ın sözleri kafamda yankılanırken gözyaşlarımı sil dim. *Sana karşı bir bağ hissediyorum.*

Ama istediğim, beklediğim bu değildi. Jameson'ın evine yanlış yönlendirilmiş umutlarla gitmiştim, hem de sadece zaten bildiğim şeyleri duymak için. Hart benim mutlu olmamı istiyordu. Ama Hart benim nasıl yas tutacağıma, onsuz bir hayatı nasıl yeniden kuracağıma karar veremezdi.

Sonra Jameson içimi ürperten tüm o şeyleri söylemeye başlamıştı: *Hissetmemen gerektiğini düşündüğün şeyler hissediyorsun. Mutlu olmak istediğini düşünüyorsun ama çok fazla suçluluk duyuyorsun. Ve bu mesajı kabul etmek istemiyorsun çünkü acıyı bırakırsan, Hart'ı da bırakacaksın.* Sanki ruhumun içine bakıyordu. Bunları nasıl bilebilirdi? Kendime bile itiraf etmek istemediğim tüm bu şeyleri...

Hart'ın evine bir araba yanaştı. Airbnb kiracıları için pizza teslimatı. Midem bulanıyordu. Kendimi sıkarak görüşümün bulanıklaşmasına izin verdim ve Hart ile birlikte evde olduğumuzu, pizza yediğimizi ve korku filmi izlediğimizi hayal ettim. O, ayak-kabıllarını tekmeleyip çıkarmış ve bir kolunu başının arkasına sıkıştırmış hâlde kanepede yatıyordu. Ben de onun yanına uzanmış, filmin ne kadar kötü olduğunu ve kâbuslar göreceğini söylerken hem onun ağzına hem de kendi ağzıma patlamış mısır atıyordum.

Beni yumuşak bir şekilde öpüyordu. Tekrar ve tekrar. Tereyağı ve tuz gibi bir tadı vardı. Ebediyen burada olduğunu söylemek istesem de hayal her zamanki gibi kayboldu ve ben tüylerimi ürper-tecek kadar yüksek ayarda çalışan klimayla arabamın içinde buldum kendimi. Soğuk umurumda değildi. Jameson'dan ve tüm bu hislerden sonsuza dek uzaklaşmak dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Tarotta çıkan denizkızı mesajı aklıma geldi.

Kalbinin sınırlarından fazlası ol.

İşte o zaman anladım. Öfkemin gerçek sebebini... Jameson'ı önemsedğim için, ona bağlı hissettiğim için öfkeliydim. O bağın sebebi, Hart'tan bir mesaj getirdiğini düşünmem değil; onun olduğu kişi, kimliği ve bana hissettirdikleri olduğu için öfkeliydim.

Bir hıçkırığımı daha bastırdım ve bir anlığına Hart'ın yolcu koltuğunda, bana dönük olarak oturduğunu hayal ettim. *Artık beni bırakabilirsin.*

Başımı iki yana sallayıp yüzümü kapattım. "Asla."

Bu kadar inatçı olma.

"Seni asla bırakmayacağım."

Kalbin, bu gezegendeki en büyük ve en güzel yer. Orada benden daha fazlasına yer var. Artık teslim olma vakti.

"Buna sen karar veremezsin!"

Telefonum çalıyordu. Arayan Gabi'ydi.

Boğazımı temizleyip cevap verdim: "Alo."

"Az önce Jameson beni aradı."

Ağlamaktan yüzümün şiştiğini hissedebiliyordum. “Öyleyse biliyorsun.”

Gabi sessizdi. “Seni önemseddiğini biliyorum. Aslında senin, mesajı duymayı hiç istemediğini de biliyorum, öyle değil mi?”

“Elbette istiyordum!”

“Hayır, Ruby,” diye cevapladı sakince. “Sen sadece Hart’ı istiyordun.”

Sözlerinin doğruluğu, beni kendi kendime yarattığımı fark ettiğim karanlık bir boşluğa sürükledi.

“Sana Hart’ın lanet olası piyanosundan bahsetti mi?” diye sordum öfkeyle.

“Eve gel.”

Eve. Neden bir daha asla eve dönemeyecekmişim gibi hissediyordum?

Düşüncelerde kaybolup Hart’ın evine bakarak dudağımı бүktüm.

Kiracılar o duvarlarda yüzlerce anı olduğunu biliyorlar mıydı? Ayaklarımdan başlayan bir uyuşukluk, bacaklarıma ve göğsüme yayılıyordu. Yayılmasına izin verdim. “Neden Hart’ın piyanosunu almış?”

Gabi iç çekti. “İstediğin şey bu soruya cevap vermem değil.”

Kardeşimin, bunun evrensel bir planın parçası olduğunu düşündüğünden hiç şüphem yoktu. Bunu söylemesi kolaydı ama kalbinizin göğsünüzden ikinci kez sökülmesi hiç de kolay değildi.

“Ruby, eve gel. Her şeyi konuşabiliriz.”

“Konuşmak mı? Söylenecek ne var ki? Hiçbir şey yok! Hart geri dönmeyecek ve evet, haklısın. Mesajı beni iyi hissettirme konusunda hiçbir işe yaramadı ve bana her şeyin çok çarpık ve acımasız olduğunu düşündürdü. Bana neden bir mesaj gönderiyor ki? Beni neden olduğum gibi bırakmıyor?” *Beni neden salmıyor?*

Gabi hiçbir şey söylemedi. Uyuşmanın beni ele geçirmesine, kemiklerime ve kalbime işlemesine izin verdim. Bu his o kadar derindi ki yüzümde kuruyan son gözyaşı damlalarını hissedemedim bile.

“Kapatmam lazım.” Kardeşim bir kelime daha edemedi telefonunu kapattı. Verandadaki ışık söndüğünde ben de bir karar verdim.

Miriam’ı arayarak bir sesli mesaj bıraktım. “*Uğur Böceği*”ni satmak istiyorum.”

*A*radan bir hafta geçmişti.
Ruby benimle konuşmuyordu.

Aramalarım ya da mesajlarım cevap vermiyordu. Hatta okulda yüzüme bile bakmıyordu. Gabi bile işleri soğumaya bırakmamı söylemişti. Ruby'ye biraz zaman tanımamı söylemişti ama sorun şuydu ki, benim zamanım yoktu. Lourdes'e göre hâlâ yaklaşık bir haftam, belki birkaç günüm daha vardı ama içimden bir ses bana o kadar bile vaktimin olmadığını söylüyordu. Ve tek istediğim o günleri Ruby'yle geçirmekti. Ona gerçeği asla gösteremeyeceğimi bilsem bile. Sadece veda etmek için olsa bile. Artık hatıralarım daha hızlı koparılıyor gibiydi. Bu sabah Ruby'yi ilk öptüğüm zamanı hatırlayamadım. Tek hatırlayabildiğim bir tekne olduğuydu. Bu beni mahvediyordu.

Bu yüzden kendimi antrenmanla, gelecek haftaki büyük final maçına hazırlanarak, Tristan ve Martin ile takılarak ve solo gitar pratikleri yaparak oyalamıştım. Şimdi yine sahilde oturup bir can simidi gibi gitarımı kavramıştım ve birkaç yıl önce zaman, mevsimler ve Hoss adında bir kovboy hakkında yazdığım bir şarkıyı tıngırdatıyordum.

Güneş bir bulutun arkasına kayar kaymaz bedenimi bir ürperti sardı.

Yarıda durdum. Elimdeki gitara baktım, kaybolmuştum. Sıradaki notadan emin değildim. Şarkıyı mırıldanmaya çalıştım. Sadece bir boşluk vardı. Yenilgi dolu tek bir nefesle tüm havanın içimden boşaldığını hissettim. Eski hayatımdan gelen soğuk bir gölge üzerime doğru sürünüyordu sanki.

Gitarı bırakıp ellerimi cebime soktum. Öfkeme ve hayal kırıklığıma rağmen midemde telaş tomurcuklanıyordu. Hatırladığım notalara geri döndüm ama her seferinde unuttuğum o notaya yapışıp kaldım. Sonra başımı eğip başparmaklarımı gözlerime bastırdım ve Ruby'yi düşündüm. Anılar solsa bile onu ne kadar sevdiğime tutundum. Aşk bu muydu? Bir anı koleksiyonu muydu? Yoksa daha fazlası mıydı?

Onu görmeden önce gelişini duydum. Lourdes yanıma, yıpranmış örtünün üzerine oturdu ve çıplak ayak parmaklarını serin kuma gömdü. “Yalnız görünüyordun.”

Ona döndüm, bomboş hissediyordum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. “Müziği unutuyorum. Yazdığım... şarkıları.”

İfadesinde soğukluk ve şefkatin tuhaf bir karışımı vardı. “Üzgünüm.” Ama aslında şunu kastediyordu: *Bunun olacağını biliyordun*. Evet. Ama bu kadar acıtacağını bilmiyordum.

Ona ne kadar sinirli olduğumu veya tüm bu öfkeyi kontrol etmek için ne kadar çalıştığımı göstermeye yetmeyecek bir homurtu ile karşılık verdim. Yumruğumu bir şeylere indirmek istiyordum. Hayatımda hiçbir zaman hiçbir şeye yumruk atasım gelmemişti, bu yüzden öfkeye böyle tepki verenin, Jameson'ın vücudu olduğunu biliyordum. Belki de Jameson benim bilmediğim bir şey biliyordu. Belki de şu anda bir duvara yumruk atmak inanılmaz iyi hissettirirdi.

Yumruğumu sıkıp açarken, “Üzgünüm demek,” diye tekrarladım. “Evet, üzgün olman bana hayatımı geri vermiyor.” Sözcüklerimin bana hissettirdiği şeyden nefret ediyordum, sanki olayı tekrar tekrar ele almak bir şekilde bir şeyi değiştirebilirmiş gibi bu ham çekişme noktasına geri dönmemizden daha da nefret ediyordum.

Dalgalar yavaşça kabarıyor ve patlamadan önce kendi içlerine kıvrılıyorlardı.

“Müziğin yine seninle olacak,” dedi.

“Müzik. Müzik benimle olacak,” diye vurguladım. “Ama benim müziğim değil, Lourdes. Asla benimki olmayacak.” Bu, bir yazara hâlâ yazabileceğini ama yarattığı hikâyelere, onlara başlangıcını veren, dünyasını oluşturan hikâyelere asla geri dönemeyeceğini söylemek gibiydi. Ama o başlangıç önemli değil miydi? Her hikâye veya her şarkı bir sonrakini şekillendirmez miydi?

Lourdes sessizdi. Onu suçlamıyordum bile. Ne söyleyebilirdi ki? Bunu milyonlarca kez konuşmuştuk. Meleğe yan bir bakış attım. Dalgaları izliyordu. Bakışları hipnotik bir şekilde dalgalara sabitlenmişti.

Bu, Ruby ile ilgili verdiğim kararı ona söylemek için her zamankinden daha iyi bir an gibi görünüyordu. Meleğe gerçeği söylemek istemiyordum çünkü bunu yüksek sesle söylemeyi istemiyordum. Eğer söylersem, sonsuza dek taş kesilecektim. “Sanırım Ruby için işleri daha da kötüleştirdim,” demeyi becerdim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Onu sürekli beni düşünmeye zorladım. Ona izin vermedim...” Derin bir nefes aldım. “Sanırım... Artık onu bırakmam gerektiğini biliyorum.” Bu sözcüklerdeki acı, sersemlememe neden oldu.

Lourdes parmağını kumda gezdirdi. “Ondan vazgeçiyorsun, öyle mi?”

“Hayır, ona özgürlüğünü geri veriyorum, Lourdes. Eğer onu gerçekten seviyorsam, beni bırakması için ona yardım etmeliyim. Şu anki tek hedefim bu.”

Okyanusa, enginliğine, bana sadece Ruby’yi hatırlatan ufka baktım. Meleğin bana, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi baktığını hissedebiliyordum ama bunun beni kararımdan döndürmek için bir plan olmamasını umuyordum. Ben kararımı vermiştim. Tüm bu zaman boyunca sadece kendimi düşünmüştüm,

oysa seveceğim tek kız için en iyisinin ne olduğunu düşünmem gerekirdi.

Sonra Lourdes'in beni şaşırtarak, "Anlıyorum," dediğini duydum.

"Öyle mi?"

"Belki de tüm bunların amacı buydu, Hart. Sana bırakmayı öğretmek."

Aynı anda hem kırılmış hem de uyuşmuş hissettiğim tuhaf bir teslimiyetin içindeydim.

Bir süre sessizce öylece oturduk, sonra, "Ya sen? Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. Dünyaya yeniden gelmeyi ve tekrar insanlara özgü şeyler yapmayı istemediğini biliyordum. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Hayır işlerimin en ufak bir etki bile yaratmadığını düşünüyorum," dedi. "Başlarda bunun tamamen niyetlerimde samimi olmamamdan kaynaklandığını düşünüyordum ama sonra bu işe kendimi kaptırdım ve insanlara yardım etmeyi, nezaketi paylaşmayı, dünyayı daha iyi bir yer hâline getirme çalışmasını sevdim. Ama hepsi yanılmış, doğru yolu bulamıyor gibiyim."

"Nereden biliyorsun?"

Elini göğsüne götürüp, "Burada hissedebiliyorum," dedi. "Hiçbir şey değişmiyor, her şey çok küçük, çok önemsiz geliyor. Üstelik Ruby konusunda sana yardım etme çabalarımın bu kadar başarısız olması beni çok üzdü. Bu, bana kendimi çok işe yaramaz hissettiriyor. Bunu senin istediğinin, yani Ruby ile birlikte olmanın imkânsız olduğunu düşünerek başlattım, sonra senin sevginin derinliğini gördüm ve bu, beni ya da en azından sevginin gücüne olan inancımı değiştirdi."

"Öyleyse belki senin öğrenmen gereken de buydu?"

Tam o sırada arkamdan bir çığlık kakofonisi duydum.

Victoria, onu takip eden beş kızla birlikte merdivenlerin sonuncu basamağından atladı. Kızların her birinin üzerinde göğsüne gümüş bir yıldız işlenmiş pembe eşofman üstleri vardı. Amblemin

dans stüdyosuna ait olduğunu hatırlayınca, kızların Victoria'nın dans okulundan arkadaşları olması gerektiğini fark ettim.

Coşkuyla el sallayarak, "Jameson!" diye bağırdı.

Bunu kıkırdamalar takip etti.

Lourdes'le artık yerimizden kalkmıştık.

Victoria nefes nefese, gülümseyerek, sadece çocukların olabileceği kadar coşkulu bir şekilde yanıma geldi. Arkadaşlarına gülümseyerek, "Bu benim ağabeyim," dedi.

Koyu saçlı, iri gözlü bir kız, "Sen futbolcu musun?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedim. Onların son derece mutlu ruh hâllerine uyum sağlamaya çalışsam da feci şekilde başarısızdım. "Selam, ufaklık," dedim, "tek başına burada olmana izin var mı?"

Victoria'nın gülümsemesi somurtmaya dönüştü. "Annem orada," dedi kıyıdan el sallayan Whitney'yi işaret ederek. "Ve suda ayak bileklerimin hizasını geçmediğim sürece burada olmak için yeterince büyüğüm."

"Evet," dedi kızlardan biri. "Kesinlikle yeterince büyüğüz."

Kızlardan bir diğeri, bir elini ağzının önüne koyup diğer eliyle gitarımı işaret ederek, "Gitar mı çalıyorsun?" diye sordu.

Gülümseyerek başımla onayladım.

Tekrar kıkırdadılar.

"Ben okyanusun öteki tarafında yaşayan kuzeniyim," dedi Lourdes, benim, *Ben ondan daha havalıyım*, şeklinde duyduğum ısrarcı bir tonla.

"Bize bir şarkı çal," dedi Victoria.

Ensem arkasını ovuşturarak, "Biraz bitkinim," diyebildim.

Bale topluluğunun üyeleri bana aynı anda surat astılar. Sanki biri heyecan balonunun havasını boşaltmış gibiydi.

Arkadaki uzun boylu kız kaşlarını çatarak, "Çalar demiştin ama," dedi Victoria'ya.

Victoria bana yalvaran bir bakış attı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Gitarı örtünün üzerinden alıp, "Tamam ama bir tane," dedim. Genel olarak sadece birkaç akoru olduğu için tekrarlanması kolay

olan eski bir Maroon 5 şarkısı çalmaya başladım. Kızlar dans ediyor, dönüyor, kumun üzerinde zıplıyorlardı.

Şarkının üç çeyreğini çalmıştım ki bale topluluğu ilgisini kaybederek kıyıya doğru koştu ve sığ dalgalara ayaklarını vurarak su sıçratmaya başladılar, arkalarından gelen yeni dalgadan neşeli bağırışlarla kaçıyorlardı.

Lourdes çocukları işaret ederek, “Yeniden onlardan biri olmayı gerçekten istemiyorum,” dedi.

“Bilmiyorum. Çocuk olmanın avantajları da var,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Elini kaldırdı. “Hart, lütfen.”

“Ona neden Hart dedin?” diye sordu Victoria. Yaklaştığını görmemiştim ama şimdi tam önümüzde duruyor ve kısık gözlerle bizi inceliyordu.

Ağzım kurudu, boğazım tıkanıyordu. “Sen az önce ne dedin?” diye sordum.

“Lourdes sana Hart dedi.”

Şu anda bu çocuğu öpebilirdim.

Kolunun arkasıyla burnunu silerken, “Ama sen Jameson’sın,” dedi.

Lourdes biraz yaklaştı. “Victoria, bana bir iyilik yapabilir misin?”

“Ne gibi?”

“Şuraya gitmeni istiyorum.” Lourdes, aşağı yukarı üç metre ötedeki kulübeyi işaret etti. “Ve Jameson ile konuştuklarımı duyuyormuş gibi yap.”

“Bunu nasıl yapacağım? Çok gürültülüsünüz.”

“Sadece sahnedeymiş gibi davran,” dedi Lourdes, Victoria’ya. “Sanki bir tiyatro oyununda gibi.”

“İyi de ben dans ediyorum, oyunculuk yapmıyorum. Siz konuşurken dans etmemi ister misin?”

“Tamam, olur,” dedi Lourdes. Victoria, kulübeye doğru giderken arkadaşları kova ve kürekleri almak için beklediklerinden sadece bir dakikası olduğunu söyledi.

Lourdes bana döndü. “Ruby’ye söylemeyi dilediğin şeyi bana söyle.”

Victoria daireler çizerek dönüyordu. Güneş okyanusa karışıp yüzeyinde ışıltılı izler bırakırken meleklerle birbirimize baktık.

“Onu sevdiğimi,” dedim yüksek sesle. “Hart olduğumu.”

“Bunu duydun mu?” diye sordu Lourdes, Victoria’ya.

Victoria dönmeyi bırakıp yanımıza geldi. Küçük yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Sonuç olarak Hart kim?”

Jameson’ın küçük kardeşinin göz hizasına gelmek için çömeldim ve sadece, “Benim,” dedim. Bir şimşegin çakmasını bekleyerek gökyüzüne bir bakış attım ama hiçbir şey olmadı.

Victoria kaşlarını çattı. “Sen Jameson’sın.”

“Aynı zamanda o da benim.”

“Artık bu yüzden mi nazik birisin?”

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

“Çılgın Cuma filmindeki gibi mi?” diye sordu. “Sen ve Jameson yer mi değiştirdiniz?”

Lourdes şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylemedi, sadece şoktaymış gibi bakıyordu.

“Öyle sayılır,” dedim, “ama ben hâlâ senin ağabeyimim.”

Victoria gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Yeniden yer değiştirecek misiniz?”

Başımınla onayladım. Yutkundum. “Sonunda öyle olacak.”

Jameson’ın küçük kardeşi mavi gözleriyle bana bakıyordu. Daha da yaklaştı. “Ruby kim?”

“Bir kız...”

“Sevgili gibi mi?” dedi sırtarak.

Gülümsemesine karşılık verdim. “Sevdiğim kız. Çok sevdiğim.”

Kızlardan biri Victoria’yı çağırdı. Victoria onu duymazdan gelerek başını eğip beni incelemeyi sürdürdü. “Sen buradaysan, Jameson şu anda nerede?”

“Futbol oynuyor,” dedim onun için durumu ağırlaştırmamaya çalışarak. “Hayatını en güzel şekilde yaşıyor.”

“Tamam,” dedi kesin bir şekilde başını sallayarak. Arkadaşlarının yanıma dönmek üzere arkasını döndü ama sonra tekrar bize dönerek, “Jameson geri döndüğünde... Umarım senin gibi olur,” dedi.

İşte o zaman hissettim. Jameson’ın bu çocuğa olan sevgisini. Victoria, ben tek bir kelime edemedim okyanusa doğru koştu. Bizi duyamayacağı kadar uzaklaşır uzaklaşmaz kendimi kaybettim. “Lourdes, bu nasıl mümkün olabilir?”

Lourdes kaşlarını çatmış hâlde kumlarda yürüyordu.

“Ona doğrudan Hart olduğumu söylemeye çalıştığımda kelimeler... ağzımdan çıkmadı,” dedim. Nabzım hızla atıyordu. “Ama sonra onun Hart hakkındaki, yani benim hakkımdaki sorularını cevaplayabildim.”

“Hımm,” diye mırıldandı Lourdes.

“Ben balataları sıyırmak üzereyim ve sen sadece bunu mu söylüyorsun?”

“Ben medyum değilim!” diye itiraz etti Lourdes.

“Ama bu senin âlemin! Kuralları bilmen gerekmiyor mu?”

“Sen bu toprakların her bir yasasını biliyor musun?”

Beni gafil avlamıştı. “Şu vahşi melek öngörüne ne oldu?”

“Sanırım Victoria çok küçük ve masum olduğu için gerçeği gördü. Bebekler ve çocuklar bazen melekleri ve ruhları görebilirler çünkü maddi dünya henüz onları tüketmemiştir.”

“Yani?”

“Yani, Victoria hâlâ dünyadaki tüm iyi şeylere inanıyor ve travma, suçluluk ve kendini sevmeme katmanlarına sahip değil ve...”

“Bu çok kasvetli.”

“Doğru.”

“Sence aynı şey Ruby’de de işe yarar mı?”

“Onda çok fazla travma, suçluluk ve kendini sevmeme katmanı var,” diye tekrarladı sanki bunlar ilk seferinde söylediğinde yeterince kötü değilmiş gibi. “Bunların tümü onun mutlak gerçeği

görmesini engeller. Daha olgun olan zihni, bu tür olguları kesinlikle reddedecektir.”

“Ama o tam da tüm bu doğaüstü şeylere inanan biri!”

Lourdes bana şüpheli bir bakış attı.

“Tamam, peki ya Ruby’ye gerçeği Victoria söyleyebilirse?”

“Ruby neden yedi yaşındaki birine inansın ki?” Lourdes başını şüpheyle iki yana salladı. “Sadece bunun zalimce bir oyun olduğunu düşünür ve bu da işleri daha kötü hâle sokar.”

Sözlerinin doğruluğu içimi kemiriyordu. Haklı olmasından nefret ediyordum.

“Victoria bunların herhangi birini hatırlayacak mı?” diye sordum.

“Pek olası değil.”

“Ne kadar hatırlar?”

“Bir gün, bir hafta... Herkes farklıdır. Ama hafıza silinmesi daima uyku sırasında gerçekleşir.”

“Bu gerçekten çarpık bir durum.”

“Kuralları ben koymuyorum.”

O gece yine her zamanki gibi uyanık kalmak için mücadele ettim. Her uyuduğumda bir parçamın alındığını ve bunu hissetmediğimi bilmek çok kötüydü. Ve kısa süre içinde bu parçalar henüz tanımlayamadığım şekillerde önemli olacaktı. Uykuya dalmak üzereyken aklıma öylesine gerçek ve mükemmel bir fikir geldi ki hemen yatağımda doğruldum.

Çok fazla üzerine düşünmeden Gabi’ye bir mesaj attım.

Bana tarot bakar mısın?

Karanlıkta ekrana bakarak bekledim.

Lütfen cevap yaz. Lütfen.

Cevabı kısacıktı.

Gabi:

Ne zaman?

Saat akşam yediydi. Yüzme takımının antrenmanının az önce bittiğini bildiğim için kampüsün kapalı havuzuna yöneldim. Asla geri vermediğim anahtarı kullanarak içeri girdim ve ışıkları açıp en düşük ayara getirdim. Buraya gelmeyeli aylar olmuştu. Beynime hücum eden klor kokusu, anıların bir sel gibi akmasına neden oldu. Yüzme havuzu, duvarlardan birinin arkasından gelen alçak bir uğultu dışında sessizdi. Üzerimdekileri çıkarıp mayomla kaldıktan sonra suyun kenarında durdum, kendime ait sudaki bulanık yansımayı, belki de henüz dönüşmediğim başka bir versiyonumu yakaladım.

Nedenini bilmiyordum ama kalbim hızla çarpıyordu ve bunun heyecandan mı, gerginlikten mi yoksa saf dehşetten mi olduğundan emin değildim.

Havuzla yavaşça girmek ile atlayarak dalmak arasında bir seçim yapmakla karşı karşıyaydım.

Hart olsa bana yavaşça girmemi söylerdi.

Derin bir nefes alıp havuzla atladım. Serbest, gelişigüzel bir sıçrayıştı, serin ve canlandırıcıydı. Yaklaşık iki buçuk metrelik derinliğin dibine kadar yüzdükten sonra yukarı doğru fırladım.

İçimde bir kaygının tomurcuklanmasını bekliyordum ama öyle bir şey olmadı. Bunun yerine, serbest stilde eşit hareketlerle suda ilerlerken üzerime sarhoş edici bir sakinlik çöktü.

Her ölçülü nefes bir zafer, bir yaşam belirtisi gibi geliyordu. Kenara kadar yüzdüm, tekrar başlamak için havuzun kenarını ayaklarımla ittim. Havuzun diğer tarafına ulaştığımda ciğerlerim yanıyordu. Kaslarım bunu hatırlıyordu. Ben bunu hatırlıyordum.

Birkaç turdan sonra derin bir nefes alıp havuzun dibine çöktüm ve giderin yanına oturdum. Her şey sessiz ve huzurluydu. Burada dokunulmaz hissediyordum. Hayatımın tüm duygusal çalkantıları silinmişti. İşte istediğim buydu. Seçebileceğim, keder ve üzüntünün beni esir almadığı bir gelecek duygusu. Bırakmak, unutmak demek değildi. Sadece şimdilik veda demekti.

Oksijene duyduğum ihtiyaç çok çabuk bastırdı. Ciğerlerimdeki basınç arttıkça gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Suyun içinden yukarı baktım ve Hart'ın daha önce defalarca kez yaptığı gibi kenarda oturduğunu hayal ettim. Görüntüsü bulanıktı ama gülümsediğini, bana başparmağını kaldırdığını biliyordum. Bana, "Sorun yok. Her şey yoluna girecek," diyordu.

İşte o zaman annemin sözleri yüzeye çıktı.

Aşk yüzünden kırılmayı, aşkın derinliklerini asla bilmemeye tercih ederim.

Kendimi bu ıslak dünyadan dışarı çekerken, aşk daima bir vedayla bitse bile bir seçeneğimizin, onu içeri kabul edip etmeme, bizi değiştirmesine ve bizi kendimizin daha iyi bir hâline doğru sürüklemesine izin verip vermeme seçeneğimizin olduğunu fark ettim... Bu, açmak için kırmak gerektiği anlamına gelse bile.

Bu, bırakmak anlamına gelse bile.

Otuz Dokuz

HART/JAMESON

Gabi'yle bir sonraki akşam, sahil kenarındaki Tito's Tacos isimli, özel masaları sahil yoluna bitişik bahçesine yayılmış bir *taco* barında buluşmaya karar verdik.

Berbat bir gün geçirmiştim. Antrenman sahasında biriyle tokuşmuş, demokrasinin değeri üzerine hazırlamamız gereken bir tarih makalesini teslim etmeyi unutmuş ve dersler arasında George'a baktıkça bol bol *mal de ojo** görmüştüm. Yani, evet, tüm gün boyunca Gabi'yi ve onun doğaüstü yeteneklerini dört gözle beklemiştim.

Onu uzak köşede otururken gördüm. Beyzbol şapkasıyla yüzünü saklamış, bir masa şemsiyesinin altındaki turuncu plastik sandalyeye rahatça yaslanmış, gözlüğünü burnuna indirmiş bir şekilde telefonuyla oynuyordu. Fiziksel olarak Ruby'den çok farklıydı ama bir şeyi yapamayacağını söylediğinizde ikisinin de bulunduğu o kararlı bakış tek ortak özellikleriydi.

"Selam," deyip bir sandalye çektim. Gabi'nin önünde yarısı yenmiş bir *burrito* vardı ve bana bu vücudun *tortilladan* nefret etmesinin ne kadar büyük bir trajedi olduğunu hatırlatıyordu.

"Cehennemden çıkmış gibisin," dedi.

"O bile şu anki hislerimden daha iyidir."

* İsp. Mal de ojo: Ters bakış.

“Evet,” dedi sempatik bir şekilde. “Ruby kendini kapattı. Ama bundan kurtulacak.”

Başımı salladım. “Kabul ettiğin için teşekkürler. Bu işte gerçekten iyi olduğunu duydum.”

“Ama kartları Ruby’nin kafasına girmek için kullanmak istiyorsan işe yaramaz.”

Onun kafasına girmek için kartlara ihtiyacım yoktu. Ya da kalbine girmek için. Onu kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum.

“Kafasına girmeye çalışmıyorum,” diye güvence verdim Gabi’ye.

Desteyi bez çantasından çıkarıp önüme koydu. “Ne istiyorsun öyleyse?”

“İyi olacağını bilmem gerek.”

“Bunun için fal baktırmana gerek yok.”

Bakışlarına karşılık verip emin olmayan bir şekilde güldüm. “Lütfen?”

“Onu gerçekten önemsiyorsun.”

“Önemsiyorum.” *Üstelik düşündüğünden de fazla.*

Gabi beni, benden veya belki de isteğimden ne çıkaracağını bilemiyormuş gibi inceliyordu. “Bu böyle olmaz. Olsa bile Ruby beni öldürür. Tarot açılımının seninle ilgili olması gerekiyor.”

Daha başlamadan yenilmiş hissediyordum. Gabi bana hiç tarot açmamıştı. Geleceğimi bilmeyi hiç istememiş, daima kendi şartlarımla şekillendirmeyi seçmiştim. Şimdi oturduğum yerde kıpırdanırken bunun belki de bir hata olduğunu düşünüyordum.

“Sanırım belki de yapmamalıyız.”

“Yapmamalı mıyız?”

“Geleceğimi şimdiden öğrenmek istemiyorum, anlarsın ya?”

Gabi bana o koyu renk, yaşından büyük bakan gözleriyle bakıyordu. “Bence beni bir sebepten aradın. Hadi üç kartlık bir açılım yapalım ve rehberlerinin veya evrenin sana söylemek istediği bir şey olup olmadığına bakalım.”

Pöf. Evrenden gına gelmişti artık. Ama belki de Gabi haklıydı. Üç kartın ne zararı olurdu ki? “Peki, nasıl oluyor? Yani bir soru mu sorayım, yoksa...”

“Al,” dedi desteyi bana doğru iterek. “Karıştırmaya başla, böylece kartlar seni tanısin.”

Dediğini yaptım. Her kartın arkası, kenarlarında altın girdapların olduğu sakin, mavi bir okyanus resmine benziyordu.

Gabi arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Hart’ın piyanosu neden sende?”

“Bright’ın dükkânında bir ilan vardı,” dedim. Bir martı ayakkabımın yanındaki *tortilla* cipsini gagalıyordu. “Yanında ilana dair ayrıntılı bir bilgi yoktu.”

Gabi buna inanmışa benziyordu. “Bu gerçekten Ruby’nin kafasını karıştırdı.”

“Biliyorum,” dedim kıpırdanmaya devam ederek, “ve bunu düşünememiş olmam aptallıktı.”

“Evet, öyleydi,” dedi ama kötü niyetli bir şekilde söylememişti. Sadece ciddi bir şekilde söylemişti. “Hazır mısınız?”

Başımı sallayıp kartları masaya koydum. Uzakta gri bulutlar toplanırken sert bir okyanus esintisi etrafı süpürüyordu. Bir anlığına evrenin beni öldürmek için bir fırtına gönderdiğini düşünsem de sonra ne kadar saçmaladığımı fark ettim. Yine de bakışlarımın uğursuz gökyüzünden çok uzağa veya çok uzun süreliğine uzaklaşmasına izin vermedim.

“Bunu yapabilmen harika,” dedim. “Yani öte tarafı görebilmek.”

“Görüyorum denemez, daha çok mesaj alıyorum. Devam et, karıştır ve kartları çevir.”

Asılan Adam, Kılıç Beşlisi ve Kar Kraliçesi olarak da bilinen Kılıç Kraliçesi kartlarını çevirdim.

Gabi alt dudağını ısırıp kartları inceledikten sonra, “Asılan Adam bırakmakla, teslim olmakla ilgili. Sonucu kontrol etmeye çalışmayı bırak, çünkü ne olursa olsun bunu yapamazsın,” diyerek söze başladı.

İşkence görmüşe benzeyen bir denizadamının ağa yakalandığı acımasız bir resme sahip Asılan Adam kartına bakarken, *Bunu zaten biliyorum*, diye geçirdim aklımdan.

“Hımm... Bu tuhaf,” dedi Gabi.

“Ne o?”

“Şu Kılıç Beşlisini görüyor musun? Temelde her şeyin bir bedeli olduğunu söylüyor ve bunu ödemeye istekli olup olmadığını soruyor ama bu Asılan Adam kartının sana teslim olmanı söylemesiyle çelişiyor.”

Bedeli zaten ödemedim mi?

Bakışları son karta döndü. “Ve bu...” Karlar etrafında dans ederken kılıcını tutan bir kadının resmedildiği kartı inceledi. “Kar Kraliçesi korkutucudur. En zorlu toprakları korkunç koşullarda yönetir. Gerçek bir deli, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Bu kart senin onun ayak izlerini takip ettiğin anlamına geliyor.” Gözleri benimkilere kaydı. “Hayır, bu senin deli olduğun anlamına gelmiyor.”

“Hemfikirim.”

Dudaklarının köşelerinde çekingen bir gülümsemeyle devam etti: “Her şey sana karşıymış gibi görünebilir ama devam etmelisin.” Gabi tereddütle üç karta baktı. “Sanki senin için iki sonuç varmış gibi. Biri kontrolünün dışında olan, diğeri ise... Bedelini ödemeye hazır olduğun.”

Birkaç dakika önce bildiğimi sandığım şey pencereden uçup giderken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. İki sonuç mu? Bu, durumu hâlâ tersine çevirme şansım olduğu anlamına mı geliyordu? Ama nasıl?

“Şey, bu kartlar bu iki sonuç hakkında daha spesifik olabilir mi acaba?”

“Bunu yalnızca atalar yapabilir. Bir sonraki adım bu.” Muhtemelen ortam gürültüsünü bastırmak için kulaklarını taktı ve kartları kaldırıp göğsüne tutarak gözlerini kapattı.

Gökyüzünde bir şimşek çaktığı anda bir havlama sesi duydum. Döndüğümde, George'un köpeği Josie'nin tasmaında çırpınarak beş metre kadar öteden bana havladığını gördüm.

George gözlerini bana dikmiş bir şekilde yavaşça diz çöküp köpeğin tasmaını açtı.

Josie bahçede hızla masaların arasından geçti. Birkaç müşteri geri çekildi. Martılar uçuştı.

Aklıma gelen ilk düşünce şu oldu: *Gerçekten köpeğini üzerime mi salıyor?*

Aynı anda Gabi'nin gözleri açıldı ve dudaklarından bir inleme sesi çıktı.

Josie bana doğru atılıp iki ön bacağını kucağıma kaldırdı ve yüzümü yalamaya başladı. Güldüm ve boynunu kaşıyarak onu geriye doğru ittim. "Selam, kızım."

Josie'yi okşayarak Gabi'ye doğru döndüğümde George yanıma geliyordu.

"Atalar ne dedi?" diye sordum.

Gabi kaşlarını çatıp başını şiddetle iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Tam o sırada yağmur yağmaya başladı. Koca koca damlalar bizi arıyorlarmış gibi eğik bir şekilde inerken şemsiyeye çarpıyorlardı. George eğilip Josie'yi tuttu ama Gabi'nin çantasına geri koyduğu kartları görmüştü. "Ne haltlar karıştırıyorsunuz siz?" diye sordu.

Onu duymazdan gelerek, "*Hiçbir şey* derken ne demek istedin?" diye sordum Gabi'ye.

George bana dönüp, "Seninle konuşmam gerek," dedi.

Şemsiyenin altına biraz daha sığınmaya çalışırken, "Daha sonra," diye cevap verdim ona. Tekrar, "Gabi, atalar ne dedi?" diye sorarken, Gabi'nin ataların söylediklerinden pek de memnun olmadığını hissediyordum.

Yağmur daha da hızlanmıştı ve yüzüme, boynuma, kollarıma çarpıyordu. Gabi şapkasının altına saklanıp yüzünü buruşturdu. İnsanlar arabalarına doğru koşuyorlardı. “Buradan çıksak iyi olur.”

George, “Daha sonra falan değil. Hemen şimdi,” dedi.

Rüzgâr bahçe boyunca eserken ambalaj kâğıtları ve diğer atıklar yere doğru savruldu. Bir gök gürültüsü patladı.

Durması için elimi George’a doğru uzattım. “Gabi, lütfen.”

George homurdandı. “Benim seninle konuşmam gerekirken atalar kimin umurunda. HEMEN.”

Gabi, “Kabalık etme,” dedi George’a. Herif patlamaya hazır bomba gibi görünüyordu.

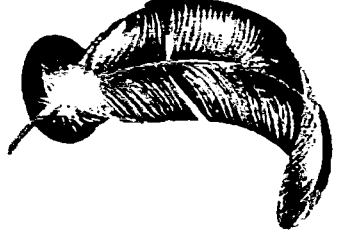
Gabi’nin gözleri benimkilerle buluştu. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

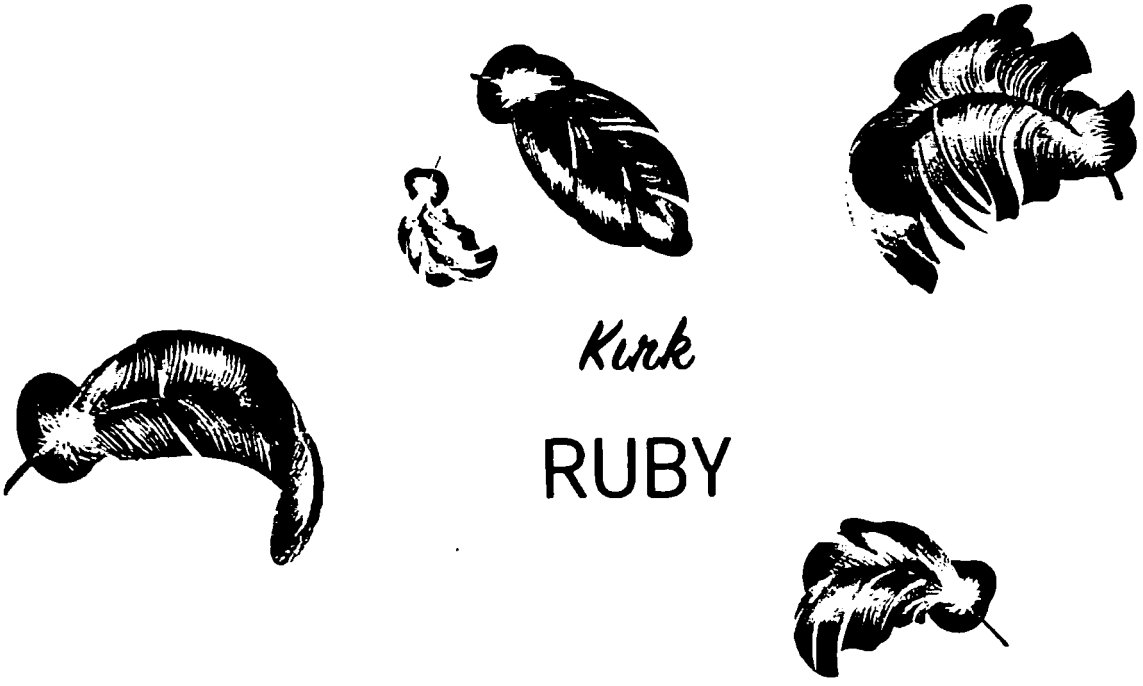
“Evet!”

Derin bir nefes aldıktan sonra, “*Kalpler kırılmadan önce yancak*, diyorlar,” dedi.

Üçüncü Kısım

Serena beni işe gitmek için evden aldı. Arabası pastırma ve kahve kokuyordu ve yerdeki yiyecek ambalajlarına bakarken, onun hâlâ hayatı üzerine düşünme modunda olduğunu söyleyebilirdim. Bunu her büyük karar vermesi gerektiğinde yapardı. Birincisi, sürekli hareket hâlinde olması gerekirdi, bu da belirli bir rotası olmadan araba kullanmayı sevdiği anlamına geliyordu. İkincisi, o parlak zihninin çalışmaya devam etmesi için besine ihtiyacı vardı ve atıştırma malzemeleri temelde onun kendini sakinleştirme araçlarıydı. Ve son olarak, tüm o gerginliği “serbest bırakabilmek” için *heavy* metal şarkıların olduğu bir çalma listesi hazırlardı.

Müziğin sesini kısıp gözlerinin içine baktım.

Sanki ona saldırıyormuşum gibi birkaç santim geri çekilerek, “Gerçekten güzel bir şarkıydı,” dedi.

Ön cama hızla yağmur damlaları vurmaya başladı.

“İyi misin?” diye sordum. Uzun zamandır sorulması gereken gecikmiş bir soruydu bu.

“İyi olmayı tanımla.”

“Dün duş alıp uyudun mu?”

“Vay canına,” dedi başını sallayarak, “çitan gerçekten çok düşükmüş.”

“Ciddiyim.”

Silecekleri çalıştırıp, “İyiym,” diye ısrar etti. “Sadece üniversite meselesi. Sonuçta evlenmek gibi sonsuza dek sürececek bir karar almıyorum, öyle değil mi?” Küçük bir Doritos paketini kaldırdı. “İster misin?”

“Böyle iyiym.”

“Evet, doğru.”

“Bu ne demek?”

“Bu, sende bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum demek,” dedi.

Bir yanım ona anlatmak istiyordu ama diğer yanım onun, bana hep onaylamıyormuş gibi hissettiren inançsızlığıyla karşılaşmak istemiyordu. Ama reddedersem, o yine de bunu içimden söküp alacaktı ve tuhaf bir şekilde bunun da bırakmanın bir parçası olduğunu hissediyordum. Bu yüzden Pepe’ye doğru giderken anlatmaya başladım. Jameson’a karşı hissettiklerimden (en azından hislerim hakkında bildiklerimden), suya geri dönmeye ve bunun ne kadar harika hissettirdiğine; beni sürekli zıt yönlerde doğru bir itip bir çeken kalbimle olan çekişmemden, karanlıkta bile olsa devam etmek dışında hangi yönün doğru yön olduğunu bilmediğime kadar her şeyi paylaştım.

Serena bir kez olsun sözümü kesmedi, bir kez olsun soru sormadı, bir kez olsun gözlerini devirmedi veya iç çekmedi. Gözlerini yoldan ayırmadan ara sıra başını salladı.

“İşte böyle,” diye sözümü bitirirken cevabını bekliyordum ama görünüşe göre şu anda cevabı parmaklarını saçlarının arasından geçirmekte.

Duydun mu beni? Ne düşünüyorsun? Sence delirmiş miyim? gibi sorular sormadım.

Artık daha da hızlı yağan yağmur toprağı dövüyordu.

“Peki, su sıcak mıydı?” diye sordu Serena sonunda.

Kıkırdayıp kafasının yanına bir McDonald’s kutusu fırlattım.

“Söyleyeceğin tek şey bu mu?”

“Ah,” dedi şaşırmış gibi yaparak. “Belirli bir şey söylememi mi istiyordun?”

Arabaya tıka basa dolu bir bavul gibi getirdiğim gerginliği hafifletmeye çalıştığı için onu seviyordum.

“Dinlediğin için teşekkürler,” dedim ona.

“Ee, Jameson demek?”

Başımı pencereye yaslayıp bir sıra ağacın hızla geçişini izlerken bakışlarımın odaktan çıkmasına izin verdim, böylece ağaçlar gri ve yeşil tonlardan oluşan bir bulanıklık hâline geldiler. “Evet,” diye itiraf ettim çünkü her şeyi içimde kilitli tutmaktan yorulmuştum. “Aynı zamanda, anlamlı gelir mi bilmiyorum ama tam öyle de değil. Yani, asıl mesele daha ziyade onunla birlikteyken hissettiğim duygu gibi. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama görüldüğünden daha fazlası.” *Üstelik onunla birlikteyken karın boşluğum maksimum kapasitede çalışıyor, başım dönüyordu. Aynı zamanda, onunla birlikteyken öyle olmaması gerektiğini bilmeme rağmen her şey anlamlı geliyordu ve sonunda hayatıma tekrar adım atıyormuşum gibi hissediyordum.*

“Bunun nedeninin sana Hart’tan gelen o mesajı iletmesi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ona döndüm. “Bunların hiçbirine inanmıyorsun, değil mi?”

Serena tereddüt etti, dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra itiraf etti: “Aslında... İnanıyorum.”

Nefesim kesildi. “Bekle... Ne? İnanmam için görmem gerek diyen Serena’ya ne oldu?”

Bir ışıktaki durup dikiz aynasına baktı. “Gördüm.”

“Şu an ne demek istediğini anlayamıyorum.”

“Sende gördüm. Daha iyisin, daha rahatsın, daha çok eski Ruby’ye benziyorsun ve bu bir nevi sihir gibi.”

Yağmur yavaş yavaş çiselerken Pepe’nin otoparkına girdik. Akşam hâlâ tüm bunların karmaşasında kaybolmuşken motoru kapatıp bana doğru döndü. “Mesaj, Hart ve Jameson ile olan o açıklamayan bağlantı ve... Her konuda sana inanıyorum.”

“Neden şimdi?”

“Çünkü tüm bunlara gerçekten güvenmeseydin, kendini böyle bir şeyin içine sokmazdın ve ben de sana güvendiğime göre...” Omzunu silkti. “Sanırım ben de buna uyacağım.”

Serena’nın desteğine ve bana tüm kalbiyle olan inancına sahip olmanın bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum. “Vay be... Bunun anlamı çok büyük.”

“Peki, şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

“Hayatımı yaşayacağım.”

Kırk Bir

HART/JAMESON

*F*ırtına, ardında her şeyden çok sise benzeyen bir yağmur bırakarak uzaklaşırken, “Sence, *Kalpler kırılmadan önce yancak*, ne anlama geliyor?” diye sordum. Kulağa hoş bir şeymiş gibi gelmiyordu. Hatta yakınından bile geçmezdi. Daha çok dünyanın sonu gibiydi.

George böyle bir şeyi soracağım son kişi olurdu ama Gabi öylesine hızlı uzaklaşmıştı ki yorumlaması için baskı yapma şansım olmamıştı. Onu durdurmaya bile çalışmamıştım çünkü Ruby’yi görmeye ve ataların mesajını söylemeye gittiği biliyordum. Bu iyi olabilirdi. İkinci bir şans, başka bir açık kapı anlamına gelebilirdi.

George bana cevap vermedi. Sadece biraz daha ters bir bakışla bana baktı. “Benimle gelmelisin.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Beni tutukluyor musun?”

Tam o sırada Naldo ve Raul, *Matrix*’ten klonlanmış birer Ajan Smith gibi, sanki hiç yağmur yokmuşçasına sakin, yavaş ve ağır ağır avluda yaklaşmaya başladılar.

“Ne haltlar dönüyor,” diye sordum ağabeylerini aradığını fark ederek.

“Olan tam da bu,” dedi George rahat bir tavırla. “Benimle gel, yoksa seni zorla götürmek zorunda kalacağız.”

Jameson'ın vücudu bir mücadele tepkisi veriyordu ama ben saldırmaya isteğimi bastırdım çünkü birincisi suratıma bir tekme yerdim ve ikincisi, evet, suratıma bir tekme yerdim.

Bir dakika sonra arabadaydık. Josie, sanki az sonra öldürülmeyecekmişim gibi yanıma kıvrılmış uyuyordu. Kimse konuşmuyordu. Yüzüme bir çuval geçirip beni bilinmeyen bir yere götürmelerini bekliyordum ama yapmadılar.

Jab'e yanaştık.

"Burada ne işimiz var?" diye sordum.

İçeri girdiğimiz sırada, "Göreceksin," dedi George.

Mekân boştu ama içeride hâlâ ter ve korkunun kokusu vardı. Ya da belki de bu koku benden geliyordu. Bakın, ben pek de korkak kedi değilimdir ama Naldo ve Raul'u soracak olsanız, onlar için yumruk kralı derdim. Kimse onlara karşı gelemezdi. Yani evet, onlarla ve pek de hoş olmayan surat ifadeleriyle burada baş başa kalmak beni geriyordu.

Josie kendi etrafında bir daire çizerek döndü ve serin zemine yerleşti. Gözleri sanki, *Özür dilerim, keşke yardım edebilseydim ama burada kimse havlama dili konuşmuyor*, dercesine bana dikilmişti.

George raflardan bir çift eldiven aldı, bir çift de bana uzattı.

"Dostum, seninle dövüşmeyeceğim," dedim.

George eldiveni bağlarken Naldo, "Ya onunla dövüşürsün ya da bizimle," dedi.

"Bakın," dedim, "mesele geçen gün olanlarsa..."

"Değil," dedi George. "Konuşmayı kes ve ringe çık." Ne zaman bu kadar sert biri olmuştu? Yani, George'un aslında görüldüğünden çok daha sert olduğunu hep biliyordum ama bu hâli, eskisinin ters yüz edilmiş gibiydi.

Naldo eldivenlerimi bağladıktan sonra ringe çıkım. George ağabeylerine, "Ben hallederim," dedi. İkisi de başlarını sallayıp arka ofise geçtiler.

"Dövüşeceksek," dedim, "en azından kuralları bilmeyi hak ediyorum."

“Kural yok.”

Ah. Harika.

George, *Rocky*'deki Apollo Creed dirilmiş gibi ayak parmaklarının üzerinde dansa başladı. Bu tam bir saçmalıktı! Dövüşmeyi kaldırılabildim ama gerçek hayatta dövüşlerden nefret ederdim ve o da bunu biliyordu. Kendini bana doğru savurdu. Eğilip hamlesinden kaçmayı başardım. İyi ki Jameson'ın vücudu, saldıran kişilerden kaçacak şekilde eğitilmiş bir makineydi. Ama bütün gece George'tan kaçacak hâlîm yoktu.

Sonunda ya ben ona vurmak zorunda kalacaktım ya da o bana vurmak zorunda kalacaktı. Dün yumruklayacak bir şeyim olmasın diye dilediğim için bugün başıma gelene bakın...

Kendimi korumak için eldivenlerimi kaldırarak Naldo ve Raul'un bize öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştım.

George önce bir sağ kroşe, ardından da çeneme bir yumruk attı. Başım dönerken dizlerimin üzerine çöktüm. Öfke, bu vücudun her zerresini tüketiyordu. Ayağa kalkarken biraz kan tükürüp güldüm.

Sonra geçen yaz ağabeylerinin bize bir antrenmanda öğrettikleri hamleyi kullanarak üzerime doğru geldi. Bu, tekrar tekrar pratiğini yaptığımız bir hamleydi. Birdenbire, sanki bedenimden çıkmış gibi aşağıya baktım ve her şeyin ağır çekimde oynandığını gördüm. İlerlemesi, gövdesinin bükülmesi, çenesini korumak için sağ elini kaldırması... Çapraz yumruk atacağını anladım.

Sol eli dışarı doğru uzandı, tıpkı bir saat düzeneği gibiydi. Önce ilk yumruğu, ardından da çapraz olanı savuşturdum. İçgüdüsel olarak sallanmaya ve zikzaklar çizmeye başladım. Bunu tüm zamanların en iyi boksörlerinden biri olan Jack Dempsey'nin eski videolarını izleyerek öğrenmiştim. Naldo ve Raul bu harekete o kadar meraklılardı ki onlara bile öğretmeye çalışmışım ama asla aynı ritim ve hızda yapamamışlardı. George da yapamamıştı, bu yüzden de buna Hart'ın imza hamlesi adını vermişlerdi.

Başımı ve omuzlarımı indirdim, sekiz rakamı şeklinde bir yandan diğerine hareket ederken doğrulup George'a bir dizi yumruk

atmaya hazırdım ama o geri çekildi. Bana kocaman gözlerle bakıyordu.

“Biliyordum,” dedi ve bunu o kadar sessizce söyledi ki güçlkle duyabildim.

Hâlâ adrenalin dolu bir hâlde, “Ne saçmalıyorsun?” diye sordum.

Ringin kenarına doğru geri çekildi, başını salladı. “Sen O’sun. Sen... Hart’sın.”

George’a gözümü kırpmadan bakıyordum.

Nefes nefese kalıp tıkanacağının farkındaydım.

Ağzımı açıp tekrar kapattım. *EVET!* diye çığlık atmak istiyordum. George’a kaburgalarını kıracak kadar sımsıkı sarılmak istiyordum. Ancak evren yüzünden ağzımdan acımasız yalanların çıkacağını hissediyordum. Bu yüzden ağzımı bir eldivenle kapatıp anlaşılmaz bir şekilde boşluğa homurdandım.

George boğazındaki zincirden sarkan haça dokundu ve Santa Maria’ya bir şeyler mırıldandı. “Haklı mıyım?”

Başımınla onayladım. Evrensel bir giyotin ortaya çıkıp kafamı kesmesini bekledim. Acı verici bir yavaşlık ve dikkatle, “Nasıl...” dedim. Duraksama. “Anladın.” Duraksama. “Sen?”

George’un bakışları asla normale dönmüyordu, hâlâ *Aman Tanrım* modundaydı. “Oturmam gerek. Bir içkiye ihtiyacım var. Tanrım...”

“George, sakinleşmen gerek.”

Eldivenli ellerini dizlerine koymuş, kambur duruyordu. “Sakinleşmek. Tabii ya. Çünkü ölü insanlar... Hep böyle geri gelir.” Nefes nefese bana bakıyordu. “Sen nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?”

“Bunun için çok vaktim oldu...”

“Ah, lanet olsun. Sen Jameson’ı mı öldürdün?”

“Hayır!” Ruh devrini açıklamak istiyordum ama evreni kıskırtmak istemiyordum.

George oturmuş, dişleriyle eldivenlerini çözmeye çalışıyordu. “Nasıl anladığımı sordun. Öncelikle Ruby’ye olan takıntından.

Sonra içki içmemeni, partilememeni, Jameson'ın hep takıldığı insanlarla takılmamanı ve gerçekten iyi biri olmanı da unutmayalım. Tanrım, ya Ruby'yi kendi tarafına çekmen? Bana gitardan ve piyanodan bahsetti ama ben yine de *Yok canım olamaz*, dedim. Ama sonra eski evinin orada gördüm seni." Başını iki yana salladı. "Ama asıl vurucu olan Josie'ydi. Tüm bunlar da test etmeme neden oldu. En iyi yolun senin imza hareketini yapıp yapmadığını görmek olacağını düşündüm ve yaptın... Hiç kimse bu yumruktan kaçma hareketini senin gibi yapamıyor." Bana şüpheli bir bakış attı. "Bir test daha. En son ne hakkında konuşmuştuk? Yani sen kendinken."

Yanına oturup gülümsedim. "Ödlekliği mi diyorsun yoksa Marina'nın çekiciliğini mi?"

George kollarını bana doladığında homurdanma ile hırlama arası sesler çıkarıyordu. Ona sarıldım, sonunda biri beni tanıdığı için ağlamak istiyordum. En yakın arkadaşım beni tanımişti ve ben küçük bir çocuk gibi havaya sıçramak ile kendimi oracıkta koyvermek arasında kalmıştım. Ama George'un gerçeği bilmesini kutlamaktan çok korkuyordum çünkü bir hafta kadar sonra tüm anılarım silinip gittiğinde ve hatta George bunu daha da erken unuttuğunda, bunun ne önemli olacaktı ki? Bu yüzden dikkatli davrandım.

Gerçi çekilip kafamın yan tarafına vurdu. "Piç kurusu! Böyle gitmek ha! Berbat bir şey, dostum. O sağ kroşe için ödeşmeyi bir düşün derim." Bana şöyle bir göz attıktan sonra, "Ama o küçük çocuğu kurtarman çok cesurcaydı," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemeden omuz silktim ve George bir kahkaha atarak ortamı yumuşattığında rahatladım. "En azından şimdi daha yakışıklı olmuşsun."

"Aman ne komik."

"Peki... Bu nasıl oldu?"

"Keşke sana anlatabilseydim. Gerçekten. Ama... Anlatamam."

“Tamam, tamam. Nasıl diyorsan.” Gözleri çılgınca zemini taradı. Sonra tek bir akrobatik hareketle ayağa fırlayıp, “Bunu Ruby’ye söylemeliyiz!” diye bağırdı.

“Sence bunu denemedim mi?” Ayağa kalktım. “Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum, George ama inan bana, ona söyleyemeyeceksin. Ben... Bu konuyu seninle konuşabildiğime bile inanamıyorum. Genellikle dilim tutuluyor ya da şansımı gerçekten zorlasam ağızımdan çıkan gerçekler, yalanlara dönüşüyor.”

“*Ceset Yiyicilerin İstilas*ı filmindeki gibi bir şey.”

“Şey, uzaylılarla alakası yok.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun. Jameson komadaydı ve bam, onu ele geçirdin, reenkarnasyon gibi.”

“Reenkarnasyon, yeniden doğmak oluyor.”

Eldivenini bana doğru salladı. “Aynı şey. Önemli olan, benim bunu çözmüş olmam çünkü baksana, ben lanet olası bir dâhiyim.”

Josie doğruldu, kalın boynunu uzattı ve homurdanarak tekrar yerine oturmadan önce kocaman esnedi.

Eskiden olduğu gibi on saniye kadar güldük sonra George’a mümkün olan en basit şekliyle neler olduğunu, bu bedende olmanın nasıl bir şey olduğunu ve kuralların ya da en azından benim bildiğim kadarının neler olduğu anlattım. “Belki de ben kendi başıma çözdüğüm için bunun hakkında konuşabiliyoruzdur,” dedi.

Lourdes bana evrenin yaratıcılığı ödüllendirdiğine benzer bir şey söylemişti. Bu öyle bir şey miydi? Şu anda her ne kadar bulutların üzerinde olsam da kalbim ikiye bükülmüştü çünkü bu uzun sürmeyecekti. Bunların hepsi kısa ömürlüydü ve yakında yok olacaktı, o zaman ne anlamı kalacaktı ki?

“Ya da beş yaşındaki bir çocuğun masum zihnine sahipsin,” diye takıldım.

George alaycı bir şekilde güldükten sonra gülümsedi. “Lanet olsun, bu seni geri kazanmak anlamına gelecekse yürümeye yeni başlayan bir çocuk olmaya da razıyım.”

Eldivenlerini çıkardı, sonra da cebinden telefonunu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Teorini test ediyorum,” dedi ekrana dokunarak. “Belki de ben her şeyi açabilecek sihirli bir istisnayımdır.”

Hattın diğer ucunda telefonun çaldığını duydum, sonra da Ruby’nin sinirli sesini. “Şimdi iyi bir zaman değil, George.”

Ben sonraki adımları düşünebilmemiz için telefonu onun elinden alamadan George, Ruby’ye, “İnanmayacaksın ama,” dedi. Duraksadı. Yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Gözlerini sıkıca kapattı ve homurdanarak devam etti: “Az önce... Kaybettiğim bir anahtarı buldum.”

Ruby, “Tebrikler. Kapatmalıyım,” deyip telefonu kapattı.

George bana döndü, üzgün görünüyordu. “*Hart burada*, demek istedim ama kelimeleri söyleyemedim ve ağzımdan çıkan tek şey kayıp anahtar ile ilgili uydurma bir saçmalık oldu.”

“Dünyama hoş geldin.”

Temiz hava almak için Jab’ın ön kapısını açtık. Soğuk bir hava akımı içeri süzülürken beraberinde yağmur damlacıklarını da getirdi.

“Yani sana Ruby konusunda yardım edemeyeceğim,” dedi George kapı pervazına yaslanıp, “ve hafızanın silinmesi için vaktin rükeniyor. Hatta benimki de silinebilir ve şu melek arkadaşın Lourdes...” Duraksayıp bana dik dik baktı. “O kızda bir şeyler olduğunu anlamıştım. Berbat bir aksam var.”

Kıkırdadım. “Beni bundan kurtaramazsın, George.”

“Büyükbabam bana hep *milagrolara** inanmamı ve *novenalarımı*** yapmamı falan söylerdi ama bana göğün bu kadar sert olduğundan hiç bahsetmedi dostum. Hafıza silme. Peh. Ne şaka ama.”

Ensemi ovuştururken söyleyebildiğim tek şey, “Evet,” oldu.

Sessizlik içinde, ikimizin de istemediği bir geleceğin gerçekliğinde durduk.

* İsp. Milagro: Mucize.

** Katoliklere özgü bir tür ibadet.

“Yine de vazgeçemezsin,” diye ısrar etti. “Ruby’ye ne kadar dürüst bir adam olduğunu söyleyebilirim. Bilirsin, Jameson hayran kulübüne katılmasını falan öneririm.”

“Yapabilirsin. Ama Ruby’yi biliyorsun...”

“Çivi gibidir,” dedi George. Başını eğip parmağındaki bir şey-tantırnağını çekiştirdi. “Seni unutamadı.”

Göğsümde bir ağrı hissettim. “Biliyorum. Ama... Hayatına devam etmesini istiyorum.”

Aramızda aniden ağır ve yoğun bir sessizlik oldu. George geç kavramış gibi başını salladı. “Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü onu seviyorum ve ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum.”

George başını salladı. “Bence seni iki kez kaybetmek...” Cümlesini bitirmedi çünkü bu tür bir acıyı tanımlayabilecek bir kelime yoktu ve onu asla buna maruz bırakmayacaktım.

Dışarıda yağmur çok şiddetli yağıyordu ama Rainbow'un altıncı yaş günü partisindeki çocuklar görünüşe göre bunu fark etmiyorlar ya da umursamıyorlardı. Onlar sadece atari oyunları ve sümüksü bakterilerle dolu top havuzuyla ilgileniyorlardı.

Ben uzun masayı, taç şeklindeki üç katlı iğrenç dondurmadan pasta için hazırlarken Serena da sürekli jetonlarını "kaybeden" altı yaşındaki çocuklara jeton dağıtıyordu. Gerçi büyükanne ve büyükbabaları faturaları imzalamayı sürdürdükleri sürece gümüşleri dağıtmaya devam edecektik.

Zillerin, alarmların ve sinir bozucu tiz karnaval çanlarının sesleri, Pepe'nin Pizza Sarayı'nın dört duvarında ve kafatasımda yankılanıp duruyordu. Kendime bunun ne için olduğunu sürekli hatırlatma ihtiyacı duyuyordum: Seyahat tutkusu.

Rainbow'un, dönen kaydırağın girişinden kendinden daha küçük bir kızı ittiğini fark ettim ve tam yanlarına gitmek üzereyken, sıırılsıklam olan Gabi panik içinde koşarak içeri girdi ve beni olduğum yerde durdurdu.

Aramızdaki boşluğu kapattım. "Ne oldu?"

"Konu... Jameson."

Damarlarımda akan kan buz kesti. Korkuya mı, dehşete mi yoksa başka bir şeye mi tepki verdiğimden emin değildim.

“Onunla ilgili konuşmak istemiyorum.” Ama aslında söylemek istediğim şeydi: *O iyi mi?*

Patronumuz Ray, “Hey,” diye seslendi bana, “pasta?”

Başımı sallayıp parmağımı kaldırarak, *Sadece bir saniye*, işareti yaptım. “Bak, Gabi...” Ona tüm bunları, dilek ve umutları geride bıraktığımı, hayatıma devam etmek istediğime karar verdiğimi söylemem gerekiyordu. Hart bunu isterdi.

Ancak Gabi beni çoktan *fiestadan** uzaklaştırıp daha fazla özel alanımızın olacağı girişe doğru çekiştirmeye başlamıştı. “Ona tarot baktım.”

“NE YAPTIN?” Kendimi nefes almaya zorladım.

“O istedi,” dedi, “ama kendi için değildi.”

“Kimin içindi o zaman?”

Kıvranıp alt dudaklarını ısırıldı. Yüzünü buruşturup, “Senin iyi olacağını bilmek istiyordu,” dedi.

İçimde duyguların coştüğünü hissedebiliyordum ama donup kaldım ve tam da *neden* diye soracakken durup kendime sözümü tutmaya karar verdiğimi hatırlattım. “Bunu yapamam.”

Ben tam arkamı dönüp uzaklaşacakken Gabi kolumu tutup beni durdurdu. “Ruby, lütfen!”

Kardeşıme döndüm. “Beni seviyorsan tüm bu Jameson ve Hart meselesinin peşini artık bırakacaksın çünkü ben çoktan bıraktım.”

Gabi surat astı. “İnatçı bir korkak olmayı bırak! Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Hem de çok berbat. Ama bittiğini söylemen, bittiği anlamına gelmiyor. Sadece beni dinle. Atalar konuştu. Dediler ki...”

O anda karanlığa gömüldüğümüz için sözünü bitiremedi.

Çocuklar çılgık çılgıydı. Ebeveynler telefonlarının flaşlarını açtılar. Serena herkesin sakın kalması için bağıırıyordu. Ray, boktan bir jeneratörden bahsediyordu.

Harekete geçip çocukları toplayarak onları dev alanın merkezine götürdüm. “Bu eğlenceli bir macera, değil mi?” dedim.

* İsp. Fiesta: Parti.

“Hayır,” diye bağırdı birkaç çocuk. Bunu, “Karanlıktan nefret ederim,” sesleri ve “Partim mahvoldu, hanımefendi,” sesi takip etti.

Sanırım gerçekten öyle olmuştu çünkü yirmi dakika kadar sonra yedek jeneratör devreye girmeyince, herkesi tahliye edip eve göndermek zorunda kalmıştık. Rainbow’un büyükanne ve büyükbabası para iadesi talep ediyorlardı. Ray, kusacak gibi görünüyordu. Sonra bir de çocukların gözyaşları, hıçkırıkları ve homurdanmaları vardı. Ama hiçbiri Rainbow’un, “Pastamı istiyorum!” diye ağlaması kadar yüksek sesle ve ısrarla bağırıyordu.

“Erimeye başlamıştır bile,” dedi büyükannesi ona. “Deri koltukların her yerine bulaşır!”

Büyükbabası, karısıyla birlikte diğer çocukları toplamaya başlarken ciddiyetle başını sallıyordu.

“Pastamı istiyorum!” diye ağlamaya devam eden Rainbow ellerini yumruk yapmıştı ve yüzü morarıyor gibi görünüyordu.

Onun şımarık küçük kulağına eğilip, “Burası perili ve o pastayı bir hayalet yiyecek,” diye fısıldadım.

Cıyakladı, titredi ve dışarı koştu. Ben de kendimi biraz tatmin olmuş hissetmekten alamadım.

Tam o sırada evrendeki zamanlaması en kötü insan olan George aradı. “Şimdi iyi bir zaman değil.” Sonra tuhaf herif bana kaybettiği bir anahtarı bulduğunu söyleyerek konuşmaya devam etti.

Serena’yla Rainbow’un hediyelerini büyükanne ve büyükbabasının arabasına yerleştirdiğimiz sırada onlar da arabanın kuru koltuklarına oturmuş bizi izliyorlardı. Sonuncu hediye de koyup kapıyı kapattım. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içine doğru hızla uzaklaştılar.

Gabi bizi bir şemsiyeyle korumaya çalışıyordu ama bu pek bir işe yaramamıştı. Hepimiz sıırıslıklamdık.

İçeri girdiğimizde Serena ve Gabi’ye döndüm. “Ben bir cadıyım.”

Serena saçlarını sıkarken Gabi eriyen pastayı aldı. “Neden?” diye sordular aynı anda.

“Çünkü bu partinin bitmesini çok istiyordum, öylesine istiyordum ki böyle bir şeyin olmasını diledim.”

“Öyleyse benim için de bir Lamborghini diler misin?” dedi Serena ve Ray’e jeneratör konusunda yardımcı olmak üzere uzaklaştı.

“Bu pasta muhteşem,” dedi Gabi. Elindeki kaşıktan çikolatayı yalıyordu. “İçinde küçük altın parçacıkları var.” Bana göstermek için telefonunun flaşını tuttu.

Az önce çok çabuk patlamış olabileceğimi düşünerek, “Şey,” dedim. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum. “Özür dilerim.”

Ağızına bir lokma daha pasta atarken, “Bu senin hayatın,” dedi huysuzca.

“Öyle.”

Bana bakıp, “Sanırım ataların ne dediğini bilmemen gerekiyordu,” dedi.

Bu bir tür ters psikoloji miydi? “Neden böyle söylüyorsun?”

“Tam sana söyleyecekken elektrikler gitti, Ruby.”

“Tasadüf.”

“Olabilir.”

Ya kararlılığım soluyordu ya da merakım artıyordu ama her iki durumda da bilmem gerekiyordu. “Tamam, eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bana şimdi söyleyebilirsin.”

Tereddüt etti, pastadan bir lokma daha aldı.

“Serserilik etme, Gabi.”

Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. “O çocuğa hayaletlerin onu yakalayacağını söylediğin sırada sana çoktan mesaj atmıştım.”

“Hayaletlerin onu yakalayacağını söylemedim,” diye itiraz ettim. “Ayrıca o bir zorba. Bunu yüzde yüz hak etti. Şimdi bana söyleyecek misin yoksa söylemeyecek misin?” Telefonuma bakabiliyordum ama hangi masaya bıraktığımı hatırlayamıyordum.

Gabi kaşığına bırakıp teatral bir şekilde nefes aldı. “Bana, *Kalpler kırılmadan önce yanacak*, dediler,” dedi.

Kardeşimin mesajı kalbimle gerçek ruhum arasında bir yere çarptı. Patladım. “İyi de benim kalbim çoktan kırıldı!” Yanma kısmını nasıl sindireceğimi bilmiyordum bile.

“Bunun senin kalbinle ilgili olduğunu sanmıyorum. Belki de...”

Çok kendinden eminsin, kardeşim! “Kimin o zaman?”

Gabi beni kucakladı. “Bence bedel ödemek zorunda kalacak olan Jameson.”

Miriam’ın malikânesinin önünde arabamda oturuyordum. Hart ve ben buraya *malikâne* diyorduk çünkü ev çok büyük ve eksantrikti, hendeği ve diğer her şeyiyle mini bir şato gibi inşa edilmişti.

Onu aradığımda bu iyi bir fikirmiş gibi, sonunda tüm kederimin ve üzüntümün fişini çekebilecekmişim gibi gelmişti. Ama şimdi kendimi sorguluyordum.

Yağmur soğuk bir sise dönüşmüştü. Hart’ın yarı hapşırın fotoğrafına baktım. Bir nefes ile bir sonraki arasındaki anda yakalanmıştı, çok komik görünüyordu.

Nefes... Kendimi çok kırılgan hissediyordum.

Bir dakika sonra taş avluya doğru ilerliyordum. Miriam beni kapıda karşıladı.

Üzerindeki zarif, ipek eşofman takımı, 1980’lerden bir dizi yıldızına benzemesine neden oluyordu ve benzemeyi kesinlikle başarıyordu da.

“Görünüşe göre yağmura yakalanmışsın,” dedi.

“Uzun hikâye.”

Çok geçmeden ekose kanepeler ve sandalyelerle dolu oturma odasıdaydık. Avcı yeşili rengindeki duvarları yağlı boya manzara tabloları süslüyordu ve kendimi zamanda yolculuk yaparak bir İngiliz av köşküne gelmişim gibi hissettim.

Miriam ellerini zarıfçe kuağında kavuşturarak karşıma oturdu. “Oturabilirsin, Ruby.”

Islak kıyafetlerimle, özellikle de bir zamanlar bir deve aitmiş gibi aşağılayıcı bir şekilde üzerime bol gelen *Pepe’nin Pizza Sarayı* logolu polo tişörtle mobilyalarını mahvetmekten korkuyordum.

Bir sandalyenin kenarına yerleştim ve hemen konuya girdim. “*Uğur Böceğı*’ni geri almak isteyip istemediğini veya belki de satmama yardım edip edemeyeceğini bilmek istiyorum.”

Miriam bana soğuk gözlerle baktı. şimdiye kadar görmediğim martini kadehini eline alıp sessizce yudumladı. “Onu geri almaktan mutluluk duyarım ama istediğin gerçekten bu mu?”

Sırılsıklam ve darmadağın olmayan, kontrollü bir patron gibi görünmeye çalışarak başımla onayladım.

“Bunun nedenini sorabilir miyim?”

“Kilit altında kalması gerekmiyor,” dedim. “Suyun üzerinde olmalı.” Elimde olmadan kıpırdandım. Miriam bana karşı daima rahat, çok cömert ve hep nazik olmuştu. Peki, bu neden bu kadar zordu?

İtiraz edebileceğini düşündüm ama bunun yerine başını salladı ve zarıf görünmeyi başararak martinisini tek yudumda bitirdi. “Katılıyorum. Suda olmalı. Onun için ne kadar istiyorsun?” dedi.

Birdenbire kendimi bir sokak satıcısı gibi hissettim. “şey... Bunu düşünmedim.”

“Fiyatı her zaman bilmelisin.” Miriam ayağı kalkıp antika bir çekmeceye yöneldi ve bir not defteri çıkardı. Üzerine bir şeyler karalayıp bana uzattı. Kâğıtta gördüğüm miktar karşısında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Hart’ın tüm o onarımlarına rağmen, *Uğur Böceğı* yine de bu kadar para eder miydi? Miriam, “Bundan daha değerli,” diyene dek son kısmı yüksek sesle söylediğini fark etmemiştim.

Başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştu. İçimden bir parça yııldı. Beni yerdeki su birikintisi gibi hissetmekten kurtararak, “şuna ne dersin,” dedi. “Alıcı bulmak için birkaç ilan vereyim. Dönüş yapan olursa o zaman karar verebilirsin.”

Parmaklarımı kâğıdın kenarına sarıp başımla onayladım.

“Ve bir şey daha,” dedi daha derin bir nefes alarak. “O gece...”

“Bununla ilgili konuşmak istemiyorum, gerçekten.”

“Bunu bilmen gerekiyor,” dedi. “Hart’a tekneye neden *Uğur Böceği* adını verdiğini sordum ve bana seni ilk gördüğü zamana dair bir hikâye anlattı.”

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

“Bir zamanlar birini sevmiştim,” dedi. “Ve ben de senin gibi onu kaybettim ama yenildiğim şey ölüm değildi, aklını kaçırmasına neden olan korkunç bir hastalıktı.”

“Ben... Bilmiyordum. Çok üzüldüm.”

“Nasıl bilecektin ki? Bunu pek fazla insana anlatmam,” dedi Miriam. “Görmüyor musun, biz şanslı olanlarız. Çok az kişinin bildiği veya hissettiği bir şeyin derinliğini deneyimledik ve bunu duymak istemeyebilirsin ama Ruby, o ödünç alınan bir şeydi, bir hediye idi.”

Bir nefes aldım, iki, üç.

Tek pişmanlığım Hart’ın aşkını hafife almış olmamdı. “Onun hep yanımda olacağını sandım,” dedim. Önümüzde her zaman o muhteşem, ona yetişmemizi bekleyen gelecek olacaktı.

Miriam umutlu ve sempatik bir ifadeyle bana baktı.

Gitmek için ayağa kalktım ve kapıya vardığımızda Miriam, “Hart’a bu kadar genç birinin nasıl bu kadar çok sevebildiğini sorduğumda güldü ve aşkın yaş, cinsiyet, ırk veya başka hiçbir şeyi önemsemediğini söyledi. Ben de bazen aşkın karşılıksız olduğunu söyledim. Sonra bana dikkate değer bir cevap verdi.”

“Ne dedi?”

“Bana, aşk için tek kalbin yeteceğini söyledi.”

Eve geldiğimde, annem televizyonun karşısındaki kanepede uyu-yakalmıştı Gabi ise duştaydı. Benim tek istediğim sıcak bir banyo ve uzun bir gece uykusuydu. Odamda, masamın üzerinde resmî

tutanak kâğıdı boyutunda bir zarf vardı. Meksika'dan postalanmıştı. Zarfı açarken kalbim hızla çarpıyordu. İçinden bir not çıktı:

Mi querida, Hart'ın eşyalarını karıştırmaya cesaret etmem biraz zaman aldı ama geçen hafta başardım. Bunu buldum. Bunun sana ait olduğunu biliyorum.*

*Con amor,***

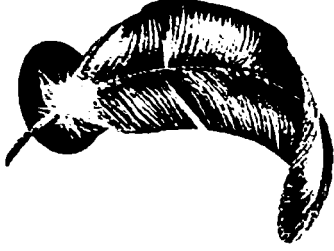
Bay Augusto

Zarftan küçük kafide bir kutu çıktı. İçinde narin bir altın bileklik vardı. Işık, bilekliğin ortasından sarkan iki figüre vuruyordu.

Bir uğur böceği ve bir tekne.

* İsp. Mi querida: Canım.

** İsp. Con amor: Sevgiyle.

Kırk Üç

HART/JAMESON

Cıyaklayan bir köpeğin sesiyle uyandım. İlk aklıma gelen Josie oldu ama Josie'nin sesi cıyıklamadan çok daha görkemliydi.

Güneş güçlkle görünürken, merakla yataktan kalkıp balkona doğru yürüdüm. Cıyıklamalar, kareli bir kazak giymiş minik siyah bir köpekten geliyordu, her nasılsa sahilde Lourdes ile top yalamaca oynayan bir köpekten.

Köpeğin nereden geldiğini ve ona o yaşlı adam kazağını kimin giydirdiğini merak ederek onları izlediğim sırada hafızamdaki en önemli şeyi kontrol ettim. Ruby. Hâlâ oradaydı, uğur böceklerini serbest bırakıyordu ama bu sefer bir hayalet gibi bir belirip bir kayboluyordu. Çok yakında tamamen kaybolacaktı.

Üzerime bir tişört geçirip Lourdes ile konuşmak için merdivenlerden aşağıya koştum.

“Bu köpek nereden çıktı?” diye sorduğumda melek ürktü. Bu bir ilkti.

“Hart,” dedi soğuk bir bakışla.

“Lourdes.”

Gülümsedi. Son birkaç haftada sadece üç tür gülümsemesi olduğuna karar vermiştim: (1) *Bana meydan okuma, ben haklıyım.*

(2) *Şu anda söylediğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.* (3) *Bu, aslında bilmeni istemediğim bir gerçeği gizlemek için bir maske.*

Bu sabahki üçüncüsüydü.

Ellerimi yalayan ve kuyruğunu sertçe sallayan küçük tüy yumağını sevmek için çömeldim. Minik omurgasını okşarken kırmaktan korkuyordum, “Tatlı köpek,” dedim.

“Adı Dante,” dedi Lourdes düz bir sesle. “*Cehennem*’e ithafen. Çünkü cehennemin üçüncü halkasına benziyor.”

“Hangi halkaydı o?”

“Oburluk. O muhtaç, asla yetinmeyen bir alçak.”

Dante’nin karnını okşarken, “Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum,” dedim. “Nereden buldun onu?”

Lourdes aslında gülümseme olduğunu bildiğim alaycı bir tavırla, “Beni eve kadar takip etti,” dedi.

“Yani köpek barınağında kazıklandın.”

“İyi bir vatandaş olmaya çalışmanın karşılığı.”

Minyatür topu kıyıya doğru fırlattım, Dante de peşinden gitti.

“Nasıl oldu da bu kadar erken kalktın?” diye sordum.

Lourdes bakışlarını dalgalardan ayırmadı. “Daha fazla zaman istemenin nasıl bir his olduğunu unuttum.”

Hemen cevap vermedim. Sanki sözlerinin biraz daha havada asılı kalması gerekiyordu. Birkaç dakika sonra, “Evet, insanlık hâli. Dante gibi. Zaman asla yeterli gelmez,” dedim. Lourdes bana döndü. Gözleri anlayışla doluydu. *İnsanlık* dediğim için aniden pişman oldum. Bu, geleceğinin nasıl olabileceğinin bir hatırlatıcısıydı sadece.

“Dinle,” dedim. “Geçmiş konusunda sızlanmak ikimize de yardımcı olmuyor. Ayrıca sana gerçekten inanılmaz bir haberim var.” Dante kumsalı yararcasına öyle bir hızla geliyordu ki minik bacaklarının hareketini zar zor fark edebiliyordum.

“Bu kadar inanılmaz olan nedir?” diye sordu Lourdes. “Abartmıyorsun, değil mi?”

Belki de atağa geçmek için en doğru cümle olduğunu düşünerek, “George beni tanıdı,” dedim ama içten içe bunu itiraf etmenin

evrensel otoriteleri uyaracağından ve bunu elimden alacaklarından korkuyordum. Sonra bunu zaten her halükârda yapacaklarını fark ettim. “Benim Hart olduğumu biliyor.”

Bakışlarını benimkilere çeviren Lourdes neredeyse fısıldayarak, “Çözdü mü yani?” diye sordu.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Yani nasıl oldu da evren onun üzerine çullanmadı?”

Dante topu ayaklarımın dibine bıraktı, beklerken dili ağzının kenarından sarkıyordu. Pis kafasının tepesini okşadım ve bu sefer topu daha uzağa fırlattım. Peşinden gitti.

“Belki de parçaları kendisi bir araya getirdiği içindir.” Kısa bir tereddüt, sesinde bir duraksama vardı. “Hafızasında kalmayacak.”

Bunu zaten bekliyordum ama bu, darbeyi daha da kolaylaştırmıyordu. “Ne kadar vakti var?”

“Duygu yoğunluğuna ve geçmişine bağlı olarak genellikle iki veya üç uykuluk.”

Üç olmasını umsam da iki olacağına bahse girerdim.

Antrenman yorucuydu.

Ancak final maçına hazır olacaksam bu acı gerekliydi. İçimde varlığından bile haberdar olmadığım bazı yerlerim acıyordu. Ama canımı dişime takarak oynamıştım. Sahaya çıkmak, oyun kurmak, birkaç kez zorlanmak ve birkaç sayı yapmak harika hissettirmişti. Sorunlarımı düşünmediğim tek zaman buydu.

Soyunma odasından çıkarken birkaç oyuncuya beşlik çaktım ve birkaç yemek davetini reddettim. İnsanlar artık ipuçlarını anlıyor olacaklardı ki telefonum eskisi kadar çalmıyordu.

Tam o sırada telefonum çaldı. Çantamda telefonumu ararken boğazımda bir düğüm vardı çünkü içten içe arayanın Ruby olmasını umuyordum.

O değildi. “Selam,” diyerek telefonu açtım.

Richard sanki telefona başkasının çıkmasını bekliyormuş gibi, “Jameson,” dedi.

“N’aber?” Sesimdeki rahatlığı duyup duymadığını bilmiyordum ama çocuğunu aslında tanımayan mesafeli bir baba olduğu düşünüldüğünde muhtemelen duymamıştı.

“Büyük maç için geldiğimi haber vermek istedim,” dedi. “Harika, değil mi?”

Aslında *harika* dışında başka milyon tane sıfat aklıma gelmişti. O kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum: *Evde kalsaydın, zahmet etme hiç, seni burada istemiyorum.* Ya da bunların hepsi?

“Tabii ya,” diye mırıldandım. “Peki.” Spor salonunun köşesinde durdum ve güneşin son ışıkları kaybolurken duvara yaslandım. Richard bir pislik olmasa bile onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi fark ettim. Benim zaten bir babam vardı, bırakmak zorunda kaldığım için hâlâ paramparça olduğum bir babam. Bu fark ediş ânı, Jameson’ın bedenine ve hayatına şartlı tahliye şansı olmaksızın hapsolmuş olduğum gerçeği beni nedense derinden etkiledi.

“Bir kutlama planladım,” diye devam etti Richard ama ağzından çıkan her hece sinirlerimi bozuyordu.

“Ya kazanamazsak?”

Kesik bir nefes aldığını duydum. Evet, söylenmemesi gereken bir şeydi.

“Kazanamazsak mı?” dedi düz, soğuk bir şekilde. “Sen bir şampiyonsun, Jameson. Sen bir Romanelli’sin. Biz kaybetmeyiz.”

Ah, doğru. Unutmuşum, pislik!

Telefonu kapattıktan sonra otoparka doğru köşeyi döndüm ve arabanın kaputunda onu gördüm. Loş ışıktaki silüetini her yerde tanırdım.

Aceleyle yanına gittiğimde kalbim sanki ters takla atıyordu. Ruby bakışlarını kaldırdı. İfadesi hoştu ama gülümsemeye dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Her zaman kıskanılacak ifadesiz bir suratı olmuştu. “Selam,” dedi sanki bir arabanın kaputunun üzerinde takılmak tamamen normal bir şeymiş gibi.

“Selam.” Sakin görünmek için elimden geleni yapsam da öylesine inanılmaz görünüyordu ki, kollarımı ona dolama ve onu asla bırakmama dürtümle savaşmak zorundaydım.

“Gabi bana tarot açılımından bahsetti,” dedi.

Amacının tam olarak ne olduğundan emin olamadığımdan temkinliydim. “Evet?”

“Başta benim iyi olup olmadığımı bilmek istediğini söyledi. Ne gibi iyi?”

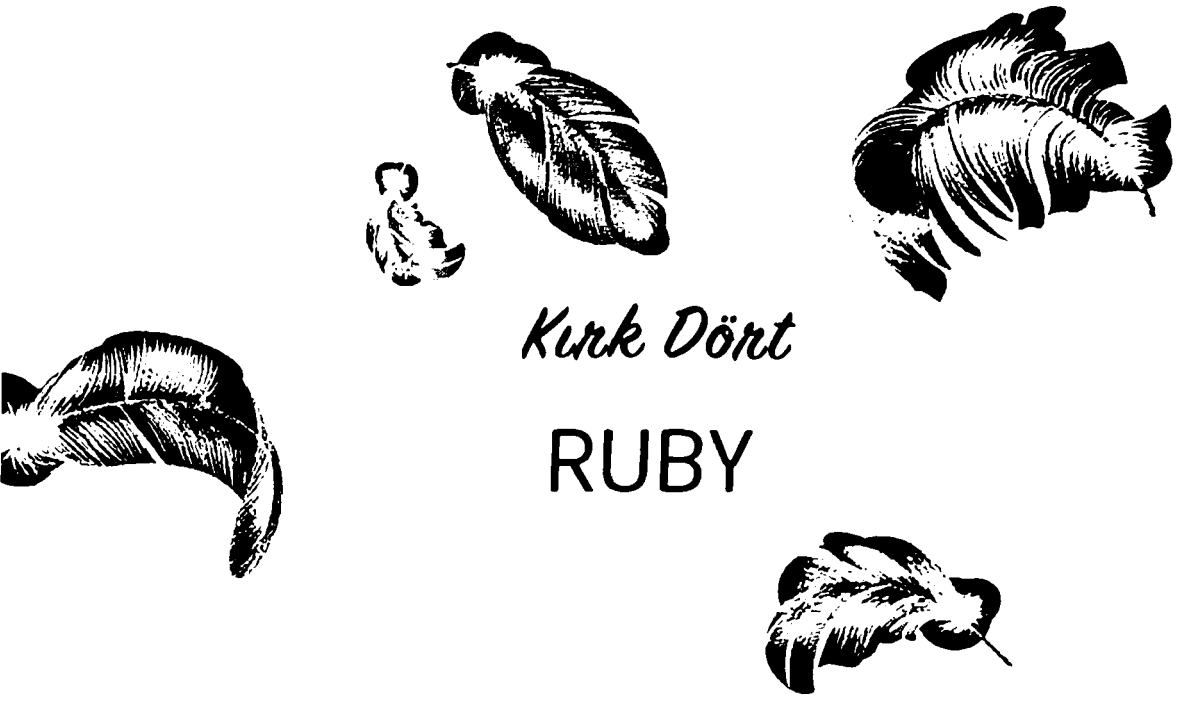
Sözcüklerimi dikkatlice seçiyordum ve bu bir mayın tarlasından geçmek gibiydi. Yanlış ya da onu incitecek bir şey söylemek istemiyordum. “Dediğim gibi, seni önemsiyorum.”

Tepeden tırnağa titrerken, bana nabzımı hızlandıran o yoğunlukla bakmamasını diliyordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ellerine bakarken sesi yumuşak ve kontrollüydü. “Hart seni seçtiyse, bu sana güvendiği anlamına gelir.”

Resmen kalbim aralandı ve içinden sadece arzu döküldü. Ona dokunma, sarılma, öpme ve ona *Her zaman sen olacaksın*, deme arzusu.

Sonra derin bir nefes alıp bakışlarını kaldırdı. “Baştan başlayalım mı?” Elini uzattı. “Ben Ruby.”

Kırk Dört

RUBY

İşte yine olmuştu. El sıkıştığımızda hissettiğim o sıcaklık. Jameson olağan dışı bir şey hissettiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Yavaşça kaputtan inip karşısına geçtim. Islak saçları dağınık bir şekilde kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Hiç kırpmadığı gözleri beni içine çekiyordu. Kabul etmek istemediğim şeyle savaşmıyordum ama öylesine çekiciydi ki neredeyse kalp atışlarım hızlanmıştı.

Titreyen elimle uzanıp koluna dokundum. Ne yapıyordum böyle? Ancak parmaklarım çoktan oradaki kası takip etmeye başlamıştı. Dokunuşumun altından tuhaf bir sıcaklık akıyordu. Daha önce buna benzer bir şey hissetmemiştim. Hem korkutucuydu hem de heyecan vericiydi.

Jameson bir nefes aldı.

Başımı kaldırdım.

Gözlerini kapatmış, parmaklarını elime sarmıştı.

Birbirine çekilen zıt mıknatıslarmışız gibi hissediyordum. Daha da yakınlaştık. Kollarımı ona dolamak istiyordum. İstediğim şey...

İçimden bir ürperti geçince geri çekildim, aramızdaki bağlantıyı keserek gümbür gümbür atan kalbimi sakinleştirmeye

çalıştım. Buraya bunun için gelmemiştim. Buraya, kalbinin kırılmasını veya yanmasını ya da Gabi her ne söylediye onu istemediğimi fark ettiğim için gelmiştim. Hart'ı bırakmak, Jameson'dan kaçmak anlamına gelmediği için buraya gelmiştim.

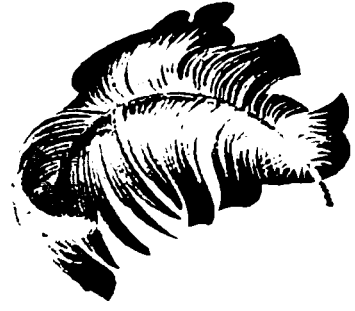
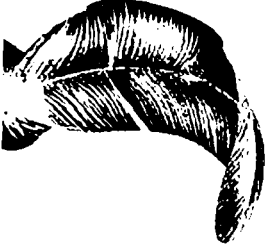
Jameson, "Gelmene sevindim," dedi. Ve o anda, loş gri ışıktaki gözlerinde bir şey gördüm. Bir titreme, bir duygu izi, tanıdık bir ışıltı. Oradaydı ve hemencecik kayboldu.

Ben bir kafa karışıklığı denizinde yüzerken, "Peki, en sevdiğin renk ne?" diye sordu Jameson.

"Ne?" Biraz sakinleşmeye çalışarak yüzümü buruşturdum. "Gerçekten bana bunu mu soruyorsun?"

"Baştan başlamak istediğini söyledin ve bu yabancı olduğumuz anlamına geliyor, dolayısıyla birbirimizi tanıma konuşmaları yapmamız gerekmez mi?" Yeni bir bisiklet almış küçük bir çocuk gibi gülümsüyordu. Otoparkta hafif bir esinti oldu.

Kokusunu aldım. Odunsu bir çam sabunu kokusuydu ve tek yaptığı, içimde ona daha yakın olma isteği uyandırmasıydı. Nefesini tenimde hissedebilecek kadar yakın olma isteği.

Kırk Beş

HART/JAMESON

Ruby burnunu kırıştırdığında, geçen otuz iki saniyenin içinde ikinci kez onu öpmek istedim. Üstelik bir saniye önce bana dokunduğunda bunu neredeyse yapacaktım da. Ona bu kadar yakinken ve o karanlık, fırtınalı gözlerine bakarken, teninin sıcaklığını hissederken neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Sonra onun Jameson'a baktığını hatırladım ve keskin kıskançlık tüm büyüğü bozdu.

“Birbirine yabancı kişiler gerçekten bunu mu soruyor?” diye sordu.

“Bu yabancı soruyor,” dedim şakacı bir şekilde. En sevdiği rengin okyanus mavisi olduğunu biliyordum.

“Yeşil,” dedi beni şaşırtarak. “Almanya’daki Kara Orman gibi.”

“Madem ki orman yeşil, neden adına ‘kara’ demişler?”

Hafif bir kahkaha atarak, “Seninki ne?” diye sordu.

Çantamı indirdim ve başımı gökyüzünü inceliyormuş gibi geriye attım.

Aslında hiç en sevdiğim renk olmamıştı ama şu anda ne olabileceğine dair bir fikrim vardı. “Hımm... Gri ve siyah arası bir şey.”

“Bu bir renk değil.”

Gökyüzünü işaret ettim. “Evet, öyle.”

“Peki,” dedi. Muhtemelen tüm bir şehri aydınatabilecek enerjide bir gülümseme sundu. “En sevdiğin yemek?”

“Bunu pas geçiyorum.” Kaşlarını çattı ve ben aceleyle zihninde oluşan soruyu cevapladım. “Henüz keşfetmedim.”

“Dürüst bir cevap,” dedi. “En sevdiğin ağaç?”

“Dur bir dakika, sen en sevdiğin yemeği söylemedin?”

Güldü. “Henüz keşfetmedim,” deyip ekledi: “Hadi bakalım, en sevdiğin ağaç?”

“Ağaç mı?” diye sordum.

“Evet.”

Arka bahçenizdeki çınar ağacı mesela. Bana beni sevdiğini ilk söylediğin yer.

“Şey... Buna cevap verecek kadar ağaç bilmiyorum,” dedim. “Seninki?”

“Çınar ağacı.”

Kalbim gümbürdedi.

“Cumartesi sabahları yapmayı en sevdiğin şey?”

“Bu kolay,” dedim arabaya yaslanırken. Omuzlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Vücudumun her yerinde sıcaklık kıvılcımları çakıyordu. *Bu yeterli olmalı*, dedim kendi kendime. Hafızam tamamen kaybolmadan önce Ruby ile geçirebileceğim her ânı, *hem de her ânı* yaşayabilmek. Belki de içten içe onun Jameson’a âşık olmasını istiyordum çünkü ben onu hatırlamasam bile o en azından mutlu olacaktı ve ben de onu hayatımda ve kalbimde tutacaktım. “Kimse yokken sahilde koşuya çıkıp güzel şarkılar dinlemek. Her yer sisle kaplı oluyor, nereye gittiğini bilemiyorsun ve kendini gezegende kalan son kişi gibi hissediyorsun ama bunu hiç umursamıyorsun.”

Ruby çenesini kaldırıp bana baktı. Gün batımının altın rengi ışığı sönmüş, gökyüzü kararmıştı ve şimdi sadece yüz hatlarını seçebiliyordum, bakışlarındaki ifadeyi okuyamıyordum. Kıkırdayarak, “Bu gerçekten ayrıntılı oldu,” dedi.

Sanki cümlesinin altında sormadığı bir soru vardı. “Ya senin?” diye sordum.

“Yeni bir yerde uyanmak ve önümde keşfedilecek koca bir günün olması.”

“Neyi keşfetmek?”

“Sanırım bunu oraya vardığımda anlayacağım.”

Bunu söylerken gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum.

“En sevdiğin film,” diye sordu.

Bir anda ağzımdan, “Hayalet Avcıları,” çıkıverdi. Sonra bunun tuhaf bir şekilde Jameson’ın en sevdiği film olabileceğini fark ettim, bu da ona biraz daha saygı duymama neden oldu.

“Yenisi mi eskisi mi?”

Homurdandım. “Orijinali, Ruby. Daima. Senin?”

“*Sapık* ve *Cinnet* arasındayım.”

Aniden bir boşluk hissettim. Ruby cevap vermeden önce hafızamda bir boşluk fark etmiştim. En sevdiği filmi hatırlayamamıştım. “Dehşet içerikli gibi.”

“Futbol da öyle.”

Göğsümden beklenmedik bir kahkaha yükseldi. “Aslında hiç de değil. Kaskları ve dizlikleri görmedin mi?” Birkaç adım attım ve birbirimize bakabileceğimiz şekilde ona döndüm. “Bu arada, maça geliyor musun?”

“Hımm... Ben büyük bir futbol hayranı sayılmam ama düşüneceğim.”

“Dehşetli, hatta kanlı olabilir,” diye takıldım.

Şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bu durumda yeniden düşünmem gerekebilir.”

Onun orada olacağı umuduyla başımı salladım.

“Oyuncu seçmeleri yapan birkaç kişinin seni izlemek için geleceğini duydum,” dedi.

“Evet ama bu konuda pek bir şey bilmiyorum.”

“Stanford, ha?”

“Vay be, sen benden daha fazla şey biliyor olabilirsin.”

“Küçük kasaba, küçük okul...”

“Sanki az önce tanışmamışsınız gibi, değil mi?”

Bana gerçek bir Ruby kahkahası sundu. “Gerçekten,” dedi. “Böyle bir okulun seni oynarken izleyecek olması harika.”

“Evet, Richard’ın işi bu.” Bana şaşkın bir bakış atınca, “O herif babam olur,” diye ekledim.

Bir kahkaha daha. “Ah, anladım.” Başını eğip saçlarını sağ omzunun üzerinde topladı. “Ama sen de futbolu seviyorsun.”

“Evet ama bedeli kendim olmamaksa, o zaman hayır.”

“Nasıl yani?”

Omuz silktim. “Ben sadece... Bazen aslında ne için oynadığımı merak ediyorum. Sevdiğim için mi? Yoksa Richard benden bunu beklediği için mi?”

“Yani sonuçta seviyorsan bu kimin umurunda ki, öyle değil mi? Yani seni mutlu eden şeyi yapmalısın.”

“Peki, neden maça gelip o herifi ikna etmiyorsun?”

“İşte şimdi beni yakaladın, Jameson.”

Başımı kaldırdım. “Ya sen? Sen ne yapmayı seversin?”

“Seyahat etmek istiyorum...” Doğru kelimeleri arayarak tereddüt etti. “Kim olduğumu bulmak için sanırım. Herkesin bunu söylediğini biliyorum... Bu yüzden böyle söylemekten nefret ediyorum.”

“Belki de herkes bunu gerçek olduğu için söylüyordur.”

İç çekti. “Stanford’a kartpostal göndereceğim.”

“Öyle mi?”

Serçe parmağını kaldırıp benimkine doladı. İşte o zaman, üzerinde iki süsün sallandığı bilekliği gördüm. Çok tanıdıktı ama çıkaramadım. Bildiğim tek şey, sadece ona karşı bir bağ hissettiğimdi. Ben hafızamı yoklarken, “Gitsem iyi olur,” dedi.

“Seni götürmemi ister misin?” dedim neredeyse kekeleyerek.

“Arabam var.”

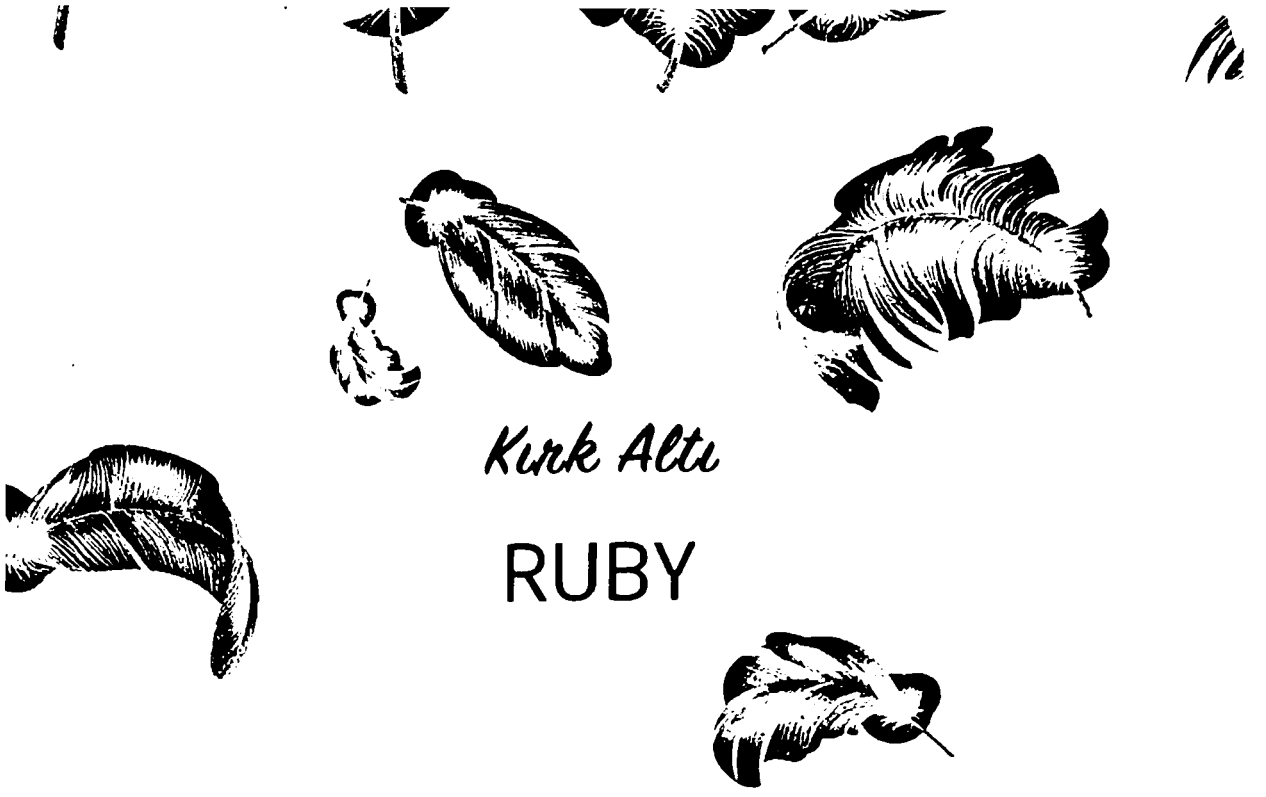
Gitmesini istemiyordum ama o çoktan uzaklaşmaya koyulmuştu. “Ruby?”

Omzunun üzerinden baktı. Gölgede kaybolan bir tutam koyu saç yüzüne düşmüştü.

“Beni seçtiği için mutluyum.”

Hart dememe gerek yoktu.

Ruby zaten biliyordu.

Rüyamda yine Hart'ı gördüm.
Her zamanki gibi, yoğun sisin içinden bana seslenen sesine doğru sendeledim. Şekil bir silüete dönüştü. Ona doğru koştum.

Çok yakındı.

Ve sonra... Solmaya başladı.

Çaresizlik kalbimi ele geçiriyordu. Atıldım. Elim sisin arasından uzanıp onun elini kavradı. Teni sıcak ve pürüzsüzdü. Yüzünü görmek için onu kendime döndürdüm.

Karşımdaki Jameson'ın yüzüydü.

Uyanıp telefonumdan saate baktım. Sabahın beş buçuğuydu. Tekrar uyuyamayacağımı biliyordum. Ayrıca kahve kokusu da alıyordum. Annem her zaman şafak vaktinde kalkan bir kadın olmuştu ve bu sefer bunun için minnettardım.

Kendime kahve koyduktan sonra onu arka balkonda buldum. Omuzlarına bir battaniye sarmış, kahvesini yudumlayıp kitap okuyordu.

"Erken kalkmışsın," dedi boğuk sesiyle.

Ellerimi kendi kahve fincanıma dolayıp yanındaki sandalyeye oturdum ve ahşap çite doğru eğim yapan renkli bahçeye baktım.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu.

“Yine aynı rüya,” dedim gözlerimi çiçeklerden ayırmadan. Büyüyen gül fidanlarını dikmemize yıllar önce Hart yardım etmişti. Şimdi hatırlamadığım bir sebepten ötürü evde cezalıydım. Hart yine Hart’lığını yapmış ve elinde bir kürek ve eldivenlerle çıkmıştı. Annem ona ve lanet olası cazibesine karşı koyamamıştı. Hart, gülleri iyi bildiğini iddia etmişti ama onu birkaç dakika sonra telefonundan Google’a bakarken yakalamıştım. Umurumda olmamıştı. O yanımdaydı ve cezalandırılmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Annem elini elimin üzerine koydu. “Üşümüştün.” Battaniyesini kendi üzerinden alıp benim üzerine örttü. “Konuşmak ister misin?”

Bilekliğimle oynayarak başımı iki yana salladım.

“Peki,” dedi. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu. Asla bir şeye burnunu sokmaz, her zaman ne zaman boş vermesi gerektiğini bilirdi. Bu konuda benden çok farklıydı.

Sıcak kahvemi yudumladım ve artık bir kâğıt kadar ince görünen aya baktım.

“Dün spor salonunda Miriam’ı gördüm,” dedi.

Midemde bir şeyler çözüldü. Miriam’ın ona, Uğur Böceği’ni satacağını söylediğini biliyordum. Aksi takdirde annem bundan bahsetme gereği duymazdı. “Lütfen beni vazgeçirmeye çalışma,” dedim.

“Öyle bir niyetim yoktu.”

“İyi.”

Annem bana küçük bir gülümseme sundu ama bana yaklaşmasının güvenli olup olmadığından emin olamadığını biliyordum. Hart’ı kaybettiğim ilk zamanlarda, ben kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken o, kendi acısını bir kenara bırakarak beni saatlerce kucağında tutmuştu. İlk iki hafta onun yanında yatmış, neredeyse uyuyamamış veya çoğu gece ağlayarak uyanmıştım. Bana bir kez bile nasıl hissetmem gerektiğine dair bir şey söylememişti, bir kez bile geçeceğini söylememişti. Sadece bana sarılıp saçımı okşamış ve içim çıkarcasına ağlamama izin vermişti.

Annem bir kez olsun, başkaları gibi bana Hart'ın benim mutlu olmamı isteyeceğini söylememiştir. Onu bunun için gerçekten çok seviyordum.

“Bir daha asla kendin olamayacakmışsın, bir daha asla iyi bir şey hissedemeyecekmişsin gibi hissettirdiğini biliyorum...”

“Anne...” Ona kendi kaybettiği aşkın acısını hatırlatmak istemiyordum. “Biliyorum... Yani, tünelin sonunda bir ışık gördüğümü düşünüyor gibiyim. Onu asla unutamam ya da tamamen atlatamam ama belki kalbim iyileşebilir ve belki yara asla kaybolmasa da Hart'ı ebediyen yanımda taşıyabilirim, değil mi?”

Aşk için tek kalp yeter.

Annem sadece başını sallayıp bana üzgün görünmemesi gereken ama öyle görünen en güzel gülümsemesini sundu.

“Dün gece *tía* Lydia ile konuştum,” dedi konuyu değiştirerek. “Sanırım kardeşinle Jameson Romanelli'nin bir fotoğrafı hakkında konuşmuş?”

Kaskatı kesildim. Lanet olsun. Gabi, teyzemize ne kadarını anlatmıştı? Beynim, ne olduğunu anlayana kadar çeşitli zihinsel hesaplamalar yaptı. Lydia'nın “kazi” işi için muhtemelen daha fazla bilgiye ihtiyacı olmuştu: bir isim, geçmişten bir hikâye veya başka bir şey. Yardım etmek isteyen kardeşim ona hepsini anlatmıştı.

Umursamazca başımı salladım. “Uzun hikâye.”

“Hımm.”

Annem buna inanmadı.

“Bu sadece kardeşler arası bir mesele, anne,” dedim çünkü buna saygı duyardı.

Kaşlarını kaldırıp iç çekti. “Tamam ama dikkatli ol. Sana yalan söylemesi fikri hoşuma gitmedi.”

Yalan mı?

Az önce boğazıma kızgın yağ dökülmüş gibiydi. “Ne demek istiyorsun?” diye sormam bir saniyemi aldı.

Annem bana masumca gözlerini kırptırdı, her göz kırpışında bir mesaj vardı: *Bildiğini sanıyordum. Burnumu mu soktum? Tiana sor.*

“Lydia, sonunda Jameson’ın aslında söylediği kişi olmadığı mesajını aldığını söyledi. Ve bir *mentiroso** olduğunu.”

Olamaz. Buna inanmamıştım. *Tía*, Jameson konusunda yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı. Ancak bu olasılık sıfıra yakındı. Bu da Jameson’ın bir yalancı olarak damgalanmasının başka makûl bir açıklaması olduğu anlamına gelmeliydi. “Peh.”

“Peh, ne?”

Rahat davranarak ve beni neredeyse saran öfkeyi yutarak, onun anne ayı içgüdülerini harekete geçirmemek için omuz silktim. “Sadece sana söylemesi ama Gabi’ye söylememesi garip.”

Her zerrem, gelmekte olduğunu bildiğim şeye isyan ediyordu.

“Gabi’ye söylemiş.”

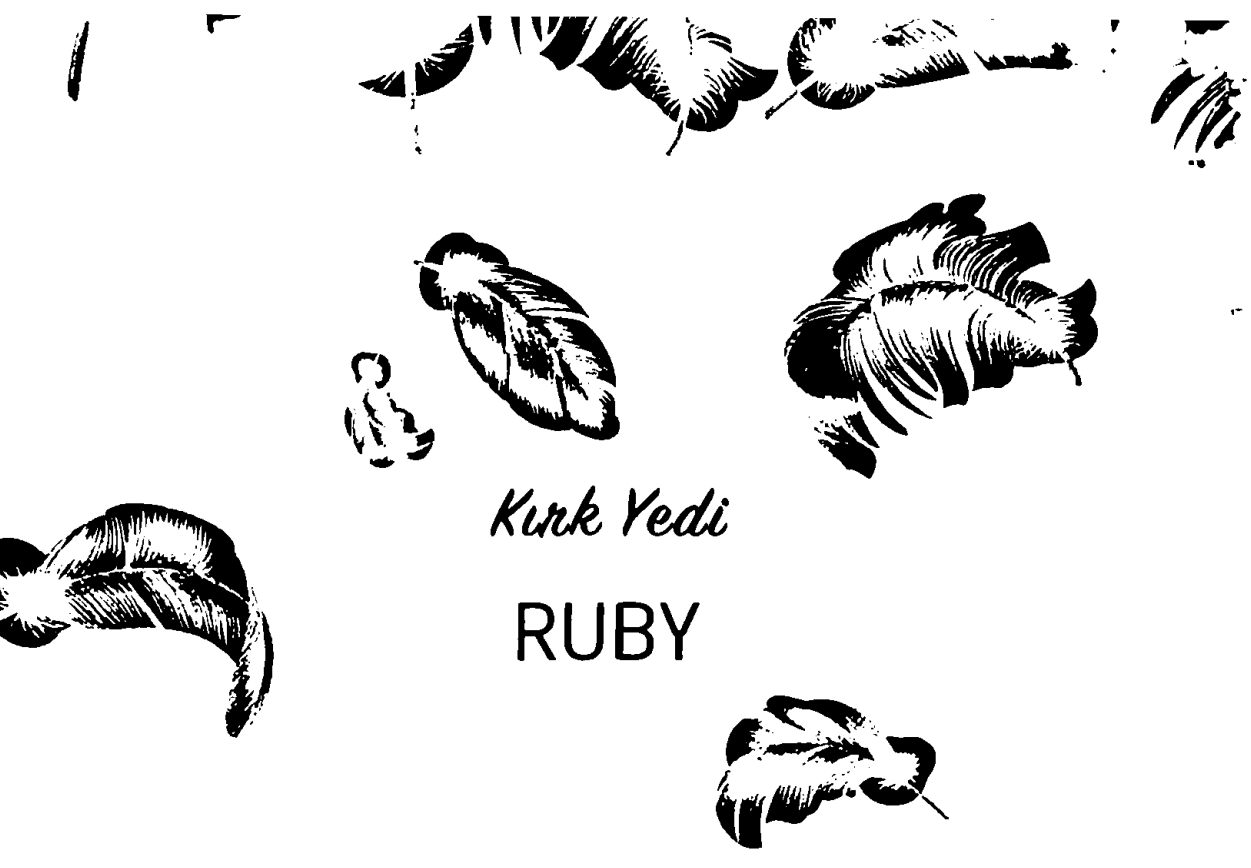
Tenim baştan aşağı uğulduyor gibiydi. Küçük siyah noktalar görüşümü ele geçiyordu. Jameson, söylediği kişi değildi. Zihnimde George’un sözleri yankılandı: *O herif çarpık bir akıl oyunu oynuyor.* Ve hain kardeşim bana bunların hiçbirini anlatmamıştı.

Titredim, kırılmanın eşiğindeydim ama bunu sıradan bir iç çekişin arkasına sakladım. Annem, Jameson’ın benim için bir şeyler ifade ettiğine dair hiçbir şey bilmiyordu. Onu önemsediyimi. Onu...

Şu anda bunu düşünemiyordum.

Tek düşünebildiğim, kardeşimin o hain suratını gördüğüm anda ona ne yapacağımdı.

* İsp. Mentiroso: Yalancı.

Kırk Yedi

RUBY

Gabi'yle tartışmak için okula gidene dek bekledim. Annem bizi duysa sadece hakemlik yapmakla yetinirdi ama artan merakını da bastırmaya çalışırdı. Çok fazla soru sormamak konusunda ne kadar iyi olsa da bir sınırı vardı.

Arabayla garaj yolundan çıktığımız anda kafamda kelimeleri toparlamaya başladım ama hiçbirisi ağzımdan çıkmadı. İçim öfke ve kırgınlık doluydu. Bu yüzden Gabi, biyoloji sınavından aldığı kötü nottan bahsederken kendimi kontrol etmek için birkaç dakika bekledim.

“Annem, *tía* Lydia ile konuştuğunu söyledi.” Cümleyi, Gabi masum numarası yaparsa patlamaya hazır, tam vaktinde atılmış bir el bombası gibi ortaya bırakmıştım.

Hem kendisi için hem de benim için sürpriz olan bir şekilde, “Kenara çek,” dedi.

Mahalledeki kaldırımın kenarına park ettim. Sabah havasında ince bir sis vardı. Bir adam koşuya çıkmıştı. Bir kadın bebek arabasını itiyordu. Bir grup çocuk durakta okul otobüsünü bekliyordu. Biz vücut bulmuş bir duygu yoğunluğu içindeyken etrafımızdaki hayat akıyordu. Kontağı kapatıp kardeşime döndüm. “Bana nasıl söylemezsin?” Dürüst olmak gerekirse, sesimin bu kadar kontrollü çıkmasına şaşırmış ve bundan etkilenmiştim.

Gabi arabadan indi, ben de onu takip ettim. Sokağın aşağısına doğru yürüdü. “Şu anda gerçekten benden kaçıyor musun?” diye sordum onun her adımını takip ederken.

Hızını arttırarak, “Kaçmıyorum,” dedi. “Düşünüyorum. Ayrıca eğer beni öldürecekse, bu şekilde kaçma şansım daha yüksek olur.”

“Düşünüyor musun?” diyerek söylediğini tekrarladım. “Bundan nasıl sıyrılacağımı mı?”

Otuz saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra mahallenin basketbol sahasının yakınında durdu. Birkaç çocuk uzun eşek oynuyordu. Beslenme çantaları ve sırt çantaları sahanın kenarına dağılmıştı.

Biraz daha sabredemeyerek, “Ee?” dedim.

Aniden durup bana döndü. “Senin nasıl mahvolacağını düşündüm, Ruby. Ayrıca sana söyleyecek olsam, Jameson’la ilgili hiçbir şey istemediğinde ısrar edecektin ve siz ikiniz, nasıl desem... Artık gerçek arkadaş gibiydiniz ve o senin için her şeyi daha iyi hâle getirmişti. Ben bunu mahvetmek istemedim.”

“Ama yalan söylüyormuş, Gabi.” Öylesine telaşlıydım ki ellerimle, vücudumla ve tüm varlığımla ne yapacağımı bilemiyordum.

“İnsanlar türlü türlü sebeplerden yalan söyler, Ruby.” Neden sanki onun güçlü Yoda bilincini anlamayacak kadar bilinçsiz biriymişim gibi her cümlenin sonunda adımı söylüyordu ki? “Bunu hepimiz, her gün yapıyoruz,” dedi. “Her türlü sebepten yapıyoruz ve bence Jameson’ın da sebepleri var. Gelelim *tíanın*, onun bahsettiği kişi olmadığını söylemesinin ne anlama geldiğine. Bu mecaz da olabilir.”

Omurgamdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. “Onu neden koruyorsun?”

Gözümün ucuyla havada Gabi’ye doğru dönerek gelen bir top gördüm. Topu engellemek için kolumu uzattım.

Ben topu geri atarken, “Özür dilerim,” dedi bir kız.

Gabi gözlerini kısmış bana bakıyordu. “O topun bana çarpmasını istedin, değil mi?”

“Çarpsa umurumda olmazdı,” dedim ve okul otobüsü yanaşırken onun kaşlarını çatmasına ben de kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

Çocuklar otobüse binmeden önce eşyalarını almak için dağıldılar. Gabi ve ben okula asla zamanında yetişemeyecektik ama umurumda bile değildi.

“Ya korktuğu için bir maskenin arkasına saklanıyorsa?” diye sordu Gabi. “Ya da sadece ait olmak için olmadığı biriymiş gibi davranıyorsa? Seaside Lisesi’ndeki diğer herkes gibi.”

Jameson’ın dün söylediği sözler beynimde bir şimşek misali çaktı.

Bedeli kendim olmamaksa, o zaman hayır.

Ayağıma bir top yuvarlandı. Biri topu unutmuş olmalıydı. Topu alıp otobüse doğru döndüm ama çoktan hareket etmişti. Bu yüzden topu fırlattım. Tatlı bir sıçrama sesi çıkmadı. Sadece âdeta, “İskaladın,” diyen boş bir ifade vardı.

Gabi benden önce topu kapıp zahmetsizce potaya attı.

“Bu, Jameson’la ilgili değil,” dedim ve bir şuta daha hazırlandım. “Bu seninle ilgili. Bizimle ilgili. Bu kocaman şeyi benden sakladın sen.”

Gabi topu sürüp gösteri yaparcasına üç sayılık çizgide durdu ve bir profesyonelin dikkatli tavrıyla nişan alarak topu potaya attı, yine sayı oldu. Kendimi savunacak olursam, Gabi üç yaşından beri bu sahalarda oynuyordu. Ona bir takıma katılmasını söylemiştim ama bahanesi hep aynıydı: *Bu, işin tüm eğlencesini kaçırır.*

Bana döndü. “Evet, sana söylemedim. Ve yine olsa yine söylemem.” Şaşkına dönüp sessiz kaldım. Topu bana uzattı. “Senin sıran.” Atmaya niyetim olmasa da topu sıkıca kavrayıp öfkeyle, “NEDEN?” diye sordum.

“Çünkü sıra sende.”

“Neden yine olsa yine söylemezsin? Biz kardeşiz!”

“Çünkü aşırı tepki veriyorsun ve Jameson’la ilgili önemli bir şeyi kaçırmayı istemiyorum. Çünkü sen sürekli gücenmek, sinirlenmek ve bunun gibi şeyler için sebepler aramakla aşırı derecede meşgulsün.”

“Ben AŞIRI TEPKİ VERMİYORUM!” Topu potaya fırlattım. Bu sefer, top potaya girip girmeyeceğinden emin değilmiş gibi çemberin etrafında dönüp dönüp sonunda potaya girdi. Böylece beni küçük düşmekten kurtardı.

Gabi yavaşça nefes alırken burun delikleri genişledi. “Üzgünüm. Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Bunu yaparken niyetim seni incitmek değildi. Ve beni affedersen, beni baskette yenmene izin vereceğim.”

Elimde değildi. Tüm öfkem ve hayal kırıklığım, aşırı akıllı küçük kardeşime bakınca ve onun iyi niyetini düşününce eriyip gidiyordu. Aşırı tepki verdiğim konusunda haklıydı ama Jameson’la ilgili düşündüklerim konusunda yanılıyordu. Beni daha az yalnız, daha dolu hissettirmesi ve *tíanın* söylediği veya öngördüğü herhangi bir şeyin bunu değiştirebileceği konusunda. “Seni affediyorum,” dedim, “ama okula yürüyerek gitmek zorundasın.”

Arabaya doğru koşmaya koyuldum. Kardeşim basketbolda benden daha iyi olabilirdi ama benim bacaklarım daha uzundu ve ne zaman istersem ondan daha hızlı koşabilirdim.

Beni yakalamaya çalışarak, “Ruby!” diye bağırdı.

Gülümsedim. O da güldü. Bu yarış kesinlikle ben kazanacaktım.

Okul bitmek bilmiyordu. Aklım, üzerime atılan ders konuları dışında her yerdeydi. Evet, çoğunlukla da Jameson’la ilgili şeylerde. Defterime aynı cümleyi defalarca yazmıştım: *O, söylediği kişi değil. O, söylediği kişi değil.*

Kendimi *Cinnet* filmindeki, Overlook otelinde büyük, eski odada oturmuş ve aynı cümleyi defalarca kez yazan Jack gibi

hissediordum. Gerçeklikle olan bağımın tehlikeli bir şekilde kayıp gittiğini hissediyordum.

Üstelik tüm bu tuhaflıklara ek olarak, Jameson öğle yemeğinde George'la takılıyordu. Nedenini öğrenmek için yanlarına gittiğimde sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi rahat davranmışlardı.

George'a hepsi aşağı yukarı, *Neden Jameson'la takılıyorsun?* anlamına gelen binlerce mesaj atmıştım.

Bir saniye öncesine kadar cevap yazmamıştı. Kendimi yatağıma atıp mesajına baktım.

George: J havalı bir çocuk.

Ona bir şans vermelisin.

**Az önce bir tavşan deliğine
falan mı düştüm? KİMSİN sen?**

George cevap yazmadı. Elbette yazmazdı. Neden üzerime böyle bir bomba atıp sonra da sessizliğe gömülmeyecekti ki?

Dolabımın kapağına baktım. Eğer bir korku filminde olsaydım, içinde beni izleyen ve kapağı açmamı bekleyen bir şey olurdu. Ama gerçekte, dolabın içinde beni bilinmeyen bir karanlıktan çok daha fazla korkutan tek şey olan Hart'ın müzik defteri vardı. Onu açacak ve yazdığı şarkının, ölümünden önceki gece oldukça heyecanlandığı şarkının sözlerini tamamlayıp tamamlamadığını öğrenecek gücüm olmamıştı. Yaşadığım sürece o gece gözlerindeki ışıltıyı asla unutamayacaktım. Sesindeki heyecanı da.

Derin bir nefes aldım. Tuttum. Tuttum. Nefes verdim. Gerçekten yoluma bakacaksam bunu yapmalıydım. Kapağı açtım, kutuya uzandım ve yıpranmış kahverengi günlüğü çıkardım. İlk sayfada, defteri bulan kişilere el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı. Hart'ın el yazısını, adresini ve telefon numarasını görünce içimde öylesine derin bir sızı oluştu ki sayfayı çevirebileceğimden emin değildim.

Tılsımlı bilekliğim defterin üzerindeydi, tekne ve uğur böceği defterin kenarlarına hafifçe değiyordu.

“Bunu yapabilirim,” dediğim sırada kapının zili çaldı. Annemin kapıyı açtığını duydum, sonra da yaklaşan adım seslerini. Ardından kapım açıldı ve annem başını içeri uzattı. “Lourdes diye biri geldi?”

Lourdes mi? Yaşadığım yeri nereden biliyordu? Bir dakika sonra odamda oturmuş, daha önce hayatında hiç dağınıklık görmemiş gibi etrafına bakıyordu. “Umarım seni böyle rahatsız ettiğim için kusura bakmazsın.”

“Sorun yok... Her şey yolunda mı?”

Başıyla onayladı. “Sadece evden çıkıp biraz dolaşmak istedim. Jameson bana yaşadığın yeri söylemişti. Ben de bu civarlardaydım ve sadece selam vermek istedim.”

Aslında kafamı dağıttığı için mutluydum. “İçecek bir şey ister misin?”

Gözleri müzik defterine takılmıştı. “Hayır, teşekkürler.” Sonra ilgisini çekiyormuş gibi gidip açık defterin hemen yanına oturdu. “Şiir mi yazıyorsun?”

Başımı iki yana sallarken bunun benim için, kederden yıkılmadan Hart’tan bahsetme testi olduğunu düşündüm. “Hart’ın müzik defteriydi,” dedim.

Deftere dokunmadan sadece bakışlarını sayfada gezdirdiği sırada, sözcükleri okuduğunu anlayabiliyordum. Tuhaf bir şekilde, Hart’ın müziğini biriyle paylaşmaktan mutluluk duydum.

Ayağını yere vurarak, “Bu şarkıyı kafamda duyabiliyorum,” dedi.

“Notaları okuyabiliyor musun?”

Başıyla onayladı. “Vay be, bu gerçekten iyi.”

“Çok yetenekliydi,” dedim neredeyse gülümseyerek.

“Hiç fotoğrafı var mı?”

“Sadece bir tane... Yani aslında binlerce vardı ama diğerleri... Bakması çok zor olduğu için saklıyorum.” Telefonumu arka cebimden çıkarıp Hart’ın hapsirdiği ânın çektiğim fotoğrafını bulmak için ekranı kaydırdım ve Lourdes’e gösterdim.

Bakışları onu tanıyormuş gibi yüzüne sabitlendi.

“En iyi fotoğrafı değil,” dedim, “ama benim hoşuma gidiyor.”

Lourdes, bir şekilde beni ayak parmaklarıma kadar ısıtan gerçek bir gülümseme sundu. “Kimsenin unutamayacağı bir yüz,” dedi nazikçe.

Bir kahkaha attım. “Çok doğru.”

Defteri işaret ederek, “Biraz daha bakabilir miyim?” dedi.

“Elbette.”

Nedenini bilmiyordum ama doğru olan buymuş gibi geliyordu. Hart’ı, onu tanımayan ama müziği aracılığıyla onu bir anlığına görebilecek biriyle paylaşmak iyi hissettirmişti.

Lourdes’i sayfaları çevirirken, başını sallarken, ayağını yere vururken, gülümserken, sanki müziğe kapılmış gibi düşüncesizce halka küpesini çekiştirirken izledim.

“Vay be... Bu iyiden de iyi. Bu... Bunun tuhaf olduğunu biliyorum,” dedi sonra izin bekliyormuş veya belki de “tuhaf” kelimesiyle sorunum olup olmadığını görmek istiyormuş gibi tereddüt etti.

“Evet?”

“Sanki onun ruhuna bakıyormuşum gibi,” dedi. “Mesele şarkı sözleri veya notalar değil, belki de bir araya getirilme biçimleri. Sanki tam olarak oldukları gibi bestelenmelerinin başka bir yolu yokmuş gibi.” Homurdanıp ayağa kalktı. “Tuhaf biri gibi konuşuyorum.”

Bir başkasının, “Kesinlikle haklısın. Hart bana müziğin... evrenin gizemlerini açan bir anahtar olduğunu söylerdi,” dememi anlayabilecek olması inanılmaz derecede mutlu hissettirmişti.

Lourdes’in gülümsemesi sanki yanlış bir şey söylemişim gibi yavaşça kayboldu. “Sadece sana selam vermek için gelmiştim,” dedi. “Gezintime devam etsem iyi olacak.”

O gittikten sonra kendimi daha cesur hissettim ve defterin sayfalarını, çok iyi bildiğim şarkıları karıştırmaya başladım. Son şarkının defterde olmasını umuyor, istiyor, arzuluyordum. Orada olmasına ihtiyaç duyuyordum. Hart’ın şarkıyı içinde tutarak öldüğünü düşünmek bile istemiyordum.

Gözlerim bir dörtlüğe takıldı. Bir başlangıçtı.

Dalgalanıyor okyanus, çok hızlı.

Direğin arkasından yükseliyor ay ışığı.

Ellerimiz yıldızlara uzanıyor.

Ah, evet. Evet, gelecek bizim, ikimizin.

Gözyaşları, ben daha biriktiklerini bile fark etmeden dökülüyorlardı. Kavrılıkça, dörtlüğü tekrar ve tekrar okudum. Bu şarkı bizi anlatıyordu. Ve şarkı sözlerinin yanında, onun ilham perisi olan kelimeleri gördüm.

Ruby hep böyleydi.

Onu ilk gördüğümünden beri.

Onunlayken her şey bir “uyanış” misali.

O, üzerime elvedalar, merhabalar ve belkiler saçar.

O, sonuna dek takip edeceğim tek hikâye.

Hepsi bu. Ruby böyle. Ve her zaman böyle olacak.

O geceyi hatırlayarak parmaklarımı her bir kelimenin üzerinde gezdirdim. Sırtüstü uzanışımızı, kollarımızı birbirimize doğru uzatmamızı, parmak uçlarımızın neredeyse birbirine değmesini.

İçimdeki o ağır hissi hatırladım. Bir şeylerin yaklaştığına, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına dair hissi. Ona okyanusa açılmaması, benimle kalması için yalvardığımı hatırladım. Ama o, ekstra para kazanmak ve bizim için *Uğur Böceği*’ni onarmak konusunda çok kararlıydı.

Tuzlu gözyaşları yanaklarımdan aşağıya, dudaklarıma doğru süzülürken tekneyi satmanın yanlış bir karar olup olmadığını merak ediyordum.

Yeniden şarkıya dönüp baktığımda, onu asla bitirmediğini fark ettim. O gece aklına gelen sözleri asla yazmamıştı. Okyanusun dibindelerdi.

Masamdan bir kalem aldım. Kalem sayfanın üzerinde asılı durdu.

Daha fazla sözcük istiyordum. Şarkının geri kalanını istiyordum. Hart'ı istiyordum. Elim titreyerek, *Lütfen seni bırakabil-meme yardım et*, yazdım.

*M*aça gitmemeye karar verdim.

Çok gergindim. Nedenini sormayın. Daha önce futbola hiç ilgim olmamıştı ama bu oyun, Jameson için oyuncu seçmeleri yapanlardan babasına kadar her konuda önemliydi ve eğer orada olursam, şimdi olduğumdan çok daha gergin olacağımı biliyordum. Elbette bu, Jameson'la olan zorlu bir yoldu. Ama *tían*ın mesajına rağmen ona güveniyor sayılırdım. Daha ziyade, içgüdülerime güveniyordum. Ve içgüdülerim bana onun gerçekten korkunç şeyler yaşamış iyi bir adam olduğunu, acımı ve kederimi herkesten iyi anladığını söylüyordu.

Kendimi kimya sınavına çalışmakla meşgul ederken Gabi vals yaparak odama girdi, onun peşinden Serena ve Inez geldi.

Hepsi maçta amigoluk yapmak için mavi ve altın rengi kıyafetler giymişlerdi. "Size gitmeyeceğimi söylemiştim," dedim.

Gabi bana bir Köpek Balıkları tişörtü fırlattı. "Hayır," dedim ona.

"Bak..." diyerek Serena araya girdi. "...maça gitmek istememen sorun değil ama bu, maçı sana getirmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Canlı yayın," dedi Gabi neşeyle, sanki bu benim manik sinir sistemimle ilgili tüm sorunları çözmüş gibi.

Kimya kitabımı kapatıp ayağa kalktım. “Gençler, siz maçı kaçırmamalısınız. Bu final maçı.”

“Kaçırmayacağız,” dedi Inez gülümseyerek.

Tam o sırada elinde bir poşet kanatla George içeri girdi. “Fiestayı kaçırmadım ya?”

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Dostum, bizim çocuğun maçını izlemek için buradayım.”

“Bizim çocuk mu?” Öylesine kalakalmıştım ki gözlerimi bile kırpamıyordum. “İyi misin sen?”

“Senin de dediğin gibi, Jameson değişmiş, tamam mı?”

On beş dakika geçmeden, taraftar grubu beni oturma odasına götürmüştü. Televizyon açıktı ve *nacho*, *guac* ve mini *burritolar* barbekü tavuk kanatlarının yanına yerleştirilmişti bile.

Annem bavulunu çekerek yanımdan geçti. İş için yine sahil hattı boyunca bir seyahat yapacaktı. Bavulunu taşımasına yardım ettim ve bana veda ederken, “Telefonunu yanından ayırma ve kendine dikkat et, meleklerin kutsamaları üzerine olsun,” dedi. Sonra her zamanki gibi istavroz çıkarıp gitti.

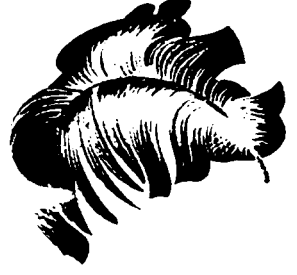
İçeri döndüğümde, kalabalığın çılgına döndüğü sırada takımın balonlardan oluşan bir kemerin altından geçerek sahaya doğru koştuğunu gördüm. Jameson öndeydi, sağ elini sallıyor, sol eliyle de kaskını tutuyordu.

Kendine güvenen güçlü bir titana benziyordu. Bu maç, geleceği için oldukça önemli olduğu hâlde hiç de gergin görünmüyordu.

Midem bulanmaya başladı. Yemek kokusu mide bulantımı daha da kötüleştiriyordu. Jameson’ın kazanmasını, Stanford’a kabul edilmesini gerçekten istiyordum. Ama bu, onun hayatının maçını oynaması gerektiği anlamına geliyordu.

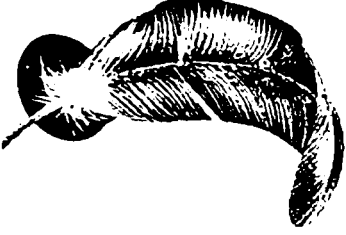
Yazı tura atışını Köpek Balıkları kazandı.

Oyun başladı.

Kırk Dokuz

HART/JAMESON

S tadyuma bu kadar çok insanın sığabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Mavi ve altın bir dalga gibi duran kalabalık, ayaklarını yere vurarak anlayamadığım tezahüratlar yapıyorlardı.

Sonra söyledikleri şeyi duydum. “Çarpışma. Çarpışma. Çarpışma.”

“Seni seviyorlar, dostum.” Martin sırtımı sıvazladı.

“Ya da Kaplanlar’ın duvardan savunma hattına çarpacağımı düşünüyorlar.”

Martin güldü. “Hayır. Bu senin için bir eve dönüş gibi, anlıyor musun?”

Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım. Ayakkabımda bir taş falan olmalıydı.

Kramponumu çıkardım. Küçük pembe bir Barbie ayakkabısı düştü.

Martin kahkahalara boğuldu.

Sonra hatırladım. Victoria bana sürpriz bir uğur tılsımı aramamı söylemişti. Omzumun üzerinden baktım. O ve Whitney yarı sahanın üzerindeki tribünlerde üzerinde “SENİ SEVİYORUZ JAMESON” yazan kendi yaptıkları bir pankartı sallıyorlardı.

“Şey, kaskını taksan iyi olur,” dedi Martin. “Hadi kalkalım.”

“Martin!” diye bağırdım ve onu geri çektim. “Daha sonra söylemeyi unutursam diye şimdiden söyleyeyim, harika bir oyun çıkardın.”

Bana şaşkınlıkla baktı. “Sen çok tuhaf bir herifsin.”

“Öyleyim.”

Omzuma bir yumruk atıp güldü ve “Bu iyi bir değişim,” dedi.

Toplandığımızda, oyunculara yaptığım küçük motivasyon konuşması aşağı yukarı şöyleydi: “Dinleyin, burada biz ev sahibiyiz. Ve kimse evimize gelip bizi rahatsız edemez. Hadi şu maçı kazanalım.”

Martin homurdanarak, “Kastettiği şu, topu onlara öyle bir yedirelim ki otobüslerine kadar yürüyemesinler,” dedi.

Evet, aynen.

Sıraya girdik. Oyuna başlayınca ilk hareketimiz bizi rahatlatan bir koşu oldu. On metre kadar koştuk. Seyirci çıldırmıştı. Sinirlerim, topu cehenneme fırlatmak istememe neden olan bir adrenalin gücüyle yer değiştirmişti sanki.

Tristan sağıma doğru ilerlerken bana bir bakış attı. Bir pas hamlesiyle topu alması gerekiyordu ama savunma hattı buna engel olmak için etrafına sıralanmış durumdaydı. Bu yüzden sert bir hamleyle oyunu değiştirdim. Hücum hattı mücadele ediyordu. Top kapılmıştı.

Geri çekilip gözlerimle sahayı taradım. Çizgi uç oyuncusu Sean Mathison, sağ kanattan koşuyordu. Tristan savunma oyuncusundan uzaklaşmıştı ve kırka, elliye doğru koşuyordu...

Bu çocuğun yetenekli olduğunu kabul etmeliydim. O kadar iyiydi ki, Mathison’ı tutan savunma oyuncusu onu bırakıp Tristan’ı kovalamaya başladı. Bu, tam da yapmasını istediğim şeydi.

Blok oyuncularının tuttuğu alandan çıkarken savunma oyuncusunun kıl payı ıskalamasını sağladım. Topu sağ kenar çizgisine, Mathison’a doğru fırlattım. Yakaladı. Saha dışındaydı.

Kahretsin!

Yan çizgilere, Koç Feldman’a baktım. Fotoğraflardan tanıdığım Richard tam arkasında duruyordu ve gözlerini, sanki tek

bir bakışla şampiyon olmamı istiyormuş gibi bana dikmişti. Bu oyunu sadece o piçi kıvrandırmak için bile olsa kaybetmeyi çok isterdim ama Jameson'a çok fazla saygım olduğu için bunu yapamazdım.

Sonraki oyunda top hızla oyuna sokuldu. Topu tuttum. Bu bir çalım olacaktı. Topu geriye koşan oyuncuya attım, o da geride kalıp topu otuz metrede bekleyen Tristan'a gönderdi, Tristan da topu sayı bölgesine taşıdı.

Seyirciler çılgına dönmüştü, ayaklarını yere vuruyorlardı ve yankıları stadyumda gürlüyordu. Richard ise henüz etkilenmemiş gibi yavaşça alkış tutuyordu.

Savunmamız, Kaplanlar'ı üç sayıda tutuyordu. Çeyreğin geri kalanında ve bir sonraki çeyrekte on yedi zor kazanılmış ve karşılıksız kalmış sayı biriktirmiştik. Ve üçüncü çeyreğin başında, Feldman bize bir santim bile geri çekilmememiz için bağırdıktan sonra savunma hattımız çökmüştü. Kaplanlar tek bir koşuda sayı çizgisine kadar ilerlemişlerdi. Yedi sayı fark çok azdı. Koçları da öyle düşünüyor olmalıydı ki cesur bir oyuncularını ekstra sayı için ilerleyip farkı altıya düşürmüştü. Bu, bizi tutar ve bir yüksek puanlık atış daha yaparlarsa beraberlik değil galibiyet alacakları anlamına geliyordu. Tribünler, taş kesmiş gibi bir sessizliğe bürünmüştü.

Nefesimi tuttum. Oyun kurucu geri çekildi, sola ve sağa baktı. Topu on beş metre ötedeki karşılayıcısına atmak istediğini biliyordum ama yaklaşık bir doksan boyundaki savunmamıza karşı bir şansı olabilecek şekilde atabilmek için daha yüksekte fırlatması gerekiyordu. Karşılayıcı zıpladı, topu havada kapıp yere indi.

Nefes alamadım. Sonra... Top, karşılayıcının ayakları yere basmadan dışarı fırladı. Sayı çizgimizdeki herkes yumruklarını sıkarak bağıırıyor ve sanki çoktan kazanmışız gibi zıplıyorlardı. Ben mi? Aklımı başımda tutmaya çalışıyordum. Maç henüz bitmemişti.

Büyük bir oyun sergilememiz lazımdı.

Ama lanet olsun ki Kaplanlar'ın savunması tam kapasite çalışıyordu ve bizi dördüncü çeyreğin son beş dakikasına kadar tutmuşlardı. Kaplanlar'ın otuz metre çizgisine ulaşmak için mücadele ettikten sonra tekrar sıralandık. Savunmanın bizim için hazır olduğunu gördüm. Bu, sadece içimde korku dolu bir girdap yaratmıştı. Bu vücudun hücrelerinin, sinirlerinin ve kaslarının daha önce de bunu yaşadığından emindim. Ya da en azından öyle olduğuna güveniyordum.

Mola alıp koçla konuştum. Koç, güvenli bir oyun istiyordu ama içimden bir ses bana, savunmanın beklediğinin de bu olduğunu söylüyordu.

Sahaya döndüğümde, savunma sanki az önce koçla yaptığım tüm sayı çizgisi konuşmasını duymuş gibi yeniden konumlandı. Oyunu sert ve uzatan bir planla riskli hâle getirirken kendi akıl sağlığımı sorguluyordum.

Top oyuna girdi. Tüm çizgim oyuna dâhil oldu, ben sahanın sağ tarafına doğru savrulurken beni koruyorlardı. Sayı bölgesi görüş alanımdaydı ve o anda her şey yavaşladı. Jameson'ın sesi kafamın içindeydi, *Boşa harcama*, diye fısıldadığını duyuyordum.

Sağımdan sertçe biri geldi. Onu umursamadım. Çok yakındım. Bir metre, bir adım, bir santim.

Ve havaya fırlayıp kollarımı, topu ve tüm umudumu sayı çizgisine yöneltirken iki kask birbirine çarptı.

Omurgamdan aşağı bir acı saplandı.

Ve her şey karardı.

A yağa kalkmadı.
Ayağa. Kalkmıyordu.

Kâbusa benzeyen bir his içimde yeniden canlandı. Üstelik olanları her izleyişimde bu his daha da vahşileşiyordu. Jameson'ın havada uçan bedeni, kaskların parçalanması, Jameson'ın kaskının fırlaması, yere düşüşü, savunma oyuncusunun onun üzerine düşüşü.

“Kalk!” diye bağırdım. Antrenör ve sağlık personeli onu çevrelerken göğsümden ve boğazımdan bir duygu dalgası yükseldi. Tüm oyuncular diz çökmüş bekliyorlardı.

Gabi'nin kolu beni sardı. George küfürler ederek volta atıyor ve küfürlerinin arasında, “LANET BAYRAĞI KALDIRSANA,” diye bağıırıyordu. Serena ondan daha iyi durumdaydı, Inez ise neredeyse Kutsal Meryem'e ağıt yakacaktı.

Her şey yoluna girecek, yeni mantram olmuştu.

Jameson bir sedyeye taşındı.

Uyanık mıydı? Bilinci kapalı mıydı? Nefes alıyor muydu?

Ve sonra... Sonra başparmağını kaldırdı ve kalabalığın rahatlayarak coştüğünü buradan hissettim. İçimde bir şey koptu.

Gabi, George ve Inez bağırarak bu ânı kutluyorlardı ama her şey fonda kaybolmuş gibiydi çünkü içimden küçük bir ses yükselerek bana onu görmeye gitmemi söylüyordu.

Soyunma odasına vardığımda, bir insanın aklından geçebilecek her türlü felaket düşüncesi, hatta daha fazlası zihnimde dönüp duruyordu. Bir yerini kırmamış veya ciddi derecede yaralanmamış olmasına dair umudum öylesine derindi ki, bu umudun beni parçalayacağını sandım.

Duygularımı, yani Jameson'ı sandığımdan çok daha fazla önemsemişimi sindirmek için yeterince durup beklememiştim bile. Bizi bir arada tutan bağın düşündüğümünden daha güçlü olduğunu da. Geçirdiği kazanın bana her şeyin bir anda nasıl değişebileceğini hatırlattığını durup düşünmemiştim.

Güney kapısından içeri girdim. Gözlerimin uzun koridorun karanlığına alışması bir saniye sürdü. Sonra karşımda bir şeklin ana hatlarını gördüm.

Jameson?

Bu, gölgelerin ve ışığın bir oyunu muydu yoksa kalbimin iyi bir durumda olmamasından mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ama bir anlığına, Hart'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Ama böyle bir şey yoktu.

Burada kimse yoktu.

Gözlerimi kırptırdım, gölgelerden uzaklaşıp soyunma odasının aydınlığına doğru koştum.

Jameson muayene masasında oturuyordu. Koç da yanındaydı.

Benim varlığımı hissetmiş gibi bakışlarını kaldırdı. "Ruby?"

Kapının kenarında durup, "İyi misin?" diye sordum.

Şakacı bir şekilde güldü. "*Çarpışma.*"

Koç, birkaç dakika dinlenmesi konusunda bir şeyler söyledikten sonra yedeklere çekilmesinden bahsederek gitti.

Yedeklere çekilmek mi? Yani Jameson sahalara dönmeyecek miydi? Boğazımda sıkışan nefesimi tuttum. Bu oyun onun geleceğiyle ilgiliydi. Ah! Bunu onun için düzeltebilmeyi dilerdim.

Ona yaklaşıırken ne söyleyeceğimi bilemeden durumu hafifletmeye çalışarak, “Bana şiddet vadetmiştin,” demeyi başardım.

Cevap olarak homurtulu küçük bir kahkaha attı ve parmaklarını burnuna bastırdı.

“Hey,” dedim. “İyi misin?”

“Evet, muhtemelen ilaçlardan. Beni sersemlettiler.”

Artık çok yakınındaydım, dizleri neredeyse bacaklarıma değiyordu. “Çok üzgünüm,” dedim. “Ama gerçekten destansıydı.”

“Öyle mi?” Ayağa kalkmaya çalıştı ama sonra sersemlemiş bir şekilde bana doğru yığıldı.

Onu güçlkle tuttum. Sonra onu yavaşça sedyeye doğru ittim ve oraya uzandı. “O hapi içmemem gerektiğini biliyordum,” dedi. Geveleyerek konuşuyordu.

“Koçu çağırmamı ister misin?” diye sordum.

Aptalca, yarı sarhoş bir gülümsemeyle karşılık vererek bana baktı. “Hayır. Her şey yoluna girecek. Sadece burada olmana sevindim.”

Sonra gözlerini kapattı. Göğsünün inip kalkmasını izledim. Duvar saatinin tik takları duyuluyordu. Maçın uzak yankıları soyunma odasına ulaşıyordu. Sesler bir yükselip bir sakinleşiyordu.

Birkaç dakika onunla oturup dinlenmesinin iyi olduğunu düşündüm. Arada bir tutarsız şeyler mırıldanıyordu.

Bunu ne zaman yaptığımı bilmiyordum ama elim kolundaydı. Başparmağım kolunda yavaşça daireler çiziyordu.

Bir şeyler söyledi. Dudaklarından dökülen ifadeyi duymak için biraz daha yaklaştım. “Daima.”

Bekledim.

“Ebediyen...” Fısıltısı yetersiz kaldı ama cümlenin devamını biliyordum. Kalbim ağır bir taş gibi mideme çöktü. Sonra Jameson kaşlarını çattı ve sözcükler ağzından neredeyse şarkı söylüyor-muş gibi bir melodiyle çıktı. “Ellerimiz...” Artık mırıldanıyordu.

“Yıldızlara uzanıyor.”

Geriye doğru sendeledim. Odadaki sıcaklık bir anda sanki kırk derece birden düşmüştü. Jameson neden Hart’ın sözlerini hiç kimsenin bilmediği şarkısının sözlerini mırıldanıyordu? Kafam karışarak tüm mantıklı düşünceleri boğdu.

“Hart?” Sesim titrek, imkânsız bir fısıltıdan ibaretti.

Jameson’ın gözleri titreyerek açıldı. Okyanus kadar maviydi. Bakışları benimkilerle buluştu. “Elle?”

Karşımda beliren yüz, benim anılarıma ait değildi.
Elle.

Sonra görüşüm netleşti. “Ruby,” diye fısıldadım.

Ona başka bir kızın adını söylememi umursamamış gibiydi ya da umursuyorsa da belli etmiyordu. Titreyen parmağını alnıma vurdu. “Kafan hâlâ güzel herhâlde?”

“Sayılır.” Ayağa kalkmaya çalıştığımda oda dönmeye başladı.

“Hey!” dedi Ruby beni tekrar sedyeye iterek. “Dinlenmen gerek.”

“Ben iyiyim,” dedim doğrulmaya çabalarken. O antrenör bana ne vermişti?

“Biraz su ya da başka bir şey ister misin?” diye sorarken keyifsiz görünüyordu. “Neden böyle gülümsüyorsun?”

“Çünkü yaralanmamı umursuyorsun.”

Hafif bir homurtu çıkararak gözlerini devirdi. “Elbette yaralanmanı umursuyorum. Ben kalpsiz bir pislik değilim.”

“Kesinlikle kalpsiz bir pislik değilsin.”

Kollarını göğsünde kavuşturup alt dudağını ısırarak sırtıttı.

“Söylesene,” dedim ona çünkü içinde bir şeylerin ağırlaştığını ve bunu nasıl dışa vuracağını bilmediğini görebiliyordum.

“Neyi?”

“Aklındaki her neyse onu.”

Hızlıca etrafa baktıktan sonra, “Bu soyunma odası çok pis kokuyor,” dedi.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip güldüm.

Geri çekildi, derin bir nefes aldı, parmaklarını kıvırdı. “Sen... Şey... Uyurken bir şeyler söyledin, daha doğrusu şarkı söyledin.”

“Öyle mi?”

“Sözlerini sadece Hart’ın bildiği bir şarkı.” Sesi titriyordu, kalbim parçalandı. Bana şarkıdan bahsetti. *Daima, ebediyen sürmez*, dediğinde aklım karıştı.

“Sanırım anladım,” dedi.

Oturuşumu dikleştirdim. Boğazım sıkışıyor gibiydi. “Anladın mı?”

Bakışlarını yere indirip, “Lourdes bizim eve geldi ve Hart’ın müzik defterini gördü. Sana o mu söyledi? Sen de bu yüzden mi biliyorsun?” diye sordu.

Lourdes’in Ruby’ye gittiğini de şarkılarımı gördüğünü de bilmiyordum. Neden bana söylememişti ki? Ama bu Ruby için bile bir atılımdı. Tüm bunlara bir anlam vermeye çalışarak düşünüp durduğunu görebiliyordum.

Ruby beklenti dolu gözlerle, umut ederek bekliyordu. Birkaç hafta önce olsa, ona gerçeği söylemek için göklere yalvarırdım ama ya şimdi? Beni iki kez kaybetmesine neden olamazdım. Bu yüzden yalan söylemeye mecbur kaldım. “Evet, bana şarkılardan bahsetti. Şey... Bu sorun olmaz, değil mi?”

Ruby aşağı baktı, parmaklarını kıvırdı. “Müzik paylaşılsın diye var, değil mi?”

Uzanıp elini avucuma aldım ve sıktım. Bunu yapmama izin verdi.

“Seni seviyordun,” derken doğru tempoyu bulmaya çalışıyordum. “Bazen... Bunu hissedebiliyorum.”

Ruby hareketsiz kaldı. Koyu renk gözleri beni öyle yoğun bir şekilde içine çekiyordu ki bakışları altında eriyip gideceğimi

sandım. “Elle’e seslendin,” dedi. Bunu ona daha da yaklaşmama neden olacak kadar sessizce söylemişti.

Jameson’ın hafızası Elle’e sesleniyordu. Bu da bana, benim için unutmama vaktinin yaklaştığını söylüyordu. Nazikçe elini okşarken ona gerçeği söyleyebilmeyi diledim.

“Ruby...”

Kollarını bana doladı. Başta mesafeliydi ama sonra bedenlerimiz yavaş yavaş iki mıknatıs gibi bir araya geldi, ta ki aramızda en ufak bir boşluk kalmayana dek. Yüzümü saçlarına gömdüm. Temiz, portakala benzeyen tanıdık bir kokusu vardı. Bana daha sıkı sarıldı. Bu neden bir veda gibi hissettiriyordu?

Lütfen bırakma.

Yavaşça ayrılırken bakışlarını benden ayırmadı. Gözleri büyüleyiciydi, odağını kaybetmişti, ânın içinde kaybolmuştu. O kadar yakındı ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Sadece birkaç santim eğilsem dudaklarımız buluşacaktı. İçimdeki her şey pes etmek istiyordu. Onu öpmek, tadına bakmak. Dudaklarını benimkine doğru eğdi. Vücudu titriyordu.

Kapı açıldı ve Lourdes, Whitney ve Victoria ile birlikte içeri daldı.

Ruby geri çekilip yüzünü sildi, boğazını temizledi ve neredeyse inandırıcı görünen bir gülümseme takındı. Onları özensizce tanıştırmamın ardından Victoria, ağzını bir yumruğun sığabileceği kadar kocaman açarak, “Ruby *sen* misin?” diye sordu.

Ruby bana meraklı bir bakış attıktan sonra Victoria’ya döndü. “Evet, benim.”

Ruby bize “aile vakti” tanıyarak uzaklaşırken Victoria sadece gülümsüyordu. Ruby’nin peşinden gitmek, gitmemesi için yalvarmak istiyordum. Son âna kadar görüş alanımda kalmasını istiyordum.

Whitney, “Sen berbat bir evlatsın, beni öylesine korkutuyorsun ki,” dedi.

“Evet, şey... O sayıyı almak zorundaydım.”

Victoria çığlıklar atarak odanın içinde dönüyordu. “Artık iyi-leştiğine göre yarınki resitalime gelebilirsin!”

“Bakarız,” dedi Whitney nazikçe.

“Orada olacağım, ufaklık.”

Whitney ve Victoria dışarı çıktıktan sonra Lourdes geride ka-lıp battaniyemi düzeltti. “Bu dikkatsiz bir hareketti.”

“Resitale gitmek mi?”

“Sayı çizgisine dalmak.”

Sonunda neden bu kadar sinirli olduğunu anlayarak, “Benim için endişelenmişsin,” dedim.

“Peh.”

Gülümsedim. “Yüce melek Lourdes benim için endişelenmiş. Vay, Lourdy, çok duygulandım.”

Sert bakışlarını bana çevirdi. “Bana tekrar Lourdy de, gr bak seni parçalıyor muyum.”

“Melekler böyle bir şey yapabilir mi?”

“Biz, şeytanlara o kadar da uzak değiliz, Hart.” Yanıma gelip masanın kenarına oturdu. “Vaktimiz neredeyse doldu.”

Bunu hatırlatmamış olmasını dileyerek başımla onayladım. Ve onu oyalamakla ne kadar bencillik ettiğimi fark ettim. “Ne ka-dar aptalım.”

Kaşlarını kaldırarak, *Daha fazlasını anlat*, dercesine baktı.

“Bana bu kadar odaklandığımız için gerçekten zgnm... Sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadım.”

“Aslında insan sevgisinin güçlü ve kalıcı olabileceğini gr-memi sağladın,” dedi Lourdes yumuşak bir sesle. “Bunun yete-rince fazla şey yapmak olduğunu söyleyebilirim.”

Sözlerini takdir ediyordum ama yine de dağlar kadar suçlu-luk duyuyordum. Bir anlık sessizlikten sonra, “Onu rüyamda gr-dm,” dedim.

“Ruby’yi mi?”

“Elle,” diye cevap verdim ve bu isim canımı yaktı.

Lourdes sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi sessizce bana bakıyordu. “Tuhaf,” dedim. “Ben nasıl Ruby’yi

seviyorsam, bu beden de Elle'i seviyor ve ikisi ne kadar da farklı. Biliyor musun, aşkın çok sayıda versiyonu var gibi. Sanki gücü, gerçekliği ve derinliği kişiye bağlı."

Lourdes başını salladı. "Biliyorum."

"Ayrıca son doğum günümü hatırlamıyorum," dedim. "Ya da ondan öncekini. İspanyolcayı da, geçen yılki mezuniyet törenini de. Yazdığım şarkıların hiçbirini hatırlamıyorum, sadece şarkı yazdığımı hatırlıyorum. Hatta babamın yüzünü bile hatırlamıyorum."

Lourdes'in sesinde zahmetsiz bir nezaket vardı. "Bu iş böyle yürüyor işte." İşlerin yürüme şeklini tartışamayacak kadar güçsüz ve yorgundum.

Sahada yedek kulübesinin yanında ilk kez bizzat Richard'ı gördüm. Yakından daha uzun boylu, yapılı ve inkâr edilemez şekilde korkutucu görünüyordu. Küçük bir *aferin sana* kahkahası atıp beni yarı kucakladı. "Oğlum, bu destansıydı. Az önce oyuncu seçmelerinden sorumlu kişiyle konuştum. Kendisi eski arkadaşım olur."

Anlaşılmıştı. Bu yüzden soyunma odasında değildi demek. Geleceğim için işleri yürütmekle meşguldü.

"Stanford, geçirdiğin sakatlığa rağmen izlediklerini beğenmiş," diye ekledi. "Seninle görüşmek istiyorlar. Bu bir teklif değil ama şimdilik yeterli."

"Evet, elbette," dedim ama içimde herhangi bir his yoktu. Jameson'ın içinde de öyle.

"Gerçekten zoru başardın. Yine de pervasızca bir hareketti."

"Eh, karşılığını verdi ama."

"Büyük liglerde böyle numaralar çeviremezsin."

Büyük ligler. Büyük liglere girmek istiyor muydum? Ya Jameson istiyor muydu? Sanırım bunu anlamak için bolca vaktim olacaktı ama şimdilik Ruby'den ayrılıp Colorado'ya gitmeyeceğim için çok mutluydum. Richard da bunu doğruladığında, takımımın bıçak sırtı zaferini izlemeye koyuldum.

Çok fazla tantana, kahkaha, beşlik çakma dönüyordu. Kaplanlar'ı adil bir şekilde tahttan indirmiştik. Etrafım kutlamlarla çevriliydi ve takım için mutluydum ama kalbim tamamen orada değildi çünkü düşünebildiğim tek şey Ruby ile son günlerimi nasıl geçireceğimdi.

Elli İki

RUBY

Sondan iki gün önce

*E*ve döndüğümde, George ve Serena gitmişti. Kız kardeşimi mutfakta partiden kalanları temizlerken buldum.

Ben daha tek bir kelime bile edemedim, sanki yıllardır görme-miş gibi beni kucakladı. “Her şey yoluna girecek,” dedi sırtımı sı-vazlayarak. “Sosyal medyada her şey yolunda. Herkes onun iyi ol-duğunu söylüyor.”

“Öyleyse neden bu kadar endişeli görünüyorsun?” diye sor-dum.

“Çünkü ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kapıdan içeri girdiğinde yüzündeki ifadeden.”

Kendini masaya bırakıp dramatik bir nefes aldı, ellerini özenle birleştirdi. “Hazırım. Bana her şeyi anlat.”

Soyunma odasındaki zorlu sınavı anlattığım sırada Gabi, her bir kelimeyi tek tek inceliyormuş gibi gözünü kırpmadan bana ba-kıyordu. “Siz... Az kalsın öpüşüyor muydunuz?”

Başımı sallarken kalbim hızla çarpıyordu. Kardeşimin bana mantıklı bir şey söylemesini istiyordum. Jameson’ı öpmeyi bu ka-dar çok arzulamamın nedenini söylemesini istiyordum. Üstelik az kalsın onu öpecektim de. Ailesi içeri girmeseydi, kollarına ve

öpücüğünün derinliğine kendimi bırakacaktım. Ama sanırım cevabı ben zaten biliyordum.

“O birkaç saniye,” dedim sesim titreyerek. “Yemin ederim ki Hart’la konuşuyormuşum gibiydi, Gabi. Sanki Hart orada bir yedeymiş de bu yüzden Jameson’la aramda bir bağ hissediyormuşum gibi.” Onu bu yüzden öpmek istemiştim. Onu bu yüzden hâlâ öpmek istiyordum.

Kardeşimin gözleri bir o tarafa bir bu tarafa, benim dışımdaki her yere bakıyordu. Ayağa kalkıp bulaşık makinesini doldurmaya başladı. “Kartlara bakalım.”

“Kartlara ihtiyacım yok. Hissediyorum,” elim karın boşluğuma gitti, “buramda.”

Bakışları benimkilerle buluştu. “Bu, kalbini teslim ettiğin anlamına mı geliyor?”

Başım dönüyordu. Oturdum, başımı masaya koyup gözlerimi kapattığımda sadece Jameson’ın gözlerinin maviliğini görüyordum. Vücudumun ona verdiği tepkiyi hissediyordum. Öylesine bir arzuyla bakıyordu ki bu bana Hart’ı hatırlatıyordu.

Kalpler kırılmadan önce yanacak.

“İyi misin?” diye sordu Gabi. “Şimdi delirme vakti değil, Ruby.”

Alnımı masaya bastırırken, “Delirmiyorum,” demeyi başardım. Sadece aklımı kaybediyorum.

Gabi yanıma oturdu.

“Aklımdan geçen... Yani *hissettiğim* şey... Jameson’ı içeri almam gerektiği. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum.” Bu fikir beni ânında ikiye böldü ve arada görmek istemediğim çıplak bir keder kanyonu bıraktı. Oraya baktım.

“Ataların mesajını hatırlıyor musun? Kalpler kırılmadan önce yanacak,” dedi.

“Evet ve sen de Jameson’ın kalbinden bahsettiklerini düşünmüştün.”

Tırnak etini kemiriyordu. “Belki de doğru yorumlamamışsındır.”

“Gabi,” dedim ihtiyatlı bir şekilde, “içimde zamanımın tüendiğine dair korkunç bir his var.”

“Evet, benim de.”

“Çok rahatlatıcı oldu.”

“Yalan söylesem daha mı iyiydi?”

Oturup inledim. “Hayır. Ama sen benim kardeşimsin ve senin görevin bana kendimi daha iyi hissettirmek.”

Karşılık verecek gibiydi ama sonra beni şaşırtarak, “George bir şeyler biliyor,” dedi.

Bana attığı *J*’ye bir şans vermekle ilgili son mesajını anımsadım.

“Sen gittiğinde,” diye devam etti Gabi, “George lanet bir kafesteki aslan gibi volta atıp durdu, bu beni gerdiği için ona ne olduğunu sordum. Yani, Jameson’ı aslında pek sevmez bile. Neden sakatlandığında bu kadar korktu, değil mi?”

“Doğru.”

“Bana vahşi bir ifadeyle bakıp, *İnsanlar ikinci bir şansı hak eder*, dedi. Ondan daha fazla açıklama istediğimde, anlamadığım bir şeyler mırıldanıp gitti. Sonra geçen gün, Jameson’a tarot bakarken sahilde yanımıza geldiğini hatırladım.”

“Ne?!” Ayağa fırlarken neredeyse sandalyeyi devirecektim. “Bana geldiğini söylemedin.”

“Ayyy. Tamamen unutmuşum! Fala o kadar odaklanmıştım ki George’un gelişini umursamadım bile ama çok sinirliydi, Ruby. Ve Jameson’a konuşmaları gerektiğini söyleyip duruyordu. Sonra Josie, sanki Jameson’a deli oluyor gibiydi...” Cümlenin yarısında aniden durdu. Yüzündeki tüm renk çekildi. Ağzı sudan çıkmış bir balık gibi hareket ediyordu ama hiçbir ses çıkmıyordu.

“Gabi, iyi misin?” Peçeteyi yelpaze gibi yüzüne salladım.

“Bu mümkün mü?” diye fısıldadı.

“Lütfen, gözlerimi oymak istememe neden olmayacak anlaşılır cümleler kur.”

“Anlamıyor musun? Köpeklerin bilinci vardır...”

“Anlayacağım şekilde KONUŞ!”

“Köpeklerin insanlar gibi düşünceleri yoktur, onlar etraflarındaki şeyleri hissederler ve Josie, Jameson’a onu *tanıyormuş* gibi koştu.”

“Dur!” Yeterince hızlı algılayamıyordum ve beynimin aşırı çalıştığını hissediyordum. “George bana, Josie’nin Jameson’dan her zaman nefret ettiğini söylemişti. Zaten aylar önce Martin’in partisinde Josie’yi gördüm, Jameson’a saldıracakmış gibi homurdanıyordu ve şimdi bana tamamen iyi anlaştıklarını mı söylüyorsun?”

Şaşkın bir sessizlik içinde, yakın zamanda Jameson’la olan anılarımı karıştırmaya başladım: garip dejavu hissi, beni aramaya gelmesi, Hart’ın evini izlemesi, donakalmadan önce Hart’ın şarkısının ilk birkaç notasını çalması, onu o gece kayalıklarda gördüğümü sanmam, piyanosu, *tíanın* onun görüldüğü gibi olmadığını söyleyen mesajı. Tanrım. Hepsini bir araya getirdim. Tüm o garip rüyalar ve Jameson’ın değiştiği gerçeği. Bir de birbirimize dokunduğumuzda hissettiğim sıcaklık vardı ama en önemlisi ne miydi? Bizi birbirimize bağlayan görünmez bağ. Daha da sayabilirdim. İçimden uzun bir ürperti geçti ve kelimeler, ben onları tartamadan ağzımdan çıktı. “Josie, Hart’ı hissetti,” dedim. “Ya da belki bir parçasını. Tüm bunların nasıl işlediğinden emin değilim ama George da anlamış olmalı çünkü anlamamış olsaydı kesinlikle Jameson Kulübü’nün bir parçası olmazdı. Bu yüzden öğle yemeklerini Jameson’la birlikte yiyordu. Bu yüzden benden ona ikinci bir şans vermemi istedi. Bana söylemediği için onu öldüreceğim!”

Gabi, sanki boynu lastiktenmiş gibi başını sallıyordu. “Kutsal azizler aşkına!”

Boğazım kururken biraz mantık arayarak, “Yoksa bunların hepsi benim uydurmam mı?” diye sordum.

“Sezgilerin sana ne söylüyor?”

Başımı iki yana salladım. “Bana hep anlatmaya çalıştığını ama benim parçaları bir araya getiremediğimi. Hart’ın bir parçası bir şekilde Jameson’ın içinde.”

Gabi, alnını agresif bir şekilde ileri geri ovuşturarak, “Onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmalısın,” diye bağırdı. “Yani belki de sana ulaşmaya çalışıyordu.”

“Neden? Bana mutlu olmamı söylemek için mi?”

“Belki de başka bir şey için, daha büyük bir şey için.”

Gözlerime hayret yaşları doldu. “Ona nasıl ulaşabilirim?”

“Bilmiyorum... Kalbinin yanmasına izin vererek?”

İfadesizdim. Kardeşimin ifadesindeki ciddiyete baktım. İçten içe, şaka yaptığını söylemesini bekledim. Ama hayır, bana ciddi ciddi bakmayı sürdürdü. “Bu eğlenceli bir aşk romanı değil.”

Gabi kollarımı kavrayıp beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Yumuşama vakti değil. Burada Hart’tan bahsediyoruz, Ruby. Bunu atalarımız söylediler. Senin yeniden âşık olacağını söylediklerini sandım ama ya hiç de öyle değilse?” Gabi her nefeste daha hızlı konuşuyordu. “Ya Hart’a yakınlaşmak için kalbini Jameson’a açman gerektiğini kastetmişlerse? Belki de anahtar odur. Ya da o, Hart’a açılan kapıdır veya her neyse. Lanet olsun! Şimdi hepsi anlamlı geliyor.”

“Anlamlı mı? O kavram çoktan pencereden uçup gitti.” Her yerim ısınmış ve coşku doluydu. Kardeşimin haklı olduğunu biliyordum, belki ayrıntılar açısından değil ama kavramsal olarak haklıydı. Bunu içimde hissediyordum. Dudaklarımda öpüşmek üzere olduğumuz o andan kalan sıcaklığı hissediyordum. “Atalar sana tüm bunları söyleyebilirlerdi,” diye homurdandım.

“Bilmece gibi konuşuyorlar,” dedi Gabi umursamazca. “Sinir bozucu ama belki de bıkmışlardır.”

Düşüncesizce bulaşıkları durulamaya başladım. “Tamam, Gabi,” dedim sonunda yapmam gereken şeyle uzlaşarak. Midemde bir kelebek dalgası patladı. “Jameson’a içimi açacağım.”

“Atalar netti. Yapman gereken...”

Beni bunu yapmaya zorlayan sanki oymuş gibi ona baktım. Oysa aslında kimse beni hiçbir şeye zorlamıyordu. Bu benim seçimimdi. Kalbimi teslim etmek, kendini geri çekmemek anlamına geliyordu. Dürtülere boyun eğmek anlamına geliyordu. Bu...

Kalbimin yanmasına izin vermek, sonra da kırılacağını bilmekti. Ama bunu ve Hart’la tek bir an anlamına geliyor olsa bile daha fazlasını yapacaktım.

Elli Üç

HART/JAMESON

Sondan bir gün önce

Safak vakti uyandım. Her zamanki gibi ilk yaptığım şey anılarımı taramak oldu. Bu, ağaçlarla dolu olması gereken boş bir tarlaya bakmak gibiydi. Sanki tüm ağaçlar yanmış ve geriye sadece kül ve duman kalmıştı.

Eski evimi, odamı ya da geçen yıl hangi dersleri aldığımı hatırlayamıyordum. Babamın sesini ya da boğulmaktan kurtardığım çocuğu hatırlayamıyordum. Paniği bastırdım ve önemli olan tek anıya uzandım. Ruby.

İşte, etrafında uçuşan uğur böcekleriyle birlikte oradaydı. Ama şimdi tarif edemediğim bir sızı da vardı. Zamanın tükendiğini söyleyen bir sızı. Hissedebiliyordum. Sonra bir de bana sarılışı, beni öpmek üzere oluşu vardı. Ya da Jameson'ı. Göğsümde bir kıskançlık kıvılcımı tutuştu. Hayır. Bir noktada Jameson'ın ben olduğumu muhakkak biliyordu.

Sonra içimden küçük bir ses yükseldi: *Ya bilmiyorsa?*

Buna tamam mıydım? Onun hayatına devam etmesine? Mutlu olmasına? Onun için hep istediğim şey bu değil miydi? Ben, en azından ben olarak, bunun bir parçası olmasam bile? Cevap yıkıcı bir top gibi göğsüme çarptı: Evet.

Duş alıp üzerime bir şeyler geçirirken Ruby'den bir mesaj geldi.

Ruby: Uyandın mı?

Cevap yazarken gülümsedim.

Selam.

Ruby: Konuşmalıyız.

Parmağım havada tereddüt ettim.

Ne hakkında?

Neredeyse öpüşmek üzere olmamız hakkında mı? Aramızdaki yadsınamaz enerji hakkında mı? Sana veda etmek için sadece birkaç günüm olduğu gerçeği hakkında mı?

Ruby'yi tanıyordum. Özellikle de Jameson için bir şey ifade edecek hiçbir şeyi yazıya dökmezdi. Yapmadı da. Hemen ardından telefon çaldı.

“Selam,” dedim yüzüm hâlâ gülerken. “Erken kalkmışsın.”

“Selam,” dedi yumuşak bir sesle. “Bugün seni görebilir miyim?”

Göğsümde bir sıkışma hissettim. Sesi kulağa farklı geliyordu. Ama farkın ne olduğunu anlayamadım. Tam, *Elbette evet*, diyecekken Victoria'ya resitaline gitme sözü verdiğim aklıma geldi. “Şey, tabii ama önce bir bale gösterisine gitmem gerek.”

Ruby küçük bir kahkaha attı. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Gelmek ister misin?” diye sordum. Ruby'nin dudaklarının ve cam gibi gözlerinin benimkilerden birkaç santim yukarıda olduğu görüntü aklımdan çıkmıyordu.

“Çalışmam gerekiyor,” dedi her kelimeyi uzatarak.

Hayatınızın saatleri doluyorsa lafı dolandıracak vaktiniz olmuyordu. “İşi ek.”

İç çekti. “Serena'ya vardiyasını alacağıma söz verdim.”

“İşten sonraya ne dersin? Akşam yemeği falan yiyebiliriz?”

“Saat yedide çıkıyorum.”

Telefonu kapatır kapatmaz koca bir günü kaybedeceğimizi fark ettim. Bu yüzden ona bir mesaj daha attım.

Yarına plan yapma.

Ruby: Okuldan sonra mı diyorsun?

Okulu ekelim diyorum.

Bana ne yazacağını merak ederek ekranımda küçük noktaların yanıp sönmesini izledim. *Hayır? Önemli bir kimya sınavım var? Mükemmel katılım ödülü alacağım?* Ancak bunların hiçbirini yazmadı. *Evet* anlamına gelen küçük siyah bir kalp gönderdi.

Elli Dört

RUBY

George'u üç kez, şafak öncesini de sayarsak dört kez aramıştım. Sonunda beni geri aradığında, Pepe'nin Pizza Sarayı'nın otoparkında koşuyordum.

"Berbat bir zamanlama," dedim nefes nefese.

"Acil durumu olan ben değilim."

"Gerçekten acil bir durum olsaydı şimdiye kadar ölmüştüm."

"Oysa oldukça canlı gibisin."

Durdum, nefesimi tuttum, gözlerimi sıkıca kapattım. "Bana söylemedin."

"Sana pek çok şeyi söylemiyorum."

"Jameson'ı. Hart'ı. Bana neyden bahsettiğimi bilmediğini söyleme. Kesinlikle bildiğini biliyorum."

Duraksadı. Geçen arabalar ve binanın içindeki çığlık atan çocuklar olmasaydı, eminim nefes alışını duyabilirdim. "Ruby." Sesi yumuşak ve endişeliydi. "Gerçekten üzgünüm. Onu ben de çok özledim ama neyden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

Kalbim sıkıştı. "Bütün işaretleri gördüm. Josie? Bana Jameson ile takılabileceğimi, onun iyi biri olduğunu söylemen? Daha önce ona tahammül bile edemediğin hâlde şimdi aniden onunla arkadaş olman?"

Birkaç çocuk ellerinde hediyelerle koşarak yanımdan geçtiler. Ebeveynleri telefonlarıyla oynayarak arkalarından geliyordu.

“Sonra buluşmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır, bana neden anlatmadığını söylemeni istiyorum,” diye talep ederken hayal kırıklığım giderek artıyordu.

“Ruby, ben... Hiçbir fikrim yok. Yani, evet, Jameson harika biri. Komadan çıktığından beri çok değişti. Ama hayatım üzerine, kardeşlerimin hayatları üzerine yemin ederim ki senden hiçbir şey saklamıyorum.”

İçimde bir şey yıkıldı. Sanırım Gabi, George konusunda yanılmıştı.

Ray kapıda durmuş içeri girmemi işaret ediyordu. Ona, asla anlayamayacağı kozmik güçlerle uğraştığımı söylemek istesem de, önümüzdeki yaz buradan gitmek istiyorsam bu işe ihtiyacım vardı.

George’a onu daha sonra arayacağımı söyledikten sonra kendimi neon pembe cehenneme sürükledim.

Pepe’nin Pizza Sarayı, yürümeye yeni başlayanlardan on yaşındakilere kadar her yaştan çocukla doluydu. Yaş aralığı buydu; bundan büyük olmak, burası için fazla havalısın demekti.

Üç doğum günü partisinde görevliydim ve Kal dışında bana yardım eden kimse yoktu. Kal ise o kadar utangaç ve beceriksizdi ki sanki herhangi bir talimat, onun kabuğuna çekilmesine neden oluyor gibiydi. Bu yüzden aceleyle tüm partilere yetişmeye çalışırken, kendime bunu ne için yaptığımı hatırlatıyorum. Eğer Serena, büyükanne ve büyükbabasının yıl dönümü şenliğine katılmak için gitmiş olmasaydı, onu buraya sürüklemek için gerekirse Ulusal Muhafızları kapısına gönderirdim.

Cıyaklayan kızların çıkardığı yüksek sesli kargaşaya dönüp baktığımda bir sürü pembe mayo ve tütü etek gördüm. Ve sonra her şeyin ortasında onu gördüm. Jameson. Kalbim ferahladı.

Ben bale grubunu içeri alırken bana el sallıyordu.

Victoria, sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi, “Ruby!” diye bağırıp koşarak yanıma geldi.

“Hey, sen,” dedim gülümseyerek. Jameson’ın burada olmasından dolayı duyduğum mutluluktan patlayacak gibiydim. Sonra üzerimdeki trajik koca polo tişörtü hatırladım ve yerin dibine girmek istedim.

“Selam,” dedi Jameson. Çenesinin kıvrımında, dudaklarının dolgunluğunda, gözlerinin mavisinde Hart’ı arayarak yüzünün her ayrıntısını inceledim. Gülümsemesi bundan daha göz kamaştırıcı olabilir miydi?

“Merhaba,” dediğim sırada kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğunu görebildiğinden emindim.

“Kesinlikle daha sık pembe giymelisin,” diyerek bana takıldı. Yüzüme bir sıcaklık hücum etti.

Lourdes kızların arasından sıyrıldı. Omzunda dev bir bez çanta vardı. Çantanın içinden minik bir köpek başını çıkarmıştı. “Ruby, burası bir saray değil ve bu yüzden resmî bir şikâyetle bulunmak istiyorum.”

Güldüm, bu iyi hissettirmiş ve Jameson’ı görmenin yarattığı gerginliği eritmişti. Onun içinde, Hart’ın herhangi bir izini görmeye çalışmanın yarattığı gerginliği. Bütün bunlar nasıl yürüyordu?

Jameson bana ulaşmadan önce, jetonlarını ve pizzalarını almak isteyen iki kız tarafından kasaya doğru sürüklendi. Bana bakarak omuz silkerken kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir gülümseme sundu.

“Bu yavru köpek de kim?” diye sordum Lourdes’e hafifçe sarılırken.

“Bu Dante,” dedi Lourdes. Teatral bir şekilde iç çekti.

“Çok tatlı.”

“Tam bir alçak.”

Dante kıpırdanıp sızlandı.

Lourdes ona dönüp, “Zamanlaman çok kötü,” dedikten sonra bana, “Burada bir alçaklar tuvaleti var mı?” dedi.

“Ha. Hayır ama arkada küçük bir toprak alan var.”

Lourdes iç çekti. Arka kapıdan çıkarken, “Hadi, Dante,” dedi. Beni Victoria ile baş başa bıraktığında, Victoria’nın arkadaşları ortadan kaybolduğu hâlde hâlâ yanımda durduğunu fark ettim.

“Resital nasıldı?” diye sordum.

“Eğlenceliydi! Bir kez bile tökezlemedim.” Dönüp üzerinde yığınla sim ve boya olmayan tek masa olan uzun piknik masasına oturdu.

“Bahse girerim ki çok iyisindir.”

“Jameson’a balede diz bükmeyi öğretiyorum.” Masanın ortasındaki kovadan bir boya kalemi aldı ve önündeki beyaz kâğıda bir resim çizmeye başladı.

Bir seksenden uzun olan Jameson’ın bale hareketleri yapmaya çalıştığı resme bakıp güldüm.

“Ağabeyimden hoşlanıyor musun?” diye sordu. Birkaç çöp adam daha çizerken dili dışarıdaydı.

“Evet,” dedim tereddüt etmeden.

Victoria, sanki duymak istediği cevap buymuş gibi onaylarcasına başını salladı. “O da senden hoşlanıyor.”

Ray, döner kaydırağa sıkışmış ve uluyan bir çocukla ilgilenmem için bana seslendi. Tanrım, bu çok aşağılayıcıydı. Daha önce de 911 görevi üstlenmek zorunda kalmıştım. Bu, genellikle kaydırağın altından sürünerek yukarı tırmanmak ve çocuğu sakinleştirmek anlamına geliyordu.

Çocuk öylesine yüksek sesle bağıırıyordu ki kaydırağın tepesinde Freddy Krueger var sanırdınız. En üstte bekleyen bir grup çocuk vardı ve sıkışan çocuğa, *Elini bırak. Çok eğlenceli. Her şeyi mahvediyorsun*, gibi şeyler söylüyorlardı.

Tam o yöne doğru yürümeye başlamıştım ki gözlerim Victoria’nın çizimine, Jameson olması gereken uzun çöp adam figürünün üzerine yazdığı harflere takıldı.

HART.

“Ruby!” diye bağırdı Ray.

Ama ben suyun altındaydım. Vücudumdan öylesine uzaktaydım ki ne taraf yukarı ne taraf aşağı bilmiyordum. Konuşabileceğimden bile emin değildim. “Vic... Kim... Nasıl...”

Victoria’nın bakışları benim isme sabitlenmiş gözlerimi takip etti. Bir solukta eli ile ismin üzerini kapattı. “Bunun bir sır olması gerekiyordu. Sakın söyleme!”

Sıkışmış çocuk artık haykırıyordu. Aceleyle yanına gittim, merdivene tırmandım ve diğer çocuklara köprünün yanma geçmelerini işaret ettim. Her yerim titriyor, ciğerlerim daralıyordu ve vücudumdaki tüm hücreler yüksek alarm hâlinde vızıldıyordu.

Kaydırağın dibine gelen Jameson bana bakıyordu. “Gerçekten oraya girmeyeceksin, değil mi?” diye bağırdı meydan okurcasına sırıtarak.

Zihnimden bir anı geçti. Hart dokuz yaşındaydı, güneşten korunmak için elini gözüne siper etmiş, bir kaydırağın dibinde duruyordu ve tam olarak aynı kelimeleri söylüyordu. Her şeyin, her ânın, her ipucunun bununla sonuçlandığını fark ettim.

O anda her şey kayboldu sanki. Karnaval sesleri, yanıp sönen parlak ışıklar, çocukların çığlıkları. Ve onu o anda gördüm.

Hart’ı.

Ruby bana doğru geliyordu.

Bana yumruk atacak ya da saldıracaktı gibi görünüyordu.

Geri çekilecektim ama çoktan yanıma gelmişti, beni Pepe'nin Pizza Sarayı'ndan dışarı sürüklerken patronunun bağırışlarını, kaydıraktaki kurtarmadığı çocuğun çığlıklarını duymazdan geliyordu. Otoparkın yarısına geldiğimizde sonunda, "Ruby? Neler oluyor?" dedim.

Döndü. Koyu renk gözleri lazer gibi bana odaklanmıştı. Göğsü sanki oksijen bulamıyormuş gibi inip kalkıyordu. Elimi bıraktı. Bana bir adım daha yaklaştı, ellerini göğsüme bastırdı ve gözlerini kapattı. Nefes alamıyordum.

"Ruby?"

Hemen sonra iki eliyle göğsümü yumruklamaya başladı ve bakişlerini kaldırdı. Bir saniyeliğine göz göze geldik. İki. Üç.

"Emin olmamın tek bir yolu var."

"Neler oluyor?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dudakları yumuşak ve tereddütlüydü. Öpücüğüne karşılık vermek istedim ama hem korkuyordum hem de neler olduğunu anlamıyordum.

Beni daha da yakınına çekti, dudaklarımı kendi dudaklarıyla araladı. Vücudumdaki sinirlerin her biri yanıyordu. Kendimi bıraktım. Öpücüğü derinleştirirken sıcaklığını, arzusunu, aklındaki tüm soruları hissediyordum. Vücudumuzun değdiği her zerrede *evet, evet, evet* diye cevap veriyordum. Elleri saçlarımdaydı, düzensiz nefes alış verişlerimiz artık öpücüğün ritmine uyuyordu, çılgıncaydı ve kontrolden çıkmıştı. Sanki bu son öpücüğümüzmüş gibiydi.

Ondan daha fazlasını istiyordum.

Her şeyini.

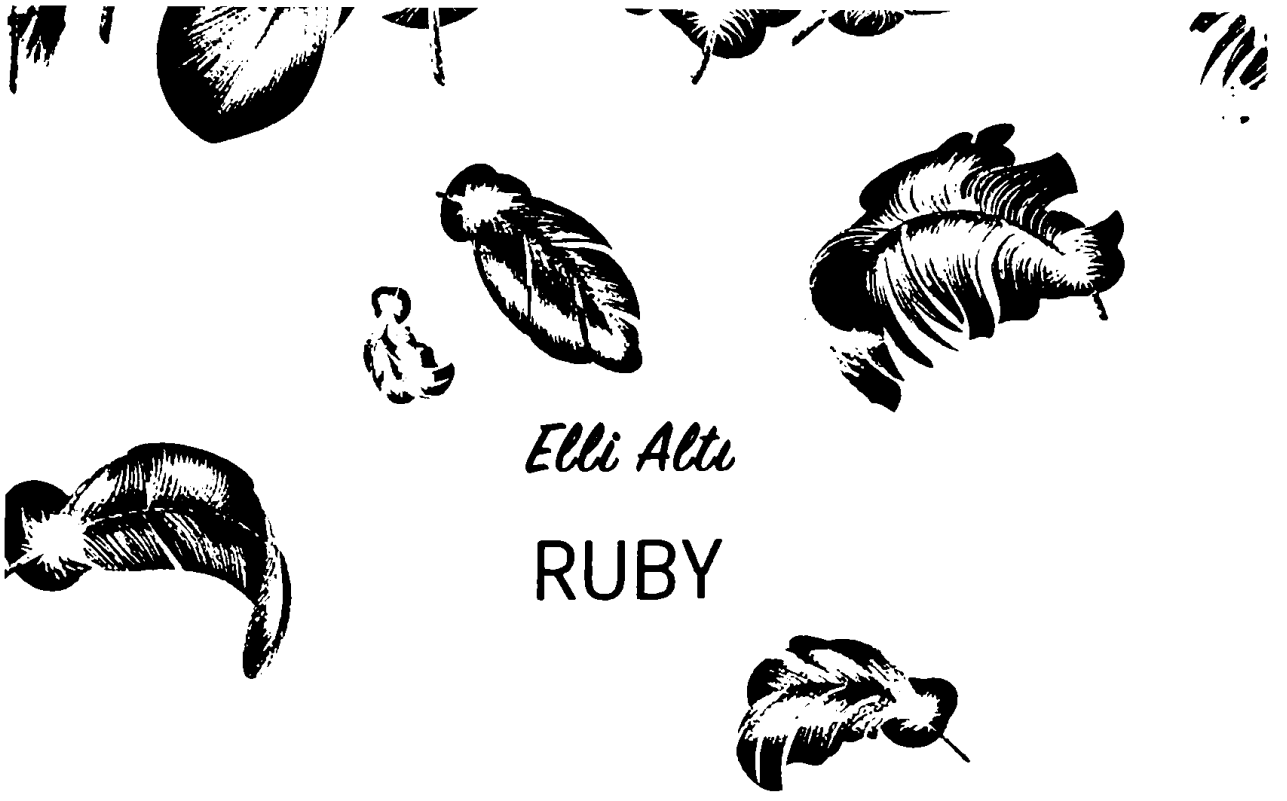
Benden önce o ayrıldı, nefes nefeseydi.

Yavaşça çenesini kaldırdım. Gözlerindeki yaşlar bana o öpücüğün Jameson için olmadığını, benim için olduğunu gösteriyordu. Ruby biliyordu.

Kalbim öylesine aşkla doluydu ki, onu tutabileceğimden bile emin değildim. Ve belki kelimelerle kim olduğumu doğrulayamıyordum ama...

Ona sıkıca sarılmayı sürdürerek dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Bunu ne kadar zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?"

Neredeyse gülümsüyordu, parmaklarının arasındaki saçlarımı nazikçe kıvırdı. Gözleri hayallere dalmıştı, bakışları uzaklardaydı. "Anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Elli Altı

RUBY

*A*rabadaydık.

Jameson, yani Hart ara sıra sürücü koltuğundan bana bakıyordu. Sanki hâlâ yanında olduğumdan emin olmak ister gibiydi. Neyse ki Lourdes, özgür olabilmemiz için partideki çocuklara bakmayı kabul etmişti. Özgürlüğümüz işime mal olmuştu ama ne yapacaktım ki? Hiç umurumda değildi.

“Peki, nasıl işliyor bu?” diye sordum sonunda. Benim için o öpücüğün anısıyla dolu olan sessizliğin büyüsünü bozmuştum. O öpücük bana, Hart’ın bir şekilde Jameson’ın içinde olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlatmıştı. Gabi haklıydı. Kalbimin yanmasına izin vermiştim. Teslim olmuş ve görmüş, anlamıştım. Peki, şimdi ne olacaktı?

“Sana anlatabilmeyi dilerdim,” dedi.

“Anlat o zaman.”

“İşleyiş bu şekilde değil ve lütfen sorma çünkü kozmik kurallar var. Ve gerçekten berbatlar.”

Olan bu muydu? Bana gerçeği söylemesini engelleyen evrensel bir yasa mı söz konusuydu? Her şeyi feci hâlde öğrenmek istiyordum: Nasıl, ne zaman, neden, nerede? Ama bunun bir faydası olmadığını biliyordum. Bu yüzden elimizdekine razı oldum. Şimdiki âna. Aniden ne söyleyeceğimi veya nasıl söyleyeceğimi

bilemeden başımı salladım. “Ben... Ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Elime uzanıp sıktı. “Ben de ama belki buna gerek de yoktur. Belki buradan başlayabiliriz.”

Buradan başlamak. Kulağıma hoş gelmişti. Hâlâ havada süzülürken, hâlâ kendi bedenimin dışındayken, hâlâ Hart’ın öpücüğünün sıcaklığına sarılıyken, “Peki, nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Bana çarpık bir gülümseme attı. “Önemi var mı?”

Koltuk başlığına yaslanıp derin bir nefes aldım. “Hiçbir önemi yok.”

Karanlık ve sessiz yolda ilerlerken duyduğum tek ses motorun vızıltısıydı.

Kalpler kırılmadan önce yanacak.

Kırılmayı beklemek istemiyordum. Sonsuza dek burada böyle kalmak istiyordum. Ama içimden bir ses diyordu ki...

Çenesi kasıldı. “Çok zamanımız yok.”

“Ne kadar var?”

Âdemelması yavaşça yukarı aşağı kaydı. “Hiçbir fikrim yok.” Bakışları benimkilerle buluştu.

Omzuna yaslandım. Elimi göğsüne bastırıp kalbinin atışını hissettim.

Sessizce ilerlediğimiz sırada gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Gördüğüm Jameson’ın yüzü olsa da her şey Hart’tı. Her yerde, Jameson’ın gözlerinin ışığında, Jameson’ın gülümsemesinin yumuşak kıvrımında, Jameson’ın ciğerlerindeki nefeste, kalbinin atışında.

Kendimizi onun evinde, aşağıdaki sahile doğru inen yüksek basamaklarda bulduk. Ay dolunaydı ve ışığı, parıldayan karanlık okyanusa yansıtıyordu.

Kenardaki kulübenin kapısını açtı ve bir battaniye çıkarıp kumun üzerine serdi. “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

“İçeride bir mutfakın mı var?” diye takıldım.

“Az çok.”

“Böyle iyiyim.”

Battaniyenin üzerine oturup sahile çarpan dalgaları izledik ve hareketlerinin ritmik sesini dinledik.

Ona yaslanıp elini sıkıca kavradım. “Bunların herhangi biri nasıl mümkün olabilir?”

Omuz silkti. “Keşke bilseydim.”

“Sorun yok,” dedim. “Bilmeme gerek yok. Sadece seninle burada olmam yeterli.”

Bana baktı ve beni yavaşça öptü. Dönen dünyadan, bunun sonucu olarak zamanın akıp geçmesinden nefret ediyordum. Kalbimin ne zaman kırılacağını bilmemekten nefret ediyordum. Ona biraz daha yaklaştım. Dudaklarımız daha fazlasını, ellerimiz asla yeterli olmayacak şeyi arıyordu.

Birbirimize sarıldık. O sırtüstü uzanmıştı, ben de kollarındaydım. Her öpücük bir öncekinden daha acilken arzu büyüyor, büyüyor ve büyüyordu.

Ayrılıp bana baktı. Elleri saçlarımda geziniyordu. Sesi boğuk çıktı. “Ruby.”

“Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz,” dedim.

Gözleri yüzümü süzdü.

“İstiyorum,” dedim.

Daha da geri çekilip irileşen gözleriyle bana baktı. Ne söylediğimi biliyordu. Üniversiteye kadar bekleyeceğimize dair yemin etmiştik. Ama şimdi... Eğer bu benim tek şansımsa... Her zaman Hart olacaktı. Hart’tı, şimdi de Hart’tı ve sonsuza dek de öyle kalacaktı.

“Ruby,” dedi tekrar.

Onu öptüm ve ellerimi teninde gezdirdim. Hafif bir ses çıkardı, beni daha derinden öptü. Eli belimdeydi, ellerinin sıcaklığı omurgamdan aşağıya bir ürperti dalgasının yayılmasına sebep oldu. Eğer yapabilseydim, kendimi göğsünün içine iter ve bizi tek bir kalbe dönüştürürdüm.

Ardından ellerini çekip altımdan kalktı ve beni soğukta bıraktı.

“Hayır, böyle olmaz,” dedi.

“Neden?” diye sordum boğuk bir sesle. “Az önce fazla zamanımız olmadığını söyledin ve ben de bunun seninle olmasını istiyorum, Hart.”

Çenesi ay ışığının parıltısında seğirdi.

“Kızdın mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Seni istiyorum, Ruby. İnan bana. Ama...”

“Ama ne?”

“Sanırım ikimizin de soğuk bir duşa ihtiyacı var.”

“Bana bak.”

Başını eğip bana bakarken dudaklarında bir gülümseme vardı. İşte oradaydı. Hart’ın gülümsemesi.

Göğsümde aniden bir utanç, belki de bir öfke patladı. Ama şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

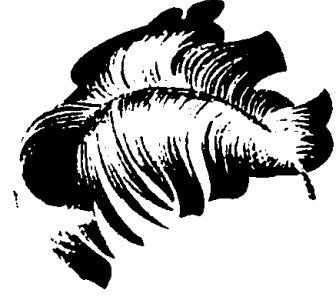
İç çekti. Bir anlığına bekledi. Sonra başparmağını yanağımda gezdirdi. “Doğru olmasını istiyorum, zamanlamanın, yerin ve...” Elini yüzünde gezdirirken perişan görünüyordu. “Seni ne kadar istediğimi kesinlikle tahmin edemezsin.”

Biliyordum. Sesinde duyabiliyor; gözlerinde, benden uzak durmak için vücudunun gösterdiği çabada görebiliyordum. “Bana söylemediğin bir şey mi var?” diye sordum.

Tereddütü, söylediğinden daha büyük bir sebepten dolayı kendini geri çektiğini gösteriyordu. Doğrusunu söylemem gerekirse... Duygusal olarak tükenmişim. İstedğim son şey vaktimizi kavga ederek geçirmekti.

“Evet,” dedi şeytani bir sırıtışla. “Seni seviyorum, Ruby Armenta.”

Tekrar kollarına yığıldım. “Evet, tamam. Sen de o kadar kötü değilsin, Hart Augusto.”

Elli Yedi

LOURDES

Hart'ın anılarından o kadar çoğunu almıştım ki, kendini bir kabuk gibi hissediyor olmalıydı. Yine de hiç şikâyet etmiyordu. Bunun için ona hayran kalmıştım. İlk anısını saklamasına izin vermiştim. Alacağım son anı o olacaktı. Bana isterseniz duygusal deyin. Hart'ı çok sevmiştim. Azmini, ruhunu, iyi niyetini.

Ama beni en çok şaşırtan Ruby olmuştu. Gerçeği keşfetmişti. Bu, yaralı kalbini açması anlamına geldiği hâlde. Bence bunun için güzel bir şeyi hak ediyordu. Ama ne?

İçimdeki kıpırtı ilk başta çok küçük bir histi, o kadar küçüktü ki onu fark edemeyebilirdim ama fark etmiştim ve kısa sürede durgun bir gölde genişleyen dalgalar gibi görünmeye başlamıştı. İşte o zaman bir fikir zihnimde kök saldı. Başta reddetmek istediğim bir fikirdi bu ama içimde ne kadar derinlere yerleşirse, o kadar doğru geliyordu.

Hart'a arzuladığı şeyi vermek için kutsal bir kuralı çiğneyecektim. O uykuyla mücadele ederken, uyandığında ona tüm gerçeği anlatma yeteneğini verecek kadar büyük olan tek gücümü kullanacaktım.

İnsan bedeninde yaşadıktan sonra melek statüsüne geri dönmeme güvence altına alabilecek tek şeyi.

Kanatlarımdan birinden vazgeçecektim.

Elli Sekiz

HART/JAMESON

Sondan on iki saat önce

Ruby'nin annesi şehir dışındaydı, bu yüzden onların evine gittik. Bütün geceyi orada birlikte geçirdik. Fısıldayarak konuştuk, güldük, oynadık, öpüştük, eski fotoğraflara baktık, müzik defterimi okuduk ve bitmemiş şarkıya baktık. Ruby'nin yazdığı, kalbimi kıran cümleye baktık: *Bu acı ne zaman bitecek?*

Uyumaktan çok korkuyordum. Onu gözden kaybetmekten çok korkuyordum. Dün gece onun dileğini yerine getirmeyi, onun ilki olmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordum. Onun için tek olmayı. Ama bu adil olmazdı çünkü birkaç gün içinde onu unutacaktım. Hayatımızın en özel ânını unutacaktım ve bu onu paramparça edecekti.

Aşkımızın onun kendini geri tutmasına neden olduğunu, hayatında gölgeler yarattığını, ona sadece sefalet verdiğini şimdi anlıyordum. Bunu istemiyordum. Onun mutlu olmasını istiyordum. Elimden geldiğince dayanacaktım.

Ama dün gece uyumadığım hâlde, şafak vaktinde hafızamın biraz daha kaybolduğunu hissetmiştim. Kendimi kendim gibi hissetmiyordum, bu ilk kez oluyordu. Bu yüzden gözlerimi Ruby'ye diktim. Kendi kapanan gözlerimle savaşıarak onun uyumasını izledim. Onu görebildiğim sürece onu asla unutmayacağım gibi çarpık bir mantığa kapılmışım.

Güneş ışığı perdelerinin dar aralığından içeri sızıyordu. Gözlerini mahmur bir şekilde açıp bana gülümsedi.

“Hâlâ buradasın.”

“Nasıl gidebilirdim ki, Rubes?”

Gerinip kollarını bana doladı. “Burada benimlesin sadece. Hepsi bu. Resmî olarak görüş alanımdan çıkmama izin yok.”

Hafifçe güldüm. “Bana tamamen uyar.”

“Bana beni sevdiğini söyle,” dedi Ruby.

“Seni seviyorum, Ruby Armenta.”

Birkaç dakika öylece kaldık. Ta ki Ruby, “Keşke bana o günü anlatabilseydin... Her şeyi bilmek istiyorum,” diyene kadar.

“Korkunçtu.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda donup kaldım. Sonra sanki içimde kozmik bir kapı açıldı. Dikkatlice ilerlemeye, en basit ifadeyle suları test etmeye karar verdim. “Ben Hart Augusto’yum.”

Ruby dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. “Nasıl...”

Dizlerimin üzerine kalktım. Sesim çılgınlık, dehşet ve umut doluydu. Ânında gözlerimde yaşlar birikti. “Ben o çocuğu kurtarıırken öldüm ve korkunçtu. Tutunmaya çalıştım, Ruby, gerçekten denedim ama dalgalar çok büyüktü.”

Kelimeler durmaksızın ağzımdan dökülüyordu. Baştan sona, hem yorucu hem de heyecan vericiydi ve bir anlığına bunların hepsinin kötü bir rüya olduğunu düşündüm.

Ruby, ellerimi ellerinin arasına almış dinliyor, titriyor ve her şeyi sindiriyordu. Arada bana sarılıyor, beni öpüyor veya saçımı okşuyordu. Anlatmayı bitirdiğimde dudaklarını büküp, “Lourdes bir melek mi?” diye sordu.

“Yarı iblis olabilir,” diye şaka yaptım. Tanrım, kendimi çok özgür hissediyordum. Çok canlı. Ona Lourdes’in nasıl cezalandırıldığını ve bu yüzden şu an insan formunda olduğunu anlattım.

“Vay be... Bu onun için çok kötü olmalı.” Ruby kaşlarını çatarak bana milyonlarca soru sordu, bazılarının cevabı diğerlerinden daha zordu. Her şeyi, hem iyi hem kötü her ayrıntıyı olduğu gibi kabullendi. Sonunda ona hikâyemi, kendimi ne kadar tuttuğumu,

neden ona gerçeği söyleyemediğimi anlatabiliyordum. Kendimi harika ötesi hissediyordum, sanki sert bir iniş tehlikesinin olmadığı inanılmaz bir serbest düşüşteymişim gibi.

“Ama George artık hatırlamıyor,” dedi Ruby sesinde hafif bir titremeye. Sonra bana son konuşmalarını anlattı.

Yutkunarak başımı salladım. Hafızasını kaybedeceğini biliyordum. Vedalaşmayı düşünmüştük ama sonra bunun çok kötü olacağına karar vermiştik. Bu yüzden son ayrılışımızda, daha önce birçok kez yaptığımız gibi sadece birbirimize, “Görüşürüz,” demiştik.

Birdenbire Jameson’ın bedenine girdiğimden beri hissettiğim aynı derin kayıp hissini yaşadım. Asla doldurulamayacak bir boşluktu bu ve babamı, George’u, Ruby’yi unutsam bile belki de böyle bir acı, adını koyamasanız bile sonsuza dek içinizde taşınyordu. Bir şekilde, ruhunuz bir yerlerde bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu belki.

Ruby, “Hafızamın silinmesini istemiyorum. Seninle geçirdiğim bu günleri hatırlamak istiyorum,” dedi.

“Bu sadece daha fazla canını yakar.”

“Seni son kaybettiğimde hiçbir kapanış, veda yoktu.” Bir sinsilik barındırdığını bildiğim azimli bir ifade takındı, lanet olsun ki bu konuda gerçekten uzmandı. “Bu sefer ne olacağını bilmek istiyorum ki her saniyenin kıymeti olsun.”

Elini daha sıkı tuttum. “Tamam.”

“Peki, sence tüm bunları bana şimdi neden anlatabildin?”

“Bilmiyorum ama sorgulamayalım. Hadi...”

“Yemek yiyelim!” diye bağırdı. “Açlıktan ölüyorum.”

Onu kocaman bir battaniyeye sardım. “Böyle de kalabiliriz.”

Başını sallayıp bakışlarını benimkilere dikti.

“Hımm... Hart Augusto’yla battaniyeye sarılmak mı bir şeyler yemek mi...” Şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. “Ne kadar ateşli olursan ol, biraz portakal suyu ve yanında patates kızartması yiyebilirim.”

Surat asar gibi yaparak doğruldum. “Sen, Jameson’ın ateşli olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sen Jameson değilsin.”

“Ama onun vücuduna sahibim.”

Ruby hayranlıkla ellerini kollarımda gezdirdi. “Evet, öyle.” Kıkırdama krizine girerken yüzüne bir yastık bastırdım.

Gülümsemem yanaklarımı acıtacak kadar genişlemişken, “Şşş,” diye uyardım onu. “Gabi’yi uyandıracaksın.”

Ruby yastığın altından bana bakarken yüzünün sadece yarısını görebiliyordum. “İmkânı yok. Ölü gibi uyur.”

Hızlı bir kahvaltı yapıp Gabi uyanmadan evden çıktık.

Önümüzde koca bir gün vardı, bütün gün sahilde takılmaya karar verdik. Sahil yolunda bisiklet sürdük, güneşin tadını çıkardık, dondurucu dalgalarda aletsiz sörf yaptık. Ben gitar çaldım. Ruby bana şarkılarımdan birini çalmamı söylediğindeyse kalakaldım. Hatırlayamıyordum. “Bunu yapmayı tercih ederim,” deyip eğildim ve onu öptüm. O da bu hareketi mutlulukla karşıladı.

Ona, Jameson olarak geçirdiğim zamanlardan parça parça şeyler anlatmaya devam ettim, mesela artık *tortilladan* nefret ettiğimi söyledim. Bana kaş çatıp iç çekerek karşılık vermesi, ikimizin de gülmesine neden oldu.

“Tuhaf mı?” diye sordu elini yüzüne siper ederek. “Onun bedeninde olmak yani?”

“İlk başta buzlu bir su havuzuna adım atmak gibiydi ama sonra alıştım.”

“Ya Elle? Sen... Bir şey hissediyor musun? Yani, Jameson’ın bedeninde olduğun için?”

Yavaşça başımla onayladım. “Ama sana benzemiyor. Bu kalbe bağlı birinin uzaklardaki hatırası gibi ama can acıtmıyor.”

Ruby sessizce parmaklarını kumda gezdiriyordu.

“Kızdın mı?” diye sordum.

Yüzünü bana doğru eğdi. “Nasıl kızabilirim? Jameson onu çok sevmiş, sen de onun kalbini taşıyorsun.”

“Ama ruhunu değil ve gerçek aşk ruhtadır, değil mi?”

Ruby bana şüpheyle baktı. “Nesin sen, şarkı sözü yazarı falan mı?”

Rıhtıma gitmek istedi. Bana *Uğur Böceği* isimli bir tekne göstermek istediğini söyledi, tekneyi hatırlıyormuş gibi numara yaptım.

Belki de bir nevi hatırlıyordum. Ya da hissediyordum. Kırık, bulanık görüntüler zihnimde uçuşuyordu; havada tozlar uçuşurken ellerim bir tekneyi zımparalıyordu. Sonra görüntüler uçup gidiyordu. Ruby’nin onu ilk gördüğüm gün uğur böceklerini kurtardığı görüntüsünü anımsadım.

“Miriam’ı aradım, ondan *Uğur Böceği*’ni rıhtıma getirmesini istedim,” dedi aynı anda hem tanıdık hem de yabancı gelen tekneye tırmandığı sırada. “Onu suya indirmeli miyiz?”

“Ben... Ben bunun için hazır olduğumdan emin değilim,” diye yalan söyledim çünkü belli ki satın aldığım, tamir ettiğim ama hakkında hiçbir şey hatırlamadığım bu tekneye nasıl yelken açtıracığımı bilmiyordum. Ruby’nin anılarımın çoğunun gittiğini bilmesini de istemiyordum.

“Tehlikeli olacağından mı endişeleniyorsun?” diye sordu.

Onu kucağıma çekip kollarımı beline doladım. Onu sıkıca tutarken, sıcak kollarını ve omuzlarını okşadım.

Beni öptü, önce yumuşak, sonra daha derin. Ellerimiz birbirimizin teninde dolaştı. Onu sırtüstü yatırıp kollarına uzandım ve ona daha da yakınlaştım.

Adımı büyük bir ilahi gibi fısıldadı.

Kendimi durmaya zorladım. Doğrudum. Dudaklarım şişmişti. Onun da saçları karışmıştı. Elbisesinin askısı bir omzuna düşmüştü ve teslim olmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

“Bu çok daha tehlikeli,” diye takıldı.

Birkaç dakika sonra körfezin kıyısına geçtik. Güneş çoktan batıyordu ve *Uğur Böceği*’nin suda sallanmasını izlerken içimde acı dolu bir boşluk hissettim.

Ruby, çıplak ayak parmaklarını kuma gömüp sesinde bir titre-meyle, “Yarın ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Yine okulu asmak?” Gözlerim yorgunluktan yanıyordu ama beni ele geçirmekle tehdit eden bitkinliğin her zerresiyle mücadele ediyordum.

Güldü. Göğsümü dolduran, asla unutmak istemediğim bir sestti bu.

Gökyüzü kararırken kendimizi sırtüstü kumlara bıraktık. Ona sarılıp sırtını okşadım. Hafızama kazıyabileceğim bir şey varsa, o da Ruby’nin teninin yumuşacık sıcaklığı olurdu.

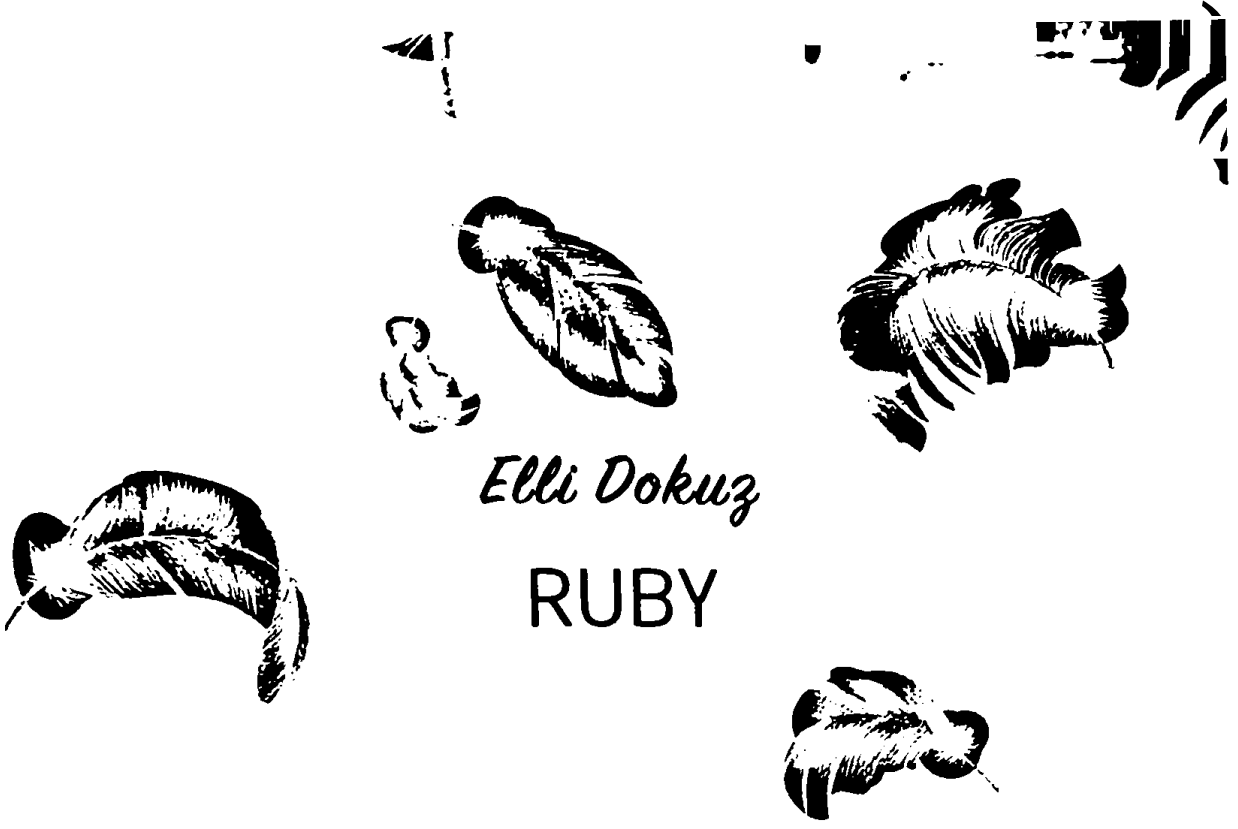
Kollarıma kıvrıldı, bastıran uyku yüzünden takip edemediğim kelimeler fısıldıyordu. Ağırlığına karşı mücadele ettim. Bakmadığı bir anda ona bıraktığım mesajın yeterli olup olmayacağını, mesajın evrenin göremeyeceği kadar küçük ve gizli olup olmadığını merak ettim. Aşkımızın bir istisna olup olmadığını...

“Hart?” Sesi artık çok uzaklardan geliyordu. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

“Hımm?”

Sesinin titreşimini hissediyordum ama karanlık beni tüketirken onu duyamıyordum.

Ve hatırladığım son şey, teninin dokunuşuydu.

Elli Dokuz

RUBY

*H*art saatlerdir uyuyordu.

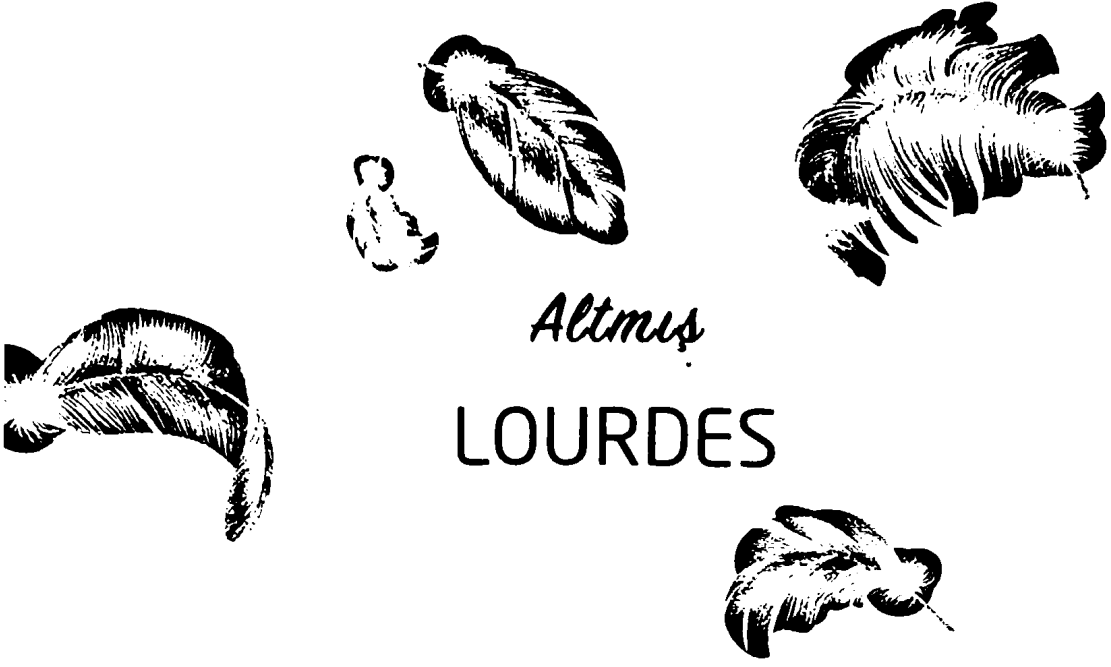
Yeni bedenindeki her bir zerresini inceliyordum. Eklem yerlerindeki seyrek tüyleri, kollarının ve bacaklarının uzunluğunu, kaşlarının kalınlığını, yanaklarına gölgesi düşen uzun, koyu kirpikleri. Yüzü çok huzurluydu. Tüm bunların bir mucize olmasına inanamıyordum. Bu iki şansı nasıl elde ettiğimize de...

Gece yarısından sonra Hart bir ara kıpırdandı. Parmaklarımı göğsünde gezdirerek gülümsedim. Burada benimle birlikte olmasının verdiği ısıltının tadını çıkardım. Yavaşça gözleri açıldı. Uykuluydu, beni içine çeken bir düş gibiydi.

“Merhaba, uykucu,” diye fısıldadım.

Gözlerini kırptırdı, beni inceliyordu. Sonra aniden-panikle-miş bir ifadeyle başını sağa doğru eğdi. Ay ışığının göz bebeklerinde parlaması için yeterli bir hareketti. Ve o anda biliyordum.

Hart gitmişti.

*H*art'ın son anısı, söküp alması en zor olardı. Bırakmayı hiç istememişti. Neden kendimi böyle canavar gibi hissediyordum? Tüm anıların alınması tamamlanmıştı. Dönüşüm de tamamlanmıştı. Ve bu, kendimi kanıtlamayı başaramadığım anlamına geliyordu. Melek saflarına yeniden katılamayacaktım. En azından bütün bir insan ömrünü tamamlayana dek.

Uyurken onu izledim, yüzü çok huzurluydu. *Böyle daha iyi,* dedim kendi kendime. Hatırlayamadığı bir şey onu incitemezdi. Hart'ın beni de hatırlamayacağımı fark ettiğimde içimde derin bir sızı hissettim.

Bir ılık huzmesi karanlığı deldi. Zamanım dolmuştu. Hart'tan uzaklaşmak, beni insan bedenime götürecek olan ölüm meleğiyle yüzleşmek istemiyordum.

O son saniyelerde kendimi tüm insanların dilediği şeyi dilerken buldum. Biraz daha zaman.

Ruby Armenta bana neden öyle bakıyordu?
Neden buradaydık? Hafızam önce yavaşça, sonra daha hızlı geri geldi. Artık onunla arkadaştık. Komadan çıktığımdan beri. Ruby hep yanımda olmuştu. Ayrıntıları hatırlamıyordum, sadece havalı olduğunu ve Elle konusunda beni anladığını hatırlıyordum. Sanırım ona Elle’i anlatmıştım. Belki de bu yüzden beni anladığını biliyordum. Sonra Victoria’yı Pepe’nin yerine götürdüğümü anımsadım. Ruby ve ben orada görüşmüştük, sonra da kendimi burada bulmuştum. Her şey neden bu kadar karışık?

“Neden ağlıyorsun?” diye sordum.

Yüzünü sildi. “Ağlamıyorum.”

“Yine Hart mı?”

Yavaşça başıyla onayladı, bakışları yoğundu.

“Evet, ben de rüyamda sürekli Elle’i görüyorum.” Göğsümü ovuşturdum. “Berbat bir şey.”

Yine başını salladı.

“Bu kulağa tuhaf gelebilir ama biliyor musun, kendimi çok kötü hissediyorum”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sanki biri beni uyuşturmuş gibi. Her şey biraz bulanık ve...”
Başımı iki yana salladım.

Bana neden bu kadar yoğun bakıyordu?

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum.

“Ne?”

“Sen... Bana kızgın gibisin.”

“Hayır... Kızgın değilim... Sadece... Bilmiyorum. Bugünle veya geçen geceyle ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

Ah, kahretsin. Ne yapmıştım acaba? “Kötü bir şey mi yaptım?” ..

Ruby gülümsedi ama gülümsemesi ikna edici değildi. “Hiç de bile.”

“Bu çok oluyor mu?” diye sordum. “Hep uzun zaman dilimlerini unutuyor muyum?”

Boğazını temizledi. “Yarın kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Bundan gerçekten emin görünüyorsun. Bunun sebebi daha önce de böyle bir şeyin olması mı?”

“Öyle sayılır.”

“Şey... Teşekkürler, dostum. Yanımda olduğun için.”

“Gitmemiz gerek,” dedi ayağa kalkarken.

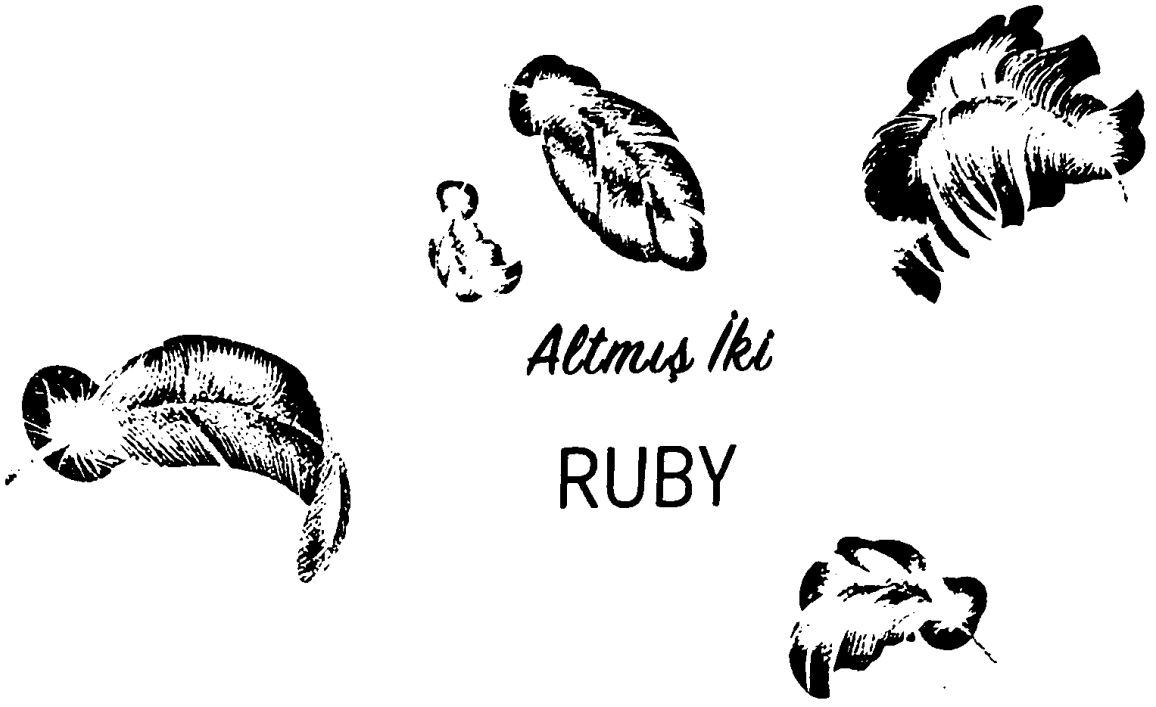
Ayağa kalkıp kot pantolonumdaki kumları süpürdüm. Bakışlarım uzaktaki iskeleye bağlı bir tekneye kaydı. Buradan bile üzerindeki büyük kırmızı, kıvrımlı harfleri görebiliyordum: *Uğur Böceği*. “Nedeni bu olmalı,” dedim. Kendimi başka birinin oynadığı bir film sahnesine adım atmış gibi hissediyordum. Aman Tanrım. Hafızam çok bulanıktı, neredeyse rüya gibiydi.

“Pardon?”

Tekneyi işaret ettim. “Bununla ilgili bir rüya gördüm.”

“Tekneyle mi?”

“Tam olarak değil,” dedim. “Rüyamda küçük bir kız çocuğu ve... Birkaç uğur böceği vardı.”

Üç gün olmuştu. Ve ben Hart'ın anısında, gerçeğin anısında yalnızdım.

Ama nasıl? Benim de hafızam silinmiş olmalıydı. Ya da belki önce George'un, şimdi Hart'ın mustarip olduğu korkunç kozmik kurallar bir şekilde beni es geçmişti.

Aşk için tek kalp yeter.

Gabi, Yoda Gabi olduğundan, ataların uyardığı olayın gerçekleştiğini biliyordu. Ayrıntıları paylaşmak içimden gelmemişti çünkü o anlar, sadece ben ve Hart içindi. Özel hissettiriyordu. Ama Gabi'ye, ona veda edebildiğimi anlattım. Ve ne kadar yıkılmış olsam da, Hart ile geçirdiğim o son gün için inanılmaz minnettardım.

En kötüsü de okuldu. Her gün Hart olmayan Jameson'ı görmekten korkuyordum. Bana iyi bir arkadaş gibi davranan kişiyi. Ve ara sıra, Hart olabilecek bir tavrın anlık yansımasını görüyordum. Başını eğişi, gözlerindeki bir kıvılcım, çenesini sıkması. Sonra ise o şey, ben daha kavrayamadan kayboluyordu.

Bunlar, göğsümden kurtulmak isteyen bir hıçkırığı hissettiğim anlardı. Tek istediğim ona koşmak, ona sıkıca sarılmak ve kalbinin beni hatırlamasını sağlamaktı.

Son zil yarım saat önce çalmıştı ve ben kütüphanedeydim. Hazırlamam gereken Napolyon ile ilgili araştırma projesi için bir kitap arıyordum. Sanki bir sis içinde koridorda geziniyor gibiydim.

“Ruby?”

Bakışlarımı kaldırdığımda koridorun sonunda Lourdes’in durduğunu gördüm.

Onu görünce irkildim. Sonunda, “Selam,” demeyi başardım. Nereden gelmişse oraya geri döndüğünü düşünmüştüm. Peki, neden hâlâ buradaydı? “Burada ne yapıyorsun?”

“Seni görmek istedim.”

“Hart bana her şeyi anlattı.”

Başıyla onayladı. “Bunu yaptığını tahmin edebiliyorum. Sadece gerçeği anlatabilmesini dilemiştim. En azından elimden gelen buydu.”

Odaklanmaya çalışarak titredim. “Ben hâlâ hatırlıyorum... Neden?”

“Evrenin tüm inceliklerini bilmiyorum ama bunun senin aşkına, kalbinle, gerçeği görmek için acıya katlanma becerinle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.” Lourdes gülümsedi. “Evren, kalbin zaferlerini sever.”

“Yani Hart’ı, Hart’la ilgili anılarımı saklayabilir miyim?” Hiç bu kadar rahatlayabileceğimi, bu kadar teselli bulabileceğimi düşünmemiştim. Hart’ı ilk kaybettiğimde, ona dair anılarım acımasız geliyordu. Peki ya şimdi?

“Görünüşe göre öyle ama buna mecbur değilsin. Eğer istiyorsan...”

“Hayır!” deyiverdim. “Onlardan asla vazgeçmem.”

“Ben de böyle söyleyeceğini düşünmüştüm.”

“Ya sen?” diye sordum. “Şimdi ne olacak?”

Lourdes gülümsedi. “Biraz daha zaman kazandım ama...” O an için fazla rahat bir şekilde elini havada salladı. “Neyse, yeter. Sadece sana veda etmek istedim.”

Aniden çaresizce onu kalmaya ikna etmek istedim. “Onu hâlâ seviyorum. Her ne kadar...”

“Biliyorum,” dedi Lourdes. “Ve bir bakıma o da biliyor.”

Gitmek için döndüğü sırada onun sözlerine tutundum. “Bekle!” diye seslendim.

Bana döndü ve bakışlarında bir merak kıvılcımı çaktı.

“Onu geri getirebilir miyim?”

Başta hiçbir şey söylemedi ve o hiçbir şeyin içinde bir umut hissettim. En azından bana cevabı verene kadar geçen birkaç saniye boyunca... “Korkarım ki hayır, Ruby.”

Neredeyse boşalmış olan otoparka doğru ilerlerken çok geçmeden durdum. George ve Jameson, George’un arabasının bagaj kapağında oturuyorlardı.

Artık gerçek arkadaş gibi görünüyorlardı. Bir şekilde bilip bilmediklerini merak ettim. Yani, çok yakın değillerdi ama birlikte takılıyorlardı ve bu beni gerçekten mutlu ediyordu.

Beni fark etmediler ama ben onları konuşup gülerken izledim. Sonra Josie’yi gördüm. Jameson’ın üzerinde, kamyonetin kassasında zıplayıp yüzünü yalamaya çalışıyor ve Jameson’ı güldürüyordu. Jameson bir top atınca Josie aşağı atlayıp doğrudan bana doğru koştu.

Top ayaklarıma doğru yuvarlandı. Bakışlarımı kaldırdım. Jameson birkaç saniye bana baktı. Kendimi kaybolmuş hissettim. Yalnız. Nabzım hızlanmaya başladı. Sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve Josie topu alıp ona doğru koşarken, Jameson bana el salladı. O, Josie’nin kulaklarının arasını okşarken göğsümde acı verici bir baskı hissettim. Tatlı Josie, Hart’ın hâlâ orada olduğunu biliyordu. Onu hâlâ hissediyordu.

O anda, ondan asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Asla. Bir yol bulmalıydım. Sadecé henüz nasıl olduğundan emin değildim.

Kafamı dağıtmak için evde, bilgisayarımınla birlikte yatağında kıvrılmış, herhangi bir programa dalmak üzereydim. O sırada

telefonum çaldı. Arayan Serena'ydı. Daha selam veremedi, "Lütfen gel!" diye yalvarmaya başladı.

Spor salonunun tadilatının tamamlanması için bir hafta ertelenen mezuniyet balosundan bahsediyordu. "Çoktan pijamalarımı giydim." Bu korkunç bir bahaneydi. İkimiz de biliyorduk. İzleyecek bir şeyler seçmek için ellerimin serbest kalması amacıyla onu hoparlöre aldım.

"Ruby! Ayrıca giydiğim elbiseyi beğenip beğenmediğini söylemen gerek."

"Fotoğraf gönder."

"Gelmezsen eve gelip seni sürükleyerek götürürüm."

Arkadan George'un sesini duydum. "George da az önce geldi," dedi Serena ben düşünme aşamasındayken. "Ve kışını kaldırıp baya gelmeni söylüyor."

Gabi, bir kucak dolusu kıyafetle vals yaparak odama daldı. "Birini seçmeme yardım et."

Serena, "Gabi, ona gelmesini söyle!" diye bağırdı.

Gabi gülüp kıyafetleri yatağıma fırlattı. İnandırıcı olmayan bir şekilde, "Gelsene," dedikten sonra, "Kıyafet seçmeme yardım edebilir misin?" diye sordu.

"Tamam!" diye bağırdı Serena.

Ben tepki vermeyince, "Jameson da orada olacak," diye ekledi.

O anda evde kalmanın bana bir faydası olmadığına karar verdim.

Ayrıca Jameson'ı görürsem onu inceleyebilir, belki de onun hatırlamasını sağlayacak bir yol bulmaya çalışırdım. Evet, cehennem gibi acı verici olacaktı. Ama Hart bunu başarabilirdiye, beni haftalarca bekleyebildiyse ben de başarabilirdim. Lourdes bana bunun imkânsız olduğunu söylemiş olsa da...

"Tamam!" diye bağırdım. "Bir saat sonra orada buluşuruz. Sadece önce bir duş almalıyım."

Gabi'nin Inez'le dışarı çıkarken giymesi için siyah mini bir elbise seçmesine yardım ettikten sonra, kendi dolabıma gidip kıyafetlerime baktım.

Sonra onu gördüm.

Hart'ın müzik defterini göz hizasında bir rafa koymuştum ve oradan bana dik dik bakıyordu.

İç çekerek defteri aldım, yatağıma oturdum ve sayfalarını karıştırdım. Bu şarkıları çalamadığında bazı anılarını çoktan kaybettiğini anlamalıydım, diye düşündüm. Ama unutuşu görmek istemiyordum. Sadece hatırlayışı görmek istiyordum.

Yağmur çatıya vurmaya başladı.

Son sayfayı çevirdim. Hart'ın bitmemiş şarkı sözünün olduğu sayfayı açtım.

İçimdeki her şey kaskatı kesildi.

Son dizenin altında, önceki gece orada olmayan bir not vardı.

Benden şarkıyı tamamlamamı iste.

Altmış Üç JAMESON

Müziğin sesi öylesine yüksekti ki tek düşünebildiğim buradan çıkmaktı. Belki evde biraz gitar çalıp rahatlayabilirdim. Bunu becerebildiğimi düşünmek hâlâ çılgıncaydı. Bir komanın insana böyle bir yetenek verebilmesi. Yani, kabul ediyorum. Gitar, piyano, müzik... Hepsi oldukça sakinleştirici şeylerdi. Elle'in anıları ağır geldiğinde çok faydası dokunuyordu.

Çocuklardan biri, bir şeyler hakkında gevezelik ederken karanlık oditoryumda parlak ışıklar yanıyordu. İnsanlar kalabalık gruplar hâlinde dans ediyordu. Benimse başım zonkluyordu.

Sonra onu gördüm.

Ruby Armenta. Sırılsıklam bir hâlde, yüzünde hüznü bir ifadeyle bana doğru yürüyordu. Bir şey yüreğimi titretti.

O, gözlerini benden hiç ayırmadan bana doğru yürürken çocuklardan biri, "Dostum, bu kızın sorunu ne?" diye sordu.

Birkaçı güldü.

"Geri çekilin," diye homurdandım.

Ben de ona doğru yürüdüm, iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ellerinde bir şey tutuyordu.

"Dışarı gel." Arkasını döndü. Ben de onu takip ettim.

Rüzgâr ıslık çalıyordu. Sağanak yağmur yağıyordu. Tentenin altında durduk. "Ruby, sorun ne?" diye sordum.

Defteri elime verdi. “Son sayfa.”

Bir bakış attım. Hart’ın şarkı sözünün altında bir not gördüm.
Benden şarkıyı tamamlamamı iste.

“Bu ne?” Şiddetli rüzgâr, yağmuru yüzümüze doğru sıçratıyordu.

“Yapacak mısınız?” Islak saçları başına ve omuzlarına yapışmıştı.

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Hart’la kafayı bozmuş gibiydi ama bunu söylemek çok kaba olurdu.

“Ruby, ben... Yapamam.”

Bana daha da yaklaşarak, “Jameson,” dedi göz temasını hiç kesmeden. “Sana yalvarıyorum. Benim için bir daha bir şey yapmayacak olsan bile, bu yapacağın tek şey olsun. Sadece dene. Lütfen.”

Yağmurun altında, “Bu onu geri getirmeyecek,” dedim neredeyse bağırarak. “Ve Elle de geri dönmeyecek. Bunu kabul etmiyoruz.”

Elimi avucuna alıp sıktı. “Tamam,” dedi yumuşak bir sesle. Sesi o kadar yumuşaktı ki bu kelimeyi güçlkle duyabildim. Sonra uzanıp hafifçe yanağımdan öptü. “Eğer hâlâ oradaysan şarkıyı bitir,” diye fısıldadı kulağıma.

Sonra döndü ve yağmura doğru koştu.

Dans müziği, fırtınayla rekabet etmeye çalışırcasına yüksek sesle çalıyordu. Kapıya baktım, sonra tekrar yağmura baktım ve eve gitme vaktimin geldiğine karar verdim.

Kollarımı deftere dolayıp arabama koştum.

Eve vardığımda duş alıp eşofmanlarımı giydim ve kendimi yatağıma attım. Ruby’yi, ne kadar çaresiz gördüğünü düşündüm. Ayağa kalktım ve yatağımın ucundan defteri alıp gitarımı çıkardım. Notaları çalmaya, sözleri söylemeye çalıştım:

Dalgalanıyor okyanus, çok hızlı.

Direğin arkasından yükseliyor ay ışığı.

Ellerimiz yıldızlara uzanıyor.

Ah, evet. Evet, gelecek bizim, ikimizin.

Ruby benden neden Hart'ın şarkısını tamamlamamı istemişti? Neden bunu *becerebileceğimi* düşünmüştü? Sadece gitar çalıyor olmam, şimdi bir şarkı yazarı olduğum anlamına gelmiyordu.

Notaları, müziği çaldım. Bunda bir şey vardı. Bırakamadığım bir şey. Bana büyük bir maç için antrenman yapmayı anımsatıyordu. Sahadan ayrılmaya asla hazır olmazdım; daima bir şans daha vermek, bir tur daha koşmak, bir atış daha yapmak isterdim. Bir saat geçti. İki saat. Gece yarısından sonra bir ara pes etmeye karar verdim. Son bir tel tıngırdattım. İşte o anda oldu.

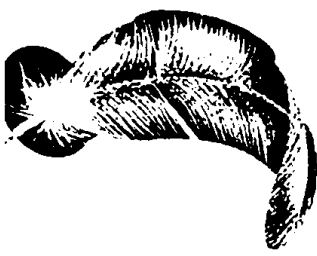
İçimden kelimeler yükseldi. Hiçliğin içinden yükseliyorlardı.

Çılgınca bir kalem aradım, şarkı sözlerini yazdım, karaladım, şarkı bana dönüp çalmamı söyleyene dek tekrar tekrar başladım.

İşte böyleydi. Her notayla birlikte kalbim görüntülerle, anılarla doldu.

Sonra ayak sesleri geldi. Bakışlarımı kaldırdım. Lourdes kapıda duruyordu.

Meleği hatırlıyordum.

Altmış Dönt

HART

Lourdes?
Gözlerini kırptırdı. Beni inceliyordu. Bir seri katil gibi yavaşça yaklaşarak yanıma geldi. Önümde durdu, artık insan bedeninde değildi. Yüzümü inceledi. Kafam bulanıktı, düşüncelerim karmakarışık. Hatırladığım son şey, Ruby'nin baloya gelip şarkıyı bitirmemi istemesiydi. Sonra gerçekler otuz metrelik bir dalga gibi yüzüme çarptı. Ona bıraktığım mesaj işe yaramıştı, müziğim bir şekilde gerçeğe giden yol olmuştu.

"Ruby'ye o notu bırakmamı sen söylemiştin," dedim anılar canlanırken.

Başıyla onayladı. "Şimdi anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?"

"Senin ve Ruby'nin nasıl hatırlayabildiğini."

Hâlâ anlam veremiyordum.

Lourdes, "Ben insan olmakla cezalandırıldım," dedi.

"Evet, bunların hepsini biliyorum."

"Ama sen ve Ruby sayesinde gerçek sevgiyi öğrendim. Kendinden veren, veren ve karşılığında hiçbir şey istemeyen türden sevgiyi. Serbest bırakmaya istekli olunan türden." Bakışlarını kaçırdı, sonra bana döndü.

“Ama... Dönüşümden önce kendini kanıtlayamadığın için yeniden insan olacağını sanıyordum.”

Kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir anlığına bekledi. “Kendimi kanıtladım.”

Kalbim hızlandı. “Nasıl?”

“Ben... Ben...”

Gerçeği söylemekte neden bu kadar zorlanıyordu?

“Sorun yok,” dedim ona sanki kelimeler o ânı paramparça edebilirmiş gibi nazıkçe. “Bana anlatabilirsin.”

“Anlamazsın.”

“Dene bir.”

“Kanatlarımdan vazgeçtim,” diye fısıldarken gözleri mor bir ışıkla parlıyordu.

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. “Ha? Ne demek istiyorsun? Zaten insan olduğunda kaybolmayacaklar mıydı?”

“Evet ama onlar benim bağlantımdı, cennete döneceğime dair sözümdü.”

“Ve onlar olmadan...” Yaptığı fedakârlığı aklım almıyordu. “Ama neden?”

“Bu yapabileceğim en büyük fedakârlıktı. İlki...” diyerek devam etti: “...sana Ruby’ye gerçeği anlatma yetisi vermek içindi.”

Şaşkınlık, dizlerimin bükülmesine yetecek kadar büyüktü. Sonra her şeyi Ruby’ye anlatabilmemin nedeninin bu olduğunu fark ettim.

“Ya ikinci kanat?” diye sordum sesim titreyerek.

“Ölüm meleği beni almaya geldiğinde...” diye devam etti: “...ikinci kanadımı kullanarak sana hafızanın geri verilmesini istedim.”

Şu anda öylesine duygu doluydum ki nasıl nefes alacağımı bilmiyordum. Melek kanatlarından vazgeçmişti... Benim için, öyle mi?

Titrekçe gülümseyip bakışlarını kaçırarak duvara, yere, benden başka her şeye bakıyordu ama böylesi daha iyiydi çünkü ben de kendimi eriyip yerin dibine girecek gibi hissediyordum. “Bana,

eğer sen kendi yöntemini bulabilirsen bu anlaşmanın yapılabilceği söylendi. Bilmedikleri şey,” derken yüzünde o çok sevdiğim şeytani sırıtış vardı, “müzik defterine yazdığın o notla tohumu çoktan ekmiş olduğundu.”

O sırada yüzeye çıkan anıyla birlikte, “Bu senin fikrindi,” diye hatırlattım ona.

“Evet, yani gerçekten de çok zekiyim,” dedi. “Ama bir konuda da sen haklıydın. Müzik bir bedenden veya bir sestten daha fazlası. Bir his, bir ruh, her şey. Geri dönmenin yolunu açan şey müzikti.”

Kendimi bedenimin dışındaymış gibi, ağırlıksız, her an uçup gidebilecek bir toz zerresi misali hissediyordum. Sonra bu anda önemli olan tek şeye geri döndüm. “Lourdes, kanatlarından benim için vazgeçmene izin veremem.”

“Suratını bu kadar asma,” dedi ve o şeytani sırıtış daha da genişledi. “Görünüşe göre fedakârlığımın saflığı, melek hiyerarşisine geri dönmemi sağlamak için yeterliymiş.”

Kendimi tutamadım. Koşup Lourdes’i kucağıma aldım ve döndürdüm. Kafamı koparacağını düşünüyordum ama o gülüyordu, gerçekten gülüyordu. Dönmeye devam edip de güldüğü sırada duvarda bir gölge gördüm. Sırtından çıkan iki geniş kanat. Onu yere bıraktığımda nefes nefeseydim.

“Elveda, Hart.”

“Bu kadar mı?”

“Ah... Beni özleyeceksin.”

Güldüm. “Senin beni özleyeceğin kadar değil.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Senden bir ricam olacak.”

“Nedir?”

“Dante’ye göz kulak olur musun?”

Lourdes’i sıkıca kucakladım, keşke onu bırakmak zorunda olmasaydım. Kabul ettim. Ona, tuhaf mizahına, sinir bozucu kişiliğine, ondan yayılan iyiliğe alışmıştım ve onun gidişinde, bana gerçekten tek başıma kalmışım gibi hissettiren bir şey vardı.

“Seni gerçekten özleyeceğim,” dedim.

Gözleri üzerimden geri çekildi. “Çok inatçı, insanı çileden çıkaran birisin. Hart? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?” diye sordu. “Sana az önce piyangoyu kazandığını söyledim.”

Ensemi ovuşturarak, “Sana ne kadar minnettar olduğumu veya seni tanıdığım için ne kadar şanslı hissettiğimi bilmen mümkün değil,” dedim. Aman Tanrım, bunu nankör bir pislik gibi görünmeden söylemek çok zordu ama... “Babam... Ben... Onu her gün özlemeye devam edeceğim.”

“Özleyeceksin,” dedi, “ve o da seni özleyecek. Ama Hart, bu işler böyle. Her kayıpta bir kazanç, her kazançta bir kayıp vardır. Bu, insan olmanın bir parçası.”

Bu söylediği durumu kolaylaştırmıyordu. “Bana yine evrensel denge dersi mi vereceksin?”

“Hayır, sana insan hayatının göz açıp kapamak kadar kısa olduğunu söyleyeceğim.” Elini koluma koydu. “Babanı tekrar göreceksin.”

Ölümlü zihnimle bunun enginliğini anlamaya çalışsam da bu imkânsızdı ama söylediğini kabul ettim. Çünkü bunun şimdilik yeterli olması gerekiyordu.

“O yaramaz köpekle ilgili ricanı kabul ederek sana iyilik yaptım,” dedim, “şimdi sen de benim için bir iyilik yapar mısın?”

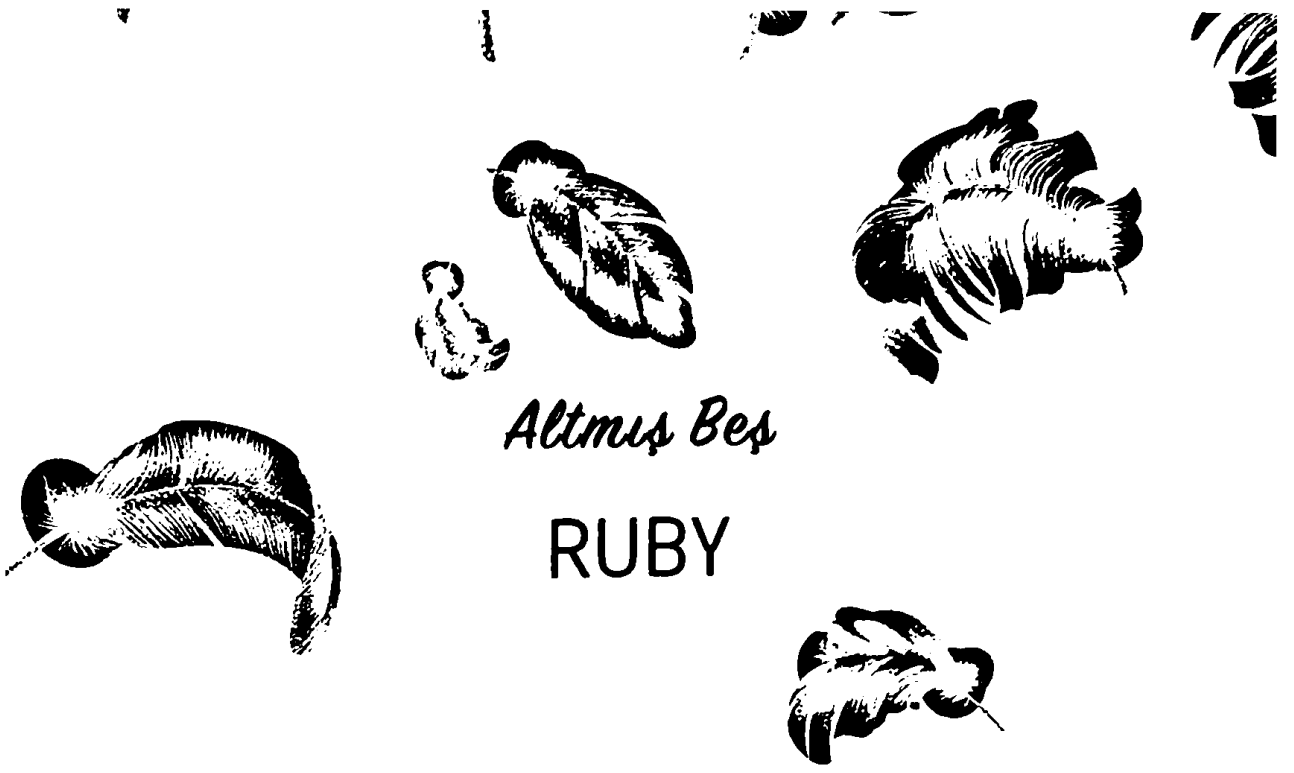
Dramatik bir edayla iç çekti. “BİR TANE DAHA MI?”

“Jameson ve... Elle’in iyi olduklarından emin olabilir misin?” İlk kez onun adını söylediğimde göğsümde bir sıkıntı hissetmedim. Bu beden gibi bu kalp de sonunda benim olmuştu.

“Bunu soracağınızı biliyordum.”

“Ve?”

“Sana şu kadarını söyleyeyim, sonuç hoşuna giderdi.”

Altmış Beş

RUBY

*T*elefonumun titremesine uyandım.
Miriam'dı.

"Selam," dedim doğrulurken. Gözlerimi ovuşturup saate baktım, sabahın yedisiydi.

"Bu kadar erken saatte aradığım için üzgünüm ama tekneye bir alıcı çıktı," dedi. "Önce benim seni aramam konusunda ısrar etti. Hâlâ satmak istiyor musun?"

Kalbim sıkıştı. Bu âna kadar kesin bir karar vermemiştim.
"Ben... Ben yapamam."

"Senin istediğin fiyatın iki katını veriyor."

Oturup kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Tekneyi gezintiye çıkarıp çıkaramayacağını da sordu."

Sinirlerim tepeme çıkıyordu. "Tam şey gibi..." Miriam'a, bulduğu alıcının tam bir pislik olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum. Ama aynı zamanda meraklanmışım. "Kimmiş bu?"

"Jameson Romanelli."

Boğazım kurudu.

"Ah, bir şey daha, bu konuda çok netti. Satmaya karar verirsen seninle yarım saat içinde teknenin orada buluşmak istiyor. Can sıkıcı, biliyorum. Sanki sekreteriymişim gibi davrandı..." Miriam

sinir bozucu şeyler listesini uzatıp dururken ben artık onu dinlemiyordum bile.

Duş almakla vaktimi harcamadım. Dişlerimi fırçaladım, asi saçlarımı dağınık bir at kuyruğu yaptım, sandaletlerimi giydim ve rıhtıma doğru öylesine hızlı koştum ki oraya vardığımda aradan üç nefeslik vakit geçtiğinden emindim.

Uğur Böceği, iskelenin en uzak ucunda duruyordu. Taze sabah güneşinin altında tüm güzelliği üzerindeydi. Tekneyi boydan boya süzerek onu aradım. Tam o sırada Jameson, üzerinde bir şort ve tişörtle güvertenin altından çıktı.

Gözlüğünü çıkardı. Bana o kadar tanıdık bir yoğunlukla bakıyordu ki kalbim boğazımdan fırlayacaktı.

Ya... Rüya görüyorsam?

“Buraya gelip selam verecek misin, yoksa seni kaldırıp tekneye taşımam mı gerekiyor?”

Kımıldayamıyordum. Dehşet beni öylesine ele geçirmişti ki, umuda yerim olup olmadığını bilmiyordum.

Bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. “Şarkıyı tamamladım.”

Baraj yıkıldı. Ona doğru koştum. Çoktan teknenin kenarındaydı. Beni kollarına alıp güverteye doğru kaldırdı. Yüzümü avuçlayıp öptü. Vücudumun her yerinde bir milyon minik patlama oldu.

Hart. Hart. Hart.

Onu sıkıca kavradım, daha da yakınımaya çektim. O kadar yakındı ki kalbinin göğsüne çarpışını hissedebiliyordum.

“Lütfen bana bunun,” demeyi başardım öpücüklerin arasından. “Bir günlük...” Bir nefes. “Olmadığını...” Bir öpücük. “Söyle.” Onu bırakmak zorunda kalacağımı düşünmeye dayanamıyordum. Henüz aramızda yaşanmış bir ömür yokken olmazdı.

“Bir günden uzun olacağını düşünüyorum.” Elleriyle yüzümü tutarken bana baktı, gözleri dudaklarımda gezindi. “Yelken açmak ister misin?”

Onu bırakmadan, “Ufka kadar,” dedim.

Birkaç dakika sonra yelken açmıştık ve serin rüzgâr, yelkenlere temiz bir çatırtıyla çarpıyordu. Tüm bunların karşısında öylesine şaşkındım ki ne ağlayabiliyor, ne gülebiliyor ne de gözlerimi Hart'a dikmekten başka bir şey yapabiliyordum. Hayatımın yarısından daha uzun süredir sevdiğim çocuğa, inatçı kalbimi birden fazla kez açan çocuğa, asla bırakmak istemediğim çocuğa. İçimde aniden bir mutluluk yükseldi. Önce yavaşça, sonra daha hızlı ve sonunda öylesine hızlandı ki bir daha asla hissedemeyeceğim bir neşe yaşıyormuşum gibi hissettirdi.

Hart, gitarıyla birlikte oturağa oturmuştu ve doğru notayı arar gibi gitarını tıngırdatıyordu. "Sesim aynı değil," dedi.

"Umurumda değil."

Müziğin önce yavaş notalarla, sonra sözcüklerle ortaya çıkışına izin verdi.

Dalgalanıyor okyanus, çok hızlı.

Direğin arkasından yükseliyor ay ışığı.

Ellerimiz yıldızlara uzanıyor.

Ah, evet. Evet, gelecek bizim, ikimizin.

Hep böyleydi Ruby, her zaman benimdi.

Karanlık fırtınalarda ve parlak güneşli gökyüzünde,

Hatırasının rengi yaşar kalbimin derinliklerinde.

Hep böyleydi Ruby, böyleydi en başından beri.

Şarkıyı bitirince hafifçe bakışlarını kaldırdı. Güneşin parıltısı yüzünü yakalamıştı ve benim o anda gördüğüm tek şey Hart'tı.

"Muhteşem," dedim.

Derinlerinden gelen bir kahkaha dudaklarından döküldü. "Teknenin ödemesine gelelim."

Yanına gidip onu ayağa kaldırdım. "Duyduğuma göre iki katını ödemeye razıymışsın."

"Üç katı."

Ataların mesajını düşündüm: Kalpler kırılmadan önce yanacak. Kırılma kısmının illa ki *son* anlamına gelmediğini fark ettim. Kalbi tekrar onarabilir ve iyileşebilirdin.

Tekne yavaşça sallanıyordu.

“Ya tekrar kaybolursan?” diye sordum.

“O zaman bana tekrar hatırlatırsın.”

Dudaklarımı boynuna bastırdım. Nabızı sakın ve düzenliydi. Sonra başımı kaldırdım, bakışlarımız buluştu. “Sanki seni seviyor gibiyim, Hart Augusto.”

Bana daha sıkı sarıldı. Dudakları, sessiz bir kelimeyi oluşturmak için kıpırdandı: *Ebediyen*.

İşte o anda fark ettim ki belki de daima, aslında ebediyen sürerdi.

Altmış Altı LOURDES

*A*radan on sekiz ay geçti.
Yapacaklarını söyledikleri gibi dünyayı geziyorlar.

Diş macunu kapakları ve kitap eleştirileri, baharatlı yiyecekler ve politika gibi önemsiz şeyler yüzünden kavga ediyorlar. Hart, Ruby'yi sinirlendiriyor. Ruby ise Hart'ı tedirgin ediyor. Ama kavga etmekten çok gülüyorlar. Şili Tuz Düzlükleri'ne, İzlanda'ya ve Portekiz açıklarındaki küçük bir adaya gittiler.

Şimdi, yaz neredeyse bitmek üzere. İki birlikte Kaliforniya Üniversitesi'ne gidecekler. Hart, Ruby için Stanford'dan veya futboldan vazgeçmedi. Zaten başından beri hayali bu olmadığı için vazgeçti. Babası başta öfkелendi ama sonunda bir tür anlaşılmaya vardılar, en azından sürekli anlaşmazlık yaşamak zorunda kalmayacakları bir orta yol buldular.

Şimdi, geniş bir uçurumun üzerindeki sallanan köprüyü geçmelerini izliyorum. Hart, gergin ve tereddütlü, neden Ruby'nin peşine takılmayı kabul ettiğini merak ediyor. Ruby mutlu, kendine güveniyor ve nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak ediyor.

Hart, Ruby'nin sırtına odaklanmış hâlde tahta köprünün üzerinden dikkatlice yürürken, "Bir sonraki tatil yerini ben seçeceğim," diye sesleniyor.

"Tamam. Neresi?"

“Yerden yüzlerce metre yüksekte olmayan bir yer.”

“Hart, sen sahada devlere karşı duruyorsun.”

“Evet ama ayaklarım yerde oluyor.”

“Korkak tavukluk etme artık,” diye sesleniyor Ruby omzunun üzerinden.

“Ben korkak tavuk değilim,” diye itiraz ediyor Hart. İpe tutunmaktan parmak boğumları bembeyaz olmuş. “Sadece bir tavuk gibi boynum kırılırsın istemiyorum.”

Ruby gülüyor. Arkasına dönüp onun elini tutuyor. “Düşersen seni tutarım.”

Hart ona inanıyor. Ruby’nin burnunun ucunu öpüyor.

Sonra elini ipten çekip onun beline uzanıyor. “Düşmeyeceğim.”

Ruby kollarını ona dolayıp gülümsüyor. “Sana inanıyorum.”

Bana gelince mi? Ben de inananlardanım.

Teşekkür

Bir favorilerim listem yok. Gerçekten. Ancak olsaydı, bu kitap o listede olurdu. Yıllardır aklımdan hiç çıkmayan bir hikâye bu. Sanki hep tam olarak şekillenmiş hâldeymiş ama sadece doğru ânı beklemiş gibi hissettiren bir hikâye. Bu kitabın pek çok kez elden geçmesini sağlayanlara minnettarım. Editörüm Tiara Kittrell'e düzinelerce *abrazo** gönderiyorum. Sen, her yazarın hayalini kurduğu bir ışıltıya sahipsin. Tüm Razorbill ekibine, yaratıcılıkları ve sarsılmaz bağlılıkları için teşekkür ediyorum: Casey McIntyre, Simone Roberts-Payne, Rûta Rimas, Jayne Ziemba, Misha Kydd, Olivia Russo, Bri Lockhart, Lyana Salcedo, Felicity Vallence, James Akinaka, Kristie Radwilowicz, Rebecca Aidlin ve Lisa Schwartz. Temsilcim Holly Root için ne diyebilirim ki? Sen en iyisisin. O kadar.

Aileme sonsuza dek minnettar olacağım. Sevginiz ve sadakatiniz için, bu yazarın son teslim tarihine/hikâyesine/karakterine/hayat sıkıntılarına kulak verdiğiniz için. Size bu dünyadaki tüm çikolataları sunsam yine de yetmez.

Ve okuyucularıma, sayfaları çevirdiğiniz ve benimle bu yolculuğa çıktığınız için tüm kalbimle teşekkür ederim.

* *İsp.* Abrazo: Kucaklama.